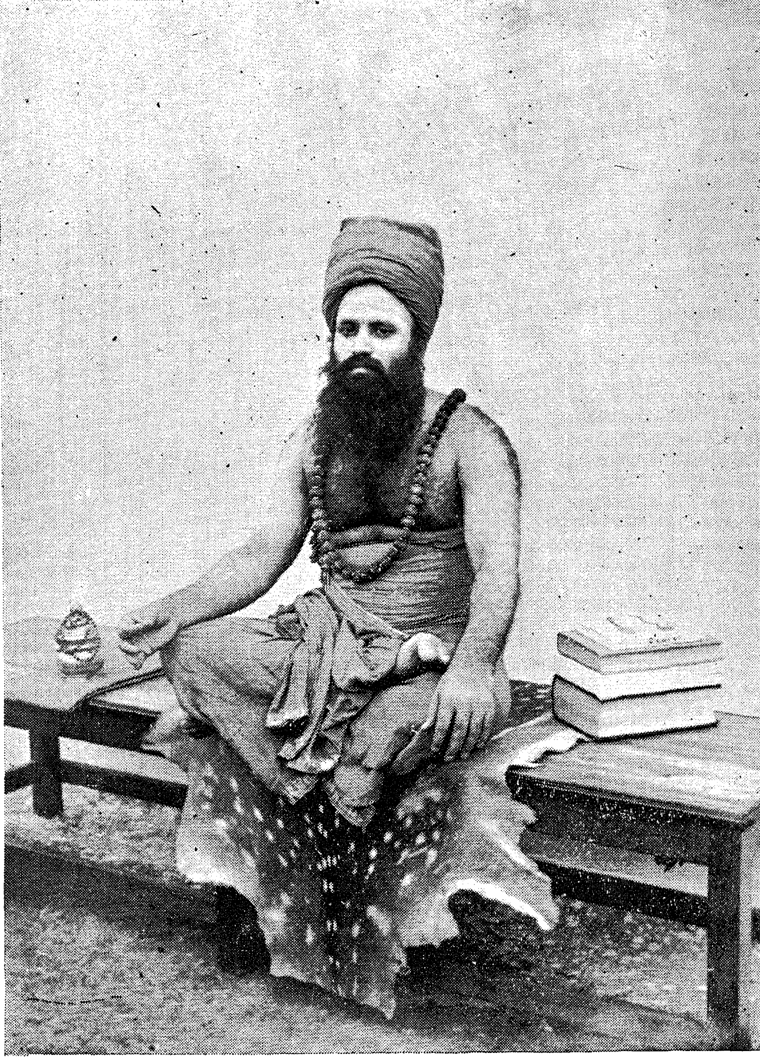

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனம்
25-வது *மகாசந்நிதானம்*

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ

தருமபுர ஆதீனம்

இருபத்தைந்தாவது மகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகளின்

பிறந்தநாள் அணிவிழா மலர்.

விக்ருதி, ஐப்பசி.

திருக்குறள் - உரை வளம்

அறத்துப்பால்

திருக்குறள் - உரை வளம்

அறத்துப்பால்

தருமபுர ஆதீனம்
1950.

தருமபுர ஆதீனம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானத்தின்
ஆணையின் வண்ணம்

வெளியிடுவோர்:

ஆதீனத்திற்குச்சொந்தமான வேளூர்க் கட்டளைவிசாரணை
ஸ்ரீமத். சோமசுந்தரத் தம்பிரான் சுவாமிகள்.

தொகுப்பாசிரியர்:

வித்துவான், ச. தண்டபாணி தேசிகர்,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
ஆதீனக் கீழ்த்திசைப்பல்கலைக் கல்லூரி.

இதில் அடங்கியவை

முகவுரை

" எப்பொருள் யார்யார் வாய்க்கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு. "

உலகத்தார் உள்ளத்துளெல்லாம் உள்ள ஒரு நூல் திருக்குறள். சொல்லுறுதியும் ஒழுக்க உயர்வும் ஒருசேர அளிக்கும் திருநூல் திருக்குறள். அளவிற்சிறிதாய் ஆழத்தில்பெரிதாய் இருக்கும் அனுபவக்கடல்திருக்குறள். தான் தோன்றிய காலத்திலேயே எல்லாக்கவிஞர் நாவிலும் தவழ்ந்து கருத்தில் குடியேறி கவிதை மாளிகையில் அரசு வீற்றிருக்கின்ற தமிழரசி யின் குழந்தை திருக்குறள். திருவள்ளுவ தேவநாயனரின் வாழ்க்கைச் சாணையில் ஒளிதீட்டப்பெற்ற அறிவுமணிகள் திருக்குறள். ஒருவிதி நூலுக்கு அமையவேண்டிய இலக்கணங்கள் முழுதும் செறிந்த அழகியநூல் திருக்குறள்.

நமது வாழ்நாளிலேயே நாம் கண்ட கவியாகிய பாரதியார் திறமான புலமைக்கு வரய்புகட்டுகிறார் வெளிநாட்டார் வணக்கஞ்செய்தலே. அங்ஙனமாக இந்நூலே உலகமுழுதும் போற்றுகின்றது. இந்நூலைத் தமதாக்கிக்கொள்வதால் வேற்றுமொழிகள் விளக்கம்பெற விழைகின்றன. இந்நூலுள் வேண்டாத சொற்களைக் காண்டல் அரிது.

குறள் கூறுவது என்ன ?

ஒரு மனிதன் வாழ்வாங்கு வாழவேண்டும். வாழ மனையும், மனையாளும், மக்களும், மாண்பும், மன்னனும், மாட்சிசால் ஆட்சியும் தேவை. தேவை நிறைந்துள்ள இடத்திலே தோன்றுவது இன்பம். புறத்தேவைகள் அனைத்தும் பொருந்திய இடத்திலே அகத் தேவையாகிய இன்பநிலையும் தானேவந்து எய்தும் அல்லவா? ஆதலால் மனிதன் ஒழுக்கத்தோடு வாழ்தலையும், பணம்தேடுதலையும், பாதுகாக்கப் பெறுதலையும், ஊடியும் கூடியும் இன்பம் நுகர்தலையும், தொட்டனுபவிக்கும் இந்த இன்பத்தையே விட்டனுபவிக்கும் வீட்டின்பத்திற்கு வாயிலாக்கும் உள்ளத்துறவு நிலையினையும் உணர்த்தி முப்பாலுள் நாற்பால் கூறுவது இந்நூல்.

குறளின் குறிக்கோள் :

உரைகள் மாறுபட்டாலும் திருக்குறள் முழுதும் ஊடுருவியுள்ள தான ஒரு அடிப்படையான கருத்து இல்லாமல் இல்லை. மக்கள் அனைவரும் ஓரினம்; மறை ஓதுவான் பார்ப்பான்; மண்ணாள்வான் மன்னன்; உணவு அளிப்பான் உழவன்; விற்பான் வாணிகன்; இப்படி மக்களுக்குள் தொழில், பாகுபாட்டைக் கண்டது. தொழில்மாறினால் பாகுபாடும் மாறும். இங்ஙனம் தொழில்மாற்றம் இருப்பினும் அனைவர்க்கும் வாழ்க்கைபொது. அவ்வாழ்க்கை தூயதாய் இருத்தல் வேண்டும். 'தூய வாழ்க்கைக்குத் தோன்றும் இடையூறுகள் இவை' 'அவற்றை நீக்கும் உபாயங்கள் இவை' என்பனவற்றை மனிதன் அறிந்து நடந்துகொள்ளவேண்டும். படிப்பும் பழக்கமுமே உலகநடைக்கு இரண்டுகால்கள். மனிதனுக்கு ஒன்று இருந்து ஒன்று இல்லாவிட்டாலும் நொண்டியே. ஆதலால் மனிதன் அகக் கண்ணும் பெற்று, அறிவுத்துணைகொண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டுவாழ்ந்து, வாலறிவன் திருவடிபோற்றி உய்யவேண்டும் என்பது இந்நூலின் அடிப் படையான குறிக்கோள்.

இத்தகைய சிறந்த குறிக்கோளுடன் ஆக்கப்பெற்ற இந்நூல் புலவருடைய புலமிலத்திற்கு ஒரு அளவுகோல் போல்வது. திருமால் ஈரடியால் அளந்தமண்ணை வள்ளுவர் ஓரடிமுக்காலால் அளந்தார் என்பர் ஒருவர். ஆம்! அது உண்மைதான். தருமர் முதலாகப் பரிமேலழகர் இறுதி யாக உள்ள பத்துப்பேர்களுடைய அறிவையும் அநுபவத்தையும் அளந்து விட்டது இந்நூல். அங்ஙனம் அளந்தும் அவர்கள் அறிவின் அளவாக அடங்கிவிடாது அதற்கும் அப்பாற்பட்டதாய், வருகின்ற பலருடைய அறி வையும் அளந்துகாட்டிக்கொண்டு அவர்கட்கும் அப்பாற்பட்டிருக்கிறது.

திருக்குறளும் - சிவமும் :

'தொன்றுதொட்டு ஆறு ஆறுகப் பிரிக்கப்பெற்ற சமயங்களாலும் ஆராயப்படும் நூல் இது. அந்தந்தச் சமயவாதிகளும் தங்களுடையது தங்களுடையது என்று உரிமை வழக்காட நிற்பது இது. இந்தச் சமய வாதிகளின் அறிவுநிலையைக் கடந்து நிற்கும் ஒருதனிச் செம்பொருளாய் உள்ளது இது. காலத்தோடும் சாதிசமயச் சூழலோடும் பொருந்தி விதி விலக்குகளைப் பகுக்கின்ற வேதாகமங்களின் இலட்சியத்திற்கு அப்பாற் பட்டது இந்நூல்; உணர்ச்சிப்பெருக்கெடுத்த ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் உணர்வாய் மன்னி இருப்பது இந்நூல்; மக்களைத் திருத்தும்வகையிலும் வளர்க்கும்வகையிலும் தாயும் தந்தையுமாய் இருப்பது இந்நூல்; உலக மெங்கும் வியாபித்து இருப்பது இந்நூல்;' என்ற எண்ணங்கள் என்

மனத்து எழுகின்றபோது, "அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும்" என்ற சித்தியார் சிவவணக்கச் செய்யுளில் அடியேனுடைய கள்ளமுங் கலந்து,

அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய் வேறும்
குறியது உடைத்தாய் வேதாகமங்களின் குறியிறந்து அங்கு
அறிவினுள் அறிவாய் மன்னி அம்மையோடு அப்பனுகிச்
செறிவொழியாது நின்ற திருக்குறள் சிந்தை சேர்ப்பாம்.

என்ற பாடல் வரும். நான் அதனைப் பாடி இன்புறுவதுண்டு.

உரை பலவாயினது ஏன் ?

இந்நூலுக்கு, பத்துப்பேர் உரை வகுத்துள்ளார்கள். இன்று வரையில்கூட திருக்குறளுக்கு உரைகாணும் முயற்சி ஓய்ந்தபாடில்லை. எத்தனையோ விளக்க உரைகள்; குமரர் உரைகள்; குழந்தை உரைகள். காலம்போகப்போக மக்களின் கருத்து எப்படி எப்படியோ உருவாகிக் கொண்டுவருகின்றது. அவற்றிற்கு ஏற்பத் திருக்குறளுக்கு உரையும் பெருகிக்கொண்டே வருகிறது. திருக்குறள் கண்ணுடியிலே அவரவர்களும் தங்கள் தங்கள் முகத்தைப் பார்க்கும்போது அதுதான் அக்கண்ணுடியில் இருப்பதாக அறிகிருர்கள். இவற்றின் வேருகின்று எல்லாவற்றையும் ஒருசேர இயைத்துப்பார்த்து அறிபவனே இவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் காண இயலும். அதுநிற்க.

ஏனைய உரைகள் :

பதின்மர் உரைகளுள், பரிமேலழகர் உரை எழுந்தபின்பு ஏனையோர் உரைகள் பரவுதல் ஒழிந்தன. 'பரித்த உரை எல்லாம் பரிமேலழகன், தெரித்த உரையாமோ தெளி' என்ற தெளிவு மொழி பிறந்த பொழுது ஏனைய ஒன்பதின்மர் உரைகளையும் பார்ப்பார் யார்? ஆதலால் அவ்வுரைகள் போற்றுவார் அற்றுப்போயின. புலமை வளம்பேணும் புலவர் வீட்டில் பரணலங்காரப் பொருள்களாய் ஆயின. சிதலும் செல்லும் சுவைத்தன. சிற்சில சமயங்களில் புலவர் நாவில் பொருந்தி உரைமணம் வீசத்தொடங்கின. ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வாயிலாக மாதத்தாள்களில் மலிந்தன, அவ்வுரைகள் அத்துணைச் சொல்லழகும் நடையமைதியும் அற்றனவேயாலும் கருத்துக்குப் பஞ்சமில்லை என்பதைக் காட்டி நின்றன. உணர்ச்சி வசப்பட்ட அறிவுடை உலகம் புற அழகாகிய நடையழகை நாடாது, அகஅழகாகிய கருத்தில் ஈடுபட்டது. அதனல் கருத்துமாற்றத்தில் அழகும் ஆழமும் அமைதியும்கண்டு மகிழ்ந்து வந்தது. அதனை அடியேனும் பலகால் பார்த்து மகிழ்ந்து வருவதுண்டு. அதனுலேயே அவற்றை எல்லாம் ஒருசேரத் தொகுத்து எழுதிப் பார்த்தேன்.

இலக்கியங்களில் குறள் :

இலக்கியக் கருவூலங்களில் அங்கும் இங்குமாகக் குறள் மணிகள் சிந்திக்கிடந்தன. கவிப்பொற்கொல்லர்கள் கவிதைப் பொன்னில் குறள் மணிகளைத் தேய்த்தும், உரைத்தும், பிரித்தும், விளக்கியும் வைத்து இழைத்த அணிகளும் பல இலக்கியக் கருவூலத்தில் விளங்கின. அவற்றை எல்லாம் ஒருசேரத்தொகுத்துப் பார்ப்பதில் அடியேனுக்குப் பெருவிருப்பு உண்டாயிற்று. புலவர் வகுப்புக்குப் பாடஞ்சொல்லத் தொடங்கிய 1928-ம் ஆண்டுமுதல் இலக்கண இலக்கிய நூல்களை ஆயும் போதும் பாடஞ்சொல்லும்போதும், முத்திநிச்சயம் முதலிய சாத்திரப் பேருரை நூல்களை அச்சிட ஆராய்ந்தபோதும் அவ்வுரை நூல்களில் எடுத்தாளும் குறள் பகுதிகளுக்குப் பொருட்சிறப்பு இருப்பதையும் கண்டுமகிழ்ந்து வந்தேன். அவற்றையும் ஒருசேரத் தொகுக்கும் பணியில் ஓய்ந்தநேர வேலையாகப் பல ஆண்டுகள் ஈடுபட்டுவந்தேன். அவற்றை எல்லாம் தொகுத்து எழுதத்தொடங்கிய காலத்தும், ஒப்புநோக்கித் திருத்திக் கொள்ள நேர்ந்த காலத்தும் பெரிய புத்தகசாலைகளின் உதவியை நாடினேன். அன்றாடவேலையில் உண்டான அலைவால் இந்தத் திருக்குறள் வேலை சிறிது இடையீடுபட்டது. அப்போதெல்லாம் அடியேனுக்கு அறிவுத்துணையாயிருந்து ஊக்கிவந்த உறுதிமொழி 'இடுக்கண் வருங்கால் நகுக; அதனை அடுத்தூர்வது அஃது ஒப்பது இல்' என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழியேயாகும். இடைக்கிடையே 'உலைவு இன்றித் தாழாது உஞற்றுபவர் ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர்' என்ற வழித்துணை உள்ளத்திருந்து ஊக்குவிக்கும். அடிக்கடி இந்த ஆராய்ச்சிப்பணி இனிது நிறைவேறுமோ என்ற ஐயம் நிகழும்போதெல்லாம் 'அருமையுடைத்து என்று அசாவாமை வேண்டும், பெருமை முயற்சி தரும்' என்ற குறள் புத்துணர்ச்சியை எழுப்பும்.

உழைப்பும் ஊக்கமும் :

சுமார் நான்கு ஆண்டுகட்கு முன்பு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்துறைத்தலைவர் திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்களிடம் இதன் அமைப்பையும் தொகுப்பு முறையையும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களையும் காட்டினேன். அவர்கள்ஊக்க உரை பல உதவினர்கள். எனது உயிரமைதியை உபதேசமொழிகளால் உதவும் ஞானநுபவச்செல்வர் ஒருவர் 'உழைப்பிற்கு என்றும் மதிப்புஉண்டு; பொறாமைத்தீயால் அறிவமுதம் குழைந்துவிடாது; ஆறவைத்துப் பலருக்கும் படைக்க; காலமும் கருணையும் உதவப்போகின்றன; பொறுத்து இரு' என்று உபதேசித்தார்கள்.

பின்னர், ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய எண்ணாயிரம் புத்தகங்களைக் கொண்டு விளங்கும் தருமபுர ஆதீனப் புத்தகசாலையால் இந்த ஆண்டு இந்தப்பணி இறைவன் திருவருளால் இனிது நிறைவேறுவதாயிற்று. புத்தக வெளியீட்டிற்கு என்று இந்த ஆண்டில் 22000 ரூபாய் உதவி அநேக அழகிய நூல்களை வெளியிட்டவர்களும் தமிழ்ப்பணியும் தெய்வப் பணியுமே தமது ஆட்சி நாளின் அணி எனக்கொண்டு விளங்குபவர்களும் ஆகிய குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகளவர்கள் இந்த வெளியீட்டை ஆதீனச் சார்பிலேயே வெளியிடத் திருவுள்ளங் கொண்டார்கள்.

தமிழ்த்தாயின் உயிர் திருவாசகம்; உடல் திருக்குறள். உடலின்றி உயிரும், உயிரின்றி உடலும் காரியப்படுவதில்லை என்பது வெளிப்படை. ஆதலால் சென்ற ஆண்டில் மண்சுமந்து கூலி கொண்டு அக்கோவால் மொத்துண்டு புண்சுமந்த திருமேனிச் செந்தமிழ்ச் சொக்கரது பண் சுமந்த பாடலாகிய திருவாசக உயிர் நூலை ஆவணிமூலத் திருநாளில் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்கள் வெளிவரச் செய்தார்கள். இந்த ஆண்டு தமது பிறந்தநாட் பெருவிழாவில் தமிழ்த்தாயின் உடல் நூலாகிய திருக்குறள் வெளிவரத் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள். அவர்கள் அருளால் பல நாளாக நடைபெற்ற பணி இப்பொழுது வெளிவருகிறது. இதில் நான்கு பகுதிகள் அமைக்கப்பெறுகின்றன.

அடியேன் தொண்டு :

உரைப்பகுதியில்: பரிமேலழகர், மணக்குடவர், பரிதியார், காளிங்கர் என்ற நால்வர் உரைகளும் முறையே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பரிமேலழகர் காலத்தால் எல்லாரினும் பிற்பட்டவராயினும் சிறப்புடைப்பொருளை முந்துறக்கிளத்தல் முறையாகலானும் எல்லாராலும் போற்றப்பெற்று பல வகுப்புக்குப் பாடமாக இருத்தலானும் அவர் உரை முன்வைக்கப்பெற்றது. தருமர், தாமத்தர், நச்சர் முதலியோரது பழைய உரைகள் சில பாடல்களுக்கே கிடைத்தன. அவையும் ஆங்காங்குத் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன.

உரைவிளக்கப்பகுதியில்: மாறனலங்கார உரையாசிரியராகிய காரிரத்ன கவிராயர் பரிமேலழகர் உரைக்கு எழுதிய குறிப்பாகிய நுண்பொருள் மாலையும், புதுவை இராமாநுஜ கவிராயர் எழுதிய விளக்க உரையும் ஆங்காங்கே சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

மேற்கோள்பகுதியில்: தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண உரைகளிலும், கலித்தொகை முதலான இலக்கிய உரைகளிலும், பிற

உரைகளிலும், எடுத்தாளப் பெற்ற திருக்குறள்கள் அந்தந்தப் பகுதிகளில் அமைந்துள்ள குறிப்புக்களோடு தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் இலக்கணக் குறிப்புக்களாலும் பொருள் மாற்றம் இருத்தலைக் காணலாம்.

ஒப்புமைப்பகுதியில்: எட்டுத்தொகை முதல், விநாயக புராணம் வரையிலுள்ள இலக்கியங்களில் குறளும் குறள் கருத்துக்களும் வந்துள்ள பாடல்கள் அடியேனல் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. இவை ஆராய்ச்சியாளருக்குப் பெரிதும் பயன்தரலாம்.

அடிக்குறிப்பாக அண்மையில் வெளிவந்த கவிராஜபண்டிதர் உரைக்குறிப்புக்களும், சிற்சில இடங்களில் அடியேனுடைய கருத்துக்களும் தரப்பட்டுள்ளன. பரிமேலழகர் உரையிலும் ஏனையோர் உரைகளிலும் காணப்படும் பாடபேதங்களும், குறட் பாடபேதங்களும் ஆங்காங்கு காட்டப்பெற்றுள்ளன.

நூலின் முற்பகுதியில் நூலாசிரியர் உரையாசிரியர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும், ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களும் எழுதிச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன. இறுதியில் திருக்குறள் அறத்துப்பால் குறளகராதியும், குறட்சொல் அகராதியும், ஆய்வார்க்கு அநுகூலமாகச் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

சாதனங்கள் :

குறள்களின் வைப்புமுறையில் உரையாசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் தம்முள் மாறுபடுகின்றனர். பலநாட் பழகி வந்த காரணத்தால் இந்த வெளியீட்டில் பரிமேலழகர் வைப்புமுறையே பின்பற்றி இருக்கிறது. அந்தந்த அதிகாரத்தின் இறுதியிலும் ஒவ்வொருவர் வைப்புமுறையும் அமைத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

இந்த வெளியீட்டிற்கு உதவியாகக் கிடைத்த ஏடுகள் பரிமேலழகர் உரைப்பிரதி இரண்டும், பழைய உரை என்பது ஒன்றும், பரிதியார் உரை ஒன்றும், காளிங்கர் உரை ஒன்றுமாகிய இந்த ஐந்து ஆகும்.

இவற்றின் விவரம் வருமாறு:—

1.	தருமபுர ஆதீனத்துப் புத்தகசாலை பரிமேலழகர் உரை	1.
2.	சைவஎல்லப்ப நாவலர் வீட்டு ஷை உரைப்பிரதி	1.

3. இலக்கணவிளக்க ஆசிரியர் பரம்பரை, சோமசுந்தர தேசிகர் வீட்டுக் காகிதப்பிரதி *(பழையவுரை) 1.

4. ஈரோடு, வித்துவான். திரு. வே. ரா. தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர் அவர்களின் பரிதியார் உரை 1.

ஷை காளிங்கர் உரை 1.

இவைகளில் எல்லப்பநாவலர் வீட்டுப்பிரதி முழுதும் உள்ளது. அதனால் இப்பதிப்பு அடைந்த திருத்தங்கள் சில. பரிதியார் உரை ஏட்டில், பரி......என்ற அளவிலேயே பெயர் சிதைந்து காணப்படுகிறது. இம் முதலைக்கொண்டு பரிதி, பரிமேலழகர், பரிப்பெருமாள் என்ற மூவரையும் எண்ணலாம். வெளிவந்த பரிமேலழகர் பரிப்பெருமாள் உரைகள் இதனில் முழுதும் வேறானவையே. ஆதலின் இது பரிதியார் உரை என்று துணியப்பட்டது. ஆனால் திருமந்திரமணி திருவாளர், துடி.சைகிழார், சிதம்பரனார் அவர்கள் பரிதியார் உரையாக அனுப்பித்தந்த பாயிரப்பகுதி நான்கு அதிகாரங்களின் உரை இதனில் வேறுபட்டதும் விரிவானதும் ஆகும். அவர்கள் ஆதீனத்திற்குச் சுமார் பத்து ஆண்டுகட்கு முன்பு மேற்குறித்த பாயிரப் பகுதியை அனுப்பியிருந்தார்கள். அடியேனுக்கும் இரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்பு மேற்குறித்த பகுதியின் படியினை அனுப்பினார்கள். இரண்டையும் ஒப்புநோக்கியதில் அடியேனுக்கு அனுப்பியது முன்னையதிலும் பல நுண் கருத்துக்களை உடையதாக, திருத்தமானதாக இருந்தது. அது தனியே அச்சிடற்குரியது என எண்ணியும் முழுதுங்கிடையாமையாலும் இத்துடன் சேர்க்கப்பெறவில்லை.

இவ்வெளியீட்டின் சிறப்பிற்குக் காரணமாகிய பரிதியார் காளிங்கர் உரைகளை அடைய விரும்பி ஏட்டுச் செல்வத்தைத் தேடித் தொகுத்து வைத்திருக்கின்ற திரு. தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர் அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதினேன். செந்தமிழ் நூல்களில் வைத்த ஆர்வத்தால் அந்த ஏடுகளை அவர்கள் தாமே எடுத்துக்கொண்டு தருமபுரம் வந்து ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்களிடம் சேர்ப்பித்தார்கள். இவர்களின் உதவி மிகமிகப் போற்றற்குரியது.

திருப்பதி கீழ்க்கலை ஆராய்ச்சிக் கழகம் தமிழ்ப் பேராசிரியர், திரு. T. P. பழனியப்பப் பிள்ளையவர்கள் 1948ம் ஆண்டு பரிப்பெருமாள்

---

*இது சென்னை அரசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலையிலிருந்து அவர்கள் பிரதி செய்தது. இதற்குச் சைவவுரை என்று பெயர் சூட்டப்பட்டுளது. முதல் 11 அதிகாரம் வரையில் சிறிது வேறுபட்டு, பிற்பகுதிமுழுதும் பரிதியார் உரையையே ஒத்துள்ளது.

காளிங்கர் உரைகளை வெளியிட்டார்கள். அதில் அறத்துப்பால் 31-ம் அதிகாரமாகிய வெகுளாமையிலிருந்து அறத்துப்பால் முடிய 8 அதிகாரமே வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள்ளும் ஏடுகளின் சிதைவால் விடுபட்ட பகுதிகள் பல. இந்தப் பகுதியில் அறத்துப்பால் முழுமையும் திருத்தமாக வெளிவருகிறது. நுண்பொருண்மாலை முழுவதும் செந்தமிழ்த் தொகுதியிலிருந்து எடுக்கப்பெற்றனவாகும். தருமர், நச்சர் உரைகள் தமிழ்ப்பொழில் வெளியீட்டிலிருந்து தொகுக்கப்பெற்றன. மணக்குடவர் உரைப்பகுதி முழுவதும்கப்பலோட்டிய தமிழர், தமிழ்ப் பேரறிஞர் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பையும், கா. பொன்னுசாமி நாடார் அவர்கள் பதிப்பையும் ஒப்புநோக்கி வெளியிடப்பெற்றன.

உரை மேற்கோள்களைத் தொகுக்கும்போது சென்னைத் தமிழ் ஆசிரியர் புலவர். திரு. சீனிவாசன் அவர்கள் உடனிருந்து தொகுத்து ஊக்கவுரையும் வழங்கிவந்தார்கள். ஒப்புமைப்பகுதிகளைத் தொகுக்கும் போது உடனிருந்து எழுதவும், ஆயவும் அச்சியற்றுங்கால் ஒப்புநோக்கவும் உறுதுணையாயிருந்தவர்கள் இடையீடில்லாத உழைப்புடைப் பெருந் தொண்டர்களும் ஆதீனக் கல்லூரிப் பேராசிரியர்களுமாகிய வித்துவான் திரு. M. ஆறுமுகம், வித்துவான் திரு. V. S. குருசாமி ஆகியோர்கள்.

இவ்வண்ணம் இவ்வெளியீடு இனிது நிறைவேற எல்லாரையும் ஒன்று கூட்டுவித்து ஆட்கொண்ட செந்தமிழ்ச் சொக்கர் நாவார மனமார வாழ்த்து

இங்ஙனம் செந்தமிழ்ச் சொக்கர் திருவருளில் வழிப்படுத்தி எங்களை எல்லாம் இயக்கிப், பணிகொள்ளும், அருங்கலை விநோதர்களாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்களுக்குச் 'சொல்லுவதறியேன் வாழி' எனத் தோத்திரிப்பதைவிட அடியேன் என்ன கைம்மாறு செய்ய இயலும்.

இந்நூலை நன்கு ஆராய்ந்து தக்கமுறையில் மதிப்புரைகள் வழங்கிய பேரறிவாளர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி உரித்தாகுக.

செந்தமிழ்த்தாய், மிகவிரிவான முறையில் பிரபந்தங்கள், முதுமொழி வெண்பாக்கள், பாரதியார் நூல்கள் வரையில் ஒப்புமைப்பகுதிகளைப் பெற்று விளங்கும் குறளணியை மிக அண்மையில் புனைந்து கொள்வாள். அதற்கு வெள்ளோட்டவேலையாகவே அடியேனது வெள்ளறிவின் முயற்சி அமைகிறது என்று தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம்,
ச. தண்டபாணி,
தொகுப்பாசிரியன்.

தருமபுரம்,
1—11—50.

மதிப்புரைகள்.

சென்னை மராமத்து இலாகா மந்திரி

கனம் எம். பக்தவத்ஸலம் அவர்கள்

சிறந்த தமிழ் வெளியீடுகளினால் தருமபுர ஆதீனம் புரிந்துவரும் அரிய தொண்டு மிகவும் பாராட்டக்கூடியது. கடவுளைப்பற்றிய பாமாலைகளாகிய நம் சிறந்த பொக்கிஷங்களின் சுவையையுணர்ந்து நாம் அனுபவிப்பதற்கும் பலனடைவதற்கும் இந்நூல்கள் பெரிதும் உதவுகின்றன. தமிழ் மக்களில் திருக்குறளைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டவர்களும், பெருமை கொள்பவர்களும் பலர் இருக்கலாம்; மனப்பாடம் செய்து பல குறள்களை மேற்கோளாக எடுத்துச்சொல்லக்கூடியவர்களும் சிலர் இருக்கலாம். ஆனால் வள்ளுவர் காட்டிய அறநெறியைப் பின் பற்றுவதற்கு ஆதீனம் வெளியிடும் உரைவளம் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கத்தக்கது. இது மிகவும் சிறந்த ஒரு வெளியீடாகும். ஆதீனகர்த்தரால் தமிழ் மக்களுக்கு தீபாவளிப் பரிசாக அளிக்கக்கூடியது இவ்வெளியீட்டைவிடச்சிறந்தது வேறொன்றும் இல்லை. என் பாராட்டுதலை ஆதீனத்திற்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

கோயம்புத்தூர்

டாக்டர், ரா. க. சண்முகஞ் செட்டியார் அவர்கள்,
M. A., Ph. D.

தமிழ் முனியான அகத்தியன், கையின் பெருவிரலின் அளவே உடையவன் என்பது கதை. அணுவில், உலகை அழிக்கும் சக்தி அடங்கியிருக்கின்றது என்று, விஞ்ஞான சாத்திரம் நிரூபித்துவிட்டது. நாம் நினைக்கின்றபடி சக்தி குடிகொள்ள பெரிய உருவம் அவசியம் இல்லைபோலும்!

மகாபலிச் சக்ரவர்த்தியின் சக்தியை அடக்குவதற்குத் திருமால் வாமனவதாரம் எடுத்தார். வாமனன் எப்படிப் பிறந்தான் என்று கம்பன் வருணிக்கின்றான்

"நீலநிறத்து நெடுந்தகை வந்து ஓர்
ஆல்அமர் வித்தின் அருங் குறள் ஆனன்"

என்று. ஆதி அந்தம் இல்லை என்று சொல்லக்கூடிய ஆலின் தத்துவங்கள் எல்லாம் கடுகளவுள்ள ஒரு சிறிய வித்துக்குள் தங்கிக்கிடக்கின்றன. பேரண்டத்திலுள்ள எல்லாத் தத்துவங்களும் குறள் வடிவமான அந்த வாமனனுக்குள் அடங்கியிருந்தது.

மனித வாழ்க்கையின் எல்லாத் தத்துவங்களையும் திருவள்ளுவர் சிறிய இரண்டு அடிகள் கொண்ட குறள் வெண்பாக்களில் அடைத்து விட்டார்; குள்ளன் வாமனன் தன் இரண்டு திருவடிகளால் பேரண்டத்தை அளந்துவிட்டதுபோல.

திருக்குறளைத் தமிழ் வேதம் என்று சொல்வது வழக்கம். தமிழ் மொழியில் உண்டாகிய வேதம் என்றுதான் பொருள் செய்யவேண்டும். தமிழ் மக்களுக்கு மட்டும் உரிய வேதம் என்ற குறுகிய பொருள் பொருத்தமாகாது. உலகில் தோன்றிய எல்லா வேத வாக்கியங்களுள்ளும் குறள் ஒன்று. அவை எல்லாவற்றிலும் அது தலை சிறந்தது என்று சொல்வது மிகையாகாது.

பிறமொழிகளிலுள்ள வேதங்கள் சமயதத்துவங்களை ஒட்டியவை. குறள் அவ்விதமான குறுகிய கட்டுப்பாட்டில் அடங்கியதல்ல. "பல் பெரும் சமயம் சொல்லும் பொருளும் போல் பரந்த தன்றே" என்று எக்களிப் புடன் திருக்குறளைப் பாராட்டலாம். காலம், எல்லை, சமயம், சமூகம், ஜாதி - இவை எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கின்றது திருக்குறள்.

உலகில் பலமொழிகளில், பல தேயங்களில், பல நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் தோன்றி இன்றும் ஒளிமங்காமல் சிறந்து நிலை பெற்று நிற்கின்ற இலக்கிய நூல்களும் நீதி நூல்களும் பல உள. அவற்றின் உட்கிடக்கும் பொருள்கள் கால வரம்பும், எல்லை வரம்பும் இல்லாமல் எக்காலத்திற்கும் எத்தேயத்திற்கும் பொருந்திய உண்மைகள். இந்தக் குணத்தால்தான் அந்த நூல்கள் அழியாமல் சிரஞ்சீவிகளாக உலக வழக்கில் இன்றும் பெருமையோடு விளங்குகின்றன.

திருக்குறள் தமிழ் நாட்டில் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய நூல். அக்காலத்துத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை, பல துறைகளிலும் இக்காலத்து மக்களுடைய வாழ்க்கையினின்று வேறுபட்டுத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். ஆனல் அன்று வள்ளுவர் தந்த

பொன்மொழிகள் இன்றும் உண்மை மொழிகளாகவே விளங்குகின்றன. ஏன் ? உண்மை எக்காலத்தும் மாறுபடாத இயல்பை உடையது.

குறளின் முதல் பாகமாகிய அறத்துப்பாலில், அறத்தை ஒட்டிய வாழ்க்கை இன்னதென்று வள்ளுவர் வகுத்த வழியே இன்றும் அன்றும் உலக மக்களுக்கு நேரான வழியாகும். 'அரசியல்' என்னும் பகுதியில் மன்னனுடைய கடமைகளைப்பற்றியும் அவன் குணங்களைப்பற்றியும் வள்ளுவர் சொல்வது ஒவ்வொன்றும் இக்காலத்துக் குடியரசு முறையை நடத்தும் தலைவர்களுக்கும் பொருத்தமானது என்று காணலாம்.

காமத்துப்பாலில் காட்சி அளிக்கும் தலைவனும் தலைவியும் நம்முடைய உள்ளக் கண்ணாடிகள்தான். அவர்களுடைய உள்ளக்கிளர்ச்சி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தும் மாறவில்லை. ஏன் ? இயற்கையும், உண்மையும் மாறாத இயல்பு உடையவை.

உண்மை உலகத்தின் பொதுச் செல்வம். அது எந்தக் கூட்டத்திற்கும் சமயத்திற்கும் தனிப்பட்ட சொத்து அல்ல. வேறு பல வேத நூல்களிலும் அது நிரம்பிக் கிடக்கின்றதுதான். ஆனால், சாமான்ய மக்கள் எளிதில் அவற்றைத் தெரிந்துகொள்வது கொஞ்சம் கடினம். அறிவுநிறைந்த சான்றோரின் வியாக்கியானங்களின் துணையைக்கொண்டும் தெரிவது சில இடங்களில் கடினமாகவே இருக்கும்.

திருக்குறள் வெண்பாக்களில் அடங்கியிருக்கும் உண்மை எல்லாம் சாமான்ய மக்களில் எவரும் எளிதில் அறிந்துகொள்ளும் விதத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதுமட்டுமல்ல. அரசனும், ஏழையும், கற்றவனும், கல்லாதவனும் - எவரும் பின்பற்றக் கூடிய வழியைக் காட்டியிருக்கின்றார் வள்ளுவர். திருக்குறள் மார்க்கம் எல்லோருக்கும் பொதுவான ராஜபாதை. அது செம்மை செய்யப்பட்ட பாதை; குழியும், கல்லும் முள்ளும் இல்லாத பாதை; வளைவில்லாத நேரான பாதை; இருள் நீங்கி ஒளி நிறைந்த பாதை: அதன் கோட்டில் மனிதன் தேடும் அழியாத பேரின்ப வீடு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

வீடு பெறுவதற்கு வள்ளுவர் காட்டும் வழி எல்லோரும் பின்பற்றக் கூடிய வழி. நோன்பும் வேள்வியும் அவசியமில்லை. சுற்றத்தையும் சமூகத்தையும் வெறுத்து, காட்டுக்குப் போக வேண்டியது இல்லை. தவத்தாலும் பட்டினியாலும் உடம்பை வதைக்க வேண்டியதில்லை.

"மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா". இன்பம் நிறைந்த இல்லற வாழ்க்கையை அறநெறியில் நடத்திஞலே போதுமானது.

"இயல்பினுன் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாம் தலை."

சாமான்ய பாமரமக்களுக்கு இதைவிடச் சிறந்த என்ன 'சுவிசேஷம்' கொடுக்கமுடியும்?

திருக்குறள் தோன்றிய நாள்முதல் தமிழ்மக்கள் அதன் பெருமையை உணர்ந்து அதைப் போற்றி வந்திருக்கின்றனர். குறளுக்குப் பத்து உரைகள் தோன்றின. எல்லா இலக்கண விதிகளுக்கும் மேற் கோளாய் கையாளப்பட்டு வந்தது. பல உருவங்களில் பல நூல்களில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாய், குறளின் சொல்லும் பொருளும் புகுந்து விளங்கின. எமக்குத் தெரிந்த வரையில் உலகில் எந்த நூலும் இவ்வித செல்வாக்கோடு கையாளப்பட்டதில்லை.

இவையெல்லாம் ஒன்ருக இதுவரையில் தொகுக்கப்படவில்லை. தருமபுர ஆதீனத்திலிருந்து இப்போது வெளிவரும் இந்த உரைவளம் எல்லா வகையாலும் பாராட்டத் தக்கது. தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சரித்தி ரத்தில் இந்த வெளியீடு ஓர் சிறந்த நிகழ்ச்சியென்று சொல்ல வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களும் மடங்களும் தமிழ்க்கலையைப் போற்றி வளர்த்த நிலையங்கள். இடைக்காலத்தில் இந்த நிலையங்களில் இருள் அடைந்திருந்தது. இப்போது இவ்விடங்களில் கலைக்கதிர் நுழைந்துவிட்டது. தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் நறுமணமும் பரவி வருகின்றது. இந்த உரைவளம் சைவமடமாய்ச் சிறந்து விளங்கும் தருமபுர ஆதீனத்தி லிருந்து வெளிவருவது மிகப் பொருத்தமானதுதான்.

தருமபுர ஆதீனத்தின் மகா சன்னிதானமாய் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய தேசிக ஞானசம்பந்த பண்டார சன்னதி அவர்கள் தமிழ்நாட்டிற்குச் செய்துவரும் உதவியை வணக்கத்துடன் தமிழ் மக்கள் போற்ற வேண்டும். மகாசன்னிதானத்தின் ஆணையால் இப்போது வெளிவந்த இந்தத் திருக்குறள் உரைவளம் தமிழ் மக்களுக்குக் கிடைத்த ஒரு களஞ்சியம். அவர்கள் அதை நன்றியோடு பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றனர். திருக்குறளை ஆழ்ந்து படிப்பவர்களுக்கும், ஆராய்ச்சி யாளர்க்கும் இப்பதிப்பு ஓர் சிறந்த கருவூலமாய்ப் பயன் படும்.

திருக்குற்றாலம்

ரஸிகமணி, திரு. டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள்

குறளாசிரியர் வாக்கு எளிது. ஆனால் பொருளோ வெகு ஆழமானது. ஆழ்ந்த விரிந்த அனுபவங்களை உணர்ச்சி வேகத்தோடு ஆங்காங்கு அழகிய செய்யுளில் பாடி இருக்கிறது. ஆகவே நெடுகிலும் பல ஆசிரியர்களைச் சோதித்தும் பார்த்திருக்கிறது குறள். பத்து உரை ஆசிரியர்களையும் சோதித்துத்தான் இருக்கிறது. பொருள்கொள்ளுவதில் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. அதிகார முறையிலேயே வேறுபாடு.

நாமோ நூலாசிரியரது காலத்திலிருந்து இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு இப்பால் இருக்கிறோம். உரையாசிரியர்களது அபிப்பிராயங்களை ஒத்துப் பார்ப்போமானால் தெளிவு உண்டாகலாம்.

ஆனால் உரைகளின் பிரதி எளிதில்க் கிடைப்பதில்லை. கிடைத்தாலும் ஏடு ஏடாகப் புரட்டி ஒத்துப்பார்க்கிற காரியம் மிகக் கஷ்டமான வேலை.

ஆகவே தருமபுரம் ஆதீனகர்த்தர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பண்டார சந்நிதி அவர்களது கட்டளையின்படி வெளியாகிற **திருக்குறள் உரைவளம்** அரிய கருவியாக இருக்கிறது. உரைகளையும் வேறுபாடுகளையும் நயங்களையும் ஒத்துப் பார்ப்பதில் கஷ்டம் இல்லை. ஏன்? ரஸமான காரியமாகவே இருக்கிறது. அரிய உதவி தமிழுக்கு. தமிழ் உலகம் நன்கு போற்றி, பயன் அடையுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் பாலிப்பானாக.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியரும்,
தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் ஆகிய

டாக்டர், அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் அவர்கள் M. A.

தமிழர்தம் அருஞ்செல்வமாக அமைந்துள்ள திருக்குறட்பாக்களின் பொருளை ஒருதலையாகத் துணிந்துகொள்ளமாட்டாமையின் அறிஞர் பலர் பற்பலவிதமாகப் பொருளுரைத்துப்போயினர். திருக்குறளை வழங்கியருளிய திருவள்ளுவர், தாம் இயற்றிய நூலிற்குத் தாமே உரை தராமையும், அவர்பால் கேட்டறிந்த மாணவருளரெனின், அவர்தாமும் ஒன்றும் எழுதிவைத்துப் போகாமையும், நூலின் ஆழமுடைமையும் உரைகளின் வேறுபாட்டிற்குக் காரணங்கள்.

பரிமேலழகர் வாழ்ந்ததாக மதிக்கத்தக்க பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே அறிஞர் ஒன்பதின்மர் திருக்குறளிற்கு உரை கண்டுளார், என அறிகிறோம். தருமர், மணக்குடவர், தாமத்தர், நச்சர், பரிமேலழகர் பரிதியார், திருமலையர், மல்லர், பரிப்பெருமாள், காளிங்கர் என்னும் பதின்மருள் பரிமேலழகர் உரையே பெரும்பான்மை வழக்கில் இருக்கக் காண்கின்றோம். அதற்குக் காரணம், பிற உரைகள் வெளிப்படுத்தப் படாமலிருத்தலும், "நூலிற் பரித்தஉரை யெல்லாம் பரிமேலழகன் தெரிந்த உரையாமோ தெளி" என்ற ஒருவருடைய சொற்களுக்குச் சிறப்புத் தந்து அவருரையினையே பலரும் வெளிப்படுத்தியதும் ஆம். ஆயினும், மணக்குடவரது உரை திரு. கா. பொன்னுச்சாமி நாட்டார் அவர்களாலும், திரு. வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்களாலும் சில ஆண்டுகள் முன் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது, காளிங்கர் உரையின் பல பகுதிகளையும் பரிப்பெருமாள் உரையினையும் வெளியிடும் பணியில் வித்துவான் திரு. தி. பொ. பழநியப்பப் பிள்ளை அவர்கள் ஈடுபட்டு முயன்றதன் பயனாக இருசம்புடங்கள் 1945-லும் 1948-லும் வெளிவந்துள்ளன. பரிதி உரையின் சில பகுதிகளும் துடிசை கிழார் திரு. அ. சிதம்பரனாரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

இவையெல்லாம் தனித்தனி நூல்களாக அமைந்திருத்தலின் ஒரு குறளுக்கே ஒவ்வொருவருடைய உரையை அறியப் பல்வேறு புத்தகங்களைப் பெற்றுப்புரட்டுதல் கடமையாகிறது. அங்ஙனமன்றி, இவ்வுரைகள் அனைத்தும் ஒருசேர ஒரே புத்தக வடிவில் பதிப்பிக்கப்படுவது மிக்க பயனுடைத்து என்பது உறுதி, அம்முறையில் அமைந்ததாய் இப்புத்தகம் வெளிவருவது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.

இப்பதிப்பில் ஒவ்வொரு திருக்குறட்பாவின் பின்னர்ப் பரிமேலழகர், மணக்குடவர், பழைய உரையாளர், பரிதியார், காளிங்கர், ஆகியோர் உரைகளும், இராமாநுச கவிராயர், நுண்பொருண்மாலையுடையார் ஆகியோர் உரை விளக்கங்களும் இலக்கண உரையாசிரியர்கள் முதலியவர்கள் அவ்வத் திருக்குறளை எடுத்துக் காட்டிய இடங்களும் தெளிவுற அமைத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இலக்கண இலக்கிய மேற்கோட் பகுதிகளும் குறளொடு ஒத்த கருத்தமைந்த பிற இலக்கியப் பகுதிகளும் நிரம்ப எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு இவற்றை எடுத்துக் காட்டுதலின் கண், பதிப்பாசிரியர் வித்துவான் திரு. ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்களின் ஆழ்ந்த புலமையும், விரிந்த அறிவும், உலையா முயற்சியும், ஆராய்ச்சித் திறனும் விளங்கியுள்ளன.

இப்பதிப்பு அறிஞர்கள் பலஉரைகளையும் ஒப்பு நோக்கி இவ்விக் குறட்பாவிற்கு இந்த இந்த உரையாளர் கருத்து சிறப்புடைத்து என

ஆய்ந்து கோடற்கு மிக்க உதவி செய்யத் தக்கது. திருக்குறளில் அறத்துப் பாலில் உள்ள மூப்பத்தெட்டு அதிகாரங்களுக்கும் இம் முறையில் செவ்வன் அமைந்த பதிப்பினைத் தமிழுலகிற்கு வழங்கியுள்ள திரு. தேசிகர் அவர்கள் பாராட்டத்தக்கவர்கள்.

இத்தொண்டினில், தேசிகரை ஈடுபடச் செய்து, நூலைப் பெரிய எழுத்தில் - அழகிய முறையில் அச்சிடுவித்து, நல்ல கட்டுடன் வெளியிட்டுத் தமிழ் மடத்தவர்கள் .செய்யவேண்டிய கடமைகளில் ஒன்றாகிய தமிழ்ப்பணியில் ஈடுபட்ட, தருமபுர ஆதீனத் தலைவர் அருட்டிரு, ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிக ளுடைய வண்மைக்குத் தமிழ்மக்கள் நன்றி செலுத்தும் கடமையுடையர். இன்னும் பல்வேறு வகைகளிலும் அவர்கள் தமிழ்ப்பணி புரிந்து வருகிறார்கள்.

ஆதீனத்துத் தலைவர் அவர்களுடைய இத்தகைய தமிழ்ப்பணிகள் மேன்மேலும் சிறக்கும் என நம்புகிறேன்.

நூல் ஆசிரியர்.

திருவள்ளுவருடைய பிறப்பு முதலிய வரலாறுகள் பலவாறாக விரித்துப் பேசப்படுகின்றன. கபிலரகவல்போன்ற நூல்கள் அதற்குத் துணை செய்கின்றன. ஞானமிர்தம் சற்றுமாற்றம் வகுக்கின்றது. ஆனாலும் உண்மையைத் துணிந்து சொல்ல உறுதியான சான்று கிடைத்திலது. ஆதலால் அறத்துப்பால் வரையில் உள்ள அகச்சான்றுகொண்டு இவரது கொள்கையின் வரலாற்றைப் பொதுவகையில் குறிப்பிடுவோம்.

இவர் கடவுளைப்பற்றி உருவ வழிபாட்டு முறையால் கூறாது, அறிவுருவ வழிபாட்டு முறையால் கடவுளுடைய இயல்புகளைக் கூறி, அறி விக்கிறார். கடவுள், இயற்கையே தூய்மையான முற்றறிவுடையவர்; விருப்பு வெறுப்பற்றவர்; அவரிடத்து பொறிபுலன்கள் சேட்டியா. ஆதலால் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லையாக விளங்குபவர்; அத்தகைய கடவுள், இறை, செம்பொருள் என்ற பெயர்களால் வழங்கப்படுகிறார். இடைவிடாது தியானிப்பவர்களுடைய உள்ளக் கமலமே அவருக்கு உறையுள் என்பது, அவரது கடவுட்கொள்கையின் முடிவு.

கடவுட் கொள்கையின் முடிந்த முடிபாகிய வீட்டியலைப்பற்றி ஒரே வார்த்தையில் முடிக்கின்றார். அது, விருப்பு வெறுப்பு அற்ற கடவுளை விரும்பினால், விருப்பு வெறுப்பு நம்மாட்டும் இல்லையாகும். ஆகவே, வினையும் வினையும் இல்லையாம். சிறப்பென்னும் செம்பொருளைக் காண்பதாகிய உண்மை ஞானம் தோன்றும். அதுவே வீட்டிற்கு வாயில் என்பது.

மக்கள் ஒரே இனத்தராய், ஒரே நாட்டினராய் இருந்தும், அவர் களுக்குள் துன்ப இன்பங்கள் வேறுபடுதற்குக் காரணம் வினை என்பது இவருடைய முடிபு. இக்காலத்துச் சிலர் வினை என்பதற்கு முற்பிறவியில் செய்த வினையன்று, அவ்வப்போது செய்யப்படும் தொழில்களேயாகும் என்பர். வினை என்பது பொதுவகையான் தொழிலை உணர்த்துமாயினும், செந்தமிழ்நாட்டுப் பெருங்குடிவணிகனாகிய கோவலன் "இம்மைச்செய்தன யானறி நல்வினை" என்று தன்னுடைய ஒழுக்கத்தில் உறுதியாக நின்று உரைக்கின்றான். அவனுக்கும் கொலையுண்ணும் தீவினை ஒன்று சார்த்தப் படுமானால், அதுபழவினையின் பயனன்றி, வேறு எதுவாயிருத்தல் கூடும்? தீவினை, செய்தவனை நிழல்போலத் தொடரும் என்று பேசுகிறார். ஆதலால்

வள்ளுவருக்குப் பழவினை வந்து பற்றும் என்பதில் உறுதியான எண்ணம் உண்டு. ஊழை வகுத்த வள்ளுவருக்குப் பழவினையில் உறுதி இல்லாமல் இருக்கமுடியுமா? இருவினையின் வகையாகத் 'தீவினையார் அஞ்சார்' 'தீவினை செய்தார் கெடுதல்' 'நல்வினை மேற்சென்று செய்யப்படும்' என்ற பகுதிகள் நல்வினை தீவினைகளின் உண்மையை உணர்த்துகின்றன. இருவினைகளின் உறுபயனாகிய புண்ணிய பாவங்களைப்பற்றியும் பேசாமல் இல்லை. 'பகை பாவம்' என்று பாவத்தை எடுத்தாளுகின்றார். அழுக்காற்றை 'ஒரு பாவி' என்றே குறிக்கின்றார். புண்ணியத்தை இவர் குறிப்பது அறம் என்ற சொல்லொன்றாலேயே.

வேள்வியைப்பற்றி:- உயிர்க்கொலைவேள்வியில் இவர்க்கு ஒரு சிறிதும் பற்றில்லை. விருந்தோம்பலையே வேள்வி என்று அழைப்பதில் இவருக்கு விருப்பம். வேள்வி, வேட்டல் முதலியன விருப்பம் என்ற பொருளைத்தரும் வேள் என்ற பகுதியின் அடியாகப்பிறந்த தொழிற் பெயர்கள். அது விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் யாகத்துக்கும், மணத்திற்கும் ஆகுபெயராகச் சென்றியைந்தன. யாகப் பசுவைக்கொன்று தேவர்க்குத் தானம்பண்ணி விருப்பத்தைத் தேடுவதைக்காட்டிலும், ஓருயிரையும் கொல்லாது விருந்தோம்பலே உண்மை வேள்வி என்பது இவரது முடிபு.

மக்களுள்பாகுபாடு:- மக்கட் பாகுபாடுகள், தொழில்பற்றி வந்தனவே என்பதனை 'சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்' என்று வரையறுத்த வள்ளுவர், அந்தணர், பார்ப்பான், வேட்டுவன், வாணிகஞ் செய்வார், உழுவார், வேந்தன் (இறை) என்ற சொல்லாட்சியால் சாதிப் பெயர்களைக் குறிக்கின்றாரே எனலாம். ஆனால் அந்தணர், முனிவர், நீத்தார், துறந்தார் என்ற பெயர்கள் உலகத்து உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் தமபோல் பேணும் தண்ணளிவாய்ந்த முற்றத்துறந்த முனிவர் பெருமக்களையே குறிக்கும் என்பதனைப் பல குறள்கள் விளக்குகின்றன. 'மறப்பினும் ஓத்துக்கொளலாகும்' என்ற குறளில் வேதமோதும் தொழிலுடையார் பார்ப்பனர் என்பது வலியுறுக்கப்படுகிறது. ஓதி உணர்ந்து தெளிந்து உற்றுநோக்கிச் செம்பொருள் கண்டு அது அதுவாய் நிற்கும் நிலை அந்தணர்க்குரியது என்பது இவருடைய குறட்போக்கின் தெளிவு.

'வாணிகம் செய்வார்' என்ற குறள் பொதுவகையான் தொழில் பற்றி விற்பனையாளரைக் குறித்ததன்றி ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியை உணர்த்தியதாகுமா? இங்ஙனமே ஏனைய சொற்களும். மறவன், வேட்டுவன்

முதலிய பெயர்களும் அங்ஙனம் தொழில்பற்றிப் பிறந்தனவே என்பதை 'ஆயர் வேட்டுவர் ஆடூஉத் திணைப்பெயர்' என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திர வுரையில், நச்சினார்க்கினியர், வேட்டுவத்தொழில் புரிவான் வேட்டுவன் எனத் தொழில்பற்றி வந்ததாகக் குறிப்பதும் ஈண்டு ஒப்புநோக்குதற் குரியது.

காலம்:- திருவள்ளுவர் நூலைப் பெரிதும் சுவைத்த அருமைப்பாட்டி னால் அதன்காலத்தையோ அரங்கேறிய அவையினையோ ஆராயும் நோக்கம் மக்களுக்கு உண்டாகவில்லை. ஆதலால் ஆசிரியர்காலத்தை அறுதியிட யாரும் துணியவில்லை. ஆராய்ச்சிக்குத் தனி மதிப்புஏற்பட்ட பிற்காலத்தில், ஸ்ரீ மு. ராகவையங்கார் சுவாமிகள் திருவள்ளுவர், கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னும், கடைச்சங்ககாலத்திற்கு முன்னும் விளங்கின வராகலாம் என்கின்றார்கள். திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் கி. மு. 12-ம் நூற்றாண்டிற்கும் 5-ம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்டன என்பார்கள். திரு, மறைமலையடிகள் அவர்கள் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முப்பது ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவர் என்பார்கள். சாத்தூர், திரு. கந்தசாமி முதலியார். M. A., B. L., அவர்கள், சங்ககாலத்துப் புலவர்பெரு மக்களாகிய காக்கைபாடினியார் முதலியவர் பாடல்களை எடுத்துக்காட்டிக் குறட்கருத்து காணப்படுதலின் அவர்கள் காலத்துக்கு முற்பட்டவர் என்றும், புத்தமதக்கொள்கைகளை மறுப்பதால் கௌதமபுத்தர்க்குப் பிற்பட்டவர் என்றும் கூறி கி. மு, 3-ம் நூற்றாண்டு என்று முடிவுகட்டு கிறார்கள். இப்போது தமிழ்நாட்டில் பெருவழக்காகத் திருவள்ளுவர் யாண்டு 1981. என்று வழங்கி வருகிறது. எல்லாவகையாலும் வள்ளுவர் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிற்கு முந்தியவர் என்பது துணிவு.

உரையாசிரியர்கள்.

பரிமேலழகர்:

திருக்குறளுக்கு உரை வகுத்தோருள் இவர் சிறந்தவர். இவரது ஊர் காஞ்சீபுரம். மரபு உலகளந்தபெருமாள்கோயில் அர்ச்சகர் பரம்பரை. இவர் இயற்றிய உரைகள் இதுவும், பரிபாடல் உரையுமாம். திருமுருகாற்றுப்படைக்கு இவர் எழுதியதாக உரை ஒன்று இருக்கிறது. ஆனால் அவ்வுரை இவ்வுரைகளோடுவைத்து ஒருங்கெண்ணத்தக்கதன்று என்பது வெளிப்படை.

இவர் எடுத்துக்காட்டிய மேற்கோள்களிலிருந்தும், உரைப்போக்கிலிருந்தும் இவரது இருமொழிப் புலமை நன்கு அறியப்படும். இவருடைய காலம் கி. பி. 1272 என்று சாசனக்கவி தமிழ்ச்சரிதம் என்ற நூலில் மு. ராகவையங்கார் அவர்கள் முடிவுகட்டியுள்ளார்கள்.

ஒவ்வோரதிகாரத்திலும் வந்துள்ள குறட்கருத்துக்கள் முழுவதையும் தழுவி அதிகாரத்தோற்றுவாய் அழகாக எழுதுவர். முன்னர்ச்சென்ற அதிகாரத்துக்கும் இதற்கும் இயைபும் எடுத்துக்காட்டப்பெறும். ஒவ்வோர் குறளுக்கும் பொழிப்புரையும் விசேட உரையுமாக எழுதுவர். பொழிப்புரையில் இசையெச்சமாக இன்றியமையாத சொற்களையும் விரித்து எழுதுதல் இவரது பெரும்பான்மையான வழக்கம். விசேட உரையில் சிலதொகைச் சொற்கட்கு, சொற்பொருள் விரித்தலாக விளக்கி எழுதுவர். தாம்காட்டும் பொருளுக்குத்தக்க மேற்கோள்களை இந்நூலிலிருந்தும் பிறநூலிலிருந்தும் மேற்கோள்காட்டி விளக்குவர். அங்ஙனம் விளக்குங்கால் சுருங்கியசொல்லால் செறிவு தோன்ற அமைப்பர். சொற்சோதனை செய்து சொல்லின் பொருளை நிலைநிறுத்துவதில் இவருக்குத் தனித்ததோர் தகுதி உண்டு. பிறரை மறுத்துரைக்குங்கால் கருத்துப்பொருந்தாமைக்குக் காரணங்காட்டிக் கண்ணியமாக மறுப்பர். கருத்து விளக்கத்துக்காக ஏற்ற உவமைகளைக் கையாளுவதுமுண்டு. முன்னுக்குப்பின் மாறுபட்டனவாக மயங்கநிற்கும் குறள்களுக்கு ஆதாரத்துடன் அமைதியும் காட்டுவர். சிறந்த பிறர் கருத்துக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதில் இவர் பின் வாங்குவதில்லை. இது இவர் உரையின்கண் உள்ள சிறந்த மாண்புகள்.

மணக்குடவர்:

இவருடைய பெயர் மணக்குடியர், மணக்குடையர் என்றெல்லாம் வழங்கப்பெறுகின்றது. இவருடைய பிறப்பு வரலாறு, ஒன்றும் அறியக் கூடவில்லை. மணக்குடியர் என்பதுதான் இவரது இயற்பெயர் என்று சாதிப்பவர்கள் சிலர். அவர்கள் இவர்பிறந்த ஊர் மணக்குடி ஆதலால் இடமடியாக இவர் வழங்கப்பெற்றார் என்பர். மணக்குடி என்னும் பெயர் உள்ள ஊர்கள் சோழபாண்டிய நாடுகளில் பலவுள்ளன. அவற்றுள் எது என்று துணிவது முடியாதகாரியம்.

இவருடைய உரைப்போக்கு, மிக எளிய இனிய தமிழ்நடையில் ஆனது. பொழிப்புரை - சிற்சில இடங்களில் கருத்துரை காட்டிச் செல்வர். இவர் குறளுக்குக் கொண்ட பாடம் சிற்சில இடங்களில் வேறுபட்டுள்ளன. அவை இவ்வெளியீட்டின் அடிக்குறிப்பாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. பரிமேலழகர் மறுக்கும் இடங்களில் சில இவருடையனவே. அறத்துப்பால் வரை 128, 205, 223, 229, 254, 278, 297, 299, 334, 338, 369 எண்ணுள்ள குறள்களில் காணலாம். மணக்குடவர் உரை வ. உ. சி. பதிப்பில் 'புதல்வர்ப்பேறு' என்பதற்குப் பதில் 'மக்கட்பேறு' என்றுகாணப்பெறு கின்றது. குறளின் முறைவைப்பிலும் பரிமேலழகரினும் மாறுபட்டுள்ளார்.

பரிதியார்:

இவர் பருதியார்எனவும் வழங்கப்பெறுகிறார். "தருமர் மணக்குடவர்" என்ற பாடலில் தருமர் என்ற எதுகை நோக்கிப் பருதி என்றிருத்தலே பொருத்தம் போலும் என்று எண்ணுவர் சிலர். பருதி - பரிதி இரண்டுமே சூரியனை உணர்த்தும் பெயர்கள். இவர் குறட் கருத்தை வாங்கிவைத்து எழுதுவாரேயன்றிப் பொழிப்பாகவோ - பதவுரையாகவோ எழுதுவது வழக்கமில்லை. இவர் பழுத்த சைவசித்தாந்தி என்பதைப் பல இடங்களில் அறியலாம். 'நற்றாள்' என்பதற்கு 'அறிவாளனை சிவன்சீபாதம்' என்றும், 'இறைவன் பொருள் சேர்புகழ் புரிந்தார்மாட்டு இருவினை சேரா' என்பதற்கு 'மும்மலவித்தாகிய பாவமானது சிவகீர்த்திபாராட்டுவானிடத்து இல்லை' என்றும், 'அறவாழியந்தணன்' - பரமேசுரன் என்றும் 'மெய்யுணர்வு இல்லாதார்க்கு' என்பதற்கு - 'மெய்யுணர்வாகிய சிவஞானம் அறியாவிடில்' என்றும், இடமிடங்கள் தோறும் சிவனையே குறித்துச் செல்கின்றார்.

இவருடைய காலமுதலியன அறியக்கூடவில்லை. 'நோயெல்லாம்' (320) என்ற குறட் கருத்தை விளக்கப் பிராமணச்சிறுவன் ஒருவன் பிரமராக்ஷஸனை ஓட்டிய கதையொன்று குறிப்பிடுகிறார். ஏழு அதிகாரங்

களுக்குமேல், வெஃகாமை, கூடாவொழுக்கம், கொல்லாமை, அவா வறுத்தல், ஊழ் என்ற அதிகாரங்கட்கு வரைவிலக்கணம் தொடங்கும் போது 'தீது' என்று எழுதிச்செல்கிறார். இவற்றுள் கூடாவொழுக்கம் தீதாகலாம்; வெஃகாமை முதலியன தீதாகல் எப்படிப் பொருந்துவ தாகும், ஆதலால். அவற்றை அடியேன் பதிப்பிக்கவில்லை.

புறங்கூறாமை, தவம், வெகுளாமை, இன்னாசெய்யாமை, நிலையாமை இவற்றை 'மத்திமம்' எனக்குறிப்பிடுகின்றார். மற்றைய எல்லா வற்றையும் 'நன்று' என்று கூறுகின்றார். இங்ஙனம் இவர் பிரித்து எழுதியதின் குறிக்கோள் அறியக்கூடாமையின் அக்குறிப்புக்கள் விடப் பெற்றன.

காளிங்கர்:

காலிங்கர் எனவும் சிலபிரதிகள் தெரிவிக்கின்றன. இவர் உரைப் போக்கிலிருந்து இவரைச் சைனராகக் கருதலாம்போலும். ஆகிலும் தம் கொள்கையை வெளிப்படுத்தாது நூற்பொதுமைக்கேற்ப உரை வகுத்தல் இவரிடமுள்ள சிறந்தகுணம். இவர் குறளுக்குக் கொள்ளும் பாடபேதங்கள் மிகச்சிறந்த நயமுடையன. இதனை 194, 358, 363, என்பன போன்ற பல இடங்களில் காணலாம். குறள் முறைவைப்பினும் இவர் ஏனைய உரை ஆசிரியர்களைக் காட்டினும் பெரிதும் வேறுபட்டுள்ளார். ஓரதிகாரத் திற்கும் மற்றோரதிகாரத்திற்கும் உள்ள இயைபை இவர்கூறும் பத்தாங் குறளில் தவறாது குறிப்பிடுவார். இவரும் பரிமேலழகர்க்குக் காலத்தால் முற்பட்டவர் என்பது வெளிப்படை. சிற்சில இடங்களில் இவருரையும் பரிதியார் உரையும் ஒத்தனவாக அமைந்திருக்கின்றன.

பழையஉரை:

இதன் உரையாசிரியர் பெயர் முதலியன அறியப்பெறவில்லை. முதற்பதினொரு அதிகாரம் வரையில் இந்தவுரைக்கும் பரிதியார் உரைக்கும் வேறுபாடுகள் காணப்பெறுகின்றன. அதற்குமேல் வேறுபாடு காணப் பெறாமையான் பரிதியார் உரையென்றே பதிப்பிக்கப்பெற்றது. இந்தப் பழைய உரை சென்னை கையெழுத்துப் புத்தகசாலையிலுள்ள ஏட்டின் படியாகும். இதற்குச் 'சைவவுரை' என்றும் ஒருபெயர் குறிக்கப்பெறு கின்றது. இப்பெயர்க்கு ஏற்பக் கடவுள்வாழ்த்துப் பகுதியில் சைவ மரபுக்கேற்ப இறையிலக்கணம் உரைக்கப் பெறுகின்றது. நீத்தார் பெருமையில், 'குணமென்னும்' என்ற குறளுக்கு இவர் எழுதிய உரை மிக நயமான கருத்துடையதாகும்.

நுண்பொருண்மாலை ஆசிரியர்:

இவரது இயற்கைப் பெயர் காரித்ன கவிராயர். ஊர் தென்திருப் பேரை: திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயரிடம் கல்வி பயின்றவர். மாறனலங்காரத்திற்குச் சிறந்த உரையியற்றியவரும் இவரே. தொல் காப்பியத்திற்கும் திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைக்கும் நுண்பொருண் மாலை என்றபெயரால் சிறந்த குறிப்புரை எழுதியிருக்கிறார். பரிமேலழகர் உரையில் விளக்கங்காணவேண்டிய சிறந்த பகுதிகட்கு உரையும், மேற் கோளும் இலக்கணக்குறிப்பும் எழுதுகிறார், பெரும்பாலும் திருக்கோவை யாரிலிருந்தும் திருக்குறளிலிருந்துமே மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றன. ஆகுபெயர் அன்மொழித்தொகையாராய்ச்சியில்பரிமேலழகருடையஉள்ளக் கிடக்கை அறிதற்கு அரியதாயிருப்பதை 'ஊழிற்பெருவலி' என்னும் (380) குறளுரையில் எடுத்துக்காட்டுதல் மிகப்போற்றற்குரியது. முதற்குறளில் உலகு என்றது ஈண்டு உயிர்களை; காணப்பட்ட உலகத்தால் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மைகூறவேண்டலின் என்ற பரிமேலழகர் உரையில் உலகு உயிராகுமானல் அது காணப்படுமாறியாங்ஙனம் என்ற குறை இருப்பதை விளக்க, 'காணப்பட்டவுலகு உயிர்மேனின்றால் காணப்படுதல் எவ்வாறு எனின்; முன்னர். "உலகம் வழங்கிவருவதால்" (குற 11) என்ப தற்கு உயிர் உடம் பொடுகாணப்பட்டு வருதலால் என்னும் உரையானும் 'உயிரீரும் வாள்' என்பதனாலுங் காணப்படும், எனக்குறிப்பு எழுதுதல் எவ்வளவு நுணுக்கமானது.

இராமாநுஜகவிராயர்:

இவர் இராமநாதபுரத்தில் பிறந்தவர். இவருடைய ஆசிரியர் திருவாவடுதுறைச் சோமசுந்தரக் கவிராயர். இவர் பெரும்பாலும் வசித்த இடம் சென்னையும் புதுவையும். கிறித்தவப்பாதிரிமார்கள் சிலருக்குத் தமிழ்க் கல்வி கற்பித்தவர். நன்னூலுக்கும் குறளில் அறத்துப்பால் இல்லற இயலுக்கும் உரைவகுத்தவர். பார்த்தசாரதிமாலை, வரதராசர் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, முதலியன இவரியற்றிய வேறு நூல்கள். பரிமேலழகர் உரைக்கு விளக்க உரை எழுதியவர். சிற்சில இடங்களில் வேறுரை என்ற தலைப்பில் தமது கருத்தையும் விளக்கி இருக்கிறார். கருத்துக்கள் மிகவும் நுட்பம் வாய்ந்தன.

ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள்

உவமைகள்:

இறைவனுக்கு அகரம் 1.

துறந்தார் பெருமைக்கு உலகத்து இறந்தாரை எண்ணுதல். 22.

அன்பில்லாத உயிரை அறங்காய்தலுக்குப் புழுவை வெயில் காய்தல் 77.

அன்பில்லாவாழ்க்கைக்குப் பாலையில் வற்றல்மரம் தளிர்த்தல் 78.

இன்சொல் இருக்க வன்சொல் வழங்குதற்குக் கனியிருப்பக் காய் கவர்தல் 100.

பயன்கருதார் செய்த உதவியின் நன்மைக்குக் கடல் 103.

சான்றோரின் நடுவு நிலைமைக்குத் தராசுக்கோல் 118.

பொறியடக்கமுடையார்க்கு ஆமை 126.

தீமை; செய்தாரைவிடாமைக்கு அடிநீங்கா நிழல் 208.

பேரறிவாளன் திருவுக்கு ஊருணிநீர் நிறைதல் 215.

நடுநிலையுடையான் செல்வத்துக்கு உள்ளூரில் பழுத்த மரம் 216.

பெருந்தகையான் செல்வத்துக்குத் தப்பாமருந்து மரம் 217.

ஊன் உண்பார் மனத்துக்கு படைகொண்டார் மனம் 253.

துன்பத்தால் வருந்தித் தவஞ் செய்வார்க்கு ஒளிவிடும்பொன் 267.

கூடாஒழுக்கமுடையானுக்குப் பசுத்தோல் போர்த்த புலி 273..

தவத்தில் மறைந்து அவம்செய்வார்க்கு, புதல்மறைந்து புள்சிமிழ்க்கும் வேட்டுவன் 274.

அகத்தூய்மை தரும் வாய்மைக்கு புறத்தூய்மையளிக்கும் நீர். 298.

சினந்தான் கேடுறுதலுக்கு நிலமெறிந்தவன் கை. 307.

இன்னாமைக்கு எரி. 308.

பொருளினது ஆக்கத்துக்கும் அழிவுக்கும் கூத்துமேடை. 332.

வாழ்நாளுக்கு வாள். 334.

உடலுயிர் நட்புக்கு குடம்பையைவிட்டபுள். 338.

பிறப்பு இறப்புகட்கு உறக்கமும் விழிப்பும். 339.

அகழ்வாரை நிலம் தாங்குதலுக்கு இகழ்வாரைப்பொறுத்தல். 151

விருந்தினருக்கு அனிச்சப்பூ. 90.

ஒரு நீதிக்கு ஒரு நீதி உவமையாய்வந்தன:

*வறுமையுட் சிறந்த விருந்தோம்பாமைக்கு வன்மையுள்சிறந்த மடவார்ப்பொறை. 153.

அருளில்லாதவர்க்கு மறுமை இன்பம் இல்லாமைக்கு, பொருளற்ருர்க்கு இம்மை இன்பம் இல்லாமை. 247.

அருளாதான் செய்யும் அறத்துக்குத் தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டது. 249.

புலால் உண்பாரிடம் அருளின்மைக்குப் போற்ருதார்க்குப் பொருளின்மை. 252.

களவறிந்தார் நெஞ்சின் வஞ்சத்திற்கு அளவறிந்தார் நெஞ்சத்து அறம். 288.

---

*விருந்தினரை நீக்குதல் தள்ளத்தக்கது. பிழை செய்த மடவாரைப் பொறுத்தல் கொள்ளத்தக்கது. ஆகலின் தள்ளத்தக்கதொன்றனைக் கொள்ளத்தக்க தொன்றுக்கு உவமை கூறல் அமையுமாறு யாங்ஙனம் எனில், விருந்து பேணுமை மிகத்தரித்திரமானாற்போல மடவாரைப்பொறுத்தல் மிகவன்மையாம் என மிகுதியளவுக்குமட்டும் உவமையாயிற்று என்க. இழிவிற் சிறந்தது விருந்தோம்பாமைபோல உயர்விற் சிறந்தது பொறையாயிற்று என்பது கருத்து.

—தொகுப்பாசிரியர்.

ஏனைய அணிகள்:— *எடுத்துக்காட்டுவமை* 1, 153. *ஏகதேச உருவகம்* 8, 10, 24, 29, 306, 358. *சொற்பொருட்பின் வருநிலை* 200, 320. *குறிப்பு வேற்றுமை* 9. *நிரனிறை* 45, 182. *சமாதி* 358, *இல்பொருள் உவமை* 273. *பாவிகம்* 2, 18, 21, 31, 41, 61, 77, 82 110, 113 126, 134, 150, 151, 178, 181, 184, 191, 204, 220, 228, 237, 241, 259, 266, 273, 282, 297, 310, 321, 337, 344, 354, 363, 373.

வானுலகம்:— *வான்* 18, 50. *புத்தேளுலகம்* 213, 290. *மேல் உலகம்* 222, *வானம்* 353, *அவ்வுலகம்* 247, *புத்தேளிர்வாழுமுலகு* 58. *வானகம்* 111. *அகல் விசும்பு* 25.

வீட்டுலகு:— *வானோர்க்குயர்ந்த உலகு* 346.

தெய்வங்குறித்த பெயர்கள்:— *தெய்வம்* 43, 50, 55. *புத்தேள்* 213, 290. *புத்தேளிர்* 58. *வானோர்* 18, 346. *தவ்வை* 167. *தென் புலத்தார்* 43.

இலக்குமி:— *செய்யாள்* 84. *செய்யவள்* 167,

கூற்றம்:— *கூற்று* 326. *கூற்றம்* 269.

கடவுளைக்குறிக்கும் சொற்கள்:— *ஆதிபகவன்* 1. *வாலறிவன்* 2. *மலர்மிசை ஏகினன்* 3. *வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்* 4. *இறைவன்* 5. *பொறிவாயிலைந்தவித்தான்* 6. *தனக்குவமையில்லாதான்* 7. *அறவாழி அந்தணன்* 8. *பற்றற்றான்* 350.

பால்வரை தெய்வம்:— *தெய்வம்* 43, 55. *வகுத்தான்* 377.

வினை உண்மை அறிவிப்பன:— 44, 63, 201, 297, 209, 279, 210, 208, 335.

மறுபிறப்புண்மை:— *எழுபிறப்பு* 72, 107.

வேள்விகள்:— *அவிவேள்வி* 259. *விருந்துவேள்வி* 87.

அளவைப்பெயர்கள்:— *தினை* 104, 144. *பனை* 104. *ஆயிரம்* 259. *கோடி* 337, 377.

வள்ளுவர் கூறும் அறம்:— *மனத்துக்கண் மாசிலனாதல்* 34. *அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும் இழுக்கா இயன்றது* 35. *இல்வாழ்க்கை* 49. *இன்சொல்* 93. *அல்லவை தேய்வது* 96. *கொல்லாமை* 32.

வள்ளுவர் இன்பமாக அறிவிப்பன:— *அறத்தான் வருவதே இன்பம்* 65. *மக்கள் மெய்தீண்டலும் சொற்கேட்டலும் இன்பம்* 65. *ஈத்துவக்கும் இன்பம்* 228.

சான்றோரிலக்கணமாகக் குறிப்பன:— *பொய்யா விளக்கம்பெறுதல்* 299. *நடுவுநிலைமை* 115, *பிறர்மனை நோக்காத பேராண்மை* 148. *பயனில சொல்லாமை* 197. *ஒருபாற் கோடாமை* 198. *கொன்றாகுமாக்கம் பெறுமை* 328.

தொகைச்சொற்கள்:— *இயல்புடையமூவர்* 41. *ஐம்புலத்தாறு* 43. *எழுபிறப்பு* 62, 107. *நான்கு* 35, 146. *இருவேறுலகத்தியற்கை* 374. *மூன்றன்நாமம்* 360. *ஐயுணர்வு*354 *ஐந்தன்புலம்* 343 *ஐந்தவித்தான்* 25.

பறவை விலங்கின் பெயர்கள்:— *பெற்றம்* 273, *புலி* 273. *ஆமை* 126. *புள்* 274, 338.

மரவகைகள்முதலியன:— *அனிச்சம்* 90, *பயன்மரம்* 216. *மருந்துமரம்* 217. *குன்றிமணி* 277. *கனி* 100. *காய்* 100. *வித்து* 24, 85, 138, 361. *வற்றன் மரம்* 78.

இசைக்கருவி:— *குழல்* 66. *யாழ்* 279.

போர்க்கருவி:— *கணை* 279. *வாள்* 334.

அவை:— *கூத்தாட்டவை* 332. *அவையம்* 67.

இன்மையும் - வன்மையும்:— *இன்மையுள் இன்மை விருந்தினரைப் புறந்தராமை. வன்மையுள் வன்மை மடவாரைப்பொறுத்தல்*153.

உணவுவகை:— *அமிழ்தம்* 11, 64. *கூழ்* 4. *ஊன்* 251.

நீர் நிலைகள்:— *ஊருணி* 215. *கடல்* 10, 17, 103.

இடப்பெயர்கள்:— *மலை* 124. *நிலம்* 3, 28, 68, 233, 307. *வையம்* 22, 189, 238, 353. *கடல்* 10, 17, 103.

காலப்பெயர்கள்:— *கணம்* 29. *நாள்* 334.

ஊர்தி:— *சிவிகை* 37.

இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய நூற்பெயர்கள் முதலியவற்றின் முதற்குறிப்பு அகராதி.

அகம் - அகநானூறு
அடியார்க் - அடியார்க்கு நல்லார் உரை
அதி - அதிகரணம்
அப்பர் - அப்பர் தேவாரம்
அரும்பத - அரும்பத உரையாசிரியர்
அறநெறி - அறநெறிச் சாரம்
ஆத்தி - ஆத்திசூடி
இராமா - இராமாநுஜ கவிராயர்
இ. கொ - இலக்கணக் கொத்து
இலிங்க - இலிங்க புராணம்
இளம் - இளம்பூரணம்
இறை - இறையனார் அகப்பொருள்
இன்னா - இன்னா நாற்பது
இனியவை - இனியவை நாற்பது
உண்மை - உண்மை விளக்கம்
ஐங்குறு - ஐங்குறு நூறு
கந்த - கந்தபுராணம்
கம்ப - கம்பராமாயணம்
கல் - கல்லாடம்
கலிங் - கலிங்கத்துப் பரணி
கலி - கலித்தொகை
காசி - காசிகாண்டம்
காரிரத்ன - காரிரத்னகவிராயர்
காளிங் - காளிங்கர்
குண்டல - குண்டலகேசி
குண - குணசாகரர் உரை
குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந் - குறுந்தொகை
கொன்றை - கொன்றைவேந்தன்
கோயினான்மணி - கோயினான்மணிமாலை
சங்கர - சங்கர நமச்சிவாயர்
சம்பந் - சம்பந்தர் தேவாரம்
சிலப் - சிலப்பதிகாரம்
சிவஞான - சிவஞான சுவாமிகள்
சிவஞானசித் - சிவஞான சித்தியார்
சிவஞானபோ - சிவஞான போதம்
சிறுபஞ்ச - சிறுபஞ்ச மூலம்
சிறுபா - சிறுபாணாற்றுப்படை
சீவக - சிந்தா - சீவகசிந்தாமணி
சுந்தரர் - சுந்தரர் தேவாரம்
சுவாமி - சுவாமிநாத தேசிகர்
சூ - சூத்திரம்
சூளா - சூளாமணி
சேனா - சேனாவரையம்
தக்க - தக்கயாகப்பரணி
தகடூர் - தகடூர்யாத்திரை
தண்டி - தண்டியலங்காரம்
தனிக் - தனிக்கவி
திரிகடு - திரிகடுகம்
திருக் - திருக்குறள்
திருக்கோ-கோவை - திருக்கோவையார்
திருக்கழு - திருக்கழுமல மும்மணிக் கோவை
திருநாவு - திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்
திருமந் - திருமந்திரம்
திருமுரு - திருமுருகாற்றுப்படை
திருவருள் - திருவருட்பயன்
திருவா - திருவாசகம்
திருவாய் - திருவாய்மொழி
திருவிளை - திருவிளையாடற் புராணம்
தெய்வச் - தெய்வச்சிலையார்
தொல் - தொல்காப்பியம்
நக் - நக்கீரனார்
நச் - நச்சினார்க்கினியர்
நற் - நற்றிணை
நன் - நன்னூல்
நாலடி - நாலடியார்
நான்மணி - நான்மணிக்கடிகை

நீல்கேசி - நீலகேசித் தெருட்டு
நுண் - நுண்பொருண்மாலை
நெஞ்சுவிடு - நெஞ்சுவிடுதூது
நெடுநல் - நெடுநல்வாடை
பதிற்று - பதிற்றுப்பத்து
பரிதி - பரிதியார்
பரிபா - பரிபாடல்
பழ - பழமொழி
பழைய - பழைய உரை
பாரத - பாரதவெண்பா
புறப்பொருள் - புறப்பொருள் வெண்பா மாலை
புறநா - புறம் - புறநானூறு
பேரா - பேராசிரியர் உரை
பெரிய - பெரியபுராணம்
பெருங் - பெருங்கதை
பெருந்தே - பெருந்தேவனார் உரை
பொருந - பொருநராற்றுப்படை
பொன்வண் - பொன்வண்ணத்தந்தாதி
மணக் - மணக்குடவர்
மணிமே - மணிமேகலை
மயிலை - மயிலைநாதர்
மாற - மாறனலங்காரம்
முத்தி - முத்திநிச்சயப்பேருரை
முதுமொழிக் - முதுமொழிக் காஞ்சி
மேருமந் - மேருமந்தரபுராணம்
யசோதர - யசோதரகாவியம்
யா. கா - யாப்பருங்கலக் காரிகை
யா. வி - யாப்பருங்கலவிருத்தி
வளையா - வளையாபதிச் செய்யுட்கள்
விநா - விநாயகபுராணம்
வில்லி - வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம்
வீரசோ - வீரசோழியம்
வெள்ளி - வெள்ளியம்பலவாணர்

அறத்துப்பால்

அதிகார அட்டவணை.

உ

குருபாதம்

தருமபுர ஆதீனப் பணிகள்.

1. தேவாரபாடசாலை நிறுவித் தெய்வத் தமிழ்வளர்ப்பது.
2. சிவாகம பாடசாலை வைத்துத் திருக்கோயில் பூசை முறைகளைப் பயிற்றுவிப்பது.
3. சிவஞான நூல்களைத் தெளிவுற அச்சிட்டு வழங்குவது.
4. சமய நுணுக்கங்களை நூல்களாக வெளியிடுவது.
5. தலங்கள்தோறும் திருப்பதிகங்கள் உரையுடன் வெளியிடுவது.
6. அறிஞரைக் கொண்டு ஆலயம் தோறும் அறிவுரைவழங்குவது.
7. பிரசார வாகனத்தின் மூலம் தமிழ்நாடெங்கும் சமயம் வளர்ப்பது.
8. ஆங்கிலக் கலாசாலைகளில் தமிழ்ப்பரிசு அமைப்பது.
9. ஆதீனக்கோயில்தோறும் பண்ணிசைத் தமிழ்வளர்ப்பது.
10. தமிழ்க்கல்லூரி நிறுவி வித்துவான் தேர்விற்கனுப்புவது.
11. வடமொழிக் கல்லூரி நிறுவிச் சிரோமணித்தேர்விற்கனுப்புவது.
12. ஏழிசையும் இனிதோங்க இசைப்பிரிவுகள் அமைப்பது.
13. நூல் ஆராய்ச்சிகள் எழுதுவித்து வழங்குவது.
14. விஞ்ஞான மெய்ஞ்ஞான நூல்களை வெளியிட்டு வழங்குவது.
15. சமய நூல்களைத் தக்கமுறையில் வெளியிடுவது.
16. "ஞானசம்பந்தம்" என்னும் மாதப் பத்திரிகை வாயிலாக சமய உண்மைகளை அறிவுறுத்துவது.

17. சமயக் கூட்டங்களுக்குத் தக்கன செய்வது,

18. தமிழ்ப்பணி சமயப்பணி செய்பவர்க்கு உதவுவது.

19. தமிழ்நாட்டுத் தலவரலாறுகளை எழுதுவித்து வழங்குவது.

20. புத்தகசாலையமைத்துப் பழந்தமிழ் நூல்களைப் பாதுகாப்பது.

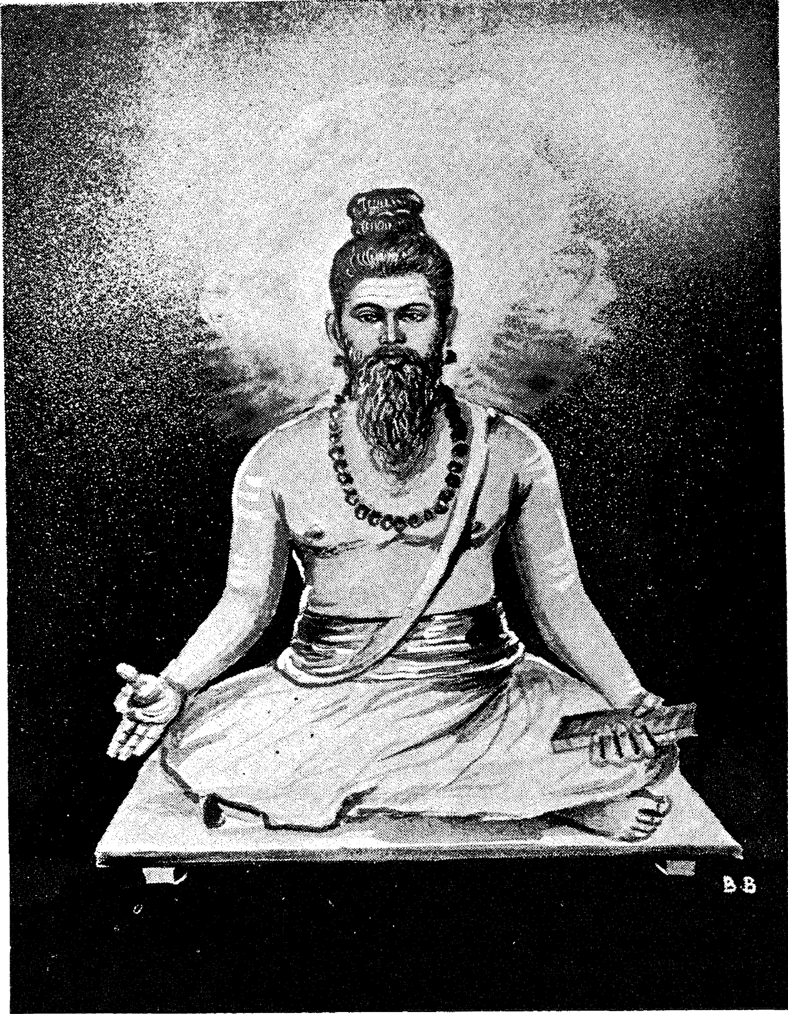
21. நாடோறும் ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு அன்னமளிப்பது.

22. பொருளும் புத்தகமும் அளித்து ஏழை மாணவர்களுக்கு உதவுவது.

23. மாயூரத்தில் பிரசவ ஆஸ்பத்திரி கட்டிவருவது.

24. குடிமக்கட்கு அடிக்கடி எண்ணெய் முழுக்கும் அன்னமும் அளித்து வருவது.

25. காந்தி நிதி, ஹரிஜன பண்டு, அகதிகள் நிவாரணநிதி, காசநோய் ஆஸ்பத்திரி உதவி நிதி முதலிய பற்பல பொது ஸ்தாபனங்கட்குப் பெருந்தொகையளிப்பது முதலியன.

“ தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர் ”

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்குறள்

உரைப்பாயிரம்

பரிமேலழகர் :

இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களும் அந்தமிலின்பத்து அழிவில் வீடும் நெறியறிந்து எய்துதற்குரிய மாந்தர்க்கு உறுதியென உயர்ந்தோரான் எடுக்கப்பட்ட பொருள் நான்கு. அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்பன. அவற்றுள் வீடென்பது சிந்தையும் மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத்து ஆகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப் படுவது அல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம். *

அவற்றுள், அறமாவது மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்த லும் விலக்கியன ஒழிதலுமாம். அஃது ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டமென மூவகைப்படும்.

அவற்றுள், ஒழுக்கமாவது அந்தணர் முதலிய வருணத்தார் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரிய முதலிய நிலைகளினின்று அவ் வவற்றிற்கோதிய அறங்களின் வழுவாதொழுகுதல்.

---

* "தொல்காப்பியர் வீடு கூறுரோ எனின். அகத்தியனாரும், தொல்காப்பிய னாரும் வீடு பேற்றிற்கு நிமித்தம் கூறுதலன்றி வீட்டின் தன்மை இலக்கணத்தாற் கூறார் என்றுணர்க; அஃது "அந்நிலைமருங்கின் அறமுதலாகிய, மும்முதற்பொருட்கும் உரிய என்ப" (தொல், பொருள், 418.) என்பதனானும் உணர்க. இக்கருத்தானே வள்ளுவனாரும் முப்பாலாகக்கூறி, மெய்யுணர்தலான் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தம் கூறினார்." —தொல். எழுத். சிறப். நச். உரை.

வழக்காவது ஒருபொருளைத் தனித்தனியே எனது எனது என்றிருப்பார், அது காரணமாகத் தம்முண் மாறுபட்டு அப்பொருண்மேற் செல்வது. அது கடன்கோடன் முதற் † பதினெட்டுப் பதத்ததாம்.

தண்டமாவது அவ்வொழுக்க நெறியினும் வழக்கு நெறியினும் வழீஇயினாரை அந்நெறி நிறுத்துதற்பொருட்டு ஒப்பநாடி அதற்குத்தக ஒறுத்தல்.

இவற்றுள் வழக்கும் தண்டமும் உலகநெறி நிறுத்துதற் பயத்த வாவதல்லது ஒழுக்கம்போல மக்களுயிர்க்கு உறுதிபயத்தற் சிறப்பில வாகலானும், அவைதாம் நூலானேயன்றி உணர்வுமிகுதியானும் தேய வியற்கையானும் அறியப்படுதலானும், அவற்றையொழித்து, ஈண்டுத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராற் சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அறமென எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

அதுதான் நால்வகை நிலைத்தாய் வருணந்தோறும் வேறுபாடு உடைமையின், சிறுபான்மையாகிய அச்சிறப்பியல்புகள் ஒழித்து, எல்லார்க்கும் ஒத்தலிற் பெரும்பான்மையாகிய பொதுவியல்புபற்றி இல்லறம் துறவறம் என இருவகை நிலையால் கூறப்பட்டது.

அவற்றுள், இல்லறமாவது இல்வாழ்க்கை நிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறிக்கணின்று அதற்குத் துணையாகிய கற்புடைமனைவியோடுஞ் செய்யப்படுவதாகலின், அதனை முதற்கட் கூறுவான் தொடங்கி, எடுத்துக் கொண்ட இலக்கியம் இனிது முடிதற்பொருட்டுக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

† கடன்கோடல், உபநிதி, கூடிமேம்படல், நல்கியதை நல்காமை, ஒப்பிப்பணி செய்யாமை, கூலிகொடாமை, உடையன் அல்லான் விற்றல், விற்றுக்கொடாமை, கொண்டு உள்ளம் ஒப்பாமை, கட்டுப்பாடு கடத்தல், நிலவழக்கு, மாதர் ஆடவர் தருமம், தாயபாகம், வன்செய்கை, சொற்கொடுமை, தண்டக்கொடுமை, சூது, ஒழிபு.

அறத்துப்பால்

க. பாயிரவியல்

1. கடவுள் வாழ்த்து.

பரிமேலழகர்:— அஃதாவது கவி, தான்வழிபடுங் கடவுளையாதல் எடுத்துக்கொண்ட பொருட்கு ஏற்புடைக் கடவுளையாதல் வாழ்த்துதல். அவற்றுள் இவ்வாழ்த்து ஏற்புடைக் கடவுளை எனவறிக. என்னை? சத்துவ முதலிய * குணங்களான் மூன்றாகிய உறுதிப்பொருட்கு அவற்றான் மூவராய முதற்கடவுளோடு இயைபுண்டாகலான். அம்மூன்று பொருளையுங் கூற லுற்றார்க்கு அம்மூவரையும் வாழ்த்துதல் முறைமையாகலின், இவ்வாழ்த்து அம்மூவர்க்கும் பொதுப்படக் கூறினாரெனவுணர்க.

மணக்குடவர்:— கடவுள் வாழ்த்தாவது கடவுளை வாழ்த்துதல்.

1. அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமேலழகர்:— எழுத்தெல்லாம் அகரம் முதல - எழுத்துக்கள் எல்லாம் அகரமாகிய முதலையுடையன; உலகு ஆதி பகவன் முதற்று - (அதுபோல) உலகம் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடைத்து.

இது தலைமைபற்றிவந்த எடுத்துக்காட்டு உவமை. அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தானன்றி நாதமாத்திரையாகிய இயல்பாற் பிறத்தலானும், ஆதிபகவற்குத் தலைமை செயற்கை யுணர்வானன்றி இயற்கை யுணர்வான் முற்றும் உணர்தலானுங்கொள்க. தமிழெழுத்திற்கேயன்றி வடவெழுத்திற்கும் முதலாதல் நோக்கி எழுத்தெல்லாம் என்றார். ஆதி பகவன் என்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வடநூன்முடிபு. உலகென்றது ஈண்டு உயிர்கண்மேனின்றது. காணப்பட்ட உலகத்தால் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மைகூற வேண்டுதலின் "ஆதிபகவன் முதற்றே" என உலகின்மேல்வைத்துக்கூறினார்; கூறினாரேனும், உலகிற்கு

* "எல்லாச் சமயத்தோராலும் வணங்கப்படும் படைப்பு முதலிய ஐந் தொழிற்குமுரிய எல்லாக் கடவுளாகியும் நின்றுான் ஒருவனே" என்று சங்கரநமச்சிவாயர் கூறுவது (நன். சூ. 56.) "குணங்களான்......மூவரையும் வாழ்த்துதல்" என்ற பரிமேலழகர் உரையை மறுக்குங் கருத்தாகும்.

முதல் ஆதிபகவன் என்பது கருத்தாகக்கொள்க. ஏகாரம் தேற்றத்தின் கண் வந்தது. இப்பாட்டான் முதற்கடவுளது உண்மை கூறப்பட்டது.

மணக்குடவர்:— எழுத்துக்கள் எல்லாம் அகரமாகிய எழுத்தைத் தமக்கு முதலாகவுடையன; அவ்வண்ணமே உலகம் ஆதியாகிய பகவனைத் தனக்கு முதலாகவுடைத்து என்றவாறு.

பழையவுரை:— அகரமுதலாகிய உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டும் உடலெழுத்துப் பதினெட்டினும் பொருந்த எச்சமயப்புராணத்தினும், எச்சாத்திரத்தினும் விளங்குவதுபோல சகல சீவாத்துமாக்களுக்கும் [1] சீவ சீவனாயிருக்கப்பட்டவன் ஆதிபரமேசுரன் ஆதலால் அவனே தெய்வம்.

பரிதியார்:— [2] என்பது உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டுக்கும் அகரம் முதலெழுத்தாதன் முறைமைபோல, ஆதியான பகவன் முதலாம் உலகத்துக்கு என்றவாறு.

காளிங்கர்:— என்பது அகரமும் அதுவே; முதலும் அதுவே. அகரமாகிய எழுத்தின்கண் விரிந்தன ஏனையெழுத்துக்களும், அவற்றாகிய சொற்களும், மற்றைச் சொற்றொடர்புடைய எனைத்துக் கலைகளும். மற்றும் யாவையுமாகியவது மற்றியாதொருபடியப்படியே மூலகாரணனாகிய இறைவன்கண்ணே விரிந்தனவும். அவை, ஓசை ஊறு ஒளி சுவை கந்தம் என்கின்ற நுண்பூதமும், மற்று அவற்றின்வழி விரிந்த வான் வளி தீ நீர் நிலம் என்கின்ற ஐம்பெரும் பூதமும், அவற்றின்வழி விரிந்த நடப்பன நிற்பனவாகிய இருவகைப் பல்லுயிர்களும், மற்றும் இவ்வுயிர்கள் வாழ்கின்ற உலகங்களனைத்தும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்பொருண்மாலை:— அவைபோல என்னாது ஒருமையாய் அதுபோல என்றது காண்க. வாளாது எடுத்துக்காட்டுவமை என்னாது தலைமைபற்றிவந்தது என்றதனானும், முதற்றேயுலகு என உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினாரேனும், உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவன் என்பது கருத்தாகக்கொள்க என்பதனானும் எழுத்திற்கெல்லாம் முதல் அகரம்; அது போல உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவன் என்க. ஆதிபகவன் என்பது பகர

[1] சீவசீவன் - உயிர்க்குயிரானவன்.

[2] 'என்பது'. என்று வருவன குறளை நினைவூட்டுவன.

வொற்று மிகாமையான் வடநூன்முடிபென்றார் என்க. தமிழ்முடிபாயின் "அறைபறை கண்ணார்க்கு" (1180) உரைத்தாங்கு* உரைப்பர். எடுத்துக் காட்டுவமையாவது உவமவுருபுபெறாது அதுபோல எனப் பெய்துரைப்பக் கிடப்பது. இதனை இசையெச்சம் என்றெழுதினார் சேனாவரையர். (தொல் சொல். சூ. 440.) அது "காகத் திருகண்ணிற் கொன்றே மணிகலந்தாங் கிருவர்" (71.) என்னுங் கோவையாருரையிற்காண்க. காணப்பட்டவுலகு உயிர்மேனின்றாற் காணப்படுதலெவ்வாறெனின்; முன்னர் 'உலகம் வழங்கி வருதலால்' (11.) என்பதற்கு 'உயிர் உடம்பொடு காணப்பட்டு வருதலால்' என்னும் உரையானும், 'உயிரீரும் வாள்' (334.) என்பதனானுங் காணப் படும்.

இராமாநுஜ கவிராயர்:— "ஒலி விகாரமான செயற்கையினாலும், நாதமேயாகிய இயற்கையினாலும் பிறப்பது, ஆதலால் அகரத்திற்குத் தலைமையும்; அதுபோலச் செயற்கையறிவினாலும், இயற்கையறிவினாலும், முற்றும் அறிவதினாலே, ஆதிபகவனுக்குத் தலைமையுங் காண்க. இந்த உவமை, தலைமைபற்றிவந்த எடுத்துக்காட்டு உவமை. உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டி உவமிப்பது எடுத்துக்காட்டு உவமை எனக்காண்க. தமிழ் எழுத்துக்கே அல்லாமல், வடவெழுத்துக்கும் அகரம் முதலாகிறதைக் குறித்து, எழுத்தெல்லாம் அகர முதல என்றார். உலகு என்றது, இங்கே உயிர்களைக்காட்டி நின்றது. காணப்பட்ட உலகினாலே காணப்படாத கடவுளின் உண்மை சொல்லவேண்டியதால் 'ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு' என்று உலகின்மேல்வைத்துச் சொன்னார். அப்படிச் சொன்னாராலும், உலகுக்கு முதல் ஆதிபகவன் என்பது கருத்தாகக்கொள்க. ஏகாரம் தெளிவுப் பொருளிலே வந்தது. இந்தக் குறளாலே, முதற்கடவுளது உண்மை சொல்லப்பட்டது."

மேற்கோள்பகுதி:

இளம்பூரணர்:— 'அகர முதல' என்பது ஒரு பொருட்கண் இரு பெயர்பட வந்ததற்கு மேற்கோள். (தொல். சொல். 410.)

சேனாவரையர்:— "அகர...........உலகு" என்றவழி அதுபோல என எஞ்சிய இசைப்பொருள் உணர்த்துதலான் இசையெச்சமாயின. (தொல். சொல். 440)

---

* "இங்ஙனம் செய்யுள் விகாரமாக்காது 'அறைபறைக்கண்ணார்' என்று பாடம் ஓதுவாரும் உளர்." —பரிமே.

பேராசிரியர்:— 'அகர முதல எழுத்தெல்லாம்' என்றவழி இரண்டு பொருள் வேறுவேறு கூறியதன்றி அகர முதல எழுத்தெல்லாம் அது போல என்றானும், ஆதிபகவன் முதற்று உலகம் அதுபோல என்றானும் ஒன்றாகத் துணியுமாற்றான் உவமையும் பொருளும் கூறாமையின் வேறுபட வந்த உவமமாயிற்று. (தொல். பொருள். 307)

நச்சினார்க்கினியர்:— 'அகர முதல என்புழி அகரந் தனியுயிரும் ஆய், ககரவொற்று முதலியவற்றிற்கு உயிருமாய் வேறுநிற்றலின். அவ் வகரம் தனியே நிற்றலானும், பல மெய்க்கண் நின்று அவ்வம்மெய்கட்கு இசைந்த ஓசைகளைப் பயந்தே நிற்றலானும் வேறுபட்டதாகலின் ஒன்றே யாயும், பலவேயாயும் நிற்பதோர் தன்மையையுடைத்தென்று கோடும். இறைவன் ஒன்றேயாய் நிற்குந் தன்மையும், பல்லுயிர்க்குந் தானேயாய் அவற்றின் அளவாய் நிற்குந் தன்மையும்போல' (தொல். எழுத். 8)

'இங்ஙனம் மெய்க்கண் அகரம் கலந்து நிற்குமாறு கூறினாற் போலப் பதினோருயிர்க்கண்ணும் அகரங் கலந்து நிற்குமென்பது ஆசிரியர் கூறாராயினார், அந்நிலைமை தமக்கே புலப்படுதலானும், பிறர்க்கு இவ்வாறு உணர்த்துதல் அரிதாகலானும் என்று உணர்க. இறைவன் இயங்கு திணைக்கண்ணும், நிலைத்திணைக்கண்ணும், பிறவற்றின்கண்ணும் அவற் றின் தன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தாற்போல அகரமும் உயிர்க்கண்ணும், தனிமெய்க்கண்ணுங் கலந்து அவற்றின் தன்மையாயே நிற்கும் என்பது சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தது, 'அகரமுதல' என்னுங் குறளான் அகரமாகிய முதலையுடைய எழுத்துக்களெல்லாம், அதுபோல இறைவனாகிய முதலையுடைத்து உலகம் என வள்ளுவனார் உவமை கூறியவாற்றானும்.......உணர்க' (தொல். எழுத். 46)

'சேனாவரையர் இசையெச்சம் என்ற அகர முதல என்பதன்கண் அதுபோல எனவிரிந்த உவமச்சொல் துணியுமாறு விரியாது, இரண்டற் கும் பொதுவாய் வேறுபடவந்த உவமத்தின்பாற் படுதலல்லது, இசையாற் பிறவாமையானும் பொருந்தாமையுணர்க' (தொ. சொல். 440)

புளிமா என்னும் நேரீற்றியற்சீர் நிரைபசைச்சீரோடு தளைப்பட்டு வந்ததற்கு மேற்கோள். (தொ. பொருள். 386.)

மயிலைநாதர்:— அகரமுதல் என்பதை அகரமான முதல் என விரித்துப் பண்புத்தொகைக்கு மேற்கோள் காட்டினர். (நன். சூ. 364)

சங்கர நமச்சிவாயர்:— அகரமுதல என்பதில் ஆகிய என்னும் பண்புருபு தொக்குவந்தது. (நன். சூ. 365.)

பெருந்தேவனார்:— இது முதலெழுத்துக் குறிலாய் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றிவந்த எதுகை. (வீரசோ. 111.)

வெண்பாவை ஓசையூட்டுதற்கு உதாரணம். (வீரசோ. 114.)

யாப்பருங்கலவிருத்தி உரை:— அலகிட்டு ஓசையூட்டுதற்கு மேற்கோள். (சூ. 57. உரை.)

குணசாகரர்:— அலகிட்டு ஓசையூட்டுதற்கு எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. (யா. கா. 26.)

இடையாகு எதுகைக்கு மேற்கோள். (யா. கா. 43.)

சுப்பிரமணிய தேசிகர்:— கரந்துறைப்பாட்டு என்ற சித்திரகவி உதாரணச் செய்யுளில் இக்குறள் மறைந்திருத்தலைக் காட்டுவர். (தண்டி. 98.)

காரிரத்ன கவிராயர்:— எடுத்துக்காட்டுவமைக்கு இக்குறள் மேற்கோள். (மாற. 95.)

சுவாமிநாத தேசிகர்:— 'அகர முதல......உலகு' வடமொழி நியாயம் வந்தது. (இ.கொ.சூ. 7.) அரியவிதிக்கு மேற்கோள். (இ.கொ.சூ. 7.)

பண்புத்தொகை விதி கூறுமிடத்து இருபதம் வடமொழியாகி வந்ததற்கு 'ஆதிபகவன்' மேற்கோள். (இ. கொ. சூ. 98)

வெள்ளியம்பலவாணர்:— பரிமேலழகர் உலகம் என்பது ஈண்டு உயிர்கள்மேல் நின்றது என்றுரைத்து, பின்னர்க் காணப்படாதகடவுளது உண்மையைக் காணப்பட்ட வுலகின்மேல் வைத்துக் கூறினார் என மாறுபடவுரைகொண்டார் என்று மறுத்துரைப்பர். (முத்தி; பேருரை. பக். 29.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"அகரமுதலானை அணி ஆப்பனூரானை" —சம்பந். ஆப்ப. 5.

"ஆனத்து முன்எழுத்தாய் நின்றார் போலும்" —அப்பர். ஆரூர். 7.

"அகரம் முதலின் எழுத்தாகி நின்றாய்" —சுந்தரர். நெல். அரத். 7.

" ஆரும் அறியார் அகரம் அவனென்று " —திருமந். 1721.

" அக்கரங்கள் இன்றும் அகரஉயிர் இன்றேல் "
—சிவஞானபோ. சூ. 2. பா. 2.

" அன்றவை பதிதான் ஒன்றென் றறையும்அக் கரங்கள்தோறும்
சென்றிடும் அகரம் போல நின்றனன் சிவனும் சேர்ந்தே"
—சிவஞானசித். சுபக். 92.

" அக்கரங்கட் கெல்லாம் அகரவுயிர் நின்றாற்போல்
மிக்க உயிர்க்குயிராய் மேவினோம் " —உண்மைவி. 29.

" அகர உயிர்போல் அறிவாகி எங்கும்
நிகரில்இறை நிற்கும் நிறைந்து " —திருவருட். 1.

"உய்த்திடும் அகரத்திற்கு மூதன்மையாய் ஒழுகுநாதர்"
—திருவிளை. சங்கப். 9.

2. கற்றதனா லாய பயன்என்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅர் எனின். (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— கற்றதனால் ஆய பயன்என் - எல்லா நூல்களையுங்கற்றவர்க்கு அக்கல்வியறிவானாய பயன்யாது?; வாலறிவன் நற்றாள் தொழாஅர் எனின் - மெய்யுணர்வினையுடையானது நல்ல தாள்களைத் தொழாராயின்.

எவன் என்னும் வினாப்பெயர் என்னென்றாய் ஈண்டு இன்மை குறித்து நின்றது. கொல் என்பது அசைநிலை. பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகலின் நற்றாள் என்றார். ஆகமவறிவிற்குப்பயன் அவன்தாளைத்* தொழுது பிறவியறுத்தல் என்பது இதனாற் கூறப்பட்டது.

---

* "வேதாகமங்கள் முதன் முதல் ஆதிபகவனால் அருளிச்செய்யப்பட்டமையின் அவருடையபாதங்களை வணங்குதல் கடனாகும். 'ஆதிவேதம் பயந்தோய் நீ' (சீவக. 1242) என்பதையும் கவனிக்க. ஆதிவேதம் என்பதற்குக் 'கொலை முதலிய நவிலாதவேதம்' என்று நச்சினார்க்கினியர் பொருள்கூறுவது காண்க."
—கவிராஜபண்டிதர்.

மணக்:— மேற்கூறிய எழுத்தினுெகிய சொற்களெல்லாம் கற்றதனுெகிய பயன் வேறு யாது? விளங்கின அறிவினை யுடையவன் திருவடியைத் தொழாராயின் என்றவாறு.

'சொல்லினுனே பொருள் அறியப்படுமாதலான் அதனைக் கற்கவே மெய்யுணர்ந்து வீடுபெறலாகும்' மீண்டும் வணக்கங்கூறியது எற்றுக்கு? என்ருர்க்கு இஃது அதனுற் பயன் இதுவென்பதூஉம், வேறுவேறு பயனில்லையென்பதூஉம் கூறிற்று. "கற்பக் கழிமடம் அஃகும்" (நான்மணிக்கடிகை 28) என்ருரும் உளர்.

பழைய:— பல கல்வியைக் கற்றதனுலே பிரயோசனம் என்ன? அந்த ஞானம் பெற்று, பரமேசுரனுடைய பாதந்தொழாதவர்க்கு.

பரிதி:— எ - து சாத்திரங் கற்றும் அதனுலாகிய பயன் என்ன? மேல் அறிவாளனுன சிவன் ஸ்ரீபாதத்தை வணங்காராகில் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து பலவகைப்பட்ட கலைகளையுங் கற்றதனுலுள்ள பயன்யாது கொல்லோ? மாசற்ற அறிவுருவாகிய இறைவனது தூய அடியினை வணங்காராயின் என்றவாறு.

வாலிமையென்பது வெண்மை; பெருமை என்றுமாம்,

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— [1]கற்றது 'உடுப்பதூஉம் உண்பதூஉம் இன்றிக்கெடும்' (166) என்பதுபோலச் செயப்படு பொருளாய்க் கல்வியாயிற்று' 'காலைக்குச் செய்த நன்றென்கொல் எவன்கொல்யான், மாலைக்குச் செய்தபகை' (1225) என்புழி எவன்கொல் என்பதனுனும், எவன் என்னுகத் திரிந்தது அறிக. மூன்ருவதும் எனின் என்னெச்சமும் ஆய என்பதனேடு முடிந்தன. 'என் கடைக்கண்ணினும்' (298) என்னுங் கோவையாரும் அது.[2] அவற்றுள், 'பிரிநிலை' (தொல். சொல். 431) என்னும் சூத்திரத்து நச்சினர்க்கினியர் சோற்றைப் பசித்துண்டான் எனக் காட்டியதும் அது.

---

[1]கற்றது - கற்கப்படுவது. [2]கடைக்கண்ணினும் என்னும் வேற்றுமைச் சொல்லும், ஏத்தாவகை என்னும் வினை எச்சமும் கடைக்கண்வைத்த என்னும் வினை கொண்டன'. —திருக்கோவையார் உரை.

இராமா:— எவன் என்னும் வினைவினை, என் என்று விகாரப் பட்டு, இல்லை என்கிற இன்மைப் பொருள்பட நின்றது.

மேற்கோள்பகுதி :

பெருந்தே:— இரண்டடியாய் ஈறு குறைந்துவந்த குறட் போலிக்கு உதாரணங்காட்டுவர். (வீரசோ. 127. உரை.)

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251. உரை.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"பிறைநுதலீர் உமைபேணுதல் கற்றறிவோர்கள்தம் கடனே"
—சம்பந். திருநெல்வெண். 6

"கற்றாங்கு அவன் கழல் பேணினர்" —திருவா. 508

"செய்யுள் நிகழ் சொற்றெளிவும் செவ்வியநூல் பலநோக்கும்
மெய்யுணர்வின் பயன்இதுவே எனத்துணிந்து விளங்கிஒளிர்
மையணியும் கண்டத்தான் மலரடிக்கே ஆளானார்
பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்எனப் புகழ்மிக்கார்"
—பெரிய. பொய்யடி. 1.

"உள்ளநிறை கலைத்துறைகள் ஒழிவின்றிப் பயின்றவற்றால்
தெள்ளிவடித் தறிந்தபொருள் சிவன்கழலிற் செறிவென்றே
கொள்ளும்உணர் வினின்முன்னே கூற்றுதைத்த கழற்கன்பு
பள்ளமடை யாய்என்றும் பயின்றுவரும் பண்புடையார்"
—பெரிய. சிறுத். 4.

3. மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார். (௩)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார் - மலரின் கண்ணே சென்றவனது மாட்சிமைப்பட்ட அடிகளைச் சேர்ந்தார்; நிலமிசை

நீடுவாழ்வார் - எல்லாவுலகிற்கும் மேலாய வீட்டுலகின்கண் அழிவின்றி வாழ்வார்.

அன்பால் நினைவாரது[1] உள்ளக்கமலத்தின்கண் அவர் நினைந்த வடிவோடு விரைந்து சேறலின் 'ஏகினான்' என இறந்தகாலத்தாற் கூறினார். என்னை? 'வாராக்காலத்தும் நிகழுங்காலத்தும், ஓராங்கு வரூஉம் வினைச் சொற்கிளவி, இறந்தகாலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல், விரைந்தபொருள என்மனார் புலவர்' என்பது[2] ஓத்தாகலின். இதனைப் பூமேல்நடந்தான் என்பஃதார் பெயர்பற்றிப் பிறிதோர்கடவுட்கு ஏற்றுவாரும் உளர். சேர்தல் - இடைவிடாது நினைத்தல்.

மணக்:— மலரில்மேல் நடந்தானது மாட்சிமைப்பட்ட திருவடியைச் சேர்ந்தவரன்றே நிலத்தின்மேல் நெடுங்காலம் வாழ்வார் என்றவாறு.

நிலம் என்று பொதுப்படக் கூறியவதனான் இவ்வுலகின்கண்ணும் மேலுலகின்கண்ணும் என்று கொள்ளப்படும். தொழுதாற் பயன் என்னை யென்றாற்குப் போகம் நுகர்தலும் வீடுபெறலும் என்று கூறுவார் முற்படப் போகநுகர்வார் என்று கூறினர்.

பழைய:— அடியாரிடும் திருப்பள்ளித்தாமத்தின்மேல் வரும் சீர்பாதந் துணையால் பூமியிற் பெருவாழ்வு வாழ்வார்.

பரிதி:— எ - து பக்த சனங்களிட்ட புஷ்பத்தின்மேல் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவன் ஸ்ரீபாதத்தை மனசிலே பற்றவைத்தார் பூமியின்கண் சகலபாக்கியமும் அனுபவிப்பார் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து மலர்மிசையேகினான் என்பது எல்லாருடைய நெஞ்சத்தாமரையினுஞ் சென்று பரந்துள்ளான். மாணடி யென்பது மாட்சியுள்ள அடி. நிலமிசை நீடுவாழ்வார் என்பது நித்தராயுள்ளார் இந்நிலத்தின்கண் இவ்வாறு வணங்கி வழிபட்டு எவ்வுயிர்க்கும் உயிராய் நின்ற இறைவனது குற்றந்தீர்ந்த அடியினைச் சேர்ந்தார் யாவர் மற்று அவரே முத்தராவர் என்றவாறு.

---

[1] 'மலர் - தேவமலர்; தேவர்களால் இடப்படும் தாமரைமலர். பகவான் தாமரைமலர்மீது நடந்ததை 'மலர்மிசை நடந்தோன்' (சிலப். நாடு. 204)......என்பதனாலும் அறியலாம்' —கவிராஜபண்டிதர்.

[2] தொல், சொல் 241.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— 'ஏற்றுவாருமுளர்' என இவ்வாறு பிறர்கருத்துரைப்பன எல்லாம் வடநூலார் பட்சாந்தரம் என்பர். அவனடி உடம்பாற் சேரப் படாமையின் சேர்தல் நினைத்தலாயிற்று. இதனை வடநூலார் உசிதம் என்பர். 'பொன்போற் பொதிந்து' (155.) என்பதும் இவ்வாறு போந்த *பொருள்படும் என்க. 'வாராக்காலத்தும்' என்னுஞ் சூத்திரம் 'ஏகினன்' என்பதற்கு உரைத்தார். 'இறுமாப்பொழிந்த இணைமுலையே' என்னுங் (373.) கோவையாரும் அது. மாணடி - வினைத்தொகை.

இராமா:— ஏகினன் என்னும் தெரிநிலை வினைச்சொல் விரைவு பற்றி நிகழ்காலம் இறந்தகாலமாக மயங்கி நின்றதென்று காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— 'வாழ்வார்' என்னும் ஓசையை வகுத்து 'வார்' என நேரசைச் சீராக்க அசையான் இன்னோசைத்தாயிற்று. (தொல். பொருள். 324.)

சங்கர:— 'எல்லாச் சமயத்தோரானும் வணங்கப் பெறும் படைப்பு முதலிய ஐந்தொழிற்கும் உரிய எல்லாக் கடவுளாகியும் நின்றான் ஒருவனே என்பார் அருகனை நான்முகன் என்றும் கூறினர். இவ்வாறு வள்ளுவநாயனாரும் மலர்மிசை.......வாழ்வார் என வரையாது கூறுதல் காண்க.' (நன். சூ. 56.)

குண:— வகையுளிக்கு மேற்கோள் காட்டுவர். (யா. கா. 45)

சுவாமி:— மாணடிசேர்ந்தார் என்னும் வினையைப் பெயராகவே துணிதல் (இ. கொ. 122.)

ஒப்புமைப்பகுதி

"ஞானப்புகலுடையோர் உள்ளப் புண்டரிகத்துள்ளிருக்கும் புராணர்"
—சம்பந். திருவீழி - 6.

---

* 'பொதிந்துவைத்தல் - சால்புடைமைபற்றி இடைவிடாது நினைத்தல்'
—பரிமே.

4. வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்கு
யாண்டும் இடும்பை இல. (௪)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் அடிசேர்ந்தார்க்கு - ஒரு பொருளையும் விழைதலும் வெறுத்தலும் இல்லாதவன் அடியைச் சேர்ந்தார்க்கு; யாண்டும்[1] இடும்பை இல - எக்காலத்தும் பிறவித்துன்பங்கள் உளவாகா.

பிறவித்துன்பங்களாவன தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவனவும், தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவும் என மூவகையான் வருந்துன்பங்கள். அடிசேர்ந்தார்க்கும் அவ்விரண்டும் இன்மையின் அவைகாரணமாகவரும் மூவகைத் துன்பங்களும் இலவாயின.

[2]**மணக்:—** இன்பமும் வெகுளியும் இல்லாதானது திருவடியைச் சேர்ந்தவர் எவ்விடத்தும் இடும்பையில்லாதவர் என்றவாறு.

பொருளுங் காமமும் ஆகா என்றற்கு 'வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்' என்று பெயரிட்டார்.

பழைய:— வேணும் என்ற விருப்பமும், வேண்டாம் என்ற வெறுப்பும் இவையிரண்டுமில்லாத ஸ்ரீபரமேசுவரன் சீர்பாதஞ் சேர்ந்தார்க்கு இகபரத்திலும் துன்பமில்லை.

பரிதி:— எ - து விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதான் பாதம் சேர்ந்தார்க்குத் துன்பம் இல்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து உலகத்து யாதானும் ஒரு பொருளை விரும்புதலும் விரும்பாமையும் இல்லாத இறைவன் அடியை அன்பொடு சேர்ந்தார்க்கு எவ்விடத்தானுந் துயரம் இல்லை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— யாண்டும் என்பது காலப்பொருட்டாயிற்று. ஒற்றினுள் 'யாண்டுமுகாஅமை' (585.) என்பது சதுருபாயப்பொருட்டு. இனி இடப்

---

[1] "வேண்டுதல் வேண்டாமை - ராகத்துவேஷங்கள். இடும்பை - பிறவித் துன்பங்கள். அவை மனோதுக்கமும், ஆகந்துகதுக்கமும், சரீரதுக்கமும், சுபாவதுக்கமும் என நான்காம். —கவிராஜபண்டிதர். [2] 'சேர்ந்தார்', 'இலர்' எனப் பாடம்.

பொருட்டுப் பெரும்பான்மையும்வரும். இல என்பது உண்டு என்பதற்கு மறையாய்ப் பொருண்மை சுட்டி, இல்லென்னும் பொருட்டாய்ப் 'பிறன் கடை நின்ருருட் பேதையாரில்' (142.) என்றதுபோல நின்றது. 'கோளில் பொறியிற் குணமில' (9.) என்பது உடைய என்பதற்கு மறையாய்த் தலை கள் குணத்தையில என வினைக்குறிப்பாய் நின்றது. "இன்றில" (தொல். சொல். 222) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் இளம்பூரணர் கல்லாடர் சேனவரையர் நச்சினர்க்கினியர் முதலாயினோர் உரைத்த உரையினுங்காண்க. முன்னர் உள, உளது, உண்டு, இலது, உடைத்து, அன்று, இன்று என வருவன எல்லாம் இவ்வாறு வரும்; ஆண்டாண்டுக் காண்க. இடும்பை மூவகைத்து; இவற்றை வடநூலார் தாபத்திரயம் என்பர்.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"கொடுமையும் செம்மையும் வெம்மையும் தண்மையும்
உள்வழி யுடையை இல்வழி இலையே
போற்ருர் உயிரினும் போற்றுநர் உயிரினும்
மாற்றே மாற்றல் இலையே நினக்கு
மாற்ருேரும் இலர் கேளிரும் இலர்எனும்
வேற்றுமை யின்றது போற்றுநர்ப் பெறினே."

—பரிபாட. 4:50–55

"வேண்டாமை வேண்டுவதும் இல்லான் றன்னை"

—அப்பர். திருவாவடு. 9.

"நம்பாமல்லவர் சிந்திப்பவர் தடுமாற்றறுப்பார்."

—சுந்த. மூப்பதும். 8.

5. இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு. (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா - மயக்கத்தைப் பற்றி வரும் நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டுவினையும் உளவாகா; இறைவன் பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு - இறைவனது மெய்ம்மை சேர்ந்த புகழை விரும்பினரிடத்து.

இன்னதன்மைத்தென ஒருவராலுங் கூறப்படாமையின் அவிச்சையை இருளென்றும், நல்வினையும் பிறத்தற்கேதுவாகலான் இருவினையுஞ் சேரா என்றும் கூறினர். இறைமைக்குணங்கள் இலராயினரை உடையர் எனக் கருதி அறிவிலார் கூறுகின்ற புகழ்கள் பொருள்சேரா ஆகலின் அவை முற்றவும் உடைய இறைவன் புகழே பொருள்சேர்புகழ் எனப் பட்டது. புரிதல் - எப்பொழுதும் சொல்லுதல்.

மணக்:— மயக்கத்தைச் சேர்ந்த நல்வினை தீவினையென்னும் இரண்டு வினையும் சேரா; தலைவனதாகிய மெய்ப்பொருள் சேர்ந்த புகழ்ச்சிச் சொற்களைப் பொருந்தினர்மாட்டு என்றவாறு.

பழைய:— இருவினைபற்றிய பாவமானது சிவகீர்த்தி பாராட்டுவாரிடத்துச் சேராது.

பரிதி:— எ - து மும்மல வித்தாகிய பாவமானது சிவகீர்த்தி பாராட்டுவானிடத்து இல்லை என்றவாறு.

§காளிங்:— எ - து தம் அறியாமையாகின்ற இருள்காரணமாக வந்து இயைகின்ற நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டு வினையுஞ்சேரா; அவ்விறைவனாற்பெற்ற உபதேசப்பொருளோடு பொருந்திப் புகழ்தங்கி நின்றவரிடத்து என்றவாறு.

தாமத்தர்:— *அஞ்ஞானத்தாலுண்டாகும் நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டுவினைகளும் சேரமாட்டா; மெய்த்தன்மை பொருந்திய கடவுளுடைய புகழை விரும்பித் தோத்திரம்பண்ணினரிடத்து.

நச்சர்:— *அஞ்ஞானம்பற்றி எழாநின்ற இருவினைகளும், மெய்த்தன்மை வாய்ந்த சிவபிரானது திருப்புகழைப் பாராட்டுவாரிடத்துச்சேரா.

§தருமர்:— *தம் அறியாமையாகின்ற இருள்காரணமாக வந்து இயைகின்ற நல்வினை தீவினைகள் என்னும் இரண்டு வினையுஞ் சேரா; அவ்விறைவனாற்பெற்ற உபதேசப்பொருளோடு பொருந்திய புகழ் தங்கினரிடத்து.

---

§இவ்விரண்டுரைகளும் மாற்றமின்றி அப்படியேயிருத்தல் காண்க.

*தமிழ்ப்பொழில் துணர் 6. பக் 459-ல் இவ்வுரைகளைக்காணலாம்.

வீரமாமுனிவர்:— [1]கடவுளாகிய மெய்ப்பொருளை அடைந்தான் என்கிற புகழை விரும்பினவரிடத்திலே, இச்சைகள் பண்ணுவிக்கிற மயக்கத்தினால் வருகிற நல்வினை தீவினைக் கலப்புகள் உண்டாகா; நல்வினையே உண்டாகும்.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— நல்வினையும் பிறத்தற்கேதுவாகலின் கூட்டினார். 'சார் புணர்ந்து......நோய்' (359) என்பதும் [2]அது.

இராமா:— புரிதல் எப்பொழுதும் விரும்பி வாழ்த்துதல். இறைவனை வாழ்த்தினவர் வீடுபெறுவர் என்பது இதன் கருத்து.

மேற்கோள்பகுதி

நச்:— வெண்பா உரிச்சீர் நேர்பசைச் சீரோடு தளைப்பட்டமைக்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 387.)

வெள்ளி:— புத்தர் முதலான புறச்சமயவாதிகள் சொல்லும் பொருளை மறுத்து வேதாகமவழிச்செல்லும் வள்ளுவர் இருள்சேர் என்னும் இக்குறளை வைத்தார். (முதுமொழிமேல். 2.)

ஒப்புமைப்பகுதி

" இருமை வினையும் இல ஏத்துமவை." —பரிபா. 13 : 48

" இருள்புரி வினைகள் சேரா(து) இறைவனது அறத்தை எய்தின்." —யசோதர. 309.

" இருள்புரி உலகம்சேரா இயல்நெறி பயந்தபெம்மான்
பொருள்புரி விழவுகாண்பார் புண்ணிய உலகம் காண்பார்"
—சூளா. துறவு. 27

" ....தீவினை யிரண்டும் தீர்ந்தோம்
கற்றைவார் சடையான் கோலம் காட்டியாட் கொண்ட அன்றே."
—திருவிளை. வாதவூ. உபதே. 83.

---

[1] தமிழ்ப்பொழில் துணர் 6. பக் 459ல் இவ்வுரையைக்காணலாம்.

[2] 'பிறப்பிற்குக் காரணமாகலான் நல்வினைப்பயனும் நோயெனப்பட்டது' —பரிமே.

6. பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார். (சு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பொறிவாயில் ஐந்து அவித்தான் - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் பொறிகளை வழியாகவுடைய ஐந்தவாவினையும் அறுத்தானது, பொய்தீர் ஒழுக்கநெறி நின்றார் - மெய்யான ஒழுக்கநெறியின்கண் வழுவாது நின்றார், நீடு வாழ்வார் - பிறப்பின்றி எக்காலத்தும் ஒருதன்மையராய் வாழ்வார்.

புலன்கள் ஐந்தாகலான் அவற்றின்கட் செல்கின்ற அவாவும் ஐந்தாயிற்று. ஒழுக்கநெறி ஐந்தவித்தானாற் சொல்லப்பட்டமையின் ஆண்டை ஆறனுருபு செய்யுட்கிழமைக்கண் வந்தது; 'கபிலரது பாட்டு' என்பதுபோல, இவை நான்குபாட்டானும் இறைவனை நினைத்தலும், வாழ்த்தலும், அவன் நெறிநிற்றலும் செய்தார் வீடுபெறுவர் என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் வழியாகவரும் ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை என்னும் ஐந்தின் கண்ணும் செல்லும் மனநிகழ்ச்சியையடக்கினனது பொய்யற்ற ஒழுக்க நெறியிலே நின்றாரன்றே நெடிதுவாழ்வார் என்றவாறு.

இது சாவில்லை யென்றது.

பழைய:— பொறியின்வழியே புலன்போகாமல் சிவனுடைய பாதத்திலே தன்னறிவைச் செலுத்தப்பட்டபேர் இகபரத்திலும் நீடு வாழ்வார்.

பரிதி:— எ - து *சத்த பரிச ரூப ரச கந்தம் என்கிற பொறியை வழியாகவுடையவற்றிற்கு மனசைப் போக்காமல் காக்கவல்லார் இகபரம் இரண்டிலும் நெறிநின்று அநேககாலம் வாழ்வர் என்றவாறு.

காளிங்:— சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்கின்ற ஐம்பொறிகளை நுகர்தற்கு வழிக்கருவியாகிய மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்கிற ஐம்பொறிகளையும் அகத்தடக்கி இறைவனது உபதேசமுறைமை

---

*சத்த முதலிய ஐந்தும் பொறிகளை வழியாகக்கொண்ட புலன்கள் என்பது கருத்து.

யாகின்ற நல்லொழுக்கத்தின்கண் வழிப்பட்டு நின்றவர் முத்தராவர் என்றவாறு.

தாமத்தர்:— *உடம்பு, வாய், கண், காது, மூக்கு என்று சொல்லப் பட்ட ஐந்துபொறிகளை வழியாகஉடைய ஐந்து ஆசைகளையும் அறுத்தவன் சொன்ன குற்றமில்லாத நேர் நெறியிலே, வழுவாமல் நடந்தவர்கள், ஒருகாலமும் அழிவில்லாமல் இருக்கின்ற மோட்சத்திலே எக்காலமும் வாழ்வார்கள்.[1]

நச்சர்:— *ஐம்பொறிகளின் வழியாக நுகரப்படும் ஐம்புலன் களையும் வென்றானது, பொய் நீங்கிய ஒழுக்கநெறியில் நின்றார், இகத் திலும் பரத்திலும் நெடுங்காலம் வாழ்வர்.

[2] தருமர்:— *சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்கின்ற ஐம் புலன்கொள்ளுதற்கு வழிக்கருவியாகிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்கின்ற ஐம்பொறிகளையும் அகத்தடக்கிய இறைவனது உபதேச முறைமையாகின்ற நல்லொழுக்கத்தின்கண் வழிப்பட்டுநின்றவர் முத்தராய் நெடுங்காலம் வாழ்வர்.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— ஒழுக்கநெறி பாரிபாட்டு என்றாற்போலாது கபிலரது பாட்டு என்றாற்போலும் செய்யுட்கிழமை. 'பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை' (350.) என்பதும் அது[3]. 'தெரிந்து மொழிச் செய்தியின்' (தொல். சொல். 81.) என்னும் ஆறுவதன் சூத்திரவிதிபெற்று இடத்து நிகழ்பொருள் என்னும் பிறிதின்கிழமையாயிற்று.

இராமா:— ஐந்தவித்தானது என்கிற ஆறும் வேற்றுமையுருபு செய்யுட் பிறிதின்கிழமைப்பொருள்பட நின்றது.

மேற்கோள்பகுதி:

சுவாமி:— நெறிநின்றார் நீடுவாழ்வார் என்பதனை முறையே பெயராக்கவேண்டில் எடுக்க; முற்றாக்கவேண்டிற்படுக்க. (இ. கொ. சூ. 120.)

---

* தமிழ்ப்பொழில் துணர் 6. பக் 460.

[1] இவ்வுரையும் கவிராஜ பண்டிதர் உரையும் சிறிதுமாற்றமுமின்றி ஒத் துள்ளன. [2] இவ்வுரை காளிங்கர் உரையுடன் ஒத்துள்ளது.

[3] 'பற்றற்றான் பற்று' என்புழி ஆறாவது செய்யுட்கிழமைக்கண் வந்தது'—பரிமே.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்கம்" — ஆ

"பொறிவாயில் ஐந்தனையும் அவியப் பொருது."

—சுந்த. திருநெல். அரத். 2.

"புலன்கள் ஐந்தும் செற்றவர்.'' —பெரிய. திருஞா. 343.

"இகல்செய்பொறி கரணாதி வகைகளையும் நெறியால்......அரனுகி."

—திருவிளை. வருண. 3.

7. தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது. (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தனக்கு உவமையில்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால் - ஒருவாற்றானும் தனக்கு நிகரில்லாதவனது தாளைச் சேர்ந்தார்க் கல்லது, மனக்கவலை மாற்றல் அரிது - மனத்தின்கண் நிகழுந் துன்பங்களை நீக்குதல் உண்டாகாது.

'உறற்பால நீக்க லுறுவர்க்கு மாகா' எனப் போல ஈண்டு அருமை இன்மைமேனின்றது. தாள் சேராதார் பிறவிக்கேதுவாகிய காமவெகுளி மயக்கங்களை மாற்றமாட்டாமையின் பிறந்து அவற்றான் வருந் துன்பங்களுள் அழுந்துவர் என்பதாம்.

மணக்:— தனக்கு நிகரில்லாதானது திருவடியைச் சேர்ந்தவர்க்கு அல்லது மனத்துண்டாம் கவலையை மாற்றுதல் அரிது என்றவாறு.

வீடு பெறலாவது [2]'அவலக் கவலைக் கையாற்றின்' நீங்கிப் புண்ணியபாவம் என்னும் இரண்டினையும் சாராமல், சாதலும் பிறத்தலும் இல்லாததொரு தன்மையை யெய்துதல். அது பெறும் என்பார் முற்படக் கவலைகெடும் என்றார்; அதனால் எல்லாத் துன்பமும் வருமாதலின்.

---

[1] நாலடி. 109.

[2] 'அவலம் - வருத்தம் தோன்றிநிற்றல். கவலை - யாதுசெய்வல் என்றல். கையாறு - மூர்ச்சித்தல்' —உ. வே. சா. மணிமேகலை உரை 4 ; 119.

பழைய:— தனக்கு ஒருத்தரும் உவமையில்லாத பரமேசுரன் பாதத்தைச் சேர்ந்தபேரேயல்லாமல் மற்றபேரெல்லாம் மனக்கிலேசம் மாற்றமாட்டார்.

பரிதி:— தனக்கொருவரும் நிகரில்லாதவன் ஸ்ரீ பாதத்தைச் சேராதவர் மனத்துயரம் மாற்றுவாரல்லர். அவர் மனத்துயரமாற்ற மாட்டார் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து எவ்வுயிர்க்கும் உயிர்ப்பொருளாகின்றவனாகிய முதற்பொருளாந்தன்மைக்கு இணையில்லாதான்றனது அடியினை யுண்மை யாகச் சேர்ந்தவர்க்கல்லது மற்றியாவர்க்குந் தமது நெஞ்சத்துக் கவலை நீக்குதற்கரிது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— அரிது இன்மைமேல் நின்றது. 'அருங்கேடன்' என்பதும் அது * (210.). அல்லால் என்பது வினையெச்சக் குறிப்பு.

இராமா:— முயற்கொம்பு அரிது என்றாற்போல இங்கே அருமை யானது இல்லை என்ற அருத்தத்திலேவந்தது.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— தேமா என்னும்நேரீற்று இயற்சீர் நிரைபசைச்சீரோடு தட்டுவந்ததற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 74.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"ஒருவமன் இல்லி" —அப்பர். வினு விடை. 10.

"உவமனில் இறந்தன ஒண் மலர்த்தாள்." —திருவா. 43.

"தனையொப் பாரை இல்லாத் தனியை." ஷை 442.

"ஒப்புனக் கில்லா ஒருவன்." ஷை 538.

"தன்னை யொப்பார் ஒன்றுமில்லாத் தலைமகன்." —திருமங். 6.

* 'அருமை = இன்மை' —பரிமே.

"எந்தையும் யாயும்எம் பிரானும் எம்முனும்
அந்தமில் பெருங்குணத் திராமன் ஆதலால்
வந்தனை யவன்கழல் வைத்த போதலால்
சிந்தைவெங் கொடுந்துயர் தீர்கலா தென்றான்."

—கம்ப. அயோத். பள்ளி. 58.

8. அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
பிறவாழி நீந்தல் அரிது. (அ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— அறவாழியந்தணன் தாள் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால் - அறக்கடலாகிய அந்தணனது தாளாகிய புணையைச் சேர்ந்தார்க்கல்லது, பிற ஆழி நீந்தலரிது - அதனிற் பிறவாகிய கடல்களை நீந்தல் அரிது.

அறம் பொருள் இன்பமென உடனெண்ணப்பட்ட மூன்றனுள் அறத்தை முன்னர்ப் பிரித்தமையான் ஏனைப் பொருளுமின்பமும் பிற வெனப்பட்டன. பலவேறுவகைப்பட்ட அறங்களெல்லாவற்றையும் தனக்கு வடிவாகவுடையனாகலின் அறவாழியந்தணனென்றார். அறவாழி யென்ப தனைத் தருமசக்கரமாக்கி, அதனையுடைய அந்தணனென் றுரைப்பாரும் உளர்[1]. அப்புணையைச் சேராதார் கரைகாணாது அவற்றுள்ளே யழுந்துவ ராகலின் நீந்தலரிது என்றார். இஃது ஏகதேசவுருவகம்.

மணக்:— அறமாகிய கடலையுடைய அந்தணனது திருவடியைச் சேர்ந்தவர்க்கல்லது, ஒழிந்தபேர்களுக்குப் பிறவாழியை நீந்தல் ஆகாது; அது பெறுதலரிது என்றவாறு.

இது காமமும் பொருளும்பற்றிவரும் அவலம் கெடும் என்றது.

பழைய:— தன்மமென்னுஞ் சமுத்திரமாயுள்ள பரமேசுரன் ஸ்ரீபாதம் துணையில்லாதார்க்கு [2]பிறவிச் சமுத்திரம் நீந்தமுடியாது.

[1] இதுவும் கவிராஜபண்டிதர் உரைக்கருத்தும் ஒத்திருத்தல் காண்க.

[2] "பிறவு ஆழி - பிறப்பாகிய கடல். 'வேழப் பிறவும்' (பெருங்கதை. 53-86.) என்பதற்கு யானைப்பிறவியும் என்பதும், 'பிறவாழி கரைகண்டாரே' (வில்லி. இருட். 1.) என்பதற்குப் பிறவியாகிய கடலைக் கடந்தவரே என்றும் பெரியோர் பொருள்கூறியிருத்தல் காண்க."
—கவிராஜபண்டிதர்.

பரிதி:— எ - து தன்மமென்னுஞ் சமுத்திரமாகவுள்ள பரமேசுரன் பாதத்துணையில்லாதார் பாவக்கடலை நீந்தமாட்டார் என்றவாறு.

காளிங்:— அறமாகிய பெருவெள்ளமாய் அனைத்துயிர்கட்கும் அழகிய தண்ணளியையுடையனாகிய இறைவனது தாளிணையை வணங்கி வழிபட்டார்க்கல்லது, மற்றியாவர்க்கும் பிறவிப்பௌவத்தைக் கடத்தல் அரிது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— ஏகதேசவுருவகமாவது 'காமக் கணிச்சி யுடைக்கும் நிறையென்னும்நாணுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு' (1251.) என்பது போல முற்று உருவகமாய் வாராது, ஒருவழி உவமை குறைந்து பொருள்நிற்பதும், ஒரு வழிப் பொருள்குறைந்து உவமைநிற்பதும், ஒருமருங்குவமையும் பொருளுங் குறைந்து நிற்பதும், ஒருவழிக் குறைந்ததற்கேற்ற வினைபெற்று நிற்பதும் என்க. 'அறவாழி யந்தணன் தாள் சேர்ந்தார்' (8.) 'பொருளென்னும் பொய்யாவிளக்கம் இருளறுக்கும்' (753.) 'சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும் ஏமப்புணையைச் சுடும்' (306.) 'காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி, மாலைமலரும் இந்நோய்' (1227.) எனவரும் ஏக தேச வுருவகங்களெல்லாம் முறையே காண்க.

இராமா:— அந்தணன் தாளாகிய தோணி என்றது ஏகதேச உருவக அலங்காரம் எனவும், ஏகாங்க உருவக அலங்காரம் எனவும் சொல்லப்படும். என்னவெனில் ஒருபொருளின் பல அங்கங்களையெல்லாம் உருவகம்செய்வது அநேகாங்க உருவகம் என்றும், ஒரே அங்கத்தை உருவகம்செய்வது ஏகாங்கஉருவகம் என்றும் காண்க. இனிப் பிறவாழி என்பதற்குப் பாவக்கடல் எனினும் அமையும்.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— மாட்டேறில்லா உருவகத்திற்கு மேற்கோள் (மாற 120. உரை.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"உலகம் இருள் கெடவிழிக்கும் ஒண்மணியறவாழி." —சீவக. 3023.

9. கோளில் பொறியிற் குணமிலவே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை. (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— கோளில் பொறியில் குணம் இல - தத்தமக்கேற்ற புலன்களைக்கொள்கையில்லாத பொறிகள்போலப் பயன்படுதல் உடையவல்ல; எண்குணத்தான் தாளை வணங்காத்தலை - எண்வகைப்பட்ட குணங்களையுடையானது தாள்களை வணங்காத தலைகள்.

எண்குணங்களாவன தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை எனவிவை. இவ்வாறு சைவாகமத்துக்கூறப்பட்டது. அணிமாவை முதலாகவுடையன எனவும், கடையிலாவறிவை முதலாகவுடையன எனவும் உரைப்பாரும் உளர். காணாதகண் முதலியனபோல வணக்காததலைகள் பயனிலவெனத் தலைமேல் வைத்துக் கூறினார். கூறினாரேனும் இனம் பற்றி வாழ்த்தாத நாக்களும் அவ்வாறே பயனில வென்பதூஉங்கொள்க. இவை மூன்றுபாட்டானும் அவனை நினைத்தலும், வாழ்த்தலும், வணங்கலும் செய்யாவழிப்படுங் குற்றங் கூறப்பட்டது.

மணக்:— அறிவில்லாத பொறிகளையுடைய பாவைகள் போல ஒருகுணமும் உடையனவல்ல; எட்டுக்குணத்தினையுடையவன் திருவடியினை வணங்காத தலையினையுடைய உடம்புகள் என்றவாறு.

உயிர் உண்டாகில் வணங்கும் என்று இழித்து, உடம்புகள் என்றார்.

பழைய:— அஷ்டாங்கயோகியான பரமேசுரனிடபாதத்தை வணங்காத்தலை, மெய் வாய் கண் மூக்குச்செவியுண்டாயினும் புலனில்லாத

குணமிலரே என்று பாடமாயின் நற்கோளிலராயும் தரித்திரராயும் குணமில்லாதவராயும் ஆவார்கள் என்றுரைகொள்ளலாம்.

பரிதி:— எ-து கோளாகிய நவக்கிரகங்களும், புலனாகிய கண் வாய் மூக்குச் செவி மெய்யென்னும் ஐம்புலன்களும் உண்டாகிலும் பயனில்லை. எட்டுக்குணங்களுடைய சிவன் சிவந்ததாளை வணங்காத தலை சித்திரத்தில் எழுதிய மரப்பாவைக்கு நிகராம் என்றவாறு.

எட்டுக்குணத்தான்: எட்டுக்குணமாவன:— அனந்தஞானம், அனந்தவீரியம், அனந்தகுணம், அனந்ததெரிசனம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, அவாவின்மை, அழியாவியல்பு என்பன.

காளிங்:— எ - து கோட்பரமில்லாத பொறியினைப்போலக் குண மில்லனவாம்; எண்ணப்பட்ட குணங்களையுடைய இறைவனது தாளினை வணங்கப்பெறாத தலைகள் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— வணங்காத் தலை, காணாக் கண் கேளாச் செவிபோலும் என்க.

மேற்கோள்பகுதி :

சேனா:— தாளை வணங்காத்தலை எனவும், அவனை நினைத்தலும் வாழ்த்தலும், வணங்கலும் செய்யாதவழி எனவும் கிளந்தோதுதலாலும், வணங்குதல் சிறப்புவினையாவதல்லது பொதுவினையாகாமையின் வணங்கி என்பதும் அவ்வப்பயன் குறித்து வாராமையறிக. (தொல். சொல்)

சுவாமி:— இவை போல்வன எல்லாம் உபலக்கணமென்க. (இ. கொ. சூ. 8. உரை.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனை." —அப்பர். தனி. 7.

"வணங்கத் தலைவைத்து." —திருவாச. 381.

"வந்தனை செய்யத் தலையமைத்தேன்." —பொன்வண். 92.

10. பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார். (ம)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இறைவனடி (சேர்ந்தார்) பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர்- இறைவன் அடி யென்னும் புணையைச் சேர்ந்தார் பிறவியாகிய பெரிய

கடலை நீந்துவர், சேராதார் நீந்தார் - அதனைச் சேராதார் நீந்தமாட்டாராய் அதனுள் அழுந்துவர்.

காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலின் பிறவிப் [1]பெருங்கடல் என்றார். சேர்ந்தார் என்பது சொல்லெச்சம். உலகியல்பை நினையாது இறைவனடியையே நினைப்பார்க்குப் பிறவியறுதலும், அவ்வாறன்றி மாறி நினைப்பார்க்கு அஃதறாமையுமாகிய இரண்டும் இதனால் நியமிக்கப்பட்டன.

[2] மணக்:— பிறவியாகிய பெரியகடலை நீந்தியேறுவர் இறைவனது அடியைச் சேர்ந்தவர்; சேராதவர் அதனுள் அழுந்துவர் என்றவாறு.

பழைய:— பரமேசுரனுடைய ஸ்ரீபாதகமலமாகிற தெப்பத்தைப் பிடித்தபேர் ஜெனனசாகரம்நீந்திக் கரையேறுவார்; அவரிட பாததெப்பை[3]யைப் பிடியாதபேரெல்லாம் கரையேறமாட்டார்கள்.

பரிதி:— எ-து பிறவியாகிய சமுத்திரத்தை நீந்துவர் சிவனடி சேர்ந்தார்; சேராதார் பிறவியாகிய சமுத்திரத்தை நீந்தமாட்டார் என்றவாறு.

காளிங்:— பிறவியாகிய பெரிய பௌவத்தினைக் கடந்து முத்தராவர் இறைவனடியைச் சேர்ந்தார்; மற்றிங்ஙனஞ் சேராதார் எஞ்ஞான்றும் பிறவிப்பௌவத்தைக் கடத்தல் இலர் என்றவாறு.

இனி யிப்படி அருட்பெருங்கடவுளரை வழிபட்டொழுகும் நன்னெறியாளர் உறையுந்தேயத்து மழைவளங்குன்றாது வாய்ப்புடைத்தாம் என்பதினாலும், மற்றிவர் முதலாயினார் யாவர்க்கும் மழை யின்றியமையாமையாலும், மற்றிதன்பின்னரே மழைபெய்தற் சிறப்பினை அறிவிக்கிறது மேலையதிகாரம்.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— சேர்ந்தார் என்பது சொல்லெச்சம் என்றார். அச்சொல் எஞ்சி நிற்றலின் 'செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்' (26) 'தீவினையாரஞ்சார் விழுமியார் அஞ்சுவர்' (201) என வினைமுதற்கண்ணும், 'ஒறுத்தாரை யொன்றாக வையாரே வைப்பர்' (155) எனச் செயப்படுபொருட்

---

[1] 'கரைகாணாக் கடல் என்பார் பெருங்கடல் என்றார்'
—சிலப். 15 : 28, உரை.

[2] 'சேராதவர்' என்பது பாடம். [3] தெப்பை - தெப்பம்.

கண்ணும் வருவனபோலப் பொருள்பெற்றுச் சொற்பெருமையினென்க. 'உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றுங்கற்றார், கடையரே கல்லாதவர்' (395) என்பதும் அது.* அடிப்புணை யென்னுமையால் ஏகதேசவுருவகம்.

இராமா:— "சொல்லென் எச்சம் முன்னும் பின்னும் சொல்லள வல்லது எஞ்சுதலின்றே" (தொல். சொல். 441) ஆதலின் இக்குறளில் சேர்ந்தார் என்ற ஒருசொல் குறைந்துநின்றது காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

மயிலை:— "பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார் இறைவனடி சேராதார்" இதில் சேர்ந்தார் நீந்துவர் என எதிர்மறைகொண்டு முடிதலின் எதிர்மறை எச்சமாயிற்று என்று எடுத்துக்காட்டுவர். (நன். 359.)

நச்:— வெண்பா உரிச்சீர் நேரசைச்சீரோடு தளைப்பட்டமைக்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 387.)

பெருந்தே:— பிறவிக்கும் கடலுக்கும் நீந்துதற்கு அருமை என்னும் பண்பு பொதுவாகிப் பின்னை உவமிக்கப்பட்ட பொருளையே உவமையாகச் சொன்னமையால் இது உருவகமாயிற்று. (வீரசோ. 152. உரை.)

இது பிறவி என்னுநின்ற பெருங்கடல் என்னும் சொல் தொக்கு நின்றமையால் தொகையுருவகமாயிற்று. (வீரசோ. 160. உரை.)

தக்கயாகப்பரணிஉரை:— "இறைவாழி - ஈசுரன் வாழ்க........ இதில் இறை என்பதை இராசா என்பாரும் உளர்; 'இறைவன் அடி சேராதார்' எனவும் 'இறைவனர் பொருள்' எனவும் வருவனவற்றால் அது பொருளன்மை அறிக". (பா. 9)

ஒப்புமைப்பகுதி

"..........நவைசெய் பிறவிக் கடலகத்துள்
பாதகமலந் தொழுவேங்கள் பசையாப்பவிழப் பணியாயே"

—சீவக. 1242.

"ஆழ்கடற் புணையினன்ன அறிவரன் சரணடைந்தான்." —ஷை 380.

---

*இதில் தலையாயினர் என்பது சொல்லெச்சம் என்றதாம்.

" அறவியங் கிழவோன் அடியிணை யாகிய
பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடூஉம்
அறவி நாவாய் ஆங்குள தாதலின்." —மணிமே. 11 : 23-25.

" பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்க லாகுமோ."
—கம்ப. அயோத். மந்திர. 23.

" அணைவுற வந்தெழும் அறிவு தொடங்கின அடியார்பால்
இணையில் பவங்களர் கடல்கள் இகந்திட இருதாளின்
புணையருள் அங்கணர்." —பெரிய. திருஞா. 83.

" பாதமலர் எழுபிறவிக் கடல்நீந்தும் புணையென்பர் பற்றிலாதோர்."
— திருவிளை. திருவாலவா. 2.

குறள் வைப்புமுறை.

பரிமே:— அகர, கற்றத, மலர், வேண்டு, இருள், பொறி, தனக்கு, அறவாழி, கோளில், பிறவிப்,

மணக்:— அகர, கற்றத, மலர், தனக்கு, அறவாழி, வேண்டு, இருள், பொறி, பிறவிப், கோளில்.

பரிதி:— அகர, கற்றத, மலர், இருள், வேண்டு, தனக்கு, பொறி, கோளில், பிறவிப், அறவாழி.

காளிங்:— அகர, கற்றத, மலர், தனக்கு, கோளில், இருள், வேண்டு; பொறி, அறவாழி, பிறவிப்.

2. வான்சிறப்பு

பரிமே:— அஃதாவது அக்கடவுளதாணையான் உலகமும் அதற்கு உறுதியாகிய அறம் பொருள் இன்பங்களும், நடத்தற்கு ஏதுவாகிய மழையினது சிறப்புக் கூறுதல். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

மணக்:— வான்சிறப்பாவது மழையினது தலைமைகூறுதல். இது கடவுட் செய்கைத்தாதலால் அதன்பிற் கூறப்பட்டது. இஃது ஈண்டுக் கூறியது என்னையெனின், பின் உரைக்கப்படுகின்ற இல்லறமும் துறவறமும் இனிது நடப்பது மழையுண்டாயின் என்றற்குப்போலும். அன்றியும் காலத்தின் பொருட்டுக் கூறினார் எனினும் அமையும்.

பழைய:— அஃதாவது பூலோகத்திலுண்டான தர்மார்த்த காம மோக்ஷபரிபாலனம் மழையின்றி நடவாதாதலால் வான்சிறப்பு வைக்க வேண்டிற்று என்றவாறு.

பரிதி.— பூலோகத்திலுள்ள தன்மதானஞ் செய்யும்போது மழையின்றி நடவாது; அங்ஙன் நடக்கில் வான்சிறப்புவேண்டும் என்றவாறு.

11. வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்
தானமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வான்நின்று உலகம் வழங்கிவருதலால் - மழை இடையறாது நிற்ப உலகம் நிலைபெற்றுவருதலான், தான் அமிழ்தம் என்று உணரற்பாற்று - அம்மழைதான் உலகத்திற்கு அமிழ்தமென்று உணரும் பான்மையையுடைத்து.

நிற்ப என்பது நின்றெனத் திரிந்துநின்றது. உலகம் என்றது ஈண்டுயிர்களை. அவை நிலைபெற்றுவருதலாவது பிறப்பு இடையறாமையின் எஞ்ஞான்றும் உடம்போடு காணப்பட்டுவருதல். அமிழ்தமுண்டார் சாவாது நிலைபெறுதலின் உலகத்தை நிலைபெறுத்துகின்ற வானை அமிழ்தமென்று உணர்க என்றார்.

மணக்:— மழைவளம் நிலைநிற்றலானே உலகநடை தப்பாது வருதலான் அம் மழைதான் உலகத்தார் அமுதம் என்று உணரும் பகுதியது என்றவாறு.

இஃது அறம் பொருள் இன்பங்களை உண்டாக்குதலானும், பல வகைப்பட்ட உணவுகளை நிலைநிறுத்தலானும் இம்மழையினை மற்றுள்ள பூதமாத்திரமாக நினைக்கப்படாதென்ற நிலைமை கூறிற்று.

பழைய:— மழையினாலே உலகம் தழைத்துவருகையினால் மழையும் அமுதமும் நிகராம்.

பரிதி:— எ-து மழையினாலே உலகந்தழைத்து வருகையால் மழையும் அமிர்தமும் நிலையாம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து மழையானதுவந்து நிலைபெற்று, மற்றதனால் இவ்வுலகத்துயிர்களானவை நடைபெற்றுச் சேறலான், மற்றிம்மழையானதுதான் இவுலகத்துக்கோரமுதம் என்று உணரும்பகுதியை யுடைத்து என்றவாறு.

இனி, மற்று இக்கடவுள்வணக்கமும் வான்சிறப்பும் துறவறம் இல்லறமுதலாகிய எனைத்தொழுக்கத்துக்கும் இன்றியமையாப் பண்பின வாகலின் இவற்றின் பின்னர் அவ்விருவகை ஒழுக்கத்திற்கும் தொகை நிலைப்பாயிரமுணர்த்துகின்றாராகலான் அவற்றுள் முன்னர் அவ்வீட்டு நெறிக்கியல்பாகிய துறவுநெறிப்பாயிரம் அறிவிக்கின்றது. மேலை அதி காரம் முற்றும். *

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— நிற்ப என்பது பிறவினையாதலின் நின்று எனத் திரிந்து நின்றது.

மேற்கோள்பகுதி:

பெருந்தே:— 'வானின்று' என ஐந்தாம்வேற்றுமை யுருபாகிய நின்று என்பதனால் முடிந்தது. (வீரசோ. பா. 35.)

---

* இக்குறளைப் பத்தாவதாகக் கொண்டமையின் இங்ஙனம் வருகின்ற அதிகாரத்துக்குத் தோற்றுவாய் தந்தார்.

ஓப்புமைப்பகுதி

"அமிழ்துதிகழ் கருவிய கணமழை." —பதிற்றுப்பத்து. 17 : 11.

12. துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பாய தூஉம் மழை. (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— துப்பார்க்குத் துப்பு ஆய துப்பு ஆக்கி - உண்பார்க்கு நல்ல உணவுகளை உளவாக்கி, துப்பார்க்குத் துப்பாயதூஉம் மழை - அவற்றை உண்கின்றார்க்குத் தானும் உணவாய் நிற்பதூஉம் மழை.

தானும் உணவாதலாவது தண்ணீராய் உண்ணப்படுதல். சிறப் புடைய உயர்திணைமேல் வைத்துக் கூறினமையின் அஃறிணைக்கும் இஃதொக்கும். இவ்வாறு உயிர்களது பசியையும் நீர்வேட்கையையும் நீக்குதலின், அவை வழங்கிவருதலுடையவாயின என்பதாம்.

மணக்:— பிறிதொன்று உண்பார்க்கு அவர் உண்டற்கான உணவுகளையும் உண்டாக்கித் தன்னையுண்பார்க்குத் தானே உணவாவதும் மழையே என்றவாறு.

இது பசியைக் கெடுக்கும் என்றது.

பழைய:— உண்பார்க்கு வேண்டின உணவை யுண்டாக்குவதும், வலிதாவார்க்கும் வலிதான சத்துவம் உண்டாக்குவதும் மழை.

பரிதி:— எ - து உண்பாற்கு வேண்டின உணவை உண்டாக்கு வதும், வலியாற்கு வலியுண்டாக்குவதும் மழை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து உண்பவர் யாவர்க்கும் உணவுப் பொருளாய் இன்னும் அவற்றை உளவாக உறுதிபண்ணிக்கொடுப்பதூஉஞ் செய்து, மற்று உண்பவர்யாவர்க்குந் தானே உணவுமாய்நிற்பதூம் மழை என்ற வாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— முடிபு உயர்திணையாயினும் அஃறிணைக்கும் ஒக்கும். 'வலியார்முன் தன்னை நினைக்க' (250.) 'சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக்

கொல்லியும்' (306.) அது.[1] இஃது ஒருபாற் கிளவி ஏனைப்பாற் கண்ணும் வரும் என்னும் விதிபெற்ற பொருளாற்றல்.

மேற்கோள்பகுதி:

சுவாமி:— துப்பாயது என்பது குற்றெழுத்து அளபெடைக்கு உதாரணம். (இ. கொ. சூ 90.)

13. விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனுலகத்
துண்ணின் றுடற்றும் பசி. (ந)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— விண் இன்று பொய்ப்பின் - மழைவேண்டுங்காலத்துப் பெய்யாது பொய்க்குமாயின், விரி நீர் வியன் உலகத்துள் - கடலாற் சூழப் பட்ட அகன்ற உலகத்தின்கண், நின்று உடற்றும் பசி - நிலைபெற்று உயிர்களை வருத்தும் பசி.

கடலுடைத்தாயினும் அதனாற் பயனில்லை என்பார் விரிநீர் வியனுலகத்தென்றார். உணவின்மையின் பசியான் உயிர்கள் இறக்கும் என்பதாம்.

[2] மணக்:— வானமானது நிலைநிற்கப் பொய்க்குமாயின் விரிந்த நீரினையுடைய அகன்ற உலகத்திடத்தே பசியானது நின்று வருத்தா நிற்கும் எல்லாவுயிர்களையும் என்றவாறு.

பொய்த்தல் - தன்தொழில் மறுத்தல். இது பசியென்று பொதுப் படக் கூறியவதனான் மக்களும், விலங்கும் பொருளுங் காமமுந் துய்க்கலாற் ருது துன்பமுறும் என்று கூறிற்று.

[1] "மெலியார் எனச்சிறப்புடைய உயர்திணைமேற் கூறினாராயினும் ஏனை அஃறிணையும் கொள்ளப்படும்" எனவும், 'சேர்ந்தாரை என உயர்திணைப்பன்மைமேல் வைத்து ஏனைநான்குபாலும் தம் கருத்தொடு கூடிய பொருளாற்றலால் கொண்டார்" எனவும் உரைத்தார் பரிமேலழகர்.

[2] வான் நின்று எனப் பிரித்துப் பொருள் கொண்டார்.

பழைய:— மழை வேண்டுங்காலத்துப் பெய்யாது பொய்க்குமாயின் கடலாற்சூழப்பட்ட அகன்ற உலகத்தின்கண் நிலைபெற்று உயிர்களை வருத்தும் பசி.

பரிதி:— எ-து கார்காலத்தில் மழைபெய்யாவிடில் கடல்சூழ்ந்த பூலோகத்தில் பசிப்பிணி வருத்தும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து மழையானது கெடிதாக வறங்கூர்ந்து தப்புமாயின் பரவைசூழ்ந்த ஞாலத்தின்கண்வாழும் உயிர்களிடத்து நிலைநின்று சுடுதலைச்செய்யும் பசியாகிய தீ என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— 'உடலல்-போர்செய்தல். விண்-ஆகாயம்; அது இடத்தாகுபெயராய் மழைக்குச் சொல்லப்பட்டது. மழை இல்லாமற் போனால் கடலிருந்தும் அதனாற் பிரயோசனமில்லை என்று சொல்லவந்தவர் விரிநீர் வியனுலகத்து என்றார். உணவு இல்லாததினாலே பசி முதிர்ந்து நோயாய் அதினாலே உயிர்கள் இறந்துபோம் என்பது இதன்கருத்து.''

மேற்கோள்பகுதி :

சங்கர:— 'விண்ணின்று பொய்ப்பின்' வினை எச்சக்குறிப்பு வேறு வினையை ஏற்றுவந்ததற்கு உதாரணம் (நன். 344)

ஒப்புமைப்பகுதி:

" வறந்தெற மாற்றிய வானமும் போலும். " —கலி. 146 : 14.

" வானந்துளிமாறு பொழுதினில் உலகம் போலும். " —கலி. 25.

" மாரி வளம்பொய்ப்பின் ஊர்க்கின்னா. " —இன்னா. 21.

14. ஏரின் உழாஅர் உழவர் புயலென்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால். (௪)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— உழவர் ஏரின் உழாஅர்-உழவர் ஏரான் உழுதலைச் செய்யார்; புயல் என்னும் வாரிவளம் குன்றிக்கால்-மழையென்னும் வருவாய் தன்பயன் குன்றின்.

குன்றியக்கால் என்பது குறைந்து நின்றது. உணவின்மைக்குக் காரணங் கூறியவாறு.

மணக்:— ஏரின் உழுதலைத் தவிர்வார் உழவர்; புயலாகிய வாரியி னுடைய வளம் குறைந்தகாலத்து என்றவாறு.

இஃது உழுவாரில்லை யென்றது.

பழைய:— உழவரும் ஏருழார்; மழைபெய்யாவிடின்.

பரிதி:— எ-து உழவரும் ஏருழார்; மேகம் மழை பெய்யாவிடில் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து உழவரானவர்கள் ஏரினால் உழுதல் செய்யார்; மழையென்னும் புனல்வளங் குறைபட்டக்கால் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— வாரி-வருவாய். வாரிபெருக்கி (512) என்பதும் அது. குன்றிக்கால் என்பது இன்னொலியாதல் செய்யுட்டொடையாதல் காரணமாக யகரம் குறைந்துநின்றது.

இராமா:— 'புயல்-மேகம். அது கருத்தாவாகு பெயராய் மழைக்குச் சொல்லப்பட்டது. அந்தமழை உண்டானால் ஆதாயப்பிரயோசனங்கள் உண்டாயிருப்பதும், இல்லையானால் இல்லாதிருப்பதும் ஆகிய ஒற்றுமைபற்றி மழையென்னும் வாரிவளம் என்று காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தார். வாரி-வரப்பட்ட ஆதாயத்தின்வழி. வளம்-ஆதாயப் பயன்.

மேற்கோள்பகுதி

இளம்:— குன்றியக்கால் என்னும் வினையெச்சம் 'குன்றிக்கால்' என நின்றது. (தொல். சொல். 450.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

" இருங்கண் ஞாலத்து ஈண்டுதொழில் உதவிப்
பெரும்பெயல் பொழிந்த வழிநாளமையம்.'' —நற்றிணை. 157.

15\. கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்றாங்கே
எடுப்பதூஉம் எல்லாம் மழை. (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— கெடுப்பதூஉம் - பூமியின்கண் வாழ்வாரைப் பெய்யாது நின்று கெடுப்பதூஉம், கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்றாங்கே எடுப்பதூஉம் - அவ்வாறு கெட்டார்க்குத் துணையாய்ப்பெய்து முன்கெடுத்தாற்போல எடுப்பதூஉம், எல்லாம் மழை - இவையெல்லாம் வல்லது மழை.

மற்று வினைமாற்றின்கண் வந்தது. ஆங்கு என்பது மறுதலைத் தொழிலுவமத்தின்கண்வந்த உவமச்சொல். கேடும் ஆக்கமும் எய்துதற் குரியார் மக்களாதலின் கெட்டார்க்கென்றார். எல்லாம் என்றது அம்மக்கள் முயற்சி வேறுபாடுகளாற் கெடுத்தல் எடுத்தல்கள்தாம் பலவாதனோக்கி. வல்லது என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. மழையினது ஆற்றல் கூறியவாறு.*

மணக்:— பெய்யாது நின்று எல்லாப்பொருளையும் கெடுப்பதும், அங்ஙனம் கெட்டார்க்குத் துணையாய்த் தான்பெய்து பொருள்கள் எல்லா வற்றையும் அவ்விடத்தே உண்டாக்குவதும் மழை என்றவாறு.

இஃது, இரண்டினையும் செய்யவற்று என்றவாறு.

பழைய:— வாழ்வாரைப் பெய்யாது கெடுப்பதும், கெட்டாரைப் பெய்து வாழவைப்பதும் மழை.

பரிதி:— எ - து வாழ்வாரைக் கெடுப்பதுவும், கெட்டாரை வாழ்விப்பதுவும் மழை என்றவாறு.

---

*அதிகமாகப்பெய்து கெடுத்தற்கும், அளவாகப்பெய்து ரக்ஷித்தற்கும் வல்லது மழை என்பது பொருள் என்றும், மக்களைத் தான்பெய்யாமல் கெடுத்தற்கும் பெய்து உயரச்செய்வதற்கும் வல்லது மழை என்பது கர்ணபரம்பரையான பழைய உரை என்றும், மழையே பெய்யாதபொழுது கெடுத்தற்றொழிலை மழைமேல் ஏற்றிக் கூறுவது பொருந்தாதாதலானும், விண்ணின்று பொய்ப்பின் என்ற பாட்டால் மழை பெய்யாமையால் உண்டாகும் கெடுதியைக் கூறினாராதலானும் இப்பாட்டில் மிகுத்துப் பெய்தலின் கெடுதியைக் கூறுகின்றார் என்றும் கவிராஜபண்டிதர் கூறுவர்.

காளிங்:— எ-து தான் பருவத்துவழங்காது யாவரையுங் கெடுப்பதுவும், அங்ஙனங் கெட்டார்க்குப் பின்னுஞ் செல்சார்வாகிய உறுதுணையாய்வந்து அப்பொழுதே உற்றார்க்கு நட்டார்போல எடுத்துக்கொண்டு பாதுகாப்பதுவும் எல்லாம் மழை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— மற்று வினைமாற்று. 'வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது' (362) 'மருந்தோமற் றூனோம்பும் வாழ்க்கை' (968) என்னும் இரண்டு பாட்டினும், மற்று என்பதனை வினைமாற்றாகக்கோடல் அரிதாகலின் ஆண்டுவிரித்தார். ஆங்கு மறுதலைத்தொழில் உவமச்சொல். எல்லாம் என்றார் கெடுத்தல் எடுத்தல் பலவாதல் நோக்கி. 'இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும்' (385) என்பதுபோலப் பொருள்பெற்று, 'வல்லது' என்னுஞ் சொற்பெருமையின் 'வல்லது' என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது என்றார். வருவித்தது என்னும் ஏவுதற்கருத்தாவின் தொழிலை இயற்றுதற் கருத்தாவின் றொழிலாகச் சுருக்கியெழுதினர். முன்னர் அவாய்நிலையான் வருவித்தது என எழுதுவதுங்காண்க. அவாவிநிற்பது செய்யுட்கணின்ற எல்லாம் என்னுஞ்சொல். அவாவப்படுவது இவ்வுரையாசிரியர் வல்லது என வருவித்து எழுதியது. அஃது 'உடைத்தம் வலியறியார்' (473) 'நகைவகையராகிய காரணம்' (817) என்பவற்றுள் விரிக்கப்படுதல் காண்க. அவாய்நிலை தகுதி அண்மைநிலை என்னும் மூன்றினும் ஒரு சொல்லோடு ஒரு சொல் புணர்ந்துநிற்கும். இனி, தொகைநிலை, வினைநிலை, எண்ணுநிலையானும் புணரும் என்பர். யானைக்கோடு என்பது இவை மூன்றுந் தோன்றப் புணர்ந்தது. முயற்கோடு, ஆமைமயிர்க்கம்பலம், துன்னூசிக் குடர் என்பன அவாய்நிலை தகுதிகளை யொழித்துப் புணர்ந்தன. வல்லமெறிந்த நல்லிளங்கோசர் தந்தை மல்லல் யானைப் பெருவழுதி இஃது அண்மைநிலை யொழித்துச் சேய்மைநிலையாய்ப் புணர்ந்தது. பொருள்கோள்வகையும் மாட்டுறுப்பும் அது. இனி வனைந்தான் என்பது கருவியையும், செயப்படுபொருளையும், கருத்தாவையும், இன்னதற்இதுபயனாக என்பதனையும் அவாய் நின்றது என்றார் *"அதுச் சொல்வேற்றுமை" யென்னும் சூத்திரத்துள் நச்சினார்க்கினியர் முதலாயினர் என்க. ஆதலான் இவ்வுரையாசிரியர் தோன்றா எழுவாயும், வினைமுற்றும், வினையெச்சமும், கருவியும், செயப்படுபொருளும் முதலாகிய பல சொற்களையும் வருவிக்குமிடத்தும் அவாய்நிலையான் வந்ததென்பர். 'இது சொல்லெச்சம், இது தோன்றா எழுவாய்' என்பனவும் அவாய்நிலைக்குப்பரியாயமென்க. இனி, கெட்டார்க்குச் சார்வாய் என நான்கனுருபினும் (சார்ச்சி) வந்தது, புறனடையானுக

---

*தொல். சொல். 213.

இலேசாகுக அமைக்க. 'இறைவனைச் சாரார் செவியோரார்' (ஆசார. 70) என ஆசாரக்கோவையில் சார்பு மெய்யுறுக்கண்ணும் வந்தது. 'கருமமில்லாச் சார்பென்கிளவிக்கு' (தொல். சொல். 84) எல்லாவுரைகாரரும் அல்லாச் சார்பு எனப்பாடமோதி அதற்கு உரை கருமமில்சார்பும் கருமச்சார்பும் எனச் சார்பு இரண்டு என்றும், கருமமில் சார்பாவது மெய்யுறுச்சார்பு என்றும், அதற்குதாரணம் அரசர்கட் சார்ந்தான் என்றும், மெய்யுறு சார்பைக் கருமச்சார்பு என்றும், அதற்கு உதாரணம் தூணைச்சார்ந்தான் என்றும் நியமித்தார். சார்பு இரண்டன்முடிபாயினும் ஏழொடும் மயங்கும் என்பார் 'உரிமையும் உடைத்தே கண்ணென் வேற்றுமை' என்றார். கருமம் என்பது வடமொழியில் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு ஒருபெயர்.

இராமா:— கெடுப்பது என்ற வினையைக் கெடுக்காமல் என்று மாற்றிநின்றதினாலே மற்று என்ற இடைச்சொல் வினைமாற்றுப் பொருளில் வந்தது. அவாய்நிலை என்பதற்குப்பொருள் வேண்டிநிற்பது.

மேற்கோள்பகுதி:

நச்:— தேமா என்னும் நேரீற்று இயற்சீர் நிரையசைச்சீரோடு தளைப்பட்டுவந்ததற்கு மேற்கோள் (தொல். பொருள். 386.)

சங்கர:— கெடுப்பதூஉம் எனக்குறில் நெடிலாய் அளபெழுந்து அலகுபெற்றும் பெறாதும் இன்னிசை நிரப்பவந்தன.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"பெய்நந்தி வரப்பிற்சாம் புலத்திற்குப் பெயல்போல். —கலித். 78 : 19.

16. விசும்பிற் றுளிவீழின் அல்லால் மற்றாங்கே
பசும்புற் றலைகாண் பரிது. (சு)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— விசும்பின் துளி வீழின் அல்லால் - மேகத்திற்றுளி வீழிற் காண்பதல்லது, மற்றாங்கே பசும்புல் தலை காண்பு அரிது - வீழாதாயின் அப்பொழுதே பசும்புல்லினது தலையையும் காண்டல் அரிது.

விசும்பு ஆகுபெயர். மற்று வினைமாற்றின்கண் வந்தது. இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. ஓரறிவுயிரும் இல்லை என்பதாம்.

மணக்:— வானின்று துளிவீழினல்லது அவ்விடத்துப் பசுத்த புல்லினது தோற்றமும் காண்டல் அரிது என்றவாறு.

ஆங்கு என்பதனை அசையாக்கினும் அமையும், இஃது ஓரறி உயிருங்கெடும் என்றது.

பழைய:— ஆகாசத்தினின்று மழைத்துளி வீழின் அல்லது பூலோகமவற்றிற்கும் பச்சைப்புல்லின் தலையும் காண்பரிது.

பரிதி:— எ-து மழைத்துளி வருஷியாதபோது பசும்புல்லின் தலையும் காண்பது அரிதாகலாம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து விசும்பினின்று மழை வந்துவிழினல்லது வேறு இவ்விடத்துப் பச்சென்றிருப்பதொரு புல்நுனியுங்கூடக் காண்பது அரிது என்றவாறு

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— புற்றலையும் என்றெழுதிச் சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கதென்றார். விகாரத்தாற் றொக்கதென்பது 'இரு பெயர் பல்பெயர் அளவின்பெயரே, எண்ணியற்பெயரே நிறைப்பெயர்க் கிளவி, எண்ணின் பெயரோ டவ்வறு கிளவியும், கண்ணிய நிலைத்தே யும்மைத்தொகையே' (தொல். சொல். 417) இவ் ஆறும் அன்றி வரும் உம்மைகள் தொக்குநிற்பதனை யென்க. காண்பரிது என்பது 'சால்புபடும்' என்பதுபோலச் செய்பு வினையெச்சந்திரிந்தது. அன்றியும்' 'நுண்பொருள் காண்பதறிவு' (424) என்பதுபோல நில்லாமையின் காண்பரிது என்பது விகாரம்; 'அள்ளிக் கொள்வற்றும்' (1187) அது. ஆங்கு - அப்பொழுது.

இராமா:— விசும்பு - ஆகுபெயர். அது இடத்து ஆகுபெயராய் அந்த இடத்திலே சஞ்சரிக்கின்ற மேகத்திற்குச் சொல்லப்பட்டது. தலை என்ற இடத்தில் தலையும் என்ற இழிவு சிறப்பும்மை குறைந்துநின்றது. அது செய்யுள் விகாரம்.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— மழையை வாழ்த்தியதற்கு மேற்கோள் (தொல். செய். 109.)

சுவாமி:— 'புற்றலை காண்பரிது' என்பதில் முதனிலை வினையாகாது பெயராயின. (இ. கொ. சூ. 86)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"பைங்கூழ்க்கு வானேஎன்ன நிரைகாக்க வந்தார் மறைச்சிறுவர்"
பெரிய. சண்டே. 24.

17. நெடுங்கடலும் தன்னீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி
தானல்கா தாகி விடின். (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— நெடுங் கடலும் தன்னீர்மை குன்றும் - அளவில்லாத கடலும் தன்னியல்பு குறையும், எழிலி தான் தடிந்து நல்காதாகிவிடின் - மேகந்தான் அதனைக்குறைத்து அதன்கட் பெய்யாது விடுமாயின்.

உம்மை சிறப்பும்மை. தன்னியல்பு குறைதலாவது நீர்வாழுயிர்கள் பிறவாமையும், மணி முதலாயின படாமையுமாம். ஈண்டுக்குறைத்தல் என்பது முகத்தலை. அது 'கடல்குறை படுத்தநீர் கல் குறைபட வெறிந்து'* என்பதனுலும் அறிக. மழைக்கு முதலாய கடற்கும் மழைவேண்டும் என்பதாம். இவை ஏழுபாட்டானும் உலகம் நடத்தற்கேதுவாதல் கூறப்பட்டது.

மணக்:— நிலமே யன்றி நெடிய கடலும் தனது தன்மை குறையும்; மின்னி மழையானது பெய்யாவிடின் என்றவாறு.

தடிந்து என்பதற்குக் கூறுபடுத்து என்று பொருள் உரைப்பாரும் உளர். இது நீருள் வாழ்வனவும் படுவனவும் கெடும் என்றது. இவை நான்கினுலும் பொருட்கேடு கூறினர். பொருள் கெட இன்பங்கெடும் என்பதனுல் இன்பக்கேடு கூறிற்றிலர்.

பழைய:— ஆழமும் அகலமும் அளவிடற்கரிய சமுத்திரமும் பெருமை குறையும்; அதெப்படி என்னில்? சமுத்திரத்திற்குப் பெருமை முத்தும் பவழமும் படுவது. வையாசியில் நாயத்துச் சோதியில் மழையிலே முத்துக்கரு; ஐப்பசிமாசத்து பூர்வபக்கத்து மழையிலே பவழத்துக்குக்கரு; ஆதலால் பூமியிலே மழையில்லாவிடத்துச் சமுத்திரமும் பெருமைகுறையும்.

பரிதி:— எ - து பெருமையான கடலில் சங்கு முத்து பவளம் பிறவாது; மழை பெய்யாவிடில் என்றவாறு.

---

*பரிபா. 20 : 1.

காளிங்:— எ - து பெரிதாகிய கடலும் தன்றன்மை குறைபடும்; பருவங்களின் வந்து பூரித்து மழை வழங்காதாயின் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண் :— தடிந்து என்பது குறைத்தலின் பரியாயமாய் முகத்தற் பொருட்டாயிற்று. அதற்குச் சொற்சோதனை காட்டிய 'கடல் குறைபடுத்த நீர் கல் குறைபட வெறிந்து' என்னும் பரிபாட்டும் அது. கல் - இமையம். தடிந்து......விடின் என்றது காரணமாகிய கடற்கும் காரியமாகிய மேகம் இன்றியமையாச் சிறப்பென்பார் இவ்வாறு உரையிட்டார்.

இராமா:— குன்றும் - குறையப்படும். கடலும் என்ற உம்மை உயர்வு சிறப்பும்மை.

மேற்கோள்பகுதி :

அடியார்க்குநல்லார்:— 'முதியநீர்' எனின் 'நெடுங்கடலும் தன்னீர்மை குன்றும்' என்பதனல் அதுவும் மேனீரின்றி அமையாமையான் ஆகாது. (சிலப். ஆய்ச்சி. 31 உரை.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"வேட்டம் பொய்யாது வலைவளஞ் சிறப்பப், பாட்டம் பொய்யாது."
—நற்றிணை. 38.

"நீண்டொலி அழுவங் குறைபட முகந்து கொண்டு
ஈண்டுசெலற் கொண்மூ." —புறநா. 161-1.

18. சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு. (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வானோர்க்கும் ஈண்டுச் சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது - தேவர்கட்கும் இவ்வுலகின் மக்களாற் செய்யப்படும் விழவும் பூசனையும் நடவாது, வானம் வறக்குமேல் - மழை பெய்யாதாயின்.

நைமித்திகத்தோடு கூடிய நித்தியம் என்றாராகலின், செல்லாது என்றார். உம்மை சிறப்பும்மை. நித்தியத்தில் தாழ்வுதீரச் செய்வது நைமித்திகமாதலின் அதனை முற்கூறினார்.

மணக்:— சிறப்புச் செய்யப்படுகின்ற விழவு பூசனை நடவாது; வானம் புலருமாகில் தேவர்களுக்கும் இவ்வுலகின்கண் என்றவாறு.

மழைபெய்யாக்கால் வருங் குற்றங் கூறுவார் முற்பட நான்கு வகைப்பட்ட அறங்களில் பூசைகெடும் என்றார்.

பரிமே:— வருஷத் திருநாளும், தினப் பூசையும் நடவாது; தேவர்க்கும் மழைபெய்யாவிடில்.

பரிதி:— எ - து திருநாளும் தினபூசையும் உண்டாகாது; பூலோகத்தில் மழை வராவிடில் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தேவர்மாட்டும் பிதிர்கள்மாட்டும் விசேஷித்துச்செய்யுங் கருமங்களும், இங்ஙனம் ஒன்றை நிமித்தீகரித்துச் செய்தலன்றி உயர்ந்தோர் நாடோறுஞ் செய்துவருகின்ற நற்கருமங்களும், மற்று இவையிரண்டுஞ் சென்று தலைப்படாது; மழையானது வறந்துபோமாயின் தேவர்கட்கும் இவ்விடத்தில் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— சிறப்பொடு கூடிய பூசனை யென ஒருமையாக்கிச் செல்லாது என்றார். ஆசிரியனோடு மாணாக்கன் வந்தான் என்பதும் அது. வானோர்க்கும் என்பது சிறப்பும்மை.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்குமேற்கோள் (மாற. 251)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"மண்ணின்மிசை வான்பொய்த்து நதிகள் தப்பி
மன்னுயிர்கள் கண்சாம்பி உணவு மாறி
விண்ணவர்க்கும் சிறப்பில்வரும் பூசை யாற்றா
மிக்கபெரும் பசியுலகில் விரவக் கண்டு." —பெரிய. 562.

19. தானம் தவம் இரண்டும் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின். (௯)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வியன் உலகம் தானம் தவம் இரண்டும் * தங்கா - அகன்ற வுலகின்கண் தானமும் தவமுமாகிய இரண்டறமும் உளவாகா, வானம் வழங்காது எனின் - மழை பெய்யாதாயின்.

தானமாவது அறநெறியான் வந்தபொருள்களைத் தக்கார்க்கு உவகையோடும் கொடுத்தல். தவமாவது மனம் பொறிவழிபோகாது நிற்றற்பொருட்டு விரதங்களான் உண்டி சுருக்கல் முதலாயின. பெரும்பான்மைபற்றித் தானம் இல்லறத்தின் மேலும், தவம் துறவறத்தின் மேலும் நின்றன.

மணக்:— தானமும் தவமுமாகிய இரண்டறமும் உளவாகா; அகன்ற வுலகத்துக்கண் மழைபெய்யாதாயின் என்றவாறு.

இது தானமும் தவமும் கெடும் என்றது.

பழைய:— தானமுந் தவமும் பூமியில் தங்கா; தேவலோகத்து மழை பூமியில் பெய்யாவிடின்.

பரிதி:— எ - து தானம் தன்மம் தவசு உண்டாகா; பூலோகத்தில் மழை வழங்காவிடில் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தானமும் தவமுமாகிய இவை இரண்டும் இவ்வுலகத்து நிலைபெறா; மற்றும் விண்ணுலகமானது மழையை வழங்காதாயின் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— தானம் - அறநெறியான் வந்தபொருளைத் தக்கார்க்கு உவந்து கொடுத்தல். தவம் - மனம் பொறிவழிபோகாது நிற்றற்பொருட்டு

* "படநாகம் தோலுரித்தால்போல் துறந்து கண்டவர் மெய் பனிப்ப நோற்றிட்டு, உடனாக ஐம்பொறியும் வென்றார்க்கு உவந்து ஈதல் தானமாகும்" (சீவக. 1546) என்பதால் தானம்இன்னதென்பதையும், "ஓதாது இரண்டு உவாவும் அட்டமியும் பட்டினிவிட்டு ஒழுக்கம் காத்தல் தாவாத் தவம்" (சீவக. 1547) என்பதால் தவம் இன்னதென்பதையும் அறியலாம் என்பர். —கவிராஜபண்டிதர்.

6

விரதங்களான் உண்டிசுருக்கல். தானம் தவம் இரண்டும் எனச் செவ்வெண் தொகைபெற்றது. இவ்வாறு இல்லாமையான் 'அறம் பொருள் கண்டார்கணில்' என்பதனுட் (141) செவ்வெண்ணின் தொகை தொக்கு நின்றது என்றார். 'திருவளர் தாமரையுட்' பேராசிரியர் இவ்வாறு உரைத்தார் என்க. 'அவற்றின் வரூஉம் எண்ணினிறுதியும், பெயர்க்குரிமரபிற் செவ்வெணிறுதியும், ஏயினுகிய எண்ணினிறுதியும், யாவயின்வரினும் தொகையின்றியலா' (தொ. சொல். 290) என்பது சூத்திரம்.

20. நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு. (ம)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— யார் யார்க்கும் நீர் இன்று உலகு அமையாது எனின்- எவ்வகை மேம்பாட்டார்க்கும் நீரையின்றி உலகியல் அமையாதாயின், ஒழுக்கு வான் இன்று அமையாது - அந்நீர் இடையறு தொழுகுகின்ற ஒழுக்கும் வானையின்றி அமையாது.

பொருளின்பங்களை உலகியல் என்றார்; அவை இம்மைக்கண்ண வாகலின். இடையறு தொழுகுதல் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உளதாகல். நீரின்றமையாதுலகென்பது எல்லாரானும் தெளியப் படுதலின், அது போல ஒழுக்கும் வானையின்றி யமையாமை தெளியப்படும் என்பார் நீரின் றமையாதுலகெனின் என்றார். இதனை நீரையின்றியமையாது உலகாயின் எத்திறத்தார்க்கும் மழையையின்றி ஒழுக்கம்* நிரம்பாதென உரைப் பாரும் உளர். இவைமூன்றுபாட்டானும் அறம்பொருள் இன்பங்கள் நடத்தற்கு ஏதுவாதல் கூறப்பட்டது.

மணக்:— நீரையின்றி உலகம் அமையாதாயின் யாவர்க்கும் மழையை யின்றி ஒழுக்கம் உண்டாகாது என்றவாறு.

ஒழுக்கம் - விரதம். இஃது ஆசாரம் கெடும் என்றது. இவை மூன்றினுலும் நான்கு அறமும் கெடும் என்று கூறினர்.

* 'ஒழுக்கம் இத்தகைய தென்பதை 'விள்ளற இருமையும் விளங்கத் தன்னுளே, எள்ளிதன் தரித்தலே ஒழுக்கம் என்பவே' (சீவக. 2845) என்பதால் உணரலாம் என்பர்'
—கவிராஜபண்டிதர்.

பழைய:— சர்வான்மாக்களுக்கும் மழை நீரின்றியே நடவாது; ஆகையால் மழையன்றியிலே பூலோகம் நடவாது.

பரிதி:— எ - து சர்வான்மாக்களுக்கும் செல்வமின்றியே உலகியல் நடவாதாதலால், மழையின்றி ஒருகாரணமில்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இவ்வுலகமானது நீரையின்றி அமையாதாயின் இங்குள்ள உயர்ந்தோர் யாவர்க்கும் இழிந்தோர் யாவர்க்கும் மழையையின்றி அமையாது அவரவரொழுகும் ஒழுக்கு என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— இன்றி யென்னும் வினைஎச்சக்குறிப்பு இன்று எனத் திரிந்தது. 'உப்பின்று புற்கை' 'அதாஅன்று' என்பதுமது. 'இன்றி யென்னும் வினையெஞ்சிறுதி, நின்ற இகரம் உகரமாதல்' (தொல். எழுத்237) என்னும் சூத்திரவிதி பெற்றன. யார்க்கும் என்பது யார் யார்க்கும் என இரட்டித்தது.

ஓப்புமைப்பகுதி :

'நீரின்றமையா உலகம்போல' —நற்றிணை 1.
'நீரின்றமையா யாக்கைக் கெல்லாம்' —புறநா. 18 : 18.
'மழையின்றி மாநிலத்தார்க்கு இல்லை' —நான்மணி.

குறள் வைப்புமுறை.

பரிமே:— வானின், துப்பார்க்கு, விண்ணின், ஏரின், கெடுப்ப, விசும்பிற், நெடுங், சிறப்பொடு, தானம், நீரின்.

மணக்:— சிறப்பொடு, தானந், நீரின், விண்ணின், விசும்பிற், நெடுங், ஏரின், கெடுப்ப, துப்பார்க்கு, வானின்.

பரிதி:— சிறப்பொடு, தானந், விண்ணின், நெடுங், துப்பார்க்கு, விசும்பிற், நீரின், கெடுப்ப, வானின், ஏரின்.

காளிங்:— சிறப்பொடு, விண்ணின், விசும்பிற், தானம், நீரின், கெடுப்ப, நெடுங், துப்பார்க்கு, ஏரின், வானின்.

3. நீத்தார்பெருமை

பரிமே:— அஃதாவது முற்றத்துறந்த முனிவரது பெருமை கூறுதல். அவ் அறமுதற்பொருள்களை உலகிற்கு உள்ளவாறு உணர்த்துவார் அவராகலின், இது வான்சிறப்பின்பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— நீத்தார் பெருமையாவது துறந்த முனிவரது பெருமையைக் கூறல். இது கடவுளரை வணங்கினாற்போல் முனிவரையும் வணங்க வேண்டுமென்பதனானும், அவர் அதை யடக்கத்தக்கவர் என்ற கருத்தினானும் அவையிற்றின்பிற் கூறப்பட்டது.

பழைய:— அகப்பற்று புறப்பற்றுக்களை நீத்தாரது பெருமை.

பரிதி:— நீத்தார் பெருமையாவது விரும்பார் [1] செயம் என்றறிக.

இராமா:— காரியப்பட்டு நின்ற அந்த உலக முழுமையும் உள்ளபடி உணருவதற்கும், அந்த அறம் முதலாகிய பொருள்களை உலகிற்கு உள்ளபடி உணர்த்துதற்கும் உரியவர் அவராகி, "சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்றைந்தின் வகைதெரிவான்கட்டே உலகு' என உலகம் அவருள் அடங்குதலானும், 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே' என இவரையும் உலகம் என்று சொல்லப்படுவதினாலும் வான்சிறப்பின்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

21. ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து [2]
வேண்டும் பனுவல் துணிவு. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை - தமக்குரிய ஒழுக்கத்தின்கண்ணே நின்று துறந்தாரது பெருமையை, விழுப்பத்து வேண்டும்

---

[1] செயம் - வெற்றி.

[2] 'பனுவல்துணிவு விழு பத்துவேண்டும் - பரமாகமத்தின் துணிவு மேலான பத்துத் தருமங்களை வேண்டும் என்பது கர்ணபரம்பரையான ஜைனவுரை. விழுப்பத்தாவன உத்தமக்ஷமை, உத்தமமார்த்தவம், உத்தம ஆர்ஜவம், உத்தம சத்தியம், உத்தம சவுசம், உத்தம சம்யமம், உத்தம தபசு, உத்தம ஆகிஞ்சன்யம், உத்தமத் தியாகம், உத்தம பிரமசரியம் என்பன.'
—கவிராஜபண்டிதர்.

பனுவல் துணிவு - விழுமிய பொருள்கள் பலவற்றுள்ளும் இதுவே விழுமிது என விரும்பும் நூல்களது துணிவு.

தமக்கு உரிய ஒழுக்கத்தின்கண்ணே நின்று துறத்தலாவது - தத்தம் வருணத்திற்கும் நிலைக்கும் உரிய ஒழுக்கங்களை வழுவாது ஒழுக, அறம்வளரும்; அறம்வளர, பாவந்தேயும்; பாவந்தேய, அறியாமைநீங்கும்; அறியாமைநீங்க, நித்த அநித்தங்களது வேறுபாட்டுணர்வும், அழிதன் மாலையவாய இம்மை மறுமை இன்பங்களின் உவர்ப்பும், பிறவித் துன்பங்களுந் தோன்றும்; அவை தோன்ற வீட்டின்கண் ஆசை உண்டாம்; அஃது உண்டாக, பிறவிக்குக்காரணமாகிய பயனில் முயற்சிகளெல்லாம் நீங்கி, வீட்டிற்குக்காரணமாகிய யோகமுயற்சி உண்டாம்; அஃது உண்டாக, மெய்யுணர்வு பிறந்து, புறப்பற்றாகிய எனதென்பதும், அகப்பற்றாகிய யானென்பதும் விடும்; ஆகலான், இவ்விரண்டுபற்றையும் இம்முறையே உவர்த்துவிடுதல் எனக்கொள்க. 'பனுவல்' எனப் பொதுப்படக் கூறிய அதனான், ஒன்றையொன்று ஒவ்வாத சமயநூல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் இஃது ஒத்த துணிவு என்பது பெற்றாம். செய்தாரது துணிவு, பனுவல்மேல் ஏற்றப்பட்டது.

மணக்:— ஒழுக்கத்தின்பொருட்டு எல்லாப் பொருளையுந் துறந்தாரது பெருமையை நூல்களின் துணிவு விழுப்பத்தின்பொருட்டு வேண்டும் என்றவாறு.

யாதானுமொரு பொய்யைச்சொல்லும்நூலும் தன்னை எல்லாருங் கொண்டாடுதற்காகத் துறந்தார் பெருமையை நன்கு மதித்துக் கூறும்; அதனானே யானும் சொல்கின்றேன் என்பது.

பழைய:— நாள்வழியே அஞ்சு புலங்களையும் ஒடுக்கிய ஒடுக்கத்தினையுடைய நீத்தார் பெருமையை, அவர்களைக்கூறும் நூலினது பெருமையால் துணிதல்வேண்டும்.

பரிதி:— எ - து ஐம்புலன்களையடக்கின ஒழுக்கத்தினோர்க்குப் பெருமையெங்கே யென்னில், தாங்கள் கற்ற சாத்திரத்தின் பெருமையினால் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தாம் முன்னம் ஒழுகிய ஒழுக்கத்தினைப் பின்பு துறவுநெறி சொல்லுகின்ற ஒழுக்கத்தின்கண்ணே தாற்பரித்து விட்டுநீங்கினோர் யாவர்சிலர்; அவரது பெருந்தன்மைச் சிறப்பின்மாட்டே விரும்பி நின்றது மறை முதலாகிய எல்லா நூல்களினும் ஆராய்ந்து துணிந்து நின்ற துணிவு நிலை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— *செய்தார் துணிவு பனுவன்மேல் ஏற்றப்பட்டது. யான் எனது என்பது இருவகைப்பற்று.*

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— *பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள்.* (*மாற.* 251.)

22. *துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்*
திறந்தாரை எண்ணிக்கொண் டற்று. (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— *துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் - இருவகைப் பற்றினையும் விட்டாரது பெருமையை இவ்வளவென்று எண்ணாற் கூறி அறியலுறின் அளவுபடாமையான், வையத்து இறந்தாரை எண்ணிக் கொண்டு அற்று - இவ்வுலகத்துப் பிறந்து இறந்தாரை எண்ணி இத்துணை யார் என அறியலுற்றாற்போலும்.*

முடியாது என்பதாம். கொண்டால் என்னும் வினையெச்சம், 'கொண்டு' எனத் திரிந்து நின்றது.

மணக்:— *காமமுதலாகத் துறந்தார்பெருமைக்கு அளவுகூறின், உலகத்துப் பிறந்திறந்தாரை இத்துணையரென்று எண்ணி யறியலுற்றாற் போலும்.*

இது, பெருமைக்கெல்லை கூறுதல் அரிதாயினும் சில சொல்லப் புகாநின்றேன் என்றது கருதிற்று.

பழைய:— *பூமியிலே பிறந்தார் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யுண்டாகிலுந் தன்செயல்மாண்ட தன்மைபோல சரீரமும் பிராணனும் இருக்கையிலேயே, துறந்தாரது பெருமையினளவைக் கூறின் உலகத் திறந்தாரை எண்ணி அறிந்தாற்போலும்.*

பரிதி:— *எ-து காமக் குரோத லோப மோக மத மாச்சரியங் களையுந் துறந்தபேருக்கு உவமைகூறில் பூமியில் இறந்த செனனம் எத்தனை யுண்டு அத்தனை அறிந்தால் அவர்கள் பெருமையறியலாம் என்றவாறு.*

காளிங்:— எ-து இங்ஙனம் நீத்தாரது பெருமைக்கு உவமை கூறின், மற்று இவ்வுலகத்தின்கண் துறவாதாராகப் பிறந்து இறந்தாரை எண்ணிக்கொண்ட அவ்வளவிற்று என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— கொண்டால் என்பது கொண்டு எனத் திரிந்தது. அற்றென்னும் உவமச்சொல் உயர்திணைக்கண்வாராது; அஃறிணைக்கண் செய்யுமென்னும் முற்றாய்ப் போலும் என்றே நிற்கும்.

இராமா:— கொண்டது என்னும் வினையாலணையும்பெயர் கொண்டு எனவிகாரப்பட்டு நின்றது. எண்ணி என்னும் வினைஎச்சத்தை முடித்த அறிவது என்னும் தொழிற்பெயர், சொல்லெச்சமாய்க் குறைந்து நின்றது. அளவிடக்கூடாது ஆதலால் அது எதுபோலும் என்றால் என்பவை இசையெச்சம்; வருவித்துச் சொல்லப்பட்டன.

மேற்கோள்பகுதி :

பேரா:— உவம உருபு கூறுமிடத்து 'துணைப்ப' என்பதும், 'அற்று' என்பதும் வந்ததற்கு மேற்கோள். (தொல். பொரு. 286.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"இறந்தனர் இறந்தகாலத் தெண்ணிறந்தனர்கள் எல்லாம்."
—யசோதர. 36.

23. * இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற் றுலகு. (ந)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இருமை வகைதெரிந்து - பிறப்பு வீடு என்னும் இரண்டனது துன்ப இன்பக் கூறுபாடுகளை ஆராய்ந்து அறிந்து, ஈண்டு அறம் பூண்டார் பெருமை - அப்பிறப்பு அறுத்தற்கு இப்பிறப்பின்கண் துறவறத்தைப் பூண்டாரது பெருமையே, உலகு பிறங்கிற்று - உலகின்கண் உயர்ந்தது.

* 'இருமை - சம்சாரம், மோக்ஷம் என்பன' —கவிராஜபண்டிதர்

*"தெரிமாண் தமிழ்மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்" என் புழிப்போல, 'இருமை' என்றது ஈண்டு எண்ணின்கண் நின்றது. பிரிநிலை ஏகாரம், விகாரத்தால்தொக்கது. இதனால், திகிரியுருட்டி உலகமுழுதாண்ட அரசர் முதலாயினர் பெருமை பிரிக்கப்பட்டது.

இவை மூன்றுபாட்டானும், நீத்தாரது பெருமையே எல்லாப் பெருமையினும் மிக்கதென்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— பிறப்பும் வீடும் என்னும் இரண்டினது கூறுபாட்டை ஆராய்ந்து, இவ்விடத்தே துறவறத்தை மேற்கொண்டவரது பெருமை உலகத்தில் மிக்கது என்றவாறு.

இஃது எல்லாரானும் போற்றப்படும் என்றது.

பழைய:— புண்ணியபாவத்தான் உளவாகும் பிறப்பு இறப்பு என்னும் வழியறிந்து அதன்வழியேநின்றார் பெருமையினாலேயே உலகம் விளங்கும்.

பரிதி:— எ-து புண்ணியபாவத்தின் வழியறிந்து தன்மத்தின் வழிநின்றார் பெருமையினால் உலகம் விளங்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து கீழ்ச்சொன்னபரிசே இம்மை மறுமை இரண் டினது குற்றத்தன்மையைத் தெரிந்து, மிக்கிருந்துள்ள அறப்பயனாகிய வீட்டின்பத்தை மேவியுள்ளாரது பெருந்தன்மையையே மிகுத்துக்கூறியது இவ்வுலகம் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— இருமை 'ஒருமை' 'எழுமை' (126) போல் எண்ணப்படு பொருள் ஆகாது, இரண்டின்வகையென எண்மாத்திரையாய்நின்று, 'சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென்றைந்தின் வகைதெரிவான்' என்னும் பொருள் பெற்றது. இதற்குச் சொற்சோதனைகாட்டிய "தெரிமாண் தமிழ் மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்" "பரிமா நிரையிற் பரந்தன்றுவையை" என்ற பரிபாட்டுப்போல் ஈண்டு எண்ணின்மேனின்றது. மையீறுபெற்ற எழுமை ஒருமைபோல் ஈண்டெண்ணப்படுபொருண்மேல் நில்லாமைகாண்க. 'மூவர் நின்றேத்த' (337.) என்னுங் கோவையாருள் 'முப்பத்துமும்மைத் தேவரும்' அது. பெருமையே என்பதனால் பிரிநிலை யேகாரம் செய்யுட் டொடைவிகாரம். அறுவகைத்தொகையுள் ஏகாரத்தொகை யின்மையால் விகாரமென்றார். விகாரம் எனினும் செய்யுள் விகாரம் எனினும் ஒக்கும்.

* பரிபாடல்?

24. உரனென்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து. (௪)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— உரன் என்னும் தோட்டியான் ஓரைந்தும் காப்பான் - திண்மையென்னுந் தோட்டியால் பொறிகளாகிய யானை யைந்தனையும், தத்தம் புலன்கள்மேற் செல்லாமற் காப்பான், வரன் என்னும் வைப்பிற்கு ஓர் வித்து - எல்லாநிலத்தினும் மிக்கதென்று சொல்லப்படும் வீட்டு நிலத்திற்கு ஓர் வித்தாம்.

இஃது, ஏகதேசஉருவகம். திண்மை - ஈண்டு அறிவின்மேற்று. அந்நிலத்திற்சென்று முளைத்தலின் 'வித்து' என்றார். ஈண்டுப் பிறந்து இறந்து வரும் மகனல்லன் என்பதாம்.

மணக்:— அறிவாகிய தோட்டியானே பொறியாகிய யானை ஐந்தினையும் புலன்களிற் செல்லாமல் மீட்பவன், மேலாகிய இடத்தே ஆதற்கு இவ்விடத்தே இருப்பதொருவித்து என்றவாறு.

பெருமை சொல்லுவார், முற்பட மக்கள் தன்மையனாய் இவ்வுலகின்கண் வாழ்பவன் அல்லன்; தேவருள் ஒருவன் என்று கூறினார்.

பழைய:— அறிவென்னும் அங்குசத்தினாலே ஐந்து புலனாகிய ஆனையைக் காப்பான் மோட்சமென்னும் பூமிக்கு ஒருவித்தாம்.

பரிதி:— எ - து அறிவென்னுந் தோட்டியால் ஐம்புலன் என்னும் யானையைக்காப்பான் மோட்சம் என்னும் பூமிக்கோர் வித்தாம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவழிப்பட்ட சித்தத்தின் அறிவென்னும் அங்குசத்தினால் தமது நெறிக்கு மிகைபடுபொறிகளிற் பரவாமை, ஐவகைப் பட்ட மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்கின்ற ஐம்புலனையும் பாதுகாத்து அடக்கி ஒழுகுவான் யாவனொருவன்? அவனே முத்தியென்கின்ற முடிந்த நிலத்திற்கு முதற்காரணமாவான் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— வித்தென முளைத்தலொப்புமைபற்றி உருவகமாயிற்று. 'வரைவிலா மாணிழையார்' (919.) என்னுங் குறளில் 'பூரியர்கள் ஆழும் அளறு' என்பதும் அது. மேல் இவ்வாறுவரும் உருவகமெல்லாம் விரித்தெழுதுவர் என்க.

இராமா:— பின்பு அந்தநிலத்திலே போய் மூளைப்பதிஞலே காப்பானை வித்து என்றது ஏதுருவக அலங்காரம் என்றும், ஓரைந்தும் என்றது ஏகதேச உருவக அலங்காரம் என்றும் காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— முனிவரை வாழ்த்தியதற்கு மேற்கோள்(தொல். செய். 109.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"முழுக்கி யெழுவண மும்மதவேழம்
அடக்க அறிவெனும் தோட்டியை வைத்தேன்." —திருமந். 1996.

25. ஐந்தவித்தான் ஆற்றல் அகல்விசும்பு ளார்கோமான்
இந்திரனே சாலுங் கரி.* (௲)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஐந்து அவித்தான் ஆற்றல் - புலன்களிற்செல்கின்ற அவா ஐந்தனையும் அடக்கினனது வலிக்கு, அகல் விசும்பு உளார் கோமான் இந்திரனே சாலும் கரி - அகன்ற வானத்துள்ளார் இறைவனாகிய இந்திரனே அமையுஞ்சான்று.

ஐந்தும் என்னும் முற்றும்மையும், ஆற்றற்கு என்னும் நான்கனுருபுஞ் செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்கன. தான் ஐந்தவியாது சாபமெய்தி நின்று அவித்தானது ஆற்றலுணர்த்தினனாகலின், 'இந்திரனே சாலுங் கரி' என்றார்.

மணக்:— நுகர்ச்சியாகிய ஐந்தினையும் துறந்தானது வலிக்கு அகன்ற விசும்பிலுள்ளார்க்கு நாயகனாகிய இந்திரனே யமையுஞ் சான்று என்றவாறு.

இந்திரன் சான்று என்றது இவ்வுலகின்கண் மிகத்தவஞ்செய்வார் உளரானால், அவன் தன்பதம் இழக்கின்றானாக நடுங்குமாதலான். இது தேவரினும் வலியன் என்றவாறு.

* 'பஞ்சேந்திரியங்களையும் செயித்தவனைத் தேவேந்திரன் முதலியதேவர்கள் பூமிக்குவந்து சமவசரணமண்டலம் அமைத்து வணங்கி அவனுக்குச் சிறப்புச்செய்கின்றார்கள்'. —கவிராஜபண்டிதர்.

பழைய:— பொறிவழியிற் புலன் செல்லாமல் மனத்தின்வழியே செல்பவன் பெறும்பேற்றுக்கு இந்திரன் சாட்சி.

பரிதி:— எ-து பொறிவழியிலே புலன்செல்லாமல் தன்வழி மனசிருப்பானுக்கு இந்திரனே சாட்சி என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து கீழ்ச்சொன்ன பரிசே ஐம்புலனையும் வென்றவன் சித்தவலிமைக்குப் பரந்த வானில் வாழும் தேவர்கட்கெல்லாம் அரசனாகிய இந்திரனே அமையுஞ்சான்று என்றவாறு.

மற்று இது என்சொல்லியவாறோ எனின்? ஈண்டுத் தன் பதங் கருதித் தவஞ்செய்யும் நீத்தார்மாட்டுத் திலோத்தமை முதலிய தெய்வ மகளிரை விடுத்து, மற்று அத்தவமழித்துத் தவம் அழியாமை நிலைநிற்கை யாலும், தனது பதம் விரும்பாமையாலும் தானே சான்றாய் அமையும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— சாலுங்கரி என்பதற்கு 'மல்லன்மாஞாலங்கரி' (245.) என்பதற்கு உரைத்தாங்கு உரைக்க. 'நிரப்பிடும்பை தானேயுஞ் சாலுங் கரியும்' (1060.) அது. மூற்றும்மையும், நான்கனுருபும் செய்யுட்டொடையும் இன்னொலியுங் காரணமாகவந்த செய்யுள் விகாரத்தாற்றொக்கன. செய்யுள் விகாரமாவது இன்னொலியும், பதத்துளடிப்பாடும், செய்யுட்டொடையும் நோக்கிவரும். 'அந்நாற்சொல்லுந் தொகுக்குங்காலை' யென்னுஞ் சூத்திரத்து அறுவகை விகாரமும் தலையிடைகடை குறைத்தலென்னும் மூவகை விகாரமுமெனக. அது தொல்காப்பியத்துள் நச்சினார்க்கினியர் உரையுட் காண்க. இனிப் புணர்ச்சிவிகாரமாவது தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் என்க. 'வேற்றுமைத்தொகையே வேற்றுமையியல' (தொல். சொல். 413.) என்பது உருபு இருந்தாங்கே தொகுவது. நிலங்கடந்தான், தாய்மூவர், கருப்புவேலி, வரைவீழருவி, நாகர்பலி, குன்றக்கூகை யென்பன இவ் ஆறும் நேரே தோன்றத்தொகாது. சாத்தனொடு வந்தான், சாத்தற்குக் கொடுத்தான் என்பன தொக்காற்றொகைப்பொருளுணர்த்தாது எழுவாயும் பயனிலையுமாயும் நிற்கும். இவ்வாறுரைத்தார் நச்சினார்க்கினியரும் என்க. ஈண்டும் இன்னொலிகாரணமாக ஆற்றற்கென்று தொக்குநின்று எழுவாய் போல நிற்றனோக்கி, வேற்றுமைத் தொகையுளடக்காது விகாரமென்றார். 'அறைபறைகண்ணார்' (1180.) என்பதும், 'பொருள் கருவிகாலம் வினையிட னொடைந்தும்' (675.) என்பதனுள் ஒடுவும் அது. செய்யுட்டொடைகாரண மாக 'உண்டார்கணல்ல தடுநறா' (1090.) என்பதனுள் கண்டார் மகிழ் செய்தலும், 'தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறையும்' (508.)

எழுவாயும் பயனிலையுமாய் நிற்றலோக்கி. விகாரமென்றது ஆண்டுக் காண்க. 'கம்பஞ் சிவந்த' என்னுங் கோவையாருள், 'அரிசிந்துங் கண்ணுள் செம்பஞ்சியின் மிதிக்கின் பதைக்கும் மலர்ச்சீறடி' (209.) என்பதற்கு தொகச்சொல்லாதவிடத்துத் தொக்குநின்றதென்றார் பேராசிரியருமென்க. செய்யுட்டொடை தளைவிரவாமை, முற்றும்மையும் உம்மைத் தொகையுள் அடங்காதென்பது 'இருபெயர் பலபெயர்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அறிக. இனி, இச்செய்யுட்கண் வேற்றுமையும் உம்மையும் உருபிருந்தாங்கே தொக்கன. 'தூதுரைப்பான்' (681.) 'வினையுரைப்பான்' (683.) 'வழியுரைப்பான்' (688.) பண்பென இவற்றின்கண்ணும் 'குடியாண்மையுள் வந்த குற்றம்' (609.) 'பொருளாயம்' (933.) என இவற்றின்கண்ணும் விகாரமென்னுமை முறையேகாண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

சிவஞான:— 'ஐந்தவித்தான் ஆற்றல்' என்புழிப்போல 'போமாற்றிற்கு' என்னும் நான்கனுருபு செய்யுளாதலின் விகாரத்தால் தொக்கது. (சிவஞானபோ. சூ. 2. அதி 3 : ஷை சூ. 7. அதி. 3.)

26. செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார். (சா)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் - ஒத்த பிறப்பினராய மக்களுள் செய்தற்கெளியவற்றைச் செய்யாது அரியவற்றைச் செய்வார் பெரியர்; செயற்கரியசெய்கலாதார் சிறியர் - அவ்வெளியவற்றைச் செய்து அரியவற்றைச் செய்யமாட்டாதார் சிறியர்.

செயற்கெளியவாவன மனம் வேண்டியவாறே அதனைப் பொறிவழிகளால் புலன்களிற் செலுத்தலும், வெஃகலும், வெகுடலும் முதலாயின. செயற்கரியவாவன இயமம் நியமம் முதலாய எண்வகை யோகவுறுப்புக்கள். நீரிற்பலகான் மூழ்கல் முதலாய 'நாலிருவழக்கிற் றாபதபக்கம்'* என்பாருமுளர். அவை நியமத்துள்ளே அடங்கலின், நீத்தாரது பெருமைக் கேலாமை யறிக.

*தொல். பொருள். புறத். 20.

மணக்:— செயற்கு அரியன செய்வாரைப் பெரியோர் என்று சொல்வர்; அவற்றைச் செய்யமாட்டாதாரைத் துறந்தாராயினும் சிறியோ ரென்று சொல்லுவார் என்றவாறு.

செயற்கரியன - இயமம்நியமம்முதலாயின. இவ்வதிகாரம் நீத்தார் பெருமையென்று கூறப்பட்டதாயினும், துறந்தமாத்திரத்தானே பெரிய ரென்று கொள்ளப்படார்; செயற்கரியன செய்வாரே பெரியரென்று கொள்ளப்படுவரென்று இது கூறிற்று.

பழைய:— ஒருவரானும் செய்தற்கரியனவே செய்வார் பெரியர்; சிறியவர் அவ்வாறு செய்யமாட்டார்.

பரிதி:— எ - து ஒருவரானுஞ் செயற்கரிய துறவறத்தைச் செய்வார் பெரியர்; சிறியவர் செய்யுந்தொழிலாகிய இல்லறமுஞ் செய அறியார் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து யாவரானுஞ் செய்தற்கரியவாகிய தவநெறித் திறத்தைச் செய்துமுடிப்பார் உலகத்துப் பெரியோரென்று சொல்லப் படுவார்; மற்றிவற்றை முயன்று முடிக்கலாகாரே சிறியரென்று சொல்லப் படுவார் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— 'நீர்பலகான் மூழ்கல் முதலாய நாலிருவழக்கிற் றுபத பக்கம் என்பாரும் உளர். அவை நியமத்துள்ளே யடங்குதலின் நீத்தார் பெருமைக் கேலாமையறிக' என்றார். இவ்வாறு உரைப்பதனை வடநூலார் தூடணம் என்பர்.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"செயற்கரும் செய்கைசெய்த தீரனே ஓலம்."

—பெரிய. இயற். 29.

27. சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு. (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்ற ஐந்தின்வகை - சுவையும் ஒளியும் ஊறும் ஓசையும் நாற்றமுமென்று சொல்லப்பட்ட

தன் மாத்திரைகள் ஐந்தனது கூறுபாட்டையும், தெரிவான்கட்டே உலகு - ஆராய்வான் அறிவின் கண்ணதே உலகம் என்றவாறு.

அவற்றின் கூறுபாடாவன - பூதங்கட்கு முதலாகிய அவைதாம் ஐந்தும், அவற்றின்கண் தோன்றிய அப்பூதங்கள் ஐந்தும், அவற்றின் கூறாகிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஆக இருபதுமாம். 'வகை தெரிவான் கட்டு' என உடம்பொடு புணர்த்ததனால் தெரிகின்ற புருடனும், அவன் தெரிதற் கருவியாகிய மான் அகங்கார மனங்களும், அவற்றிற்கு முதலாகிய மூலப்பகுதியும் பெற்றாம். தத்துவம் இருபத்தைந்தனையுந் தெரிதலாவது - மூலப்பகுதி ஒன்றில் தோன்றியது அன்மையின் பகுதியேயாவதல்லது விகுதியாகாதெனவும், அதன்கண் தோன்றிய மானும், அதன்கண் தோன்றிய அகங்காரமும், அதன்கண் தோன்றிய தன்மாத்திரைகளும் ஆகிய ஏழும் தத்தமக்கு முதலாயதனை நோக்க விகுதியாதலும், தங்கண் தோன்றுவனவற்றை நோக்கப் பகுதியாதலும் உடைய எனவும், அவற்றின்கண் தோன்றிய மனமும், ஞானேந்திரியங்களும், கன்மேந்திரியங்களும், பூதங்களும் ஆகிய பதினாறும் தங்கண் தோன்றுவன இன்மையின் விகுதியேயாவதல்லது பகுதியாகா எனவும், புருடன் தான் ஒன்றில்தோன்றாமையானும் தன்கண் தோன்றுவன இன்மையானும் இரண்டும் அல்லன் எனவும் சாங்கியநூலுள் ஓதியவாற்றான் ஆராய்தல்.* இவ்விருபத்தைந்துமல்லது உலகு எனப் பிறிதொன்றில்லை என உலகினது உண்மை அறிதலின், அவன் அறிவின்கண்ணதாயிற்று.

இவை நான்கு பட்டானும், பெருமைக்கு ஏது ஐந்தவித்தலும் யோகப்பயிற்சியுந் தத்துவவுணர்வும் என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— சுவைமுதலாகக் கூறிய ஐந்து புலன்களின் வகையை ஆராய்வான்கண்ணதே யுலகம் என்றவாறு.

எனவே இவற்றின் காரியம் வேறொன்றாகத் தோன்றுமன்றே; அதனை யவ்வாறு கூறுபடுத்துக் காணக் காரணம் தோன்றுமாதலால் காரியமானவுலகம் அறிவான்கண்ணதாம் என்றவாறாயிற்று.

---

* "ஐந்தின்வகை தெரிதலாவது - ஐம்பொறிகளினால் அறியப்படும் பொருள்களுள் எவ்வெவற்றை விடவேண்டும் எவ்வெவற்றைக் கொள்ளவேண்டும் என்று அறிதலாம். இதைப் பரமாகமம் அறிந்தார் ஹேயோபாதேய விஷயம் என்பர். ஹேயோபாதேயங்களை ஒழுக்கத்தின் மூலம் விளக்கிக்காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு ஐம்புலன்களின் வசனந்தெரிந்து ஒழுகுதல் நீத்தாரின் பெருமை என்பது புலப்படும். இக்குறளிற்குப் பரிமேலழகர் சாங்கிய தத்துவத்தை விரித்துக் கூறியுள்ளார். அவர் கூறுவது குறளாசிரியன் கருத்தாதல் அரிது." —கவிராஜபண்டிதர்.

பரிதி:— எ-து ஐம்புலன்வழியே மனசுபோகாமற் காக்கும் அவர்களிடத்திலேயே பெரியோரிருப்பர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து இவை ஐந்தினது கூறுபாட்டையும் உள்ளபடி ஆராய்ந்து அறிவான்கண்ணதே உலகம் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— தெரிவான் என்பது உடம்பொடு புணர்த்தல் என்னும் தந்திரவுத்தி. கட்டு என்பது கண்ணது என ஆறுவதனுருபு முற்றும், காமத்துட் 'பேரமர்க்கட்டு' (1083) என்பது கண்ணையுடைத்து என இரண்டாவதுவிரிக்கும் குறிப்புமுற்றும் நின்றது. இதனுள் தத்துவ வகைகாண்க.

இராமா.— "பூதங்களுக்கு முதலாகியவை தன் மாத்திரைகள் என்றுகாண்க. என்னவெனின் விரித்தமகதத்துவமும் தன்மாத்திரையும் விளங்கும் சத்தப் பிரகிருதியால் பஞ்சபூதம் உரைத்து அவற்றால் பிரமாண்ட பிண்டமுதலாய உலகுதயந்தான் கிரமசிருட்டி என்றாராதலால் உணர்க."

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— தெரிநிலையுடன் கூடிய டகரஉகரம் இடத்து என்னும் பொருண்மைக்கண் வகைதெரிவான்கட்டேயுலகு எனவரும். (தொல். சொல். 223)

பெருந்:— தொகைமிக்கு வந்தமையால் ஓகம் என்னும் உயிரா யினமைக்கு மேற்கோள் (வீரசோ 151 உரை.)

ஒப்புமைப்பகுதி

"மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற
ஐவாய வேட்கை யவாவினைக் - கைவாய்க்
கலங்காமல் காத்துய்க்கும் ஆற்றல் உடையான்
விலங்காது வீடு பெறும்." —நாலடி. 59.

28. நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும். (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— *நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை - நிறைந்த மொழியினை யுடைய துறந்தாரது பெருமையை, நிலத்து மறைமொழி காட்டி விடும் - நிலவுலகத்தின்கண் அவராணையாகச் சொல்லிய மந்திரங்களே கண்கூடாகக் காட்டும் என்றவாறு.*

நிறைமொழியென்பது அருளிக்கூறினும் வெகுண்டுகூறினும் அவ்வப்பயன்களைப் பயந்தேவிடும் மொழி. காட்டுதல் பயனுணர்த்துதல்.

மணக்:— *நிரம்பிய கல்வியையுடைய மாந்தரது பெருமையை, அவராற்சொல்லப்பட்டு நிலத்தின்கண் வழங்காநின்ற மந்திரங்களே காட்டும் என்றவாறு.*

இஃது அவராணை நடக்கும் என்று கூறிற்று.

பழைய:— *நிறைந்த மொழியினையுடைய துறந்தார் பெருமையை நிலவுலகத்தின்கண் அவராணையாற் சொல்லிய மந்திரங்களே கண்கூடாகக் காட்டும்.*

பரிதி:— *எ-து ஐம்புலன்வழியே மனசை விடாமற் காக்கும் உபதேசத்தார் பெருமையை வேதவொழுக்கம் சொல்லும் என்றவாறு.*

காளிங்:— *எ-து ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, இனியொரு கல்வி கேள்வியும் விரும்புதலின்றி, முத்தியின்பத்தை முழுதுணர்ந்தமைந்த நீத்தோரது பெருமையை இவ்வுலகத்து வேதங்களும் மற்றுள்ள நூல்களு மாகிய இவை எல்லாம் எடுத்துக்காட்டிய மொழிகளே கூறும் என்றவாறு.*

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— *அருளினும் வெகுளினும் அவ்வப்பயன்களைப் பயந்தே விடுமொழி: நிறைமொழி. கண்கூடு - பிரத்யக்ஷம். சமயக்கணக்கர் தந்திறம் உரைத்தகாதையுள் (மணிமேகலை) சாத்தனாரும், 'உண்மைப்பொருளின் உலகாயதனுணர்வு, கண்கூடல்லது கருத்தளவழியும்'* (73 : 74) *என்றமையானும் அறிக.*

இராமா:— *'நிறைமொழி மறைமொழி என்பவை இரண்டும் வினைத்தொகைச் சொற்கள். பின்னதை மறையினது மொழி எனக் கொண்டு வேதவசனம் எனினும் பொருந்தும். காட்டுதல் பிரயோசனத்தினாலே அறிவிப்பது. விரைவாகக்காட்டும் என்கிற விரைவுப்பொருள் தோன்றக் காட்டும் என்னாது காட்டிவிடும் என்றார்'.*

மேற்கோள்பகுதி

போரா:— "நிறைமொழி மாந்தர்" என்ற சூத்திரவுரையில் பேராசிரியர் 'சொல்லியசொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவின்றிப் பயக்கச் சொல்லும் ஆற்றலுடையராவார் ஆணையாற் கிளக்கப்பெற்றுப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமல் மறைத்துச்சொல்லுஞ் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படும். அகலத்தில் இக்குறளைக் காப்புத்தமிழ்மந்திரம் எனக் காண்க' என்பர், (தொல். பொருள். 490.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப" —தொல். பொருள். 490.

29. குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
* கணமேயுங் காத்தல் அரிது. (௯)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— குணம் என்னும் குன்று ஏறி நின்றார் வெகுளி - துறவு மெய்யுணர்வு அவாவின்மை முதலிய நற்குணங்களாகிய குன்றின் முடிவின்கணின்ற முனிவரது வெகுளி, கணமேயும் காத்தல் அரிது - தான் உள்ள அளவு கணமேயாயினும் வெகுளப்பட்டாரால் தடுத்தல் அரிது.

சலியாமையும் பெருமையும்பற்றிக் குணங்களைக் குன்றாகஉருவகஞ் செய்தார். குணம் சாதியொருமை. அநாதியாய் வருகின்றவாறுபற்றி ஒரோவழி வெகுளிதோன்றியபொழுதே அதனை மெய்யுணர்வு அழிக்கும் ஆகலின் கணமேயுமென்றும், நிறைமொழிமாந்தராகலின் காத்தலரிது என்றுங் கூறினர். இவை யிரண்டுபாட்டானும் அவர் ஆணை கூறப்பட்டது.

மணக்:— குணமாகிய மலையை மேற்கொண்டு நின்றார்மாட்டு உளதாகிய வெகுளியால்வருந் தீமையைச் சிறிதுபொழுதாயினும் வாராமற் காத்தலரிது என்றவாறு.

நகுஷன் பெரும்பாம்பாயினன். இது வெகுளிபொறுத்தல் அரிது என்றது.

---

* 'கணமேனும்' என்ற பாடமே சிறந்ததென்பர் பரிதி; நுண்பொருள்.

பழைய:— குணமென்னும் மலையுச்சியிலே நின்றார், எந்த நாளிலும் கோபம் கணப்பொழுதும் கொண்டிரார் என்பதாம்.

பரிதி.— எ-து சற்குணம் என்னுமலையின் உச்சியிலே நின்றார், கோபம் கணமேனுங் காக்கமாட்டார் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து ராசத தாமத சாத்துவிகம் என்கின்ற குணங்களும், காமவெகுளி மயக்கம் என்கின்ற குணவிகாரங்களும், அழல் சீதம் இடர் இன்பம் மானம் அவமானம் என்று எண்ணப்படுகின்ற குணமனைத்தின் தொகையுமாகிய குன்றைக்கடந்து வீட்டின்பத்து நிலைநின்றோராகிய நீத்தோரை மற்று அவ்வெகுளியானது தன்மாட்டுச் சிறிதுபொழுது நிறுத்திக்கொண்டு நிற்கமாட்டாது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— கணமேயும் என்று பாடமோதாது கணமேனும் என்க. 'புறங்குன்றி கண்டனையரேனும்' (277.) 'அறம்போலுங் கூர்மையரேனும்' (997.) 'என்னுடைய ரேனுமிலர்' (43.) 'யாதானும் நாடாமால்' (397.) 'வானம் வறக்குமேல்' (18.) 'செல்லாமை யுண்டேல்' (1151.) எனப் பெரும்பான்மையும் வருதலான் ஏனும், ஆனும், ஏலும் என்பன ஆயின் என்னும் எச்சமாதலான் அவ்வாறே பாடம் ஓதுக. 'நிரப்பிடும்பை தானேயுஞ் சாலுங்கரி' (1060.) என்பதுபோலக் கணமேயுங் காத்தலென்றால் ஏகாரத்தோடு கூடிநின்ற உம்மையாய் அக்கணமும் எனப் பொருள் படுதலால் அது பாடமன்றென்க. குணம் சாதியொருமை. 'தென்புலத்தார் தெய்வமும்' (43.) அது.

இராமா:— இது ஏது உருவக அலங்காரம்.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— குணங்கட்கு இடனாய் பகை நண்பு இல்லான் எனின் பிறர்க்குள்ளது இவர்க்கு இன்று என்று ஆகும். "குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி" என்றலின். (சீவக. 3.)

சுவாமி:— வெகுளி கணமேயும் காத்தல் அரிது என்பதற்குக் கணமாயினும் எனப் பொருள் எழுதி வாளாபோயினர் என மறுப்பர். (இ. கொ. சூ. 86.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"கலைவலார் நெஞ்சிற் காமமே போன்றும்
கடவுளர் வெகுளியே போன்றும்
உலைவிலார் நில்லா தொருபக லுள்ளே
உருப்பவிர் வெஞ்சுரங் கடந்தார்." —சீவக. 2107.

"மாயமில் குணக்குன் றன்ன மாதவர்க் கிறைவன்வந்தான்."
—யசோதர. 23.

"—அடுங்காலை
நீர்கொண்ட வெப்பம்போல் தானே தணியுமே
சீர்கொண்ட சான்றோர் சினம்." —நாலடி. 68.

"பொறுப்பர் என்றெண்ணிப் புரைதீர்ந்தார் மாட்டும்
வெறுப்பன செய்யாமை வேண்டும்—வெறுத்தபின்
ஆர்க்கும் அருவி அணிமலை நன்னாட
பேர்க்குதல் யார்க்கும் அரிது." —ஷை. 161.

"அருந்தவ முனிவரோ டிருந்த குன்றுபோற் குணத்தான்."
—கம்ப. பால. வேள்வி. 58.

"அந்த ணாளர் முனியவும் ஆங்கவர்
சிந்தை யாலருள் செய்யவும் தேவருள்
நொந்து ளாரையும் நோவகன் றாரையும்
மைந்த எண்ண வரம்புமுண் டாகுமோ." —கம்ப. அயோ. மந்த. 8.

"கோதிலாத குணப்பெருங் குன்றனார்." —பெரிய. திருக்கூட். 7.

"வெஞ்சுரம் துறந்த,
மையில் சிந்தையோர் வெகுளியின் தணிந்தது."
—திருவிளை. பாண்டி - சுரந். 64.

30. அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான். (௰)

பரிமே:— எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகலான் - எல்லா வுயிர்கண்மேலும் செவ்விய தண்ணளியைப் பூண்டொழுகலான், அந்தணர் என்போர் அறவோர் - அந்தணரென்று சொல்லப்படுவார் துறவறத்தில் நின்றவர்.

பூணுதல் விரதமாகக்கோடல். அந்தணரென்பது அழகிய தட்பத்தினை யுடையாரென ஏதுப்பெயராகலின், அஃது அவ்வருளுடையார்மேலன்றிச் செல்லாதென்பது கருத்து. அவ்வாறு ஆணையுடையராயினும் உயிர்கண்மாட்டு அருளுடையர் என்பது இதனாற் கூறப்பட்டது.

மணக்:— எல்லா உயிர்க்குஞ் செவ்வியதட்பஞ் செய்தலை மேற்கொண்டொழுகலானே அந்தணர் என்போருந் துறந்தாராகக் கொள்ளப்படுவர் என்றவாறு.

மேல் துறந்தவர்களினும் சிறியார் உளர் என்று கூறினார்; இதனானே துறவாதாரினும் பெரியார் உளரென்று கூறினார். இவை எட்டானும் துறவறத்தின் பெருமை கூறப்பட்டது.

பழைய:— எல்லாவுயிர்க்கும் அன்புடையராதலால் அந்தணர் என்பது பெயராயிற்று. ஆதலால் அன்புடையார் ஆவதே ஒழுக்கம்.

எவ்வுயிர்க்குஞ் செந்தண்மை பூண்டொழுகுதலால் அந்தணர்; ஆதலால் அவரே அறவோர் எனக் கூட்டுக.

பரிதி:— எ-து எல்லாவுயிர்க்கும் அன்புடையராதலால் அந்தணர் என்னும் பெயராயிற்று. ஆதலால் அந்தணர் என்போர் அறவோர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து உலகத்து அந்தணரென்று சொல்லப்படுவார் யாரெனில் இங்குச்சொன்ன துறவறத்தினையுடையவர்கள் எவ்வகைப்பட்ட உயிர்க்கும் ஒத்திருக்குந் தண்ணளியை மேவிக்கொண்டொழுகுதலான் என்றவாறு.

இனி, மற்றித்துறவறத்திற்குத் துணைக்காரணமாகிய பொது அறத்தினைத் தொகுத்துணர்த்துகின்றது மேலையதிகாரமாகிய அறன்வலியுறுத்தல்.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— செந்தண்மை - செவ்வியதண்ணளி. அந்தணர் - அழகிய தட்பத்தினையுடையார். திருமுருகாற்றுப்படையுள் 'அந்தணர் வேதாங்கத்தையணவினர்' என்றார் நச்சினார்க்கினியர் என்க. அவ்வாறு ஆணையுடையார் ஆயினும் என்பது 'நிறைமொழிக்குறட்' பொருளைச்சுட்டியது.

இராமா:— 'அந்தணர் என்பதில் அம் அழகு; தண் குளிர்ச்சி; அர் பலர்பால்விகுதி. ஆதலால் நீர் முதலியவற்றின் வெறுக்கத்தக்க குளிர்ச்சியை ஒழித்து அழகிய குளிர்ச்சியர் என நின்று கருணைப் பண்புடையவரை விளக்கும் காரணப்பெயராய் வருதலால் அது எல்லா உயிர்களிடத்திலும் கருணைவைத்தவர்மேலல்லது செல்லாதென்றுகாண்க;

ஒப்புமைப்பகுதி :

" அந்தண்மை பூண்ட அறவோர் ஆகமத்துச்
சிந்தைசெய் அந்தணர் சேரும் செழும்புவி
நந்துதல் இல்லை நரபதி நன்றாகும்
அந்தியும் சந்தியும் ஆகுதி பண்ணுமே" —திருமந். 84.

குறள் வைப்புமுறை.

பரிமே:— ஒழுக்கத்து, துறந்தார், இருமை, உரன், ஐந்தவித், செயற், நிறை, குணமென், அந்தண.

மணக்:— ஒழுக்கத்து, துறந்தார், உரன், சுவை, ஐந்தவித், இருமை, நிறை, குணமென், செயற், அந்தண.

பரிதி:— ஒழுக்கத்து, நிறை, இருமை, துறந்தார், சுவை, உரன், ஐந்தவித், குணமென், செயற், அந்தண,

காளிங்:— ஒழுக்கத்து, உரன், துறந்தார், சுவை, ஐந்தவித், நிறை, இருமை, குணமென், செயற், அந்தண,

4. அறன்வலியுறுத்தல்

பரிமே:— அஃதாவது அம்முனிவரான் உணர்த்தப்பட்ட அம் மூன்றனுள் ஏனைப்பொருளும் இன்பமும் போலாது அறன், இம்மை மறுமை வீடென்னும் மூன்றனையும் பயத்தலான், அவற்றின் வலியுடைத்தென்பது கூறுதல். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும். "சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் மின்பமும், அறத்துவழிப்படூஉந் தோற்றம்போல" * என்றார் பிறரும்.

மணக்:— அறன்வலியுறுத்தலாவது அறம் வலிமையுடைத்து என்பதனை யறிவித்தல். இதனானே அறத்துப்பால் முற்கூறுதற்குக் காரணம் சொன்னாருமாம். இது மேற்கூறிய முனிவராற் கொண்டுய்க்கப் படுதலின் பிற்கூறப்பட்டது.

பழைய:— தருமத்தின் உறுதியை யுணர்த்தல்.

பரிதி:— அஃதாவது தன்மத்தினுறுதியை யுரைத்தல்.

நுண்:— அதிகாரமுறைமை வாசகம் பயத்தலால் அவற்றின் வலியுடைத்தென்பது. அறம் எழுவாய். சுட்டுப்பன்மை - பொருளின்பம்.

31. சிறப்பீனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினூஉங்
காக்கம் எவனோ உயிர்க்கு. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இ - ள். சிறப்பு ஈனும் - வீடுபேற்றையுந்தரும்; செல்வமும் ஈனும் - துறக்கம் முதலிய செல்வத்தையுந்தரும்; உயிர்க்கு அறத்தின் ஊங்கு ஆக்கம் எவன் - ஆதலான் உயிர்கட்கு அறத்தின்மிக்க ஆக்கம் யாது?.

எல்லாப்பேற்றினுஞ் சிறந்தமையின், வீடு சிறப்பெனப்பட்டது. ஆக்கந்தருவதனை ஆக்கமென்றார். ஆக்கம் மேன்மேலுயர்தல். ஈண்டு உயிர் என்றது மக்களுயிரை. சிறப்பும் செல்வமும் எய்துதற்குரியது

* புறநா. 31.

அதுவேயாகலின்*. இதனால் அறத்தின் மிக்கவுறுதி இல்லையென்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— முத்தியுந்தரும்; செல்வமுந்தரும்; ஆதலால் அறத்தின் மேல் உயிர்கட்கு ஆக்கமாவது பிறிதில்லை என்றவாறு.

இது பொருளான் ஆக்கமுண்டு என்பாரை மறுத்து அறன் வலியுடையது என்று கூறிற்று.

பழைய:— மறுமைக்குச் சிறப்பாகிய முத்தியும், இம்மைக்குச் செல்வமும் தரும். தருமத்தினும் செல்வத்தினும் தருமமே தெய்வம்.

பரிதி:— எ - து மறுமைக்குச் சிறப்பாகிய முத்தியும் இம்மைக்குச் சிறப்பாகிய செல்வமும் தரும் தன்மத்திலுஞ் சிறந்த தெய்வமேதோ? என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து அறமானது இவ்வுலகத்து நுகர்ச்சி இன்பக் காரணமாகிய செல்வத்தையுந் தரும். மற்ற உலகத்து நுகர்ச்சி இன்பக் காரணமாகிய தேவர்பதத்தையுந் தரும். அதனான் மற்றிவ்வறத்தின் மேலாய் அழியாது நிற்கும்பொருள் யாதோ? இவ் எழுவகைப்பிறவியினுஞ் சிறந்த மானிடராயினார்க்கு என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— ஊங்கு - மிகை.

மேற்கோள்பகுதி:

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற - 251 உரை)

யா. வி. உரை:— எழுசீரான் நடந்த செப்பல் வெண்பாவிற்கு மேற்கோள் (சூ. 57)

---

* 'விதியினால் கதிகள் நான்கின் மேவினின் றார்கள் தம்முள்
மதியினாற் பெரிய நீரார் மக்களாய் வந்து தோன்றி
விதியினால் தானம் பூசை மெய்த்தவம் செய்து வீட்டைக்
கதிகளைக் கடந்து செல்வார்' —மேருமந். 737.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"அருள்தரும் திறத்து அறனன்றி வலியதுண்டாமோ"
—கம்ப. ஆரணிய. கான்வதை. 88.

"மூன்றுலகிற்கு மாக்கி முடிவிலாத் தன்மை நல்கும்
ஆன்றநல் அறத்தைப் போலும் அரியதொன் றில்லை என்றான்."
—மேருமந். 117.

32. அறத்தினூஉங் காக்கமும் இல்லை அதனை
மறத்தலின் ஊங்கில்லை கேடு*. (௨)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அறத்தின் ஊங்கு ஆக்கமும் இல்லை - ஒருவனுக்கு அறஞ்செய்தலின் மேற்பட்ட ஆக்கமுமில்லை; அதனை மறத்தலின் ஊங்கு கேடு இல்லை - அதனை மயக்கத்தான் மறத்தலின் மேற்பட்ட கேடுமில்லை.

அறத்தினூஉங் காக்கமும் இல்லையென மேற்சொல்லியதனையே அனுவதித்தார், அதனாற் கேடுவருதல் கூறுதற்பயனோக்கி. இதனால் அது செய்யாவழிக் கேடுவருதல் கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஒருவனுக்கு அறஞ்செய்தலின் மேற்பட்ட ஆக்கமும் இல்லை; அதனைச் செய்யாமையின் மேற்பட்டகேடும் இல்லை என்றவாறு.

இஃது அறஞ்செய்யாக்கால் கேடுவரும் என்று கூறிற்று.

பழைய:— தன்மத்தினும் ஆக்கமும் இல்லை; தன்மத்தை மறப்பதுபோலேயும் கேடுமில்லை.

பரிதி:— தருமத்தினும் ஆக்கமும் இல்லை; தருமத்தை மறப்பது போலக் கேடும் இல்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து அறமானது இன்பம் பயக்குமாதலால் ஒருவர்க்கு இவ்வறத்தின் மேலாயிருப்பதொருபேறும் இல்லை; மற்றிதனை மறத்தலினை மேலாயிருப்பதொருகேடும் இல்லை என்றவாறு.

---

* 'இல்லையாம் கேடு' கவிராஜபண்டிதர் பாடம்.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— அநுவாதம் காண்க. "நாடென்ப நாடாவளத்தன" வும் (739) அது. 'இருதிணை மருங்கின் ஐம்பாலறிய' (தொல். சொல். 10) என்னும் சூத்திரத்துள் நச்சினார்க்கினியரும் இவ்வாறு உரைத்தார். அநுவாதமாவது புரோவாதமாக முன்சொன்னவதனையே பின்னுஞ் சொல்லி ஆண்டு எஞ்சிநின்றன சில கூட்டியுரைத்தல். இது கூறியது கூறற்குப் பரிகாரம். இன்னும் வேறு வேறு பெயரிட்டுப் பின்வரு நிலை யென்னும் அலங்காரமெனவும், வலியுறுத்தல் எனவும் கூறுப.

மேற்கோள்பகுதி :

இள:— 'ஊதியங்கருதிய ஒருதிறத்தானும்' - மேற்சொல்லப்பட்ட பொருள்வயிற் பிரிதலின்றி அறத்திறம் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு. இது மறுமைக்கண் பயன்தருதலின் ஊதியமாயிற்று. 'அறத்தின்.........கேடு' என்பதனானும் அறிக. (தொல். பொருள். சூ. 44.)

ஒப்புமைப்பகுதி

" அறத்தினூங் காக்க மில்லை என்பதும் இதனை ஆய்ந்து
மறத்தினூங் கில்லை கேடும் என்பதும் மதித் திவர்தம்
திறத்தினை அறிந்து கொண்மின் தீக்கதிப் பிறவி யஞ்சில்
மறத்தைநீத் தறத்தோ டொன்றி வாழும்நீர் வையத்தீரே"

—மேருமந். 747.

" இளமையும் வனப்பும் நில்லா இன்பமும் நின்ற அல்ல
வளமையும் வலிவு நில்லா வாழ்வுநாள் நின்ற அல்ல
களமகள் நேசம் நில்லா கைப்பொருள் கள்வர் கொள்வார்
அளவிலா அறத்தின் மிக்க தியாதுமற் றில்லை யன்றே"

—நரிவிருத். 14.

33. ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வாய் எல்லாஞ் செயல். (ங)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஒல்லும் வகையான் - தத்தமக்கு இயலுந்திறத்தான், அறவினை ஓவாதே செல்லும் வாய் எல்லாம் செயல் - அறமாகிய நல்வினையை ஒழியாதே அஃதெய்துமிடத்தானெல்லாஞ் செய்க.

இயலுந்திறமாவது இல்லறம் பொருளளவிற்கேற்பவும், துறவறம் யாக்கைநிலைக்கேற்பவுஞ் செய்தல். ஓவாமை இடைவிடாமை. எய்துமிடமாவன மனம் வாக்குக் காயமென்பன. அவற்றாற் செய்யும் அறங்களாவன முறையே நற்சிந்தையும் நற்சொல்லும் நற்செயலுமென இவை. இதனான் அறஞ்செய்யுமாறு கூறப்பட்டது.

மணக்:— தமக்கியலுந்திறத்தானே அறவினையையொழியாதே, செய்யலாம் இடமெல்லாம் செய்க என்றவாறு.

இயலுந்திறமென்பது மன மொழி மெய்களும் பொருளும். செல்லும்வாய் என்பது அறஞ்செய்தற்கிடமாகிய பலவிடங்களும். ஒழியாதென்றது நாடோறும் என்றது. இஃது, அறம்வலிது என்றறிந்தவர்கள் இவ்வாறு செய்க என்றது.

பழைய:— தன்னாலியன்றவளவு மனமாதிகளால் இடைவிடாது தன்மஞ்செய்க.

பரிதி:— எ-து தன்னாலியன்ற மனவாதிகளால் தருமத்தைச் செய்க என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து தனக்கியலுங் கூறுபாட்டால் அறமாகிய வினையினை ஒழியாதே சென்றுதலைப்படுதற்குரிய இடம் எங்குஞ் செய்க என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

தெய்வச்;— ஒல் என்பது செயற்படும் என்பது குறித்து நின்றது. (தொல். சொல். 391)

ஒப்புமைப்பகுதி

" இன்றுகொல் அன்றுகொல் என்றுகொல் என்னாது
பின்றையே நின்றது கூற்றம் என்றெண்ணி
ஒருவுமின் தீயவை ஒல்லும் வகையான்
மருவுமின் மாண்டார் அறம்" —நாலடி. 36.

" ஆற்றாந்துணையால் அறஞ்செய்கை முன்னினிதே" —இனியவை. 7.

" ஒன்றும் வகையா லறஞ்செய்க ஊர்ந்துருளின்
குன்று வழியடைப்ப தில்" —பழமொழி. 303.

'யாவர்க்குமாம் இறைவர்க்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்குமாம் பசுவுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்குமாம் உண்ணும்போது ஒருகைப்பிடி
யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கு இன்னுரைதானே' —திருமந். 254.

34. மனத்துக்கண் மாசில னாதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர *பிற. (௪)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— மனத்துக்கண் மாசு இலன் ஆதல் - அவ்வாற்றான் அறஞ்செய்வான் தன்மனத்தின்கண் குற்றமுடையனல்லனாக, அனைத்து அறன் - அவ்வளவே அறமாவது; பிற ஆகுல நீர - அஃதொழிந்தசொல்லும் வேடமும் அறமெனப்படா ஆரவார நீர்மைய.

குற்றம் தீயன சிந்தித்தல். பிறரறிதல்வேண்டிச் செய்கின்றன வாகலின், ஆகுல நீர என்றார். மனத்து மாசுடையனுபவழி அதன் வழிய வாகிய மொழி மெய்களாற் செய்வன பயனிலவென்பதூஉம் பெறப்பட்டது.

மணக்:— ஒருவன் தன் மனத்தின்கண் குற்றமிலனாதலே எல்லா அறமுமாம். அதில் அழுக்குண்டாயின் மேற்செய்வனவெல்லாம் ஆரவார நீர்மைய என்றவாறு.

பிறர் அறியவேண்டிச் செய்தானும் என்றவாறாயிற்று. மேல் நான்கு பொருளைக் கடியவேண்டும் என்றார் அவை நான்கும் மனம் ஒன்றும் தூயதாகப்போம் என்று அதன்பின் இது கூறினார்.

பழைய:— மனத்திலும் பாவத்தை நினையாதொழிக. அதைப் பற்ற, தருமம்செய்யவேண்டா.

பரிதி:— மனத்திலும் பாவத்தை நினையாதொழிக. அது போதும்; தன்மஞ் செய்யவேண்டாம் என்றவாறு.

காளிங்:— ஒருவன் தனது நெஞ்சத்துக்கண் பாவக்கருத்து இலனாதலே அனைத்தறங்களும். ஒழிந்தன எல்லாந் துக்கத்தன்மை யுடைத்து என்றவாறு.

---

* 'நீர்மை பிற' கவிராஜபண்டிதர் பாடம்.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— மாசிலன் ஆதல் - குற்றம் இல்லாதவனுகிறதாகிய, அனைத்தறன் - அவ்வளவையுடையதே தருமமாவது. இதற்கு ஆதல் என்பதை வியங்கோள் முற்றுக்காது தொழிற்பெயராக்குக. இனி, அதனை வியங்கோள்முற்றுக்கி ஒருவன் மனத்துக்கண் மாசிலனுகுக; அறன், அனைத்து; பிற ஆகுல நீர என மூன்று முடிபாக்கினும் அமையும். அதனுற் பெரும்பயன் இல்லாமை உணர்க,

35. அழுக்கா றவாவெகுளி இன்னுச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா இயன்ற தறம். (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அழுக்காறு - பிறராக்கம் பொறுமையும், அவா - புலன்கண்மேற்செல்கின்ற அவாவும், வெகுளி - அவையேதுவாகப் பிறர் பால்வரும் வெகுளியும், இன்னுச்சொல் - அதுபற்றிவருங் கடுஞ்சொல்லு மாகிய நான்கும், இழுக்கா இயன்றது அறம் - இந்நான்கினையுங் கடிந்து இடையறு து நடந்தது அறமாவது.

இதனுன் இவற்ருேடு விரவி இயன்றது அறம் எனப்படாது என்பதூஉங்கொள்க. இவை யிரண்டுபாட்டானும் அறத்தினது இயல்பு கூறப்பட்டது.

மணக்:— மனக்கோட்டமும், ஆசையும், வெகுளியும், கடுஞ் சொல்லும் என்னும் நான்கினையும் ஒழித்து நடக்குமது யாதொன்று அஃது அறமென்று சொல்லப்படும் என்றவாறு.

பின்னர்ச் செய்யலாகாது என்று கூறுவன எல்லாம் இந் நான் கினுள் அடங்கும் என்று கூறிய அறம் எத்தன்மைத்து என்றற்கு இது கூறப்பட்டது.

பழைய:— பிறர்செல்வங்கண்டு நோகாமையும், வெகுவாசையும், கோபமும், புறங்கூருமையும் விட்டதே தருமம்.

பரிதி:— எ-து. பிறர்செல்வங்கண்டு நோகாமையும், வெஃகாமையும், கோபமில்லாமையும், புறங்கூருமையும் போலத் தன்மமில்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து. செல்வமும் கல்வியும் முதலான பிறர் ஆக்கம் பொறுமையும், மற்ற நீதியல்லாதவற்றுசையும், சினமும், பிறரை இகழ்ந்துரைக்கும் உரையும் இவை நான்குங் குற்றமாகக் கொள்வானிடத்து அறமானது நடைபெற்றது என்றவாறு.

அல்லதூஉம் இவைநான்குங் குற்றமாகக் கொள்ளாது, மேற்கொண்டொழுகுமாயின் மற்றிவன் செய்யப்பட்டதோர் அறமும் ஐயப்படத்தகும் என்றவாறு.

பாயிரம் நான்கும் முடிந்தது. இனி நீத்தார் பெருமை துறவறப் பகுதிக்குத் தொகுத்துச்சொல்லியதும் இவ்வறன்வலியுறுத்தல் இல்லறப் பகுதிக்குத் தொகுத்துச் சொல்லியதும் ஆனதால் இவை முதலாக எடுத்துரைத்தல் என்கின்ற மரபினுல், இதன் பின்னரே வீட்டின்பக் காரணமாகிய துறவறத்திற்குத் துணைக்காரணமாகிய இல்லறமானது மற்றெவ்வகைப்பட்ட அறங்கட்குங் காரணமாதலான், துறவில்லாததனை அறிவிப்பான், மேலையதிகாரம் இல்வாழ்க்கை கூறுகின்றார்.[1]

ஒப்புமைப்பகுதி :

"அவலம் நீத்தறிந்து அடக்கிய கொள்கை
மெய்வகை யுணர்ந்த விழுமியோர்" —சிலப்-நாடுகாண் 16.

"பொய் குறளை வெளவல் அழுக்காறு இவைநான்கும்
ஐயந்தீர் காட்சியார் சிந்தியார்." —ஆசாரக். 38.

36. அன்றறிவாம்[2] என்னு தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை. (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அன்று அறிவாம் என்னாது அறம் செய்க - யாம் இது பொழுதிளையமாகலின் இறக்குஞான்று செய்துமெனக் கருதாது அறத்தினை நாடோறுஞ் செய்க, அது பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை - அவ்வாறு

[1] இக்குறளைப் பத்தாவதாகக் கொண்டமையின் இங்ஙனம், வருகின்ற அதிகாரத்துக்குத் தோற்றுவாய் செய்தார்.

[2] 'அன்றறிவோம்' எனப்பாடங்கொண்டார் கவிராஜபண்டிதரும், எல்லிஸ் (Ellis) துரையும்.

செய்தவறம் இவ்வுடம்பினின்றும் உயிர்போங்காலத்து அதற்கு அழிவு இல்லாத துணையாம்.

மற்றென்பது அசைநிலை. பொன்றுந்துணை யென்றார், செய்த உடம்பழியவும் உயிரோடொன்றி ஏனையுடம்பினுஞ் சேறலின். இதனான் இவ்வியல்பிற்றாய அறத்தினை நிலையாத யாக்கை நிலையினபொழுதே செய்க என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— பின்பே அறிந்து செய்வோம் என்னாது முன்பே அறத்தைச்செய்க. அது சாங்காலத்திலும் சாகாதே நின்று பிறக்குமிடத்திற்குத் துணையாம் என்றவாறு,

இஃது அறஞ்செய்யுங்கால் விரைந்து செய்யவேண்டும் என்பதும், அது மறுமைக்குத் துணையாம் என்பதும் கூறிற்று.

பழைய:— நாம் வறியாரென்றும், தனமில்லை யென்றும், விசாரித்துச் செல்வமுண்டானபோது அறஞ்செய்வோம் என்னாமல், நினைத்த போதே தருமஞ்செய்க. அது மரணாந்தகாலத்துப் பெருந்துணையாம்.

பரிதி:— எ-து நாம் வறியார் என்றும் தன்மம் இல்லை என்றும் விசாரித்துச் செல்வமுண்டானபோது அறஞ்செய்வோமென்னாமல் நினைத்த போதே தருமஞ்செய்க; அது மரணாந்தகாலத்துக்குப் பெருந்துணையாம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து அறஞ்செய்கைக்கு அறிவல்லது என்றும் அறிவாவதென்றுங் காலத்தைக்கழியாதே கடிதாக அறத்தினைச் செய்துகொள்க அதுவே அழியாததுணை என்றவாறு.

ஒப்புமைப்பகுதி :

“நாளைச்செய்குவம் அறம் எனில் இன்றே
கேள்வி நல்உயிர் நீங்கினும் நீங்கும்
இதுவென வரைந்து வாழ்நாள் உணர்ந்தோர்
முதுநீர் உலகின் முழுவதும் இல்லை.” —சிலப்.

“மற்றறிவாம் நல்வினை யாம்இளையம் என்னாது
கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவாது அறஞ்செய்ம்மின்
முற்றி இருந்த கனியொழியத் தீவளியால்
நற்காய் உதிர்தலும் உண்டு.” —நாலடி. 19.

" வருந்தி யுடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம்
வருங்காற் பரிவ திலர்." —நாலடி. 35.

" தாம்செய் வினையல்லால் தம்மொடு செல்வதுமற்
றியாங்கணும் தேறிப் பிறிதில்லை ஆங்குத்தாம்
போற்றிப் புனைந்த உடம்பும் பயமின்றே
கூற்றம் கொண்டோடும் போது." —நாலடி. 120.

" வேற்றுவ ரில்லா நுமரூர்க்கே செல்லினும் வெகுண்டீர் போல
ஆற்றுணக் கொள்ளா தடிபுறத்து வைப்பீரே யல்லீர் போலும்
கூற்றங்கொண்டோடத்தனியே கொடுநெறிக்கண்செல்லும்போழ்தைக்
காற்றுணக் கொள்ளீ ரழகலால் அறிவொன் றிலீரே போலும்
—சீவக. 1550.

" பேரஞர் இடும்பை யெல்லாம் பிளந்திடும் பிறப்பு நீக்கும்
ஆரமிர் தரிதிற்பெற்றும் அதன்பயன் கோடல் தேற்றும்
ஓருமைம் பொறியு மோம்பி உளபகல் கழிந்த பின்றைக்
கூரெரி கவரும் போழ்தில் கூடுமோ குறித்த எல்லாம்."
—சீவக. 377.

" உம்பர்த முலகி னுய்க்கும் உலகினுக் கிறைமை யாக்கும்
வெம்பிய பிறப்பின் வாங்கி வீட்டின்கண் வைக்கும் மெய்யே
நம்பிநல் லறத்தைப் போலும் துணையில்லை நமக்கு நாடின்"
—மேருமந். 968.

37. அறத்தா றிதுஎன வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ டூர்ந்தான் இடை. (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அறத்து ஆறு இது என வேண்டா - அறத்தின் பயன் இது என்று யாம் ஆகம அளவையான் உணர்த்தல் வேண்டா, சிவிகைபொறுத்தானோடு ஊர்ந்தான் இடை - சிவிகையைக் காவுவானோடு செலுத்துவானிடைக் காட்சியளவைதன்னானே உணரப்படும்.

பயனை ஆறென்றார், பின்னதாகலின். என என்னுமெச்சத்தாற் சொல்லாகிய ஆகமவளவையும், பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தானிடையென்றதனற் காட்சியளவையும் பெற்றும். உணரப்படுமென்பது சொல்லெச்சம். இதனற் பொன்றுத்துணையாதல் தெளிவிக்கப்பட்டது.

மணக்:— நீங்கள் அறநெறி இத்தன்மைத்து என்று அறிய வேண்டா, சிவிகையைக்காவுவானோடு செலுத்துவானிடைக் காணலாம் என்றவாறு.

இதுபொன்றினும் துணையாகுமோ என்றார்க்குத் துணையாயின வாறு காட்டிற்று.

பழைய:— தருமஞ்செய்த பேரையும் பாவஞ்செய்த பேரையும் விசாரிக்கில், தண்டிகைப் *பிறங்குவோனுமாய், [1]பாரகனுமாய்க் கண்டு கொள்க.

பரிதி:— எ-து தருமஞ்செய்வாரையும் பாவஞ்செய்வாரையும் விசாரிக்கவேண்டில் அத்தண்டிகைப் [2]பத்தனையும் சுமப்பார்களையும் கண்டு கொள்க என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து உலகத்து அறத்தின்நெறி இத்தன்மைத்து என்று உமக்கு யாம் எடுத்துரைக்க வேண்டுவதில்லை; சிவிகையைச் சுமந்தவனோடு மற்று அதன்மேல் ஏறியிருக்கின்றவனுமே சான்று என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— எனவெனெச்சம் வினையெச்ச வாய்பாடாய் முடிவது. இனி எனவென்னும் எண்ணிடைச்சொல் பெயரெச்சவாய்பாடாய் முடியும்; அஃது 'அழுக்காறெனவொருபாவி' (168.) 'நாளென வொன்றுபோற் காட்டி' (334.) என்பன முதலாயின. உணரப்படும் என்பது சொல்லெச்சம். அது 'பிறவிப் பெருங்கடலுள்' (10.) மறுதலைப் பொருளின்கண் நின்றது போல ஈண்டுநில்லாமை காண்க.

இராமா:— ஆற்றின் பயனை ஆறு என்றது ஆகுபெயர்.

மேற்கோள்பகுதி

சுவாமி:— 'சிவிகை பொறுத்தான்' வருமொழி நோக்காமலே தனக்குரிய ஒருமைப்பாலை விட்டுப் பன்மைப்பாலையே விளக்குதலால் உயர் திணைச் சாதிஒருமையாயிற்று. இவ்விதியை மறந்து 'சிவிகைபொறுத்தார்' எனத் திருத்தினரும் உளர். (இ. கொ. சூ. 130.

[1] பிறங்குவோன் - விளங்குவோன்; பாரகன் - தாங்குபவன்.

[2] பத்தன் - தலைவன்.

யா. வி. உரை:— எழுசீரான் வந்த செப்பல் வெண்பாவிற்கு மேற்கோள். (சூ. 57.)

குணசா:— வெண்பா இரண்டடிச் சிறுமையாக வந்ததற்கு மேற்கோள். (யா. கா. 15.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"முற்பெரிய நல்வினை முட்டின்றிச் செய்யாதார்
பிற்பெரிய செல்வம் பெறுபவோ—வைப்போடு
இகலிப் பொருள்செய்ய எண்ணியக்கால் என்னும்
முதலிலார்க் கூதிய மில்." —பழமொழி. 312.

38. வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றின் அஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல். (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வீழ்நாள் படாமை நன்று ஆற்றின் - செய்யாதுகழியும் நாளுளவாகாமல் ஒருவன் அறத்தைச் செய்யுமாயின், அஃது ஒருவன் வாழ்நாள் வழி அடைக்கும் கல் - அச்செயல் அவன் யாக்கையோடு கூடுநாள் வரும் வழியை வாராமலடைக்குங் கல்லாம்.

ஐவகைக் குற்றத்தான்வரும் இருவகை வினையும் உள்ள துணையும் உயிர் யாக்கையோடுங் கூடிநின்று அவ்வினைகளது இருவகைப்பயனையும் நுகருமாகலான், அந்நாள்முழுவதும் வாழ்நாளெனப்பட்டது. குற்றங்கள் ஐந்தாவன: அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, விழைவு, வெறுப்பென்பன. இவற்றை வடநூலார் பஞ்சக்கிலேசமென்பர். வினை இரண்டாவன: நல்வினை தீவினை என்பன. பயனிரண்டாவன: இன்பம் துன்பம் என்பன. இதனான் அறம் வீடுபயக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஒருவன் ஒருநாள் இடை விடாமல் நன்மையைச் செய்வானாயின் அச்செயல் அவனது பிறப்பும் இறப்புமாகிய நாள் வருகின்ற வழியை அடைப்பதொரு கல்லாம் என்றவாறு.

இது வீடுதரும் என்றது.

பழைய:— *... ... ...

* இப்பகுதி சிதைந்துள்ளது.

பரிதி:— எ - து அவமே நாட்போகாமல் தன்மமேசெய்க. அது இனிமேற் செனனமில்லாமல் செனனவழியை அடைக்குங்கல் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவன் நாள் இடைப்படாமே நல்வினையாகிய அறத்தினைச் செய்யின் பிறகு அங்கனஞ்செய்கின்ற வினையீர்ந்த பெரியோனுடைய வாழ்நாளது வழியினை அடைக்குங்கல் என்றவாறு.

அதன் கருத்து என்றும் தான் செய்துவருகின்ற இல்லறமானது ஒரு நாளாயினும் விழுநாள்படாமே செய்துவருமாயின் அம்மிகுதியான் பெரியோனுடைய வாழ்நாளினது போவதுவருவதாகிய வழியினையடைக்குங் கல்லாம் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண் :— ஐவகைக்குற்றத்திற்கு விவரம்: அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, விழைவு, வெறுப்பு. இவற்றை வடநூலார் கிலேசம் என்ப. இவற்றின்விரிவு 'காமம் வெகுளி' (360.) என்பதன் உரையிற் காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

பெருந்:— உய்த்துணர வைத்தலுக்கு மேற்கோள். (வீரசோ. 180. உரை.)

அரும்பத:— "உளநாள் வரையாது ஒல்லுவது ஒழியாது" உள்ளநாள் - 'வீழ்நாள் படாமை' இயலுமதனைக் கைவிடாது."

(சிலப். வரந்தரு. 200.)

39. அறத்தான் வருவதே இன்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புகழும் இல. (௯)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அறத்தான் வருவதே இன்பம் - இல்லறத்தோடு பொருந்தி வருவதே இன்பமாவது; மற்ற எல்லாம் புறத்த - அதனோடு பொருந்தாது வருவன வெல்லாம் இன்பமாயினுந் துன்பத்தினிடத்த, புகழும் இல - அதுவேயுமன்றிப் புகழும் உடையவல்ல.

ஆனுருபு ஈண்டுடனிகழ்ச்சிக்கண் வந்தது, "தூங்கு கையா னோங்கு நடைய"* என்புழிப்போல. இன்பம் காமநுகர்ச்சி; அஃதாமாறு காமத்துப் பாலின் முதற்கட் சொல்லுதும். இன்பத்திற் புறமெனவே துன்பமாயிற்று.

* புறநா. 22.

பாவத்தான்வரும் பிறனில்விழைவு முதலாயின அக்கணத்துளின்பமாய்த் தோன்றுமாயினும் பின் துன்பமாய் விளைதலின், புறத்த என்றார். அறத்தோடு வாராதன புகழும் இலவெனவே, வருவது புகழுமுடைத்தென்பது பெற்றாம். இதனான் அறஞ்செய்வாரே இம்மையின்பமும் புகழும் எய்துவர் என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— அறத்தால்வருவது யாதொன்று அதுவே இன்பமும் புகழுமாம்; அதனாலன்றி வருவனவெல்லாம் துன்பமாம்; புகழுமிலவாம் என்றவாறு.

இஃது, எல்லாப் போகநுகர்ச்சியும் இதனானே வரும் என்றது.

பழைய:— தருமத்தினாலேவந்த இன்பமே இன்பம். அல்லது சாரமில; கீர்த்தியும் இல்லாதன.

பரிதி:— எ-து தன்மத்தினாலேவந்த இன்பமே இன்பம். அஃது அன்றியிலே தன்னிடத்திலுண்டான பொறையுங் கீர்த்தியும் இல்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து இம்மைக்காயினும் மறுமைக்காயினும் இல்லறத்தினால் விளைவதே சிறந்த இன்பமாவது. ஒழிந்தன எல்லாம் அவ் இன்பத்தின் புறத்தன; புகழும் இல்லாதன என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— மற்று, அதனொடு பொருந்தாது வருவன என்று, அறத்தான் வருமின்பத்திற்கு மறுதலைப் பொருளுரைத்தார். 'ஆனுருபு' 'நெய்யா லெரிநுதுப்பேம்' (1148.) என்பதுபோலக் கருவிக்கண் வாராது அறத்தோடுபொருந்தவருவதே இன்பமென ஒடுவென்னும் வாய்பாட்டான் உடனிகழ்ச்சிக்கண்வந்தது. இன்பம் - இம்மையின்பம். 'பெண்டகையாற் பேரமர்க்கட்டு' (1083.) 'தூங்குகையா னோங்கு நடைய' என்பனவும் அவ்வாறாம். 'சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது' (18.) என்பதனுள்ளும் செல்லாதென்னும் ஒருமைவினைக்கேற்பச் சிறப்பொடுகூடிய பூசனையெனக் கூடியவென்னும் ஒருசொல்லைப்பெய்து, சிறப்பையடையாக்கிப் பூசனையை எழுவாயாக்கினார். ஆசிரியனொடு மாணாக்கன் வந்தான், நாயொடு நம்பி வந்தான் என்பனவற்றிற்கும் இவ்வாறே பொருள்கொள்க. சிறப்பொடு வந்த பூசனை, ஆசிரியனொடுவந்த மாணாக்கன் எனவந்தால் உடனிகழ்ச்சி என்னும் ஒருவினை யொடுச்சொல்லேயாம். 'பாலொடு தேன்கலந்தற்றே' (1121.) என்பது எண்ணொடுவிராய அரிசிபோலச் செயப்பாட்டு வினைச்

செய்ததுபோலக் கூறியது. [1]அதனொடு மயங்கலதனை அதனுட்காண்க. [2]'மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு தானஞ்செய்வாரிற் றலை', என்பன தவத்தின்மேலும், தானத்தின்மேலும், மனத்தின்மேலும், வாய்மையின்மேலும் வினைநில்லாது செய்வான் வினையாய் நின்றது. 'சூலொடு கழுதை பாரஞ்சுமந்ததும்' அது. இனிப் 'பகுதியாற் பாற்பட்டு' என்பது (111.) 'ஊராரோடு தேவகுலம் என்பதுபோலத் தொறுப்பொருட் டாயும், 'இன்சொலால் ஈரம் அளை இ' (91.) என்பது போல அசைப் பொருட்டாயும்வரும். இனி 'வேலொடுநின்றான்' (552.) என்பது, கொண்டு என்னும் பொருட்டாய்வந்தது. 'ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்' ஒடு ஆலானது. இனி 'விழித்தகண் வேல்கொண்டெறிய' (775.) என்பது வேலாலெறிய எனப் பொருள்படும். 'தொடியொடு தோள்நெகிழ' என்பது 'மலையொடு பொருதமால்யானை' என்பதுபோல வேறுவினைக்கண்வந்தது. 'தூய்மை' (688) என்பதனுள், இம்மூன்றின் வாய்மை - இம்மூன்றோடு கூடிய வாய்மை என இன் ஒடுவின் பொருட்கண் வந்தது. 'அழிவந்த செய்யினும்' (807.) என்பதனுள் 'அன்பின்வழிவந்த கேண்மையும்' அது. அறம் பொருள் இன்பம் என இன்பம் தனியே ஒன்றாதலால் இதற்கு அது கருவியன்று.

இராமா:— மற்று என்னும் இடைச்சொல் அகரவிகுதி குறைந்து நின்றது.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"உருவமும் அழகுநல் ஒளியுங் கீர்த்தியும்
செருஇடை வெல்வலத் திறனும் சிந்தைசெய்
பொருளவை வருதலும் போகமும் நல்ல
திருவுடை யறத்தது செய்கை என்றனன்." —மேருமந். 447.

40. செயற்பால தோரும் அறனே ஒருவற்
குயற்பால தோரும் பழி. (ம)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஒருவற்குச் செயற்பாலது அறனே - ஒருவனுக்குச் செய்தற்பான்மையது நல்வினையே, உயற்பாலது பழியே - ஒழிதற்பான்மையது தீவினையே.

[1] தொல் - சொல். 75. [2] குறள். 295.

ஒரும் என்பன இரண்டும் அசைநிலை. தேற்றேகாரம் பின்னுங் கூட்டப்பட்டது. பழிக்கப்படுவதனைப் பழியென்றார். இதனாற் செய்வதும் ஒழிவதும் நியமிக்கப்பட்டன.

மணக்:— ஒருவனுக்குச் செய்யும்பகுதியது அறமே; தப்பும் பகுதியது பழியே என்றவாறு.

மேல் அறஞ்செய்யப் பிறப்பறுமென்றார். அதனோடு பாவமுஞ் செய்யின் அறாது என்றற்கு இது கூறினர்.

பழைய:— மனம் வாக்குக் காயங்களாற் செய்வதெல்லாம் அறமே; செய்யாதுவிடுவதாகில் பாவத்தை விடுவது.

பரிதி:— எ-து மனம் வாக்குக் காயங்களாலே செய்வதெல்லாந் தருமமேசெய்க. விடுவதாகில் பாவத்தை விடுவது என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து ஈண்டுக் குறிக்கொண்டு செய்யத்தகுவதாகப் பெரியோர் கருதுகின்றது அறமானதொன்றுமே. தமக்கு நன்மையறிவார் ஒருவர்க்குப் பிறவித்துயரினின்றும் உய்யலாம். அதனால் மிகவும் ஆராய்ந்து கொண்மின் பாவமாகிய பழியினை என்றவாறு.

குறள் வைப்புமுறை.

பரிமே:— சிறப்பீனும், அறத்தினூஉம், ஒல்லும், மனத்துக், அழுக்கா, அன்றறிவா, அறத்தாறிது, வீழ்நாள், அறத்தான், செயற்பால.

மணக்:— சிறப்பீனும், ஒல்லும், அன்றறிவா, அறத்தாறிது, அறத்தான், வீழ்நாள், செயற்பால, அறத்தினூஉம், அழுக்கா, மனத்துக்.

பழை:— சிறப்பீனும், அன்றறிவா, அறத்தினூஉம், செயற்பால, வீழ்நாள், ஒல்லும், அறத்தான், மனத்துக், அழுக்கா, அறத்தாறிது.

பரிதி.— சிறப்பீனும், அன்றறி, அறத்தினூஉம், செற்பால, வீழ்நாள், ஒல்லும், அறத்தான், மனத்துக், அழுக்கா, அறத்தாறிது.

காளிங்:— சிறப்பீனும், ஒல்லும், செயற்பால, மனத்துக், அறத்தாறிது, அறத்தான், அன்றறி, வீழ்நாள், அறத்தினூஉம், அழுக்கா.

இல்லறவியல்

மணக்:— இல்லறமாவது இல்லின்கண் இருந்து தானமுதலா யின செய்தல். அதுகூறிய அதிகாரம் இருபதினும் இல்வாழ்வான் வாழுந் திறம் ஓரதிகாரத்தானும் அதற்குத் துணையான மனைவியிலக்கணம் ஓரதிகாரத்தானுங் கூறி, அதன்பின் இல்லறப்பகுதியான பிரமசரியம் காருகத்தம் என்னும் இரண்டினுள்ளும், பிரமசரியத்திற்கு ஆதாரமாகிய புதல்வரைப் பெறுதல் ஓரதிகாரத்தாற் கூறிக் காருகத்த இலக்கணங் கூறுவார் நல்கூர்ந்தார், நல்குரவினீங்கினர், செல்வர், வள்ளியோர் என்னும் நால்வரினும் அன்புடைமை முதலாக ஒழுக்கமுடைமை யீறாக நல்கூர்ந் தாராற் செய்யப்படுவன ஏழும், பிறனில்விழையாமை முதலாகத் தீவினை யச்சமீறாக இவராற் றவிரப்படுவன ஏழும், பதினொன்கு அதிகரத்தாற்கூறி, இவற்றோடுங்கூட ஒப்புரவறிதல் நல்குரவினீங்கினாராற் செய்யப்படுமென்று கூறி, இவற்றோடுங்கூட ஈதல் செல்வராற் செய்யப்படுமாறுகூறி, இவற் றோடுங் கூடப் புகழ் வள்ளியோராற் செய்யப்படுமென்று கூறினாராகக் கொள்ளப்படும். இவ்வறம் முற்படக்கூறியது; துறவறத்தினின்றாரையும் ஓம்புதல் இல்வாழ்வான்கண்ணது ஆதலான்.

5. இல்வாழ்க்கை

பரிமே:— அஃதாவது இல்லாளோடு கூடிவாழ்தலினது சிறப்பு. இல்நிலை அறஞ்செய்தற்குரிய இருவகைநிலையுள் முதலாதலின், இஃது அறன்வலியுறுத்தலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— இல்வாழ்க்கையாவது இல்லின்கண்ணிருந்து வாழ்வார் வாழுந்திறன் கூறுதல். மேல் அறஞ்செய்க என்றார்; இதுமுதலாக அறஞ் செய்யுமாறு கூறுகின்றாராதலின் இது பிற்கூறப்பட்டது.

பழைய:— இல்வாழ்க்கையாவது கிருகத்தனுக்கு முதல் இல் வாழ்க்கை வேண்டுமாதலால் அவ்வாழ்க்கையைச் சொல்லியது.

பரிதி:— இல்வாழ்க்கையாவது இல்வாழ்க்கையைச் சொல்லுவது.

41. இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இல்வாழ்வான் என்பான் - இல்லறத்தோடு கூடிவாழ் வானென்று சொல்லப்படுவான், இயல்பு உடைய மூவர்க்கும் நல்லாற்றின்

நின்ற துணை - அறவியல்பினையுடைய ஏனை மூவர்க்கும் அவர் செல்லும் நல்லொழுக்கநெறிக்கண் நிலைபெற்ற துணையாம்.

இல் என்பது ஆகுபெயர். என்பானெனச் செயப்படுபொருள் வினைமுதல்போலக் கூறப்பட்டது. ஏனை மூவராவார் ஆசாரியனிடத்தினின்று ஓதுதலும் விரதங்காத்தலுமாகிய பிரமசரிய ஒழுக்கத்தானும், இல்லைவிட்டு வனத்தின்கண் தீயொடுசென்று மனையாள்வழிபடத் தவஞ் செய்யுமொழுக்கத்தானும், முற்றத்துறந்த யோகவொழுக்கத்தானும் என இவர்; இவருள் முன்னை இருவரையும் பிறர்மதமேற்கொண்டு கூறினர். இவர் இவ்வொழுக்கநெறிகளை முடியச்செல்லுமளவும் அச்செலவிற்குப் பசி நோய் குளிர் முதலியவற்றான் இடையூறு வாராமல் உண்டியும் மருந்தும் உறையுளும் முதலிய உதவி அவ்வவ் நெறிகளின் வழுவாமற்செலுத்துதலான், நல்லாற்றின்நின்றதுணை என்றார்.

மணக்:— இல்வாழ்வான் என்று சொல்லப்படுபவன் இயல்புடைய மூவர்க்கும் நல்லவழியின்கண்ணே நின்ற ஒருதுணை என்றவாறு.

என்றது தானமாகிய இல்லறஞ்செய்யுமவன், தவத்தின்பாற்பட்ட விரதங்கொண்டொழுகாநின்ற பிரமசாரிக்கும், தவமேற்கொண்டொழுகாநின்றவானப்பிரத்தன் சந்நியாசிகளுக்கும், தத்தம் நிலைகுலையாமல் உணவு முதலாயின கொடுத்துப் பாதுகாத்தலின் அவர்க்கு நல்லுலகின்கண் செல்லுநெறியிலே நின்ற ஒருதுணை என்று கூறியவாறாயிற்று. துணை என்றது இடையூறுவாராமல் உய்த்துவிடுவாரை.

பமேழ:— இல்வாழ்வான், பிரமசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி இம்மூவர்க்கும் கிரகஸ்தன் துணையாம்.

பரிதி:— எ-து இயல்புடைய மூவராய பிரமசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி என்கிறமூவர்க்குந் துணையாம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து மறைகளாலும் மற்றுள்ள நூல்களாலும் இல்வாழ்வான் என்று சொல்லப்படும் மரபினையுடையான் அவனே பிரமசரியம் வானப்பிரஸ்தம் சந்யாசம் என்கின்ற மரபினையுடைய மூவர்க்கு வழிப்பாட்டின் தன்னிலை நின்ற துணை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— என்பான் - எனப்படுவான். கறிபொரித்தது, சோறட்டதுபோல ‘செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோல’ (தொல். சொல். 248.) என்னும் சூத்திரவிதிபெற்றது. முன்னர் ‘பேணியார்ப் பெட்பச் செயின்

(1257.) என்பதும் 'மாற்றேனெனவந்த காலனே' (150.) என்னுங் கோவையாரும் அது. இல் - ஆகுபெயர்.

இராமா:— இல்லினிடத்திலே செய்யப்பட்ட தருமத்தை இல் என்றது ஆகுபெயர். வாழ்வானெனப்படுவான் என்பதற்கு வாழ்வான் என்பதற்கு வாழ்வானென்பான் எனக் கருத்தாவைப்போல் சொல்லப் பட்டது. "செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலத் தொழிற்படக்கிளத் தலும்" (தொல் - சொல். 248.) என்னும் சூத்திரம் நோக்கிக்காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— 'இல்வாழ்வான் என்பான்' ஒருமைப்பொருள் கூறிற்றே னும், பன்மைப்பொருளை உணர்த்தலின் மெய்ந்நிலைமயக்கமாயிற்று. மெய் - பொருள். (தொல் - சொல் 449.)

சிவஞான:— எனப்படுவான் எனற்பாலது இல்வாழ்வான் என் பான் என்புழிப் படுவிகுதி தொக்குநின்றது. இங்ஙனம் வருவனவற்றை வடநூலார் 'அந்தர்பாவிதணிச்' என்பார். (பாயிரவிருத்தி. பக். 10.)

அடியார்க்கு:— அறத்துறை விளங்கிய அறவோர் பள்ளியும்-அற மாவது இருவகைத்து இல்லறமும் துறவறமும் என. அவற்றுள் இல்லறம் என்பது கற்புடைமனைவியோடு இல்லின்கண் இருந்து செய்யும் அறம்.

அதன் துறையாவன தன்னை ஒழிந்த மூவர்க்கும் துறந்தார்க்கும் துவ்வாதவர்க்கும் இறந்தார்க்கும் தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் விருந்தினர்க் கும் சுற்றத்தார்க்கும் பிறர்க்கும் துணையாதலும் வேள்விசெய்தலும் சீலங் காத்தல் முதலியனவும் அருளும் அன்பும் உடையனாதலும் பிறவும். (சிலப்· ஊர்காண். 11.)

சுவாமி:— 'இல்வாழ்வான் என்பான்' படுசொல் அற்றுப் படுபொருள் ஆயிற்று. (இ. கொ. சூ. 78.)

வினைமுற்றுப்பெயர் விரிக்குங்காலை செயப்படுபொருளில் வந்த தற்கும், உருபும் படுசொல்லும் தொக்கு வினைமுற்றுப்பெயர் செயப்படு பொருளில்வந்ததற்கும் 'இல்வாழ்வான்' என்பது மேற்கோள். (வை. சூ. 83.)

வருமொழி நோக்காமலே தனக்குரிய ஒருமைப்பாலைவிட்டுப் பன்மைப்பாலையே விளக்குதலால் என்பான் என்பது 'உயர்திணைச் சாதி ஒருமை' (வை. சூ. 130.)

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள் (மாற. 251. உரை)

ஒப்புமைப்பகுதி :

“ துறவினர் ஈசனேசத் தொண்டினர் பசிக்கு நல்லூண்
திறவினைப் பிணிக்குத் தீர்க்கு மருந்து உடல் பனிப்புக்கு ஆடை
உறைவிடம் பிறிது நல்கி அவரவ ரொழுகிச் செய்யும்
அறவினை இடுக்கண் நீக்கி அருங்கதி உய்க்க வல்லார்.”

—திருவிளை. திருநாட்டு. 30.

42. துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும் இறந்தார்க்கும்
இல்வாழ்வான் என்பான் துணை. * (உ)

---

* கீழ்ப்போன இருகுறள்களாலும் ‘இயல்புடையமூவர்’, ‘துறந்தார் துவ்வாதார் இறந்தார் எனமூவர்’ என இருவகை மூவர் குறிக்கப்பெறுகின்றார். பல உரையாசிரியர்களும் மூவரைப்பற்றிக்கொண்ட கருத்துகள்பல. பின்குறளில் தென்புலத்தார் முதலிய ஐவர் குறிக்கப் பெறுகின்றனர். அக்குறட்கு விளக்கவுரை தந்த பரிமேலழகர் ‘அரசனுக்கு இறைப்பொருள் ஆறிலொன்றாயிற்று. இவ்வைம்புலத்திற்கும் ஐந்து கூறு வேண்டுதலின் என்பதறிக’ என்றார். இரு குறளையும் ஒத்திட்டு நோக்கும்போது வருவாயை ஆறுகூறாக்கியவிடத்து முற்குறட்பாக்களிற் கூறப்பெற்ற அறுவர் இவரின் வேறாயின் அவர்களைப்போற்றுவது எவ்வருவாயைக்கொண்டு என்பது ஆயத்தக்கது. ஆதலால் அவ்அறுவர் இவ் அறுவருள் அடங்குபவரேயாதல்வேண்டும்.

இயல்புடைய மூவர் பிறர்வழக்குப்பற்றிய நால்வகை நிலையினருள் இல்லறத்தார் ஒழிந்த மூவராயின் உரைப்பாயிரத்துப் பரிமேலழகர் ‘பொதுவியல்புபற்றி இல்லறம் துறவறம் என இருவகையுமே அறமென எடுத்துக்கொள்ளப்பெற்றது’ என்றதனோடு முரணுமாதலின் பரிமேலழகியார்க்கும் ‘மூவர்’ பிரமசாரி முதலிய மூவரினும் வேறாதல் கருத்தாகவேண்டும். மக்களொடு மகிழ்ந்து மனையறங் காத்தலாகிய இல்லறமும், மிக்ககாமவேட்கை தீர்ந்துழித் தம்பதி நீங்குதலாகிய துறவறமும் ஆகிய இரண்டுமே அறமென்றல் தமிழ்ப்பண்பாடாதலானும், மூவர் என்றது நிலையினை (ஆச்சிரமத்தை) யுணர்த்த முடியாமை காண்க. ஆதலின் மூவர் எனத் தொகுத்து முற்காட்டிய ஆசிரியர்மூவர் ஆவார் யார் என அடுத்த குறளில் துறந்தார் முதலிய மூவர் என விளக்கிக்காட்டினர் ஆதல் வேண்டும் எனவும், இம்மூவரில் துறந்தார், துவ்வாதார் இருவரும் அடுத்த குறளிற்காணப்பெறும் விருந்திலும், இறந்தார் தென்புலத்தாரினும் அடங்க வருவாயைப் பகுத்துண்பார் அறுவரின் மிகார் எனவும் ஆய்ந்து கொள்ளவைத்தார் என்றலே பொருந்துவதாம். —தொகுப்பாசிரியர்.

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— துறந்தார்க்கும் - களைகணுனவரால் துறக்கப்பட்டார்க்கும், துவ்வாதவர்க்கும் - நல்கூர்ந்தார்க்கும், இறந்தார்க்கும் - ஒருவரும் இன்றித் தன்பால்வந்திறந்தார்க்கும், இல்வாழ்வான் என்பான் துணை - இல்வாழ்வான் என்று சொல்லப்படுவான் துணை.

துறந்தார்க்குப் பாவமொழிய அவர் களைகணுய் நின்று வேண்டுவன செய்தலானும், துவ்வாதவர்க்கு உணவு முதலிய கொடுத்தலானும், இறந்தார்க்கு நீர்க்கடன் முதலிய செய்து நல்லுலகின்கட் செலுத்தலானும் துணை என்றார். இவை இரண்டுபாட்டானும் இல் நிலை எல்லாஉபகாரத்திற்கும் உரித்தாதல் கூறப்பட்டது.

மணக்:— வருணத்திளையும் நாமத்திளையும் துறந்தார்க்கும், துறவாது நல்குரவாளராய் உண்ணப்பெருதார்க்கும், பிறராய்வந்து செத்தார்க்கும், இல்வாழ்வான் என்று சொல்லப்படுபவன் துணையாவான் என்றவாறு.

மேற்கூறிய மூவரும் வருணநாமங்களைத் துறவாமையால் ஈண்டுத் துறந்தாரென்று கூறினர். செத்தார்க்கு இவன்செய்ய வேண்டியன புறங்காட்டுய்த்தல் முதலாயின. இது மேற்கூறியவர்க்கேயன்றி இவர்க்குந் துணையென்று கூறிற்று.

பழைய:— மண் பெண் பொன் இந்த மூவகையாசையைத் துறந்தார்க்கும், போனசென்மத்திலே தருமஞ்செய்யாமல் தேகி என்பார்க்கும், இறந்தார்க்கும் இந்த மூவர்க்கும் இல்வாழ்வான் துணையாம்.

பரிதி:— எ - து மண், பொன், பெண் இந்த மூன்றுவகை ஆசையைத் துறந்தார்க்கும், போனசென்மத்தில் தன்மஞ்செய்யாமல் தேகி என்பார்க்கும், இறந்தார்க்கும் இந்த மூவர்க்கும் கிரகஸ்தன் துணையாம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து முன்சொன்னவர்களேயன்றி ஒருநியம் அற்றதால் உடன் துறந்தார்க்கும், கடவுளைப்பற்றி நாணிணைத் துறந்தார்க்கும், குடிப்பிறந்தாரால் ஒரோர் காரணத்தினுல்வெகுண்டு துறக்கப்பட்டார்க்கும், முற்பிறப்பின்கண் ஏற்றவற்கு ஈயாது இறந்த வறியோர்க்கும், கல்வியினுல் மிக்கோர்க்கும், அநாதராயிறந்தார்க்கும் மற்று இல்வாழ்வான் என்று சொல்லப்படுவானே துணையாவான் என்றவாறு.

மற்றும் இறந்தாராவார் இவ்வுலகத்தின்கண் வறுமையைக்கடந்து மிக்க செல்வத்தையுடையார். இவர்க்குந் துணையென்றுமாம்.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— துவ்வாதவர் - வறியார். 'துன்புறூஉந் துவ்வாமையும்' (94.) அது. துணை யென்னும் அஃறிணைச்சொல் 'என்பான்துணை' (41.) 'அவன்கண்ணதோ நின்றுணை' எனவும், 'மறத்திற்கு மஃதே துணை' (76.) எனவும் இருதிணைக் கண்ணுநின்று மேல் ஆக்கங்கொடுத்து ஆவன், ஆவள், ஆவர், ஆம் என உரைபெற்றதுகாண்க. இனித் தலையென்பதும் கடையென்பதும் 'ஓம்பல்தலை' (43.) 'தானஞ் செய்வாரில்தலை' (295.) 'ஆதல் கடை' (999.) என இருதிணைக்கண்ணும் நிற்கும்.

இராமா:— இந்த மூவகையார்க்கும் இல்வாழ்வான் அன்றி வேறு துணையில்லாததினாலே தெளிவுப் பொருள்பட நின்ற ஏகாரங் குறைந்து நின்றது. அது வருவித்துச் சொல்லப்பட்டது.

மேற்கோள்பகுதி:

பெருந்:— இதனுள் 'துணை' என்னும் இறுதிச்சொல் மூன்றிடத்தும் பொருள்கொள்ள நின்றமையால் இறுதிவிளக்காயிற்று. (வீரசோ. 152. உரை.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

" துறந்தவர்கள் வேண்டியதொர் துப்புரவு நல்கி
இறந்தவர்கள் காமுறும் இறுங்கடன்கள் இயற்றி
அறம்பலவும் ஆற்றிவிருந் தோம்புமுறை யல்லால்
பிறந்தநெறி யாதுளதொர் பேருதவி யாலோ. " —கந்த.

43. தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தான்என்றாங்
ஐம்புலத்தா றோம்பல் தலை. (௩)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான் என்ற - பிதிரர் தேவர் விருந்தினர் சுற்றத்தார் தானென்று சொல்லப்பட்ட, ஐம்புலத்து ஆறு ஓம்பல் தலை - ஐந்திடத்துஞ் செய்யும் அறநெறியை வழுவாமற் செய்தல் இல்வாழ்வானுக்குச் சிறப்புடைய அறமாம்.

பிதிரராவார் படைப்புக்காலத்து அயனாற்படைக்கப்பட்டதோர் கடவுட்சாதி; அவர்க்கிடம் தென்றிசையாதலின், தென்புலத்தாரென்றார். தெய்வம் என்றது சாதி ஒருமை. விருந்தென்பது புதுமை; அஃது ஈண்டு ஆகுபெயராய்ப் புதியராய் வந்தார்மேல் நின்றது; அவர் இருவகையர்; பண்டறி உண்மையிற் குறித்து வந்தாரும், அஃதின்மையிற் குறியாது வந்தாரும் என. ஒக்கல் சுற்றத்தார். எல்லாவறங்களும் தானுளனாய் நின்று செய்யவேண்டுதலின், தன்னை ஓம்பலும் அறனாயிற்று. என்ற என்பது விகாரமாயிற்று. ஆங்கு அசை. ஐவகையும் அறஞ்செய்தற்கு இடனாகலின் ஐம்புலம் என்றார். அரசனுக்கு இறைப்பொருள் ஆறிலொன்றாயிற்று, இவ்வைம்புலத்திற்கும் ஐந்துகூறு வேண்டுதலான் என்பதறிக.

மணக்:— பிதிரர், தேவர், புதியராய்வந்தார், சுற்றத்தார், தான் என்று ஐந்திடமாகிய நெறியைக் கெடாமல் ஓம்புதல் தலையான இல்வாழ்க்கை.

தனக்கு உண்டானபொருளை ஆறுகூறாக்கி ஒருகூறு அரசர்க்குக் கொடுத்து, ஒழிந்த ஐந்து கூறினும் தான்கொள்வது ஒருகூறு என்றற்குத் தன்னையும் எண்ணினார். இது தலையான இல்வாழ்க்கை வாழும் வாழ்வு கூறிற்று. என்னை? இவையெல்லாம் ஒருங்கு செய்யப்படுதலின். மேற் கூறிய அறுவரும் விருந்தினது வகையினர் என்று கொள்ளப்படுவர்.

பழைய:— ... ...

'பரிதி:— எ - து பிதிர்லோகத்தார்க்கும், வழிபடுதெய்வத்துக்கும் உறவின் முறையார்க்குந்தந்து தன் மரபையுங் கிரகஸ்தன் ரட்சிப்பது தன்மம் என்றவாறு.

காலிங்:— எ - து தன் குடியில் இறக்கப்பட்ட பிதிர்களுக்கும் கடவுளர்க்கும் விருந்தினர்க்கும் சுற்றத்தார்க்கும் தனக்கும் என்று சொல்லப்பட்ட ஐந்து கூற்று நெறியையும் வழுவாமல் பாதுகாத்தலே இல்வாழ்க்கைக்குத் தலைமை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண் :— தெய்வம் சாதி ஒருமை. ஆங்கு அசை. ஐவகையும் அறம் செய்தற்கு இடமாதலின் ஐம்புலம் என்றார். அரசனுக்கு ஆறில் ஒருபேறு இதனால் அறிக. இவ்வாறு 'அற்றார் அழிபசி தீர்க்கும்' (226) அறம் இடமாதலின் அதனை வைப்புழி எனப்பொருள்கருதி நலிந்து எழுதுவதும் காண்க.

இராமா: விருந்து - புதுமை அது பண்பாகுபெயராய், புதியராய் வந்தவரைக்காட்டி நின்றது. என்று என்பது எண்ணிடைச் சொல். ஆங்கு - அவ்விடம். சொல்லப்பட்ட என்பது சொல்லெச்சம். அது வருவிக்கப்பட்டது. ஐம்புலத்து என்ற இடத்து மூற்றும்மை குறைந்து நின்றது. ஆறு என்றதற்குச் செய்யப்படும் அறத்தாறு எனக் கூட்டிச் சொன்னது குறிப்பெச்சம். தலைமையாகிய அறத்தை தலை என்றது பண்பாகுபெயர். அது கடைக்குறைந்து நின்றது.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"அரசுகொள் கடன்களாற்றி மிகுதிகொண் டறங்கள் பேணிப்
பரவரும் கடவுட் போற்றிக் குரவரும் விருந்தும் பண்பின்
விரவிய கிளையுந் தாங்கி விளங்கிய குடிகள் ஓங்கி
வரைபுரை மாடநீடி மலர்ந்துள பதிகள் எங்கும்"

—பெரிய. திருநாட். 26.

"தென்மலைக் கிழவன் தெய்வம் தென்புல வாணர் ஒக்கல்
தன்மனை விருந்து காத்துத் தருக்கினல் இருக்கும் நாளில்"

—திருவிளை-மேருவைச். 39.

"மின்னார் சடையான் தமராய்த்தவர் வேதச் செல்வர்
தென்னுடர் தெய்வம் விருந்து ஓக்கல் செறிந்து நட்டோர்
முன்னும் எவர்க்கும் முகில்போல் வரையாமல் நல்கி
எந்நாளும் ஜோயின்று அளகாதிபன் என்ன வாழ்ந்தான்"

—ஷை உவவாக்கோ. 17.

44. பழிஅஞ்சிப் பாத்தூண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழிஎஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல். (ச)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பழி அஞ்சிப் பாத்து ஊண் வாழ்க்கை உடைத்தாயின்- பொருள் செய்யுங்கால் பாவத்தை அஞ்சி ஈட்டி அப்பொருளை இயல்புடைய மூவர் முதலாயினர்க்கும் தென்புலத்தார் முதலிய நால்வர்க்கும் பகுத்துத் தான் உண்டலை ஒருவன் இல்வாழ்க்கை உடைத்தாயின், வழி எஞ்ஞான்றும் எஞ்சல் இல் - அவன்வழி உலகத்து எஞ்ஞான்றும் நிற்றலல்லது இறத்தல் இல்லை.

பாவத்தான்வந்த பிறன்பொருளைப் பகுத்து உண்ணின், அறம் பொருளுடையார்மேலும், பாவம் தன்மேலுமாய் நின்று வழியெஞ்சும் ஆகலின் பழியஞ்சி என்றார். வாழ்வானது உடைமை வாழ்க்கைமேல் ஏற்றப்பட்டது.

மணக்:— இல்வாழ்க்கையாகிய நிலை பழியையும் அஞ்சிப் பகுத்துண்டலையும் உடைத்தாயின் தனது ஒழுங்கு இடையறுதல் எக்காலத்தினும் இல்லை என்றவாறு.

மேல் பகுக்குமாறு கூறினர்; பகுக்குங்கால் பழியொடு வாராத பொருளைப் பகுக்கவேண்டும் என்று கூறினர்.

பழைய:— அபகீர்த்திவராமல் நடத்தி விருந்தோம்பலும் உண்டாகிய இல்வாழ்க்கை எக்காலமும் நடக்கும்.

பரிதி:— எ-து அபகீர்த்திவராமல் நடத்தி விருந்தோம்பலும் உண்டாகிய இல்வாழ்க்கை எக்காலமும் நடக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து தென்புலத்தாதியாகச் சொன்ன ஐவகை வேள்வி செலுத்துங்காலத்து அதற்கு யாதானுமொரு குற்றமுண்டாயின் பழிவருமென்று அஞ்சிப் பாதுகாத்துப் பகுத்தூணுடைத்தாயின் இவ் இல்லறத்தினது ஒழுகலாறு குறைபட்டு ஒழிதல் எஞ்ஞான்றும் இல்லை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— பாத்து-பகுத்து. ஊண்-உண்டல். உண்டுவருதல் போலப் பெயரெச்சம் புடைபெயர்ச்சித் தொழிற்பெயரோடு முடிந்தது. 'கல்லாத மேற்கொண்டொழுகல்' (845) 'புறனழீஇப்பொய்த்து நகை' (182) 'ஒட்டார்பின் சென்று' நிலைசொல்லி (967) என்பனவும் அவ்வாறும். வாழ்வான் உடைமை வாழ்க்கைமேலேற்றப்பட்டது; என்பது வாழ்க்கையான் உடையனுயின் என்னுமையால் என்க. பாவத்தான் வந்த பிறன்பொருளைப் பகுத்து உண்ணின் அறம் பொருளுடையான்மேலும் பாவம் தன்மேலும் நிற்கும் என்பது காண்க.

இராமா:— வழி என்றது இங்கே சந்ததி; அது தனக்குப்பின் நிற்பது ஆதலாலே. 'வழி பிறங் கடைமகன் பேர்' என்ற நிகண்டு நோக்கிக் காண்க.

இனி வேறுஉரை:— வாழ்க்கை - இல்லறத்தான் ஒருவனுடைய செல்வமானது, பழியஞ்சி 'இட்டுண்ணுன் வாழ்க்கை யிடுகாட்டுள் ஏற்றுப் பணே' எனச் சான்றோர் நிந்தித்தலுக்குப் பயந்து, பாத்தூண் உடைத் தாயின் - பிறர்க்குப் பகுத்து இட்டு உண்பதை உடையதாளுல் அது, வழி எஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல் - அவன் சந்ததிக்கும் குறைபடுவது எக்காலத்தும் இல்லே என்றவாறு.

'இல்லறத்தான் ஒருவனுடைய' என்பது அதிகாரத்தாற் பெற்ரேம். வழியெஞ்சல் என்ற இடத்து வழிக்கும் எஞ்சல் என்ற நான்காம் வேற்றுமையுருபும் இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மையும் செய்யுள் விகாரப் படுதலாற் குறைந்துநின்றது. அதிஞலே அந்த வாழ்க்கை அவனுள்ளள வும் குறைபடாதிருப்பதுமன்றி அவன் சந்ததிக்கும் குறைபடாதெனக் கொள்க. பகுத்துண்ணுன் சந்ததியும் உலகத்து நிற்குமாதலான் அதிஞலே பெரும்பயன் இன்மையிற் சந்ததிக்கும் செல்வம் குறைபடாதிருக்கும் என்பதே தெளிவு.

மேற்கோள்பகுதி :

சங்கர:— 'பழியஞ்சிப் பாத்தூணுடைத்தாயின் வாழ்க்கை....... இல்' என்பது செய்யுளாதலின் இல்லே யென்பது இல் எனக் கடைக் குறைந்து நின்றது. (நன். சூ. 339.)

சுவாமி:— செய்யுள் விகாரத்தால் சிதைந்ததனுல் மொழிவருவித் தற்கு 'பழியஞ்சிப் பாத்தூண் உடைத்தாயின் வாழ்கை' என்பதில் இல் வாழ்க்கை என்பது வருவித்தது உதாரணம் (இ. கொ. சூ. 89)

45. அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது. (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இல்வாழ்க்கை அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் - ஒருவன் இல்வாழ்க்கை தன் துணைவிமேற் செய்யத்தகும் அன்பினேயும் பிறர்க்குப் பகுத்துண்டலாகிய அறத்திஜனயும் உடைத்தாயின், அது பண்பும் பயனும் - அவ்வுடைமை அதற்குப் பண்பும் பயனுமாம்.

நிரல்நிறை. இல்லாட்கும் கணவற்கும் நெஞ்சு ஒன்றாகாவழி இல்லறம் கடைபோகாமையின், அன்புடைமை பண்பாயிற்று; அறனுடைமை பயனாயிற்று. இவை மூன்று பாட்டானும் இல்நிலையில்நின்றான் அறஞ்செய்யுமாறு கூறப்பட்டது.

மணக்:— இல்வாழ்க்கையாகிய நிலை யாவர்மாட்டும் அன்பு செய்தலையும், அறஞ்செய்தலையும் உடைத்தாயின், அதற்குக் குணமாவதும் பயனாவதும் அவ்விரண்டினையும் உடைமைதானே என்றவாறு.

பயன் வேறுவேண்டாம்; தனக்கும் பிறர்க்கும் உண்டான முக மலர்ச்சி தானே அமையும் என்பது. இது பழியொடு வாராத உணவை நுகர ஏற்பார்மாட்டு அன்புசெய்யவேண்டும் என்பதூஉம் சிலனைக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதூஉம் கூறிற்று.

பழைய:— நேசமும் தன்மமும் உண்டாகிய இல்லறம் இம்மைக்குச் செல்வமும், மறுமைக்கு மோட்சமுந் தரும்.

பரிதி:— எ-து நேசமும் தன்மமும் உண்டாகிய இல்லறம் இம்மைக்குச்செல்வம்; மறுமைக்கு மோட்சம் தரும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து மற்றிங்ஙனஞ் செலுத்துகின்ற இல்வாழ்க்கையானது செலுத்துமிடத்து மேன்மேலுந் தன்னெஞ்சத்து அன்புமற்று அவனிடத்து இல்லையாயின் இல்வாழ்வு எவ்வகைப்பட்ட மாட்சிமையுடைத்தே யாயினும் யாதுமில்லை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— அது-அவ்வுடைமை. 'பண்பும் பயனும் அது' என முன்னிற்றற்பால சுட்டு பின்னே நின்றது.

இராமா:— இது முறை நிரல் நிரைப் பொருள்கோள். நிரல் நிரை யலங்காரமும் ஆம்.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"அன்பிலன் அறனிலன் எனப்படான்" —கலி. 74. 6.

"அருளும் அன்பும் நீக்கி" —குறுந். 20.

46. அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றில்
போஒய்ப் பெறுவ தெவன். (ரு)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— இல்வாழ்க்கை அறத்தாற்றின் ஆற்றின் - ஒருவன் இல்வாழ்க்கையை அறத்தின் வழியே செலுத்துவனாயின், புறத்தாற்றில் போய்ப் பெறுவது எவன் - அவன் அதற்குப் புறமாகிய நெறியிற்போய்ப் பெறும் பயன் யாது?

அறத்தாறு என்பது பழியஞ்சிப் பகுத்துண்டலும், அன்புடைமையுமென மேற்சொல்லிய ஆறு. புறத்தாறு இல்லைவிட்டு வனத்துச் செல்லும் நிலை. அந்நிலையின் இது பயனுடைத்து என்பார், போய்ப் பெறுவது எவன் என்றார்.

மணக்:— இல்வாழ்க்கையாகிய நிலையை அறநெறியிலே செலுத்தவல்லனாயின் புறநெறியாகிய தவத்திற்போய்ப் பெறுவது யாதோ என்றவாறு.

மேல் சீலனைக் கொடுக்கவேண்டும் என்றார்; அவ்வாறு செய்யின் தவப்பயனும் இதுதானே தரும் என்றார்.

பழைய:— தருமத்தின் மேலாகிய இல்லறத்தின்வழி நிற்பது அன்றியே பாவத்தின்வழியிலே நின்று என்னபேறு பெறப்போகிறார்.

பரிதி:— எ-து. தருமத்தின் மேலாகிய இல்லறத்தின்வழி நிற்பது அன்றியிலே பாவத்தின் வழியிலே நின்று என்னபேறு பெற்றான் என்றவாறு.

47. இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாந் தலை. (எ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— இல்வாழ்க்கை இயல்பினான் வாழ்பவன் என்பான் - இல்வாழ்க்கைக்கணின்று அதற்குரிய இயல்போடு கூடி வாழ்பவனென்று சொல்லப்படுவான், முயல்வாருள் எல்லாம் தலை - புலன்களை விட முயல்வார் எல்லாருள்ளும் மிக்கவன்.

முற்றத்துறந்தவர் விட்டமையின், முயல்வார் என்றது மூன்றும் நிலையின் நின்றுரை. அந்நிலைதான் பலவகைப்படுதலின் எல்லாருள்ளும் எனவும், முயலாதுவைத்துப் பயனெய்துதலின் தலை எனவும் கூறினர்.

மணக்:— நெறியினானே இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான் முயல்வார் எல்லாரினும் தலையாவான் என்றவாறு.

முயறல் - பொருட்குமுயறல்.

பழைய:— இல்லறத்தின் முறைமையிலே நடப்பானாகில் அவன் தவம்முயல்வாரினும் பெரியன்.

பரிதி:— எ-து இல்லறத்தில் முறையால் நடப்பானாகில் அவன் அறியமுயல்வாரினும் பெரியன்.

தவஞ்செய்வார் ஆகாரம் நித்திரை முதலானவற்றை விட்டுச் சரீரத்தை ஒறுத்துத் தவம் செய்வார்; இவன் சரீரத்தை வருத்தாமல் இல்லறம் நடத்தி முத்திபெறுவான் என்பதாம்.

காளிங்:— முதற்சொன்ன மூவர்க்கும் நற்சார்பு இவன்தானே யாதலான் இச்சொன்ன மரபினாலே இல்லறத்தை நடத்துகின்றவன் என்று சொல்லப்படுகின்ற இவன் மூன்றொழுக்கத்தினும் முயல்கின்றவருள் எல்லாந் தலையாவான் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி

இராமா:— தலைமை என்பது கடைக்குறைந்து தலை என நின்றது. இதற்குப் பொருள் உயர்வு. இங்கே இது பண்பாகுபெயராய் நின்றது.

48. ஆற்றின் ஒழுக்கி அறனிழுக்கா இல்வாழ்க்கை
நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து. (அ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— ஆற்றின் ஒழுக்கி அறன் இழுக்கா இல்வாழ்க்கை - தவஞ்செய்வாரையுந் தத்தநெறியின்கண் ஒழுகப்பண்ணித் தானுந் தன் அறத்தில் தவறாத இல்வாழ்க்கை, நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து - அத்தவஞ்செய்வார் நிலையினும் பொறையுடைத்து.

பசி முதலிய இடையூறு நீக்கலின், ஆற்றினெழுக்கி என்றார். நோற்பார் என்பது ஆகுபெயர். நோற்பார் நிலைக்கு அவர் தம்மையுற்ற நோயல்லது இல்வாழ்வார் நிலைபோல் பிறரையுற்ற நோயும் பொறுத்தல் இன்மையின், நோற்பாரின் நோன்மையுடைத்து என்றார்.

மணக்;— பிறரையும் நன்னெறியிலே ஒழுகப்பண்ணித் தானும் அறத்தின்பாலொழுகும் இல்வாழ்க்கை, தவஞ்செய்வாரினும் வலியுடைத்து என்றவாறு.

ஒழுகப் பண்ணலாவது அவர்க்கு வேண்டுவன அமைத்தல். இது தவத்தினும் வலியுடைத்தென்றது.

பழைய:— அறங்களில் மேலாகிய இல்லறத்தின் நெறிநின்று இந்தத் தருமத்தைக்கைவிடாதே யிருந்தார்க்கு, பிரமசாரிவானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசி இவர் மூவரும் நிகரல்லர்.

பரிதி:— எ - து அறத்தின்மேலாகிய இல்லறத்தின் மேல் நின்று தருமத்தைக் கைவிடாதார்க்குப் பிரமசாரி, வானப்பிரத்தன், சந்நியாசி இம் மூவரும் நிகரல்லர் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— நோற்பார் நிலையின் என்று சொல்லாமல் நோற் பாரின் என்றது பொருளாகுபெயர். நோற்பாரின் என்ற இன் உருபு உறழ்பொருவு என்னும் பொருள்படநின்றது. உறழ்பொருவு என்பது உவமைப்பொருளிலே நின்றும் உயர்வுதாழ்வுபடவருவது. காக்கையிற் கரிது - காக்கையைக்காட்டிலும் கரிது என்றது உயர்வு. அதனிற்சிறிது - அதைக்காட்டிலும் சிறிது என்றது தாழ்வு. இவை இரண்டும் இன்றிக் காக்கையிற்கரிது என்பதற்குக் காக்கைபோல்கரிது எனவந்தால் உவமப் பொருவு எனக்காண்க. நோற்பாரின் என்ற இடத்திலே முற்றும்மை குறைந்து நின்றது.

49. அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று. (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அறன் எனப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே - இருவகை யறத்தினும் நூல்களான் அறனென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டது

இல்வாழ்க்கையே, அஃதும் பிறன் பழிப்பது இல்லாயின் நன்று - ஏனைத் துறவறமோ எனின் அதுவும் பிறனாற் பழிக்கப்படுவது இல்லையாயின் அவ்வில்வாழ்க்கையோடு ஒருதன்மைத்தாக நன்று.

ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண்வந்தது. இதனாற் பிரிக்கப்பட்டது துறவறமாகலின், அஃது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் * அதன்மேனின்றது. பிறன் பழிப்பது என்றது கூடாவொழுக்கத்தை. துறவறம், மனத்தையும் பொறிகளையும் ஒறுத்து அடக்கவல்ல அருமையுடைத்தாயவழியே, அவற்றையொறுக்கவேண்டாது ஐம்புலவின்பங்கள் ஆரத்துய்க்கும் எண்மையுடைய இல்வாழ்க்கையோடு அறம் என ஒருங்கு எண்ணப்படுவது என்றவாறு ஆயிற்று. இவை நான்குபாட்டானும் இல் நிலையே பயனுடைத்தென இதன் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— அறனென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே; அதுவும் நன்றாவது பிறனொருவனால் பழிக்கப்படுவ தொன்றை உடைத்தல்லவாயின் என்றவாறு.

பழிக்கப்படுவது என்றது இழிகுலத்தாளாகிய மனையாளை. இனி வாழ்க்கைத் துணைநலங் கூறுகின்றாராகலின் இது கூறப்பட்டது.

பழைய:— தருமம் என்பது இல்லறமே. அது உலகம் பழியாமல் நீதியிலே நடக்குமாகில் நன்று.

பரிதி:— எ-து தருமம் என்பது இல்லறம்; அது லோகம் பழியாமல் நீதியிலே நடக்குமாகில் நன்று என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— ஏகாரம் பிரிநிலை. பிரிக்கப்பட்டது துறவறமாகலின் அதுவென்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் அதன்மேல் நின்றது.

இராமா:— மற்றத்துறவறமோ எனின் என்னும் வினாவுரை வருவித்துச் சொல்லப்பட்டது. அஃதும் பிறன்பழிப்பதில்லாயின் நன்று என்பதை அதற்கு விடையாகக்கொள்க.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— அறந்தலை - இல்லறமே அறங்களில் தலையான அறம். (கலி. 8 : 24.)

---

* அதன்மேல் - துறவறத்தின்மேல்.

ஒப்புமைப்பகுதி :

" மனைவாழ்க்கை முன்னினிது மாணதா மாயின்
நிலையாமை நோக்கி நெடியார் துறத்தல்
தலையாகத் தானினிது நன்கு." —இனியவை. 3.

50, வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும். (ம)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வாழ்வாங்கு வையத்துள் வாழ்பவன் - இல்லறத்தோடு கூடிவாழும் இயல்பினால் வையத்தின்கண் வாழ்பவன், வான் உறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும் - வையத்தானே யெனினும் வானின்கண் உறையுந் தேவருள் ஒருவனாக வைத்து நன்குமதிக்கப்படும்.

பின்தேவனாய் அவ்வறப்பயனுகர்தல் ஒருதலையாகலின், தெய்வத்துள் வைக்கப்படும் என்றார். இதனான் இல்நிலையது மறுமைப்பயன் கூறப்பட்டது. இம்மைப்பயன் புகழ்; அதனை இறுதிக்கட் கூறுப.

மணக்:— இல்வாழ்க்கை வாழும்படியிலே வாழுமவன் உலகத்திலே தேவருள் ஒருவனாக மதிக்கப்படுவன் என்றவாறு.

இவன் எல்லாராலும் நன்கு மதிக்கப்படுவன் என்றவாறு.

பழைய:— ... ...

பரிதி:— எ - து பூமியிலே இல்லறம் நடத்தும் முறையாலே நடப்பவன் தேவர்க்கு நிகராவன் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— 'நின்றாங் கிசைத்தல்' (தொல். சொல். 59.) என்பது போல ஆங்கு இயல்பின்பொருட்டாயிற்று.

மேற்கோள்பகுதி :

சிவஞான:— 'தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்' என்பது இடமல்லா இடம் மூவகையுள் பிரித்துக் கூட்டலுக்கு மேற்கோள். (நன். சூ. 301.)

சுவாமி:— இவரும் பிரித்துக்கூட்டலுக்கு மேற்கோள்காட்டுவர். (இ. கொ. சூ. 42.)

குறள் வைப்புமுறை.

பரிமே:— இல்வாழ், துறந்தார், தென்புலத், பழியஞ்சி, அன்பும், அறத்தாற்றி, இயல்பினன், ஆற்றி, அறனெனப், வையத்துள்.

மணக்:— இல்வாழ், துறந்தார், தென்புலத், பழியஞ்சி, அன்பும், அறத்தாற்றி, ஆற்றி, இயல்பினன், வையத்துள், அறனெனப்.

பரிதி:— இல்வாழ், துறந்தார், தென்புலத், ஆற்றி, அறனெனப், அறத்தாற்றி, அன்பும், பழியஞ்சி, இயல்பினன், வையத்துள்.

காளிங்:— இல்வாழ், இயல்பினன், தென்புலத், துறந்தார், பழியஞ்சி அன்பும். *

* ஆறு குறள்களுக்கே இவர் உரை உள்ளது.

6. வாழ்க்கைத்துணை நலம்

பரிமே:— அஃதாவது அவ்வில்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய இல்லாளது நன்மை. அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

மணக்:— வாழ்க்கைத்துணைநலமாவது வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய மனையாளது பெண்மை இலக்கணம் கூறுதல்.

பரிதி:— வாழ்க்கைத்துணைநலமாவது இல்லறம் நடத்தும்போது பதிவிரதை வேணுமென்னும் முறையாலே உணர்த்துதல்.

51, மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை, (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— மனைத் தக்க மாண்பு உடையளாகித் தற்கொண்டான் வளத்தக்காள் - மனையறத்திற்குத் தக்க நற்குண நற்செய்கைகளையுடையவளாய்த் தன்னைக் கொண்டவனது வருவாய்க்குத் தக்க வாழ்க்கையை உடையாள், வாழ்க்கைத் துணை - அதற்குத் துணை.

நற்குணங்களாவன துறந்தார்ப் பேணலும், விருந்தயர்தலும், வறியார்மாட்டருளுடைமையும் முதலாயின. நற்செய்கைகளாவன வாழ்க்கைக்குவேண்டும் பொருள்கள் அறிந்து கடைப்பிடித்தலும், அட்டிற்றொழில்வன்மையும், ஒப்புரவுசெய்தலும் முதலாயின. வருவாய்க்குத்தக்க வாழ்க்கையாவது முதலையறிந்து அதற்கியைய அழித்தல். இதனான் இவ்விரண்டு நன்மையுஞ் சிறந்தன என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— தான்பிறந்த குடிக்குத் தக்க ஒழுக்கத்தை யுடையாளாய்த் தன்னைக்கொண்டவனது வருவாய்க்குத் தக்க செலவினை யுடையவள் இல்வாழ்க்கைக்குத் துணையாவள் என்றவாறு.

பழைய:— தன்னுடைய குடிக்குத்தக்கவாறு ஒழுகி, பத்தாவின் வரவுக்குத்தக்கதாக இல்லறம் நடத்துபவள் வாழ்க்கைத்துணைவியாம்.

பரிதி:— இல்லறத்தின் [1]வரவாற்றிற்குத் தக்க இல்லறம் நடத்துவாள் தன் பத்தாவின் பெருமையை நடத்துவாள் என்றவாறு.

காலிங்:— [2]... ... ...

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— மாண்பு - நற்குண நற்செய்கைகள். மனைத்தக்க மாண்பு வளத்தக்காள் என்பன பெயரடுத்துவருதலின், தகுதிச்சொற்கு 'அதற்குத் தக' (391.) என இச்செய்யுள் ஆசிரியர் நான்கனுருபினை விரித்தவாறே இவ்வுரை ஆசிரியரும் விரிப்பர். இனி 'செய்தக்க' (466.) 'கோட்டக்கது' (220.) 'பெட்டக்க' (732.) 'நயத்தக்க' (580.) 'இனித்தக்க' (1288.) 'வெறுத்தக்க' (693.) என முதனிலையடுத்துவந்த வினைச்சொற்கும் இச்செய்யுள் ஆசிரியர் 'பிறர்நாணத்தக்கது, அறநாணத்தக்கது' (1018.) என விரித்தாற்போல செயத்தக்க கொளத்தக்க நயக்கத்தக்கது என விரிப்பர். இனி 'இரத்தக்கார்' (1051.) என்பதற்கு இரத்தற்குத் தக்கார் என எழுதி 'தற்கு' என்னுஞ் சொல் விகாரமாயிற்று என்பது; 'உரைத்தக்கவற்கு உரைத்தது' என்பதனுரைகண்டு பிறர் எழுதிய கள்ளவுரை.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— அறியாத தலைவியிடத்துச் சென்று அறிந்தார் முன்னுள்ளோர் அறம் பொருள் இன்பங்களாற் கூறிய புறப்புறச் செய்யுட்களைக் கூறிக்காட்டுவர். 'மனைத்தக்க மாண்பு உடையளாகி' இது நல்லவையுணர்தல்என்பது. (தொல். பொருள். 154.)

இளம்:— 'கழிவினும் வரவினும்' என்ற சூத்திர உரையில் முக்காலத்திலும் தன் குலத்திலுள்ளார் வழிகொள்ளுமாறு நல்லவை கூறுதலும், அல்லவைகடிதலும் செவிலிக்கு உரித்து என்றவாறு. அவை அறனும் பொருளும் இன்பமும் பற்றி நிகழும். அவையாவன; தலைமகன் மாட்டும் உலகத்தார்மாட்டும் ஒழுகும் திறன் கூறுதல். அவை மனையாளைப் பற்றிவருதலின் காமதந்திரத்துள் பாரியாதிகாரம் எனக் கூறப்பட்டன. அறம்பற்றிவருதல் திருவள்ளுவப்பயன் முதலிய சான்றோர் செய்யுட்களுள் அறப்பகுதியிற் கூறப்பட்டன என்றுகூறி இதனை மேற்கோள் காட்டுவர். (தொல். பொருள். 151.)

சங்கர:— 'தற்கொண்டான் வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை' என அதன்கண் தொக்கது. அன்னபிற என்றமையானே தற்கொண்டான் என உறழப்படுவது திரிந்தே வந்தது. (நன். 255.)

---

[1] வரவாறு - வருவாய். [2] இதற்கும் அடுத்த குறளுக்கும் உரையில்லை.

ஒப்புமைப்பகுதி :

“வருவாய்க் கியைய வாழ்தலு மும் மறுவில் கற்பின் மனையாள்போல்
பொருள்யா வுளவாம் அதுவன்றிப் புகழும் பயனும் மிகஉண்டாம்
கருதார் எதிரே இமிலேற்றுக் காமர் நடையும் உறும் அதனால்
ஒருவா தவளோடு ஒப்புரவே உற்று வாழ்தல் அறனாகும்.”
—விநா. அரசிய. 20.

52. மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை
எனைமாட்சித் தாயினும் இல். (உ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் - மனையறத்திற்குத் தக்க நற்குண நற்செய்கைகள் ஒருவன் இல்லாளிடத்து இல்லையாயின், வாழ்க்கை எனைமாட்சித்தாயினும் இல் - அவ்வில்வாழ்க்கை செல்வத்தான் எத்துணை மாட்சிமையுடைத்தாயினும் அஃதுடைத்தன்று.

இல்லையென்றார், பயன்படாமையின்.

மணக்:— குடிக்குத் தக்க ஒழுக்கம் மனையாள்மாட்டு இல்லையாகில் அவ்இல்வாழ்க்கை எத்துணை நன்மைகளை உடைத்தாயினும் ஒருநன்மையும் இன்றாம் என்றவாறு.

பழைய:— இல்லறம் நடத்தும் திறமில்லாதாள் இல்லறத்தில் எல்லாம் உண்டாயிருந்தும் ஒன்றும் இல்லையாம்.

பரிதி:— எ - து இல்லறம் நடத்தும்திறமில்லாதாள் இல்லறத்தில் நானாபதார்த்தம் உண்டாயிருந்தும் ஒன்றுமில்லை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

இராமா:— இல்லை என்பது இல் எனக் குறைந்துநின்றது.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— ‘மனைமாட்சி........இல்லாயின்’ என்பது தலைவியைக் கழறியதற்குமேற்கோள். (தொல். பொருள். 155.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

—" விழைதக்க
மாண்ட மனையாளை இல்லாதான் இல்அதர் *
காண்டற் கரியதோர் காடு." —நாலடி. 361.

" தாரம் மாணாதது வாழ்க்கை யன்று." —முதுமொழிக். 42.

53. இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணாக் கடை, (ந)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இல்லவள் மாண்பு ஆனால் இல்லது என் - ஒருவனுக்கு இல்லாள் நற்குண நற்செய்கையள் ஆயினக்கால் இல்லாதது யாது?, இல்லவள் மாணாக்கடை உள்ளது என் - அவள் அன்னள் அல்லாக்கால் உள்ளது யாது?

மாண்பு எனக் குணத்தின்பெயர் குணிமேல் நின்றது. இவை இரண்டுபாட்டானும் இல்வாழ்க்கைக்கு வேண்டுவது இல்லாளது மாட்சியே பிறவல்ல என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஒருவனுக்கு மனையாள் மாட்சிமை யுடையளானால் எல்லாம் இலனேயாயினும் இல்லாதது யாது? மனையாள் மாட்சிமை இல்லாளானால் எல்லாம் உடையானாயினும் உண்டானதுயாது? என்றவாறு.

பழைய:— இல்லறத்தின் வரவாறு அறிந்த பதிவிரதை இல்லில் இருந்தால் எதுவும் உண்டு. இல்லறம் நடத்தும் முறையறியாதாள் இருந்த இல்லத்தில் யாது உண்டாயிருந்தும் பயனில்லையாம்.

பரிதி:— எ - து இல்லறத்தின் வரவாறு அறிந்து இல்லறம் நடத்தும் பதிவிரதையில்லத்தில் ஏதும் உண்டு. இல்லறம் நடத்தும் முறைமை அறியாதாள் இருக்கும் இல்லத்தில் ஏதும் உண்டாயிருந்தும் ஒன்றுமில்லை என்றவாறு.

---

* " இல்லகம் " என்பது அச்சுநூற்பாடம். இது அதனினும் பொருட் சிறப்புடைமைகாண்க. அதர் - வழி.

* காளிங்:— எ - து இல்வாழ்வானுடைய மனையாளானவள் கற்பு என்னும் மாட்சிமை உடையளானல் அவ்இல்லறத்திற்கு இல்லாதது என்? எல்லா நன்மையும் உளவாம்; மற்று அம்மனையாள், கற்பு மாட்சிமை இல்லாத இடத்து அவ்இல்லறத்திற்கு உள்ளது என்? மற்றெல்லா நன்மையும் உளவாயினும் இல்லையாம் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— மனைத்தக்க மாண்பு உடையளாகி என்பதுபோல நில்லாமல், மாண்பானல் என நின்றமையால் குணத்தின் பெயர் குணிமேல் நின்றது. இஃது ஆகுபெயர். பின்னர் அவள் எனச் சுட்டற்பாலது இல்லவள் என முன்போல் இயற்கைப்பெயராய் நிற்பினும், அவள் எனச் சுட்டுப் பெயர்ப்பொருளேபடும்; இது சுட்டொடு புணராத பொருள்படுபெயர். இப்பெயர் சுட்டுப்பெயர், சுட்டொடு புணர்பெயர், சுட்டொடு புணராத பொருள்படு பெயர் என மூவகையாம்; அவை 'மக்கண்மெய்தீண்டல்' (65) செல்வத்துட்செல்வம்' (411) இல்லதென் இல்லவள் (53) எனமுறையே காண்க. இன்னும் இயற்பெயரல்லாது ஒரு பொருட்கிளவியும், விசேடித்த பெயர்களும், சுட்டொடு புணராத பொருள்படு பெயராம். அது 'பவ்வத் தோடகம்புக்கு மூழ்நீராமூழ்ந்தினும்' 'நற்பூங்கழலான் கற்பாடழித்த கனமா மணிப் பூண்செய் தோளான்' (சிந்தா - பதி. 19) எனவும் வரும். 'பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெயராயினும்' (தொல். சொல். 37) என்னுஞ் சூத்திரத்து நச்சினார்க்கினியரும் இவ்வாறமைத்தாரென்க.

இராமா:— மிகுதிகாட்டுகிற நிமித்தம் மாண்பு என்னும் குணப் பெயரை இல்லவள் மாண்பானல் எனக் குணியின்மேல் ஏற்றினர்.

54. பெண்ணிற் பெருந்தக்க யா உள கற்பென்னும்
திண்மைஉண் டாகப் பெறின். (ச)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பெண்ணின் பெருந்தக்க யா உள - ஒருவனெய்தும் பொருள்களுள் இல்லாளின் மேம்பட்ட பொருள்கள் யாவையுள, கற்பு என்னும் திண்மை உண்டாகப்பெறின் - அவள்மாட்டுக் கற்பு என்னுங் கலங்காநிலைமை உண்டாகப்பெறின்?

---

* 'மாண்பாயின்' என்று பாடங்கண்டார்.

கற்புடையாள்போல அறமுதலிய மூன்றற்கும் ஏதுவாவன பிற இன்மையின், யாவுள என்றார். இதனால் கற்புநலத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— பெண்பிறப்புப்போல மேம்பட்டன யாவையுள? கற்பாகிய திண்மை உண்டாகப்பெறின் என்றவாறு.

பழைய:— பெண்பிறப்பு தெய்வப்பிறப்பாம். அது எப்படி எனில் பெண்ணிடத்தில் பதிவிரதா பாவனையுண்டாகில்.

பரிதி:— ஸ்திரீசாதி யென்றும் பெரும்பாவக் கன்னியராயினும் பெண்பிறப்பு தெய்வப்பிறப்பு. அது ஏது எனில், பெண்ணிடத்தில் பதிவிரதா பாவகம் உண்டாகில் என்றவாறு.

காளிங்:— இல்வாழ்வானுக்குத் தன்மனையாளிற் பெருந்தன்மையுடையன மற்றுயாவை? அவள்பால் கற்பென்னும் திறமை ஒரு வழிப்பட உளதாய் நிற்கப் பெறின் என்றவாறு.

55. தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை. (ரு)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— தெய்வம் தொழாள் கொழுநன் தொழுது எழுவாள் பெய் என - பிறதெய்வந் தொழாது தன்தெய்வமாகிய கொழுநனைத் தொழாநின்று துயிலெழுவாள் பெய்யென்று சொல்ல, மழை பெய்யும் - மழைபெய்யும்.

தெய்வந்தொழுதற்கு மனந்தெளிவது துயிலெழுங்காலத்தாகலின் தொழுதெழுவாள் என்றார். தொழாநின்று என்பது தொழுது எனத் திரிந்துநின்றது. தெய்வம் தான் ஏவல்செய்யும் என்பதாம். இதனாற் கற்புடையவளது ஆற்றல் கூறப்பட்டது.

மணக்:— தெய்வத்தைத் தெய்வமென்று தொழாளாய், எல்லாத் தெய்வமும் தன் கணவனென்றே கருதி, அவனை நாடோறுந் தொழுதெழுமவள் பெய்யென்று சொல்ல மழை பெய்யும் என்றவாறு.

எழுதல் - உறங்கி எழுதல்.

* பழைய:— தேவதையைக் கும்பிட்டிருத்தல் போலத் தனக்கு இஷ்டதேவதையாகிற பத்தாவையும் வழிபடுவாள் பெய்யென்று சொல்ல மழைபெய்யும்.

பரிதி:— எ-து குலதேவதையைக் கும்பிடாள் தன் பத்தாவைத் தெய்வமென்று தொழுதபடியால் அவள்சொல்ல மழைபெய்யும் என்ற வாறு.

காளிங்:— வேறொருகடவுளையும் வணங்காளாய், தன் கணவனையே நாடோறும் வணங்கி எழுகின்றாள் யாவள்? மற்றிவள் இவ்வுலகத்து மழை வறங்கூர்ந்தகாலத்து வானைக்குறித்து 'வந்து பெய்வாயாக' என்று சொன்ன அளவிலே வந்துபொழியும் மழை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— தொழுதெழுவாள் என்பது 'செய்தெனெச்சத்து இறந்த காலம், எய்திடனுடைத்தே வாராக்காலம்' (தொல். சொ. 241) என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்றுத் திரியாது தொழுது என்பது தொழாநின்று எனப் பொருள்பட்டது. கொடியாடித் தோன்றும் என்பதும் அது. இதனைத் தொழா நின்றென்பது தொழுதெனத் திரிந்ததென எழுதியது பிறர் கள்ளவுரை 'தினைவளங்காத்து' என்பதில் (118) 'தொழுதெழுவார் வினைவளம்நீறெழ' என்னுங் கோவையாரும் அது. தெய்வந்தான் ஏவல்செய்யும் என்பதாம். மழையே கொள்ளெனக்கொண்டான் என்பதுபோலப் பெய்யெனப் பெய்தல்என்க.

இராமா:— செயவென் எச்சம் தொழுது எனத் திரிந்துநின்றது.

மேற்கோள்பகுதி :

சங்:— 'தெய்வந் ... ... மழை' யென்பதனுள் எனவென்பது பெய்யெனச்சொல்ல என வினைப்பொருள் தருதலின் இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த செயவெனெச்சமாய் முன்னர்ப்போந்த வினை எச்சத்துள் அடங்கும் என்க. (நன். சூ. 360)

பேரா:— "தொழுதெழுவார் என்பதற்குப் பேராசிரியர் தொழாநின்று துயிலெழுவாருடைய என்பர். தொழுதெழுவார் என்றது துயிலெழுங் காலத்து அல்லது முன்னுணர்வின்மையான் உணர்வுள்ளகாலத்து மறவாது நினைவார்" என்றவாறு. ((திருக்கோ. 118)

* தெய்வந் தொழுவாள் எனப்பாடம்கொண்டார் போலும்.

நச்:— 'சொல்லிய கிளவி அறிவர்க்கும் உரிய' என்றது அறியாத தலைவியிடத்துச் சென்று அறிந்தார் முன்னுள்ளோர் அறம் பொருள் இன்பங்களாற்கூறிய புறப்புறச்செய்யுட்களைக்கூறிக் காட்டுவர் என்பதாம். 'தெய்வந்தொழாஅள்' இவை நல்லவையுணர்தல். (தொல். பொருள். 154.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"வான்தரும் கற்பினள்". —கலி. 16 : 20.

"குறவர் மடமகளிர் தாம்பிழையார் கேள்வர்த்தொழுதெழலால்"
—கலி. 39 : 16.

"காமவேள் கோட்டம் தொழுதார் கணவரொடு
தாம் இன்புறுவர் உலகத்துத் தையலார்
போகம்செய் பூமியினிற் போய்ப்பிறப்பர் யாம்ஒருநாள்
ஆடுதும் என்ற அவ் அணியிழைக்கு ஆயிழையாள்
பீடு அன்று என இருந்த பின்னர்". —சிலப். கனாத். 60 : 64.

"தெய்வம் தொழாள் கொழுநற் றொழுவாளைத்
தெய்வம் தொழுந்தகைமை திண்ணிதால்—தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி
விண்ணகமா தர்க்கு விருந்து." —சிலப். கட்டுரைக், வெண்பா.

"காமனை யென்றும் சொல்லார் கணவர் கைதொழுது வாழ்வார்.
—சீவக. 1598.

"வான்தரு கற்பின் மனையுறை மகளிர்." —மணி. ஆதிரை, 77.

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்றஅப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய்." —ஷை சிறை. 59-61.

"நாடும் ஊரும் நனிபுகழ்ந் தேத்தலும்
பீடு றும்மழை பெய்கெனப் பெய்தலும்
கூட வாற்றவர் நல்லது கூறுங்கால்
பாடல் சான்மிகு பத்தினிக் காவதே." —வளையாபதி.

"வேற்றார்புகுதல் விழாக்காண்டல் நோன்பெடுத்தல்
கோற்றொடியார் கோளழியு மாறு."
—தொல். பொருள் 154. நச். உரை. மேற்.

"கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி ....
இவர்மூவர் பெய்யெனப் பெய்யும் மழை." —திரிகடுகம். 96.

"மாதரார், அற்பின் நின்றன அறங்கள் அன்னவர்
கற்பின் நின்றன கால மாரியே." —கம்ப. பால. நாட்டு 59.

"தங்கள் நாயகரிற் றெய்வம் தவம்பிறி திலவென்றெண்ணும்
மங்கைமார்" —சூ. வேள்வி. 16.

"காண்டகைய தங்கணவ ரைக்கடவு ளார்போல்
வேண்டலுறு கற்பினர்தம் மெய்யுரையில் நிற்கும்
ஈண்டையுள தெய்வதமும் மாமுகிலும் என்றால்
ஆண்தகைமை யோர்களும் அவர்க்கு நிகரன்றே" —கந்த.

"மழைக்குதவும் பெருங்கற்பின் மனைவியார்." —பெரிய.

56. தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண். (சு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணி - கற்பினின்றும் வழுவாமல் தன்னைக்காத்துத் தன்னைக்கொண்டவனையும் உண்டி முதலிய வற்றாற் பேணி, தகைசான்ற சொல் காத்து - இருவர்மாட்டும் நன்மையமைந்த புகழ் நீங்காமற் காத்து, சோர்வு இலாள் பெண் - மேற் சொல்லிய நற்குண நற்செய்கைகளினுங் கடைப்பிடி யுடையாளே பெண்ணாவாள்.

தன்மாட்டுப் புகழாவது* வாழும்ஊர் கற்பால் தன்னைப் புகழ்வது. சோர்வு - மறவி. இதனால் தற்புகழ்தற் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— தன்னையுங் காத்துத் தன்னைக்கொண்ட கணவனையும் பேணி, நன்மையமைந்த புகழ்களையும் படைத்துச் சோர்வின்மையுடைய வளே பெண் என்று சொல்லப்படுவள் என்றவாறு.

---

* 'நாளும் ஊரும் நனிபுகழ்ந் தேத்தலும்' —வளையாபதி. 'வல்லாளாய் வாழுமூர் தற்புகழுமாண்கற்பின் இல்லா ளமர்ந்ததே யில்.' —நாலடி. 383.

இது பெண்களிற் சிறந்தாளது இலக்கணங் கூறிற்று.

பழைய:— தன் கற்பையுங் காத்துத் தன் பதிவிரதாபாவத்தால் பத்தாவின் குணத்தையுங்கூறி உலக பதிவிரதை என்று சொல்லும் சொல்லையும் காத்து அசைவில்லாத கற்பினள் வாழ்க்கைத்துணை.

பரிதி:— எ-து தன் கற்பையுங் காத்து, தன் பத்தாவின் குணத்தையும் பேணி, இன்னாள் பதிவிரதை என்னும் சொல்லையும் காத்து, அசைவில்லாத கற்பினாள் வாழ்க்கைத் துணையாம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து. தன்னையுங் கற்பினால் பாதுகாத்து மற்றுத் தன் கணவனையும் விரும்பி, வழிபட்டுத் தன்குலத்தகுதியோடு அமைந்த அடக்கச் சொல்லினையும் நாவிற் பேணி மற்றிம்மூன்றின்கண்ணும் ஒரு ஞான்றும் ஒரு சோர்வுபாடில்லாதாளே இற்கிழத்தியாவாள் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

இராமா:— இனித் தகைசான்ற சொற்காத்து என்பதற்கு, தன்னைக் கொண்டவனது நன்மை நிறைந்த சொல்லைக் கடவாமல் காத்து என்பதே தெளிவு. அவன் சொல் எப்படிப் பட்டதாயிருந்தாலும் அதைக் கடவாது நிற்பாளானால் அதனாலே தனக்கு நன்மை நிறைவது நிச்சயமாதலால் அதுபற்றித் தகைசான்ற என இறந்தகாலமாகச் சொன்னார்.

57. சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை. (எ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— மகளிர் சிறை காக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்- மகளிரைத் தலைவர் சிறையாற் காக்குங்காவல் என்னபயனைச் செய்யும்? நிறைகாக்கும் காப்பே தலை- அவர் தமது நிறையாற் காக்குங் காவலே தலையாய காவல்.

சிறை மதிலும் வாயில்காவலும் முதலாயின. நிறை நெஞ்சைக் கற்புநெறியின் நிறுத்தல். காவலிரண்டினும் நிறைக்காவலில்வழி ஏனைச் சிறைக்காவலால் பயனில்லையென்பார், நிறைகாக்குங் காப்பே தலை என்றார். ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண்வந்தது. இதனால் தற்காத்தற்சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— மகளிரைச் சிறைசெய்து காக்கும் காவல் யாதினைச் செய்யும். அவரது கற்புக் காக்கும் காவலே தலையானகாவல் என்றவாறு.

பரிதி:— எ-து உட்காவல், புறக்காவல் மனைக்குத்தான். அவற்றாற் காவற்படுவது கற்பன்று; மடவார் பதிவிரதா பாவகத்தில் உண்டாவதே கற்பு என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து மதில்சிறையும் காவற்சிறையும் என்கின்ற காப்பெல்லாம் என்செய்யும் அதனால் யாதொரு பயனுமில்லை, மற்றுத் தம் இல்வாழ்க்கைக்குரிய மகளிரது கற்புக்காக்கும் காப்பே அவ்வில்லறத்திற்குத் தலைமையுடைய காவல் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— பெயரெச்சம் வினைப்பெயர்கொண்டது. 'ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி' (398.) 'களவினாலாகிய ஆக்கம்' (283.) என்பதும் அது. காப்பே தலை பிரிநிலை ஏகாரம்.

மேற்கோள்பகுதி :

நக்கீரர்:— காப்பு என்பது இருவகைத்து; நிறைகாவல் சிறை காவல் என. அவற்றுள் நிறைகாவல் என்பது காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம் என்றவாறு. 'சிறைகாக்கும்.........தலை' என்பதாகலான். (இறை. சூ. 29.)

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251. உரை.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

" கன்னிக் காவலும் கடியிற் காவலும்
தன்னுறு கணவன் சாவுறிற் காவலும்
நிறையிற் காத்துப் பிறர்பிறர்க் காணாது
கொண்டோ னல்லது தெய்வமும் பேணாப்பெண்டிர்."

—மணி. உதயகுமா. 98–102.

" உண்டியுட் காப்புண்டு உறுபொருள் காப்புண்டு
கண்ட விழுப்பொருள் கல்விக்குக் காப்புண்டு
பெண்டிரைக் காப்பது இலமென்று ஞாலத்துக்
கண்டு மொழிந்தனர் கற்றறிந் தோரே."

—வளையாபதி.

" நிறையான் மிகுகில்லா நேரிழை யாரைச்
சிறையான் அகப்படுத்த லாகா—அறையோ
வருந்த வலிதினின் யாப்பினும் நாய்வால்
திருந்துதல் என்றுமே இல்." —பழமொழி.

"மாண்ட
" தன்னிலைக் காப்புச் செய்தாள் தனிமனக் காவல் பூண்டாள்."
—திருவிளை. அங்கம். 8.

58. பெற்றான் பெறிற்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
புத்தேளிர் வாழும் உலகு. (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பெண்டிர் பெற்றான் பெறின்-பெண்டிர் தம்மை யெய்திய கணவனை வழிபடுதல் பெறுவாராயின், புத்தேளிர் வாழும் உலகு பெருஞ்சிறப்புப் பெறுவர்-புத்தேளிர் வாழும் உலகின்கண் அவரால் பெருஞ்சிறப்பினைப் பெறுவர்.

வழிபடுதல் என்பது சொல்லெச்சம். இதனால் தற்கொண்டாற் பேணிய மகளிர் புத்தேளிரால் பேணப்படுவரென்பது கூறப்பட்டது.

[1] மணக்:— பெண்டிரானவர் தம்மை மனைவியராகப் பெற்றவரையே தமக்குத் தலைவராகப்பெறின், தேவர் வாழும் பெரிய சிறப்பினையுடைய உலகத்தைப்பெறுவர் என்றவாறு.

[2] பழைய:— தன் பத்தாவும் பூலோகமும் 'இவள் பதிவிரதை' என்னும் மனமகிழ்ந்த கற்பினள் பெறுவாள்; ஏதென்னில் அவள் வாழ்கின்ற உலகிலேயே தேவர்கள் செய்யுஞ் சிறப்பென்றறிக.

இதற்குக் கண்ணகியாரைக் கண்டுகொள்க.

---

[1] "பெற்றார்ப் பெறின்" எனப்பாடங்கொண்டார்.

[2] இது எல்லார் கருத்தினும் வேறாய் இருத்தல்காண்க.

பரிதி:— எ - து தன் பத்தாவும் பூலோகமும் இவள் பதிவிரதை என்னும் மனமகிழ்ந்த கற்பினாள் பெறுவள், தேவர்கள் செய்யும் சிறப்பை என்றவாறு.

இதற்கு ஒப்பனைகள் கண்ணகியாளைக்கண்டுகொள்க என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தம்மை மணமகளிராகப் பெற்ற கணவரையே தாமுங் கணவனாகப் பெறுவாராயின், மற்று அவர் பெறுவர் இம்மையாக்கமும், மிகவும் சிறப்புடைத்தாகிய தேவர்கள் வாழும் உலகினையும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— பெண்டிர், புத்தேளிர், மகளிர், கேளிர் என இர் ஈறும் வருமாதலின், பொதுப்பட 'ரஃகாரொற்றும் மகரவிறுதியும்' (தொல்-சொல். 7) என்றார். பின்னர் ஆரீறு பெரும்பான்மை வருதல்பற்றி 'அர் ஆர்' (தொல். சொல். 208) என்றார் தொல்காப்பியனார் என்க.

இராமா:— இனி வேறொரு முடிபு: பெண்டிர்பெற்றான் பெறின்-மனைவியர் தங்களை அடைந்த கணவனுக்கு வழிபாடு செய்யப்பெறுவாரானால், வாழும் உலகு - நெடுங்காலம் அழியாதுவாழும் உலகத்திலே, புத்தேளிர் பெரும்சிறப்புப் பெறுவர் - தேவர்களால் செய்யப்படும் பெரிதாகிய திருவிழாவைப் பெறுவர்.

பெற்றான்பெறின் நான்காம் வேற்றுமையுருபும் பொருளும் உடன்தொக்க தொகை. கொண்டவனுக்கு வழிபாடு செய்த கற்புடை மனைவியர், தேவர்களால் வழிபாடு செய்யப்பெறுவர் என்பதாம்.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"பெற்றான் பிழையாத பெண்டிரும்' —பரிபா. திரட்டு 2 : 25.

59. புகழ்புரிந் தில்இலோர்க் கில்லை இகழ்வார்முன்
ஏறுபோல் பீடு நடை. (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— புகழ் புரிந்த இல் இலோர்க்கு - புகழை விரும்பிய இல்லாளையில்லாதார்க்கு, இகழ்வார் முன் ஏறுபோல் பீடு நடை இல்லை - தம்மையிகழ்ந்துரைக்கும் பகைவர்முன் சிங்க ஏறுபோல நடக்கும் பெருமிதநடை இல்லை.

புரிந்த என்னும் பெயரெச்சத்து அகரம் விகாரத்தாற்றெருக்கது. பெருமிதமுடையானுக்குச் சிங்க ஏறு *நடையான் உவமமாகலின், ஏறு போல் என்றார். இதனால் தகைசான்ற சொல் காவாவழிப்படுங் குற்றங் கூறப்பட்டது.

மணக்:— புகழ்பொருந்தின மனையாளை இல்லாதார்க்கு இல்லையாம்; தம்மை இகழ்ந்துரைப்பார்முன் ஏறுபோல நடக்கும் மேம்பட்டநடை என்றவாறு.

ஏறுநடை - அசைவும் தலையெடுப்பும் பொருந்திய நடை.

பழைய:— 'இன்னாள் பதிவிரதை' யென்று சொல்லுஞ் சொற் பெறாத மடவாரை மனையாளாகவுடையான் தன்னைவேண்டாதார் முன்னர் ஆனைபோல் நடக்கும் நடையில்லை.

பரிதி:— எ - து 'இன்னாள் பதிவிரதை' என்று சொல்லுஞ் சொல் பெறாத மடவாரை மனையாளாகவும் உடையான், தன்னை வேண்டார் முன்னே 'இன்னார் ரிஷபம்போலே திரிகின்றான்' என்று ஏசுதற்கு இடமாவான் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து கற்பினால் பெரிதும் புகழ் தங்கப்பட்ட இல்லாளை இல்லாதவற்குத், தம்மை இகழ்ந்துரை கருதுவார்முன், ஏறு போன்றுள்ளதோர் பெருமை ஒழுக்கம் இல்லை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— புரிந்த என்னும் பெயரெச்சத்து ஈறு குறைந்தது. "தொண்டினமேவும்" (302) என்னும் கோவையாருள் கண்டினமேவுமில் என்பதும் அது. செய்யுமெனெச்சத்தீற்றுமிசை யுகரமெய் கெடுதற்கு விதியன்றி, செய்தவென் னெச்சம் உயிராதல் ஒற்றாதல் கெடுதற்கு விதியின்மையாற் குறைந்து நின்றது என விகாரமாக்கினார் என்க. சிங்க ஏறு புருடநடைக்கு உவமையாயிற்று.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— 'ஏறுபோல் பீடுநடை' உவமையினது உயர்ச்சியால் பொருட்கு உயர்ச்சியாயின" (மாற, 92 உரை)

சிவஞான:— என்ற அளவை என்னும் பெயரெச்சத்து ஈறு திரிந்து நின்றது. 'புகழ்புரிந்த இல் இலோர்' என்புழிப்போல (சிவஞான சூ. 2. அதி. 4)

---

* நடையான் - நடையினால்.

60. மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு. (ம)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி - ஒருவற்கு நன்மையென்று சொல்லுவர் அறிந்தோர் மனையாளது நற்குண நற்செய்கைகளை, அதன் நன்கலம் (என்ப) நன்மக்கட்பேறு - அவைதமக்கு நல்ல அணிகலம் என்று சொல்லுவர் நல்ல புதல்வரைப் பெறுதலை.

அறிந்தோரென்பது எஞ்சிநின்றது. மற்று அசைநிலை. இதனால் வாழ்க்கைத் துணைக்கு ஆவதோரணிநலங்கூறி, வருகின்ற அதிகாரத் திற்குத் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்டது.

மணக்:— ஒருவனுக்கு அழகு என்று சொல்லுப மனையாள் ஒழுக்கமுடையளாதலை; அவ்வழகின்மேலே நல்ல அணிகலன் என்று சொல்லுப நல்ல புதல்வரைப் பெறுதலை என்றவாறு.

பழைய:— ஒருவர்க்கு நன்மையென்று சொல்வது அறிந்தோர் மனையாளது நற்குண நற்செய்கைகளை. அவைதமக்கு நல்ல அணிகலம் என்று சொல்லுவர் நல்ல மக்களைப்பெறுதலை.

பரிதி:— எ-து பதிவிரதைக்கு அழகாவது இல்லறம் நடத்தல். அதுவன்றியே அவளுக்காபரணம் நல்ல புதல்வரைப்பெறுதல் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து வாழ்க்கைத் துணைக்கு நன்மையாவது, கற்பினால் மாட்சிமை பெறுதல்; அவர்க்கு அணிகலமாவது, சான்றோரால் மதிக்கப்பட்ட அறிவினையுடைய புதல்வரைப் பெறுதல் என்றவாறு.

மற்றிப்படியாதலால் புதல்வரைப் பெற்றாள் சிறப்பு அறிவிக்கின்றது.

இனிமற்றங்கனம் அன்புடையாளர்க்கே விருந்தினரைப் பேணி வழிபடலாவது என்பதனால் இதன்பின் வந்தது விருந்தோம்பல் என்னும் அதிகாரம்.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— முதல் நன்மையொடுகூடிய அறிந்தோர் என்பதனைத் தோன்றா எழுவாய் என்றார். இனி, முன்னர் "மிகச்செய்து தம் எள்ளுவாரை" "பகையென்னும் பண்பிலதனை" யென்பவற்றுள், பாற்று என வரும் வினைக்குறிப்பு முற்றுக்கேற்க நூல் முதலியவற்றை வருவித்தெழுதி

அவாய்நிலையான் வந்தது என்றார். ஆதலால் தோன்றா எழுவாய் சொல்லெச்சம் எனப்பெயரிட்டு இலக்கணநூற்கு உரையாசிரியர் முதலாயினோர் எழுதிய வாய்பாட்டான் எழுதினாரேனும், இவ்வுரையாசிரியர்க்கு அவாய்நிலையான் வந்ததென்பதே கருத்தென்க. "மீக்கூறு மன்னனிலம்" (386) உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும்' (667) என்பனவும் அது. அதன் எனச்சுட்டியதை அவையென்றுரைத்தார்; மாட்சி-நற்குண நற்செய்கையெனப் பன்மையாக்கியதால் என்க.

இராமா:— மற்று என்பதை மற்று நன்கலம் என்ப எனக்கூட்டி 'மற்றறிவாம் நல்வினை' என்ற இடத்துப்போல பிற்பட நன்கலம் என்று சொல்வர் காலங்குறித்து நின்றது எனக் கொள்க.

மேற்கோள்பகுதி :

குணசா:— அலகிட்டு ஓசையூட்டுதற்கு எடுத்தாளப்பெற்றுள்ளது (யா. கா. 26.)

சிவஞான:— வருகின்ற பாதத்துக்கும் தோற்றுவாய் செய்ததூஉம் ஆயிற்று 'மங்கலம்.......பேறு' என்புழிப்போல் (சிவஞானபோ. சூ. 8, அதி. 4)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"கடவுட் கற்பொடு குடிக்கு விளக் காகிய
புதல்வர்ப் பயந்த புகழ்மிகு சிறப்பின்
நன்னராட்டி" —அகம். 184 : 1-2.

"மனைக்கு விளக்கம் மடவார் மடவார்
தமக்குத் தகைசால் புதல்வர்" —நான்மணி.103.

குறள் வைப்புமுறை.

பரிமே:— மனைத்தக்க, மனைமாட்சி, இல்லதென், பெண்ணிற், தெய்வந், தற்காத்து, சிறைகாக்கும், பெற்றான், புகழ்புரிந், மங்கலமென்ப.

மணக்:— மனைத்தக்க, மனைமாட்சி, சிறைகாக்கும், பெண்ணிற், புகழ்புரிந், இல்லதென், தற்காத்து, தெய்வந், பெற்றான், மங்கலம்.

பரிதி:— மனைத்தக்க, தற்காத்து, பெண்ணிற், பெற்றான், தெய்வந், இல்லதென், மனைமாட்சி, சிறைகாக்கும், புகழ்புரிந்த, மங்கலம்.

காளிங்:— பெண்ணிற், சிறைகாக்கும், புகழ்புரிந், தற்காத்து, தெய்வந், பெற்றான், இல்லதென், மங்கலம்.

7. புதல்வரைப்பெறுதல்

பரிமே:— அஃதாவது இருபிறப்பாளர் மூவரானும் இயல்பாக இறுக்கப்படுஉங் கடன் மூன்றனுள் முனிவர்கடன் கேள்வியானும், தேவர் கடன் வேள்வியானும், தென்புலத்தார்கடன் புதல்வரைப் பெறுதலானும் அல்லது இறுக்கப்படாமையின், அக்கடனிறுத்தற்பொருட்டு நன்மக்களைப் பெறுதல். அதிகாரமுறைமை மேலே பெறப்பட்டது.

மணக்:— புதல்வரைப் பெறுதலாவது புதல்வரைப் பெற்ற தனாலாய பயன்கூறுதல்.

பழைய:— புதல்வரைப் பெறுதலாவது இல்வாழ்க்கைக்குப் புதல்வர் வேண்டுதலால் அவர் குணத்தை யுரைத்தது.

பரிதி:— இல்வாழ்க்கைக்குப் புதல்வர் வேண்டுதலால் அவர் குணத்தை யுரைத்தது.

61. பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பெறும் அவற்றுள் - ஒருவன் பெறும் பேறுகளுள், அறிவு அறிந்த மக்கட்பேறு அல்ல பிற - அறிய வேண்டுவன அறிதற் குரிய மக்களைப் பெறுதலல்லது பிறபேறுகளை, யாம் அறிவது இல்லை - யாம் மதிப்பதில்லை.

அறிவதென்பது அறிதலைச் செய்வதென அத்தொழின்மேல் நின்றது. காரணமாகிய உரிமை காரியமாகிய அறிதலைப் பயந்தேவிடும் ஆதலான், அத்துணிவுபற்றி 'அறிந்த' என இறந்தகாலத்தாற் கூறினர். அறிவறிந்த என்றதனான், மக்களென்னும் பெயர் பெண்ணொழித்து நின்றது. இதனாற் புதல்வர்ப்பேற்றினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஒருவன் பெறும் பொருள்களுள் * அறிவுடைய மக்களைப்பெறுதல் பயன்படுவது. ஒழிந்த பொருள்களெல்லாம் அவற்றினும் சிறந்தனவாக யாம் கண்டறிவதில்லை என்றவாறு.

---

* 'அறிவுடைய மக்கட்பேறு' என பாடங்கொண்டனர்போலும்.

பழைய:— உலகத்தில் பிறந்தார் பெறும்பேற்றுக்குள் புதல்வரைப் பெறுதலைப்போலப் பேறில்லை.

பரிதி:— எ-து உலகத்திற் பெறும் பேறுகளுக்குள் புதல்வரைப் பெறுதல்போல் பேறில்லை; அதிலும் பொன்னுமாய் மணமுமானாற்போலே அறிவறிந்த கல்விச் செல்வமான பிள்ளையைப் பெறுதல் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து அறிவினை முழுதும் அறிந்து நெறிக்குரியராகிய மக்கட் பேறல்லது வேறுபெறும்பேறு சிறந்ததாக யான் கருதியிருப்ப தொன்றும் இல்லை இல்வாழ்பவர்க்கு என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— அறிவது என்பது அறிதல் எனத் தொழிற்பெயராய் நின்றது; 'உடுப்பதூஉம் உண்பதூஉம் காணிற்பிறர்மேல்' (1079) என்பதும் அது. ஈண்டு இவ்வாறு உரைத்தது பிற என்னும் பன்மையைப் பரிகரித்தது என்க. "வழுவாவியல்" (142) என்னுங் கோவையாருள் 'குழாங்கள் எல்லாம் ... ... நிற்பதாவது' என்பதுமது. இனிப் பெரும்பாலும் துவ்வீறு வினைமுதற்பொருட்டாய் வருவது வந்தவழிக்காண்க. "நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடுபழகினும் பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதைமைத்தே" "சான்றோனெனக் கேட்டதாய்" (69) என்பவற்றால் 'அறிவறிந்த' என்பது பெண்ணொழி மிகுசொல். "ஊரவர் கௌவை எருவாக" (1147) என்பது ஆணொழிமிகுசொல். அறிவறியு மக்களென்றது அறிதலுரிமை ஆண்மைக்கே சிறந்ததாகலின் காரணமாகிய உரிமை காரியமாகிய அறிதலைப்பயந்தே விடுமாகலின் அத்துணிவுபற்றி "அறிந்த" என இறந்தகாலத்தாற் கூறினார். "போதுகுலாய ... . மாதுகுலாய மென்னோக்கி சென்றார்" என்னுங் கோவையாருள் (316) செல்வாரென்பதனைச் 'சென்றார்' என்றதும், 'தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார், (348) என்பதும், 'விழுமணிப்பூணினானை வீற்றிரீஇ விதியிற் சொன்னான்' என்னுஞ் சிந்தாமணியும் (முத்தி. 307) அது.

இராமா:— இனி வேறோர் முடிபு: பெறுமவற்றுள் - ஒருவன் பெறும் பேறுகளுள், அறிவு - அறிவினாலே. அறிந்த - அறியவேண்டியவைகளை அறியத்தக்க, மக்கட்பேறல்ல பிற - மக்கட்பேறல்லாதவையாகிய பிற பேறுகளை, யாம் அறிவதில்லை - பேறாக நாம் மதிப்பதில்லை.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள் (மாற. 251 உரை)

சுவாமி;— வினைமுற்றுப்பெயர் தொழிற் பெயரில் வந்ததற்கு 'அறிவது' என்பது மேற்கோள். (இ. கொ. சூ. 83)

ஒப்புமைப்பகுதி :

" ஆர்கலி உலகத்து மக்கட் கெல்லாம்
மக்கட் பேற்றிற் பெறும் பேறில்லை. —முதுமொழிக். 51.

62 எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின். (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா - வினைவயத்தாற் பிறக்கும் பிறப்பேழின்கண்ணும் ஒருவனைத் துன்பங்கள் சென்றடையா, பழி பிறங்காப் பண்பு உடை மக்கட்பெறின் - பிறராற் பழிக்கப்படாத நற்குணங்களையுடைய புதல்வரைப் பெறுவானாயின்.

அவன் தீவினை வளராது தேய்தற்குக் காரணமாகிய நல்வினைகளைச் செய்யும் புதல்வரைப் பெறுவனாயின் என்றவாறாயிற்று.

பிறப்புஏழாவன:

" ஊர்வ பதினொன்றும் ஒன்பது மானுடம்
நீர்பறவை நாற்காலோர் பப்பத்துச்—சீரிய
பந்தமாந் தேவர் பதினா லயன்படைத்த
அந்தமில்சீர்த் தாவரநா லைந்து "

தந்தை தாயர் தீவினை தேய்தற்பொருட்டு அவரை நோக்கிப் புதல்வர் செய்யுந் தானதருமங்கட்கு அவர் நற்குணங் காரணமாகலின், பண்பென்னுங் காரணப்பெயர் காரியத்தின்மேல் நின்றது.

மணக்:— எழுபிறப்பினுந் துன்பங்கள் சாரா ஒரு பிறப்பிலே பழியின்கண் மிகாத குணத்தினையுடைய புதல்வரைப் பெறுவாராயின் என்றவாறு.

பழைய:— தேவர், அசுரர், நரர், மிருகம், பட்சி, ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரம் என்னும் எழுபிறப்பிற் சென்றாலும் வினைபற்றி எழுந் துன்பங்கள் உளவாகா; பழியில்லாத பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்க்கு.

அதெப்படி யென்னில் புத்திரனாலே பரகதியுண்டாம் என்பது.

15

பரிதி:— தேவர், மனிதர், மிருகம், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, பட்சி, தாவரம் என்னும் எழுபிறப்பிற் சென்றாலும் எழு நரகத்திற் சென்றாலும் துன்பம் வராது; நல்ல புத்திரனைப் பெற்றவர்க்கு என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— தானந்தவங்களைச் செய்யுமக்களென்றது தவத்தின் காரணமான பண்புடைமக்கள் என்றதனால் காரணப்பெயர் காரியத்தின் கண் நின்றது.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"சொல் மறுமகப் பெற்றவர் அருந்துயர் துறந்தார்"
—கம்ப. அயோத். மந்திரப். 70.

"எழுமைப் பிறப்பும் தீவினைவந் தெய்தாச் சிறப்பும்"
—விநாயக. அரசி. 21.

"நீ என் அருமை நன் மகனாலன்றோ இருமையும் அடைவாய்"
—திருவிளை. மாமனாக. 5.

63 தம்பொரு ளென்பதம் மக்கள் அவர்பொருள்
தந்தம் வினையான் வரும். (ங)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தம் மக்கள் தம்பொருள் என்ப - தம்புதல்வரைத் தம்பொருளென்று சொல்லுவர் அறிந்தோர், அவர் பொருள் தந்தம் வினையான் வரும் - அப்புதல்வர் செய்த பொருள் தம்மைநோக்கி அவர்செய்யும் நல்வினையானே தம்பால் வரும் ஆதலான்.

தந்தம் வினையென் புழித் தொக்கு நின்ற ஆறும்வேற்றுமை முருகனது குறிஞ்சி நிலம் என்புழிப்போல உரிமைப் பொருட்கண்வந்தது. பொருள் செய்த மக்களைப் பொருளென உபசரித்தார். இவையிரண்டு பாட்டானும் நன்மக்கட்பெற்றார் பெறும் மறுமைப் பயன் கூறப்பட்டது.

மணக்:— தம்முடைய பொருளென்று சொல்லுவர் உலகத்தார் தம்மக்களை; * அம்மக்களுடைய பொருள் தத்தம்முடைய வினையோடே கூடவருதலான்.

* "மக்களாகிய"—பா - ம்.

பழைய:— தமக்கு அழியாத உடைமையாவது புதல்வர். அவரவர் பேறு தாம்தாம்செய்த வினையால் வரும் என்றவாறு.

பரிதி:— எ-து தமக்கு அழியாத உடமையாவர் புதல்வர். அந்தப்புதல்வரென்னும் பேறு தாந்தாம் செய்த விதி வசத்தால் வரும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து குணச்செல்வம் குலச்செல்வம் பொருட்செல்வம் செவிச் செல்வம் என்றிவை முதலாக உலகத்து எண்ணி வருகின்ற செல்வங்கள் அனைத்தினும் இனிய செல்வமாவது அறிவுடைய புதல்வரைப் பெறுதல்; புதல்வர்க்குச் செல்வமாவது பெரிய தகைமையாகிய தவத்தினுல் வருவது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— தந்தம் வினை யென்புழித் தொக்குநின்ற ஆறும் வேற்றுமை உரிமைப்பொருட்கண் வந்தது. ஆறுவதன் சூத்திரத்துள் 'இயற்கையின் உடைமையின் முறைமையிற் கிழமையின்' (தொல். சொல். 80) என்னுங் கிழமைக்கிழமை என்க. இதற்கு நச்சினுர்க்கினியர் நிலம் பொருள் காலம் மூன்றனையும் பற்றிவரும் என்று முருகனது குறிஞ்சி, வெள்ளியதாட்சி, காட்டது யானை எனக்காட்டினுர். அஃதன்றியும் ஈண்டு வினையும் கிழமைக்கிழமையாயிற்று. அடிப்பாடு காரணமாகத் தந்தம் என விகார மாயிற்று. அடிப்பாட்டினைத் தொடைநோக்கி யென்பர் இவ்வுரை ஆசிரியர். பதிற்றுப் பத்தினுள் 'குவியற்கண்ணி' (3ம் பத் - 1) என்னுந் தொடைநோக்கி 'மிதியற் செருப்பிற் பூழியர் கோவே' என வலிந்து நின்றது என்ற உரையானும் அறிக.

மேற்கோள்பகுதி :

மயிலை:— 'தம்பொருளென்ப' என்பது சிறப்பினுல் உயர்திணை அஃறிணையானதற்கு மேற்கோள் (நன் சூ. 378.)

சங்:— இவ்வுரும் உயர்திணை அஃறிணையானதற்கே மேற்கோள் காட்டுவர். (நன். சூ. 379.)

நச்:— 'தம்பொருளென்ப' சிறப்பினுல் உயர்திணை அஃறிணை யானதற்கு மேற்கோள் (தொல். சொல். 410.)

யா. வி. உரை:— மகரக் குறுக்கம் வந்த செய்யுளுக்கு மேற் கோள் (சூ. 2)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"பொன்போற் புதல்வர் பெருதிரும்" —புறம். 9: 4.

"பொன் போற் புதல்வர் " —ஐங்குறு. 265.

"மக்களின் ஒண்மையவாய்ச் சான்றபொருளில்லை." —நான்மணி. 55.

64. [1] அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
சிறுகை யளாவிய கூழ். (௪)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே - சுவையான் அமிழ்தத்தினும் மிக இனிமை யுடைத்து; தம்மக்கள் சிறுகை அளாவிய கூழ் - தம் மக்களது சிறுகையான் அளாவப்பட்ட சோறு.

சிறுகையான் அளாவலாவது [2] "இட்டுந் தொட்டுங் கௌவியுந் துழந்தும் நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்தல்."

மணக்.— இனிமையுடைத்தாகிய அமிழ்தினும் மிக இனிது தம்முடைய மக்கள் சிறுகையாலே அளையப்பட்ட கூழ் என்றவாறு.

பழைய:— தேவர்களமுதம் அமுதமாகாது. அதனினும் அமிர்தம் பிள்ளைகள் சிறுகையான் அளைந்த அசனம் என்பதாம்.

பரிதி:— எ-து அமிர்தத்திலும் தன் பிள்ளையின் சிறுகையினால் அளாவி யணைந்த அசனம் இரசம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து அமரர் கடைந்தெடுத்த அமிர்தத்தினும் மற்றிது மிகவும் தமக்கினிமை உடைத்து; அது யாதெனில் நம் புதல்வரது விரகறியாப் பருவத்து அச்சிறு கையால் தாம் உண்ணும் காலத்து அங்கோடு இங்கோடு அளாவிய உணவானது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண் :— இனிது - இனிமையையுடைத்து என வினைக்குறிப்புச் சொல்லாயிற்று. 'இட்டுந் தொட்டும் கவ்வியுந்துழந்தும் நெய்யுடை அடிசில்

[1] "அமுதினும்" காளிங் — பா - ம். [2] புறநா. 188.

மெய்பட விதிர்த்தல்' என்பது பாட்டுக்குறை. இவ்வுரையாசிரியர் பழைய பாட்டினையே வாசகமாக்குவர்.

மேற்கோள்பகுதி :

குணவீர:— 'அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே' உயர்வுசிறப்பும்மை. (நேமி. சூ. 52 உரை.)

யா. வி. உரை:— மருட்செந்தொடைக்கு மேற்கோள் (சூ. 53)

விகற்பக்குறள் வெண்பாவிற்கு மேற்கோள் (சூ. 59)

குண:— மருட்செந்தொடைக்கு மேற்கோள் (யா. கா. 43)

65. மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்றவர்
சொற்கேட்டல் இன்பஞ் செவிக்கு. (ரு)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— உடற்கு இன்பம் மக்கள் மெய் தீண்டல் - ஒருவன் மெய்க்கின்பமாவது மக்களது மெய்யைத் தீண்டுதல், செவிக்கு இன்பம் அவர் சொற்கேட்டல் - செவிக்கின்பமாவது அவரதுசொல்லைக் கேட்டல்.

மற்று வினைமாற்று. மக்களது மழலைச்சொல்லேயன்றி அவர் கற்றறிவுடையராய்ச் சொல்லுஞ் சொல்லும் இன்பமாகலின், பொதுப் படச் சொல்லென்றார். தீண்டல் கேட்டல் என்னுங் காரணப்பெயர்கள் ஈண்டுக் காரியங்களின்மேல் நின்றன.

மணக்:— தம்மக்கள் தமதுடம்பினைச் சார்தல் தம்முடம்பிற்கு இன்பமாம். அவர் சொற்களைக் கேட்டல் செவிக்கின்பமாம் என்றவாறு.

பழைய:— மக்கள் தாய்தந்தையராகிய தம்முடைய மெய்யைத் தீண்டில் உடற்கு இன்பம். அவர்கள் வார்த்தையைக்கேட்டல் செவிக் கின்பம்.

* பரிதி:— எ - து. தன் புதல்வர் மெய்தீண்டல் உடற்கு இன்பம்; அவர் வார்த்தை கேட்டல் ஐம்புலத்துள் ஒன்றான செவிக்கு இன்பம் என்றவாறு.

---

* 'தீண்டில்' 'கேட்கில்' எனவும் பாடம்.

காளிங்:— எ-து இனிய புதல்வர் வளர்ந்தும் தளர்நடையிட்டும் வந்து ஏறி, மற்றவர் மெய்யினைத் தீண்ட, அதுவே இல்வாழ்வோர்க்கு உடற்கின்பமாவது. பின்பு அறிவுடையராயினவிடத்து எழுத்தோடு புணர்ந்த சொல் பிறந்ததாயின் மற்றவர் எழுத்தோடு புணர்ந்த சொற்கேட்டல் முன்பினும் தமது செவிக்கு இனிய இன்பமாம் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— மற்று - வினைமாற்று. தீண்டல் கேட்டல் காரணமாகப் பிறக்கும் இன்பம் என்னுது அவற்றையே இன்பமென்றதனால் காரணப் பெயர் காரியத்தின்மேல் நின்றது. இவ்வாறு வருவனவற்றிற்கெல்லாம் இதனைக்கொண்டே பொருளாக்குக.

மேற்கோள்பகுதி :

யா. வி. உரை;— குற்றியலிகரம் வந்த செய்யுளுக்கு மேற்கோள் (சூ. 2.) குற்றியலிகரம் அலகுபெறுமைக்கு மேற்கோள் (சூ. 4.)

66. குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொற் கேளா தவர். (சா)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— குழல் இனிது யாழ் இனிது என்ப - குழலிசையினிது யாழிசையினிதென்று சொல்லுவர், தம்மக்கள் மழலைச்சொல் கேளாதவர்-தம்புதல்வருடைய குதலைச்சொற்களைக் கேளாதவர்.

குழல் யாழ் என்பன ஆகுபெயர். கேட்டவர் அவற்றினும் மழலைச்சொல் இனிதென்பர் என்பது குறிப்பெச்சம். இனிமைமிகுதிபற்றி மழலைச்சொல்லைச் சிறப்புவகையானுங் கூறியவாறு. இவை மூன்று பாட்டானும் இம்மைப்பயன் கூறப்பட்டது.

மணக்:— குழலோசை யினிது. யாழோசை யினிது என்று சொல்வர். தம்மக்களது மழலைச்சொற்களைக் கேளாதவர். கேட்டவர் சொல்லார்.

பழைய:— குழலினோசையினிது அதிலும் யாழினோசை இனிது என்பர்; தம்மக்கள் மழலைச்சொல்லைக் கேளாதவர்.

பரிதி:— எ - து குழலோசை நல்லது யாழோசை நல்லது என்பர் தம் மக்களிடம் மழலைச்சொல் கேளாதபேர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து பரதம் பற்றிய குழலின் ஓசையும் பண்ணினைப்பற்றிய யாழினோசையும் மிக இனிது என்பர்; குழவிப் பருவத்து இயல்பாகிய மழலைச்சொல்லைப் பெரிதும் செவிக்குச் சுவையாகக் கேட்டறியாத புல்லறிவாளர் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— கேளாதவர் எனவே கேட்டவர் மழலையே இனிதென்பர் என்பது தோன்றுதலான் அது குறிப்பெச்சம்.

மேற்கோள்பகுதி :

குண:— குற்றியலிகரம் ஒற்றியல்பினவாய் நின்று அலகு பெறுமைக்கு மேற்கோள். (யா. கா. 38.)

நச்:— இவ்வும் இதற்கே மேற்கோள் காட்டுவர். (தொல். செய்யு. 8.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

" ஐய, காமரு நோக்கினை அத்தத்தா என்னுநின்
தேமொழி கேட்டல் இனிது." —கலி. 80 : 14.

" யாழொடும் கொள்ளா பொழுதொடும் புணரா
பொருளறி வாரா வாயினும் தந்தையர்க்கு
அருள் வந்தனவால் புதல்வர்தம் மழலை." —புறம். 92 : 1 - 3.

" அவர்மழலை கேட்டல் அமிழ்தினும் இனிதே." —இனியவை 15.

" எழுத்தி னறமுறா வழுத்து பொருளின்றிக்
குறிப்பொடு படாது வெறித்தபுன் சொல்லே
ஆயினும் பயந்ததன் சேயவர் சொலுமொழி
குழலினும் யாழினும் அழகிதாம்." —திருக்கழு. 28 : 2 - 5.

67. தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல். (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தந்தை மகற்கு ஆற்றும்நன்றி - தந்தை புதல்வனுக்குச் செய்யும் நன்மையாவது, அவையத்து முந்தி இருப்பச்செயல் - கற்றாரவையின்கண் அவரினும் மிக்கிருக்குமாறு கல்வி யுடையனாக்குதல்.

பொருளுடையனாக்குதல் முதலாயின துன்பம்பயத்தலின் நன்மையாகா என்பது கருத்து. இதனால் தந்தைகடன் கூறப்பட்டது.

மணக்:— தந்தை மகனுக்குச் செய்யும் உபகாரம் அவையின் கண்ணே முந்தியிருக்குமாறு கல்வியுண்டாக்குதல் என்றவாறு.

பழைய:— புதல்வற்குத் தந்தைசெய்யும் உதவியாவது ஸ்தானத்தில் நடுவே முந்தி அழைப்பித்து இருக்கும்படியாக அறிவுண்டாக்குதல்.

*** பரிதி:—** எ-து புதல்வற்குத் தந்தை செய்யும் உதவி ஐந்து வயதில் வாசிப்பிவித்து சமர்த்தனானபின்பு ஆஸ்தானத்தில் அழைத்து இருத்திக்கொள்ளும்படியாக அறிவுண்டாக்குதல் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து மற்று ஆங்கனம் இனிமை நுகர்ந்து இன்புறாந் தந்தையானவன் புதல்வருக்குச் செய்யும்நன்மை யாதோவெனின் பெரிய நன்ஞானக்கேள்வி உடையனாகச் செய்து சான்றோர் அவையின்கண் சென்று மற்றவரால் முதன்மை பெற்றிருப்பதாகச் செய்கை என்றவாறு.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"எச்சம் எனஒருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றல்ல பிற." —நாலடி. 134.

"குழுமும் அவையின் முந்தியிருப்ப அறிவுகொளுத்தல் வேண்டுமால்"
—விநா, அரசி. 21.

---

* 'உதவி அவை ஐந்துள் முந்தியிருப்ப' எனப்பாடங்கொண்டார்.

68. தம்மிற்றம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது. (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தம்மக்கள் அறிவுடைமை - தம்மக்களதறிவுடைமை, மா நிலத்து மன் உயிர்க்கெல்லாம் தம்மின் இனிது - பெரியநிலத்து மன்னி நின்ற உயிர்கட்கெல்லாந் தம்மினும் *இனிதாம்.

ஈண்டு அறிவென்றது இயல்பாகிய அறிவோடு கூடிய கல்வியறிவினை. மன்னுயிர் என்றது ஈண்டறிவுடையார்மேனின்றது, அறிவுடைமை கண்டு இன்புறுதற்கு உரியார் அவராகலின். இதனால் தந்தையினும் அவையத்தார் உவப்பர் என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— தம்மக்கள் அறிவுடையரானால் அது, தம்மினும் உலகத்து உயிர்கட்கெல்லாம் இனிதாம் என்றவாறு.

பழைய:— தம்மிலும் தம்புதல்வர் அறிவிற் பெரியராயின் உலகத்துள்ளோர்க்கெல்லாம் மகிழ்ச்சியாம்.

பரிதி:— எ - து தம்மிலும் புதல்வர் அறிவினராகில் உலகத்தார்க் கெல்லாம் இனிமையாம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தம் புதல்வர் அறிவுடைமையின் மிகுதியைக் கண்டு தாம் இன்புறுவது அன்றி, மாநிலத்து மன்னுயிர்கட்கு எல்லாம் இன்புறத்தக்க இனிமையைக் கொடுக்கும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி

இராமா:— தம்மின் என்னும் உறழ்பொருளிலேவந்த இன் உருபு இனிது என்னும் குறிப்புவினைகொண்டு முடிந்தது.

இனி வேறோர் உரை:— தங்களைக்காட்டிலும் தங்கள் புத்திரர் அறிவுடையார் என இருக்கும் தன்மையானது தங்களுக்கு இனிதாதலே அன்றி உலகத்தில் நிலைபெற்ற எல்லாஉயிர்கட்கும் இனிதாம் என்றவாறு.

* 'இனிது - நன்மையாம். நன்மையாகிறது கல்வியை அறிந்து ஒருவருக்கும் தீங்கு செய்யாமல் இருக்கிறது'. —கவிராஜபண்டிதர்.

எல்லாமன்னுயிர்க்கும் எனக்கூட்டி முற்றும்மை விகாரப்பட்டு நின்றது எனக்கொண்டு அதனை இறந்ததுதழீஇய எச்ச உம்மையுமாக்குக. அறிவுடையராயின காலத்துப் பிறிதோருயிர்க்கும் தீங்கு செய்யாராதலால் மாநிலத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இனிது என்றார். தாதையர் தம் புதல்வரைத் தம்மினும் கல்வியறிவுடையராய்ச் செய்யவேண்டும் என்பது இதன் கருத்து.

69. ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய். (௯)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— ஈன்ற பொழுதின் பெரிது உவக்கும் - தான் பெற்ற பொழுதை மகிழ்ச்சியினும் மிகமகிழும், தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய் - தன்மகனைக் கல்வி கேள்விகளான் நிறைந்தான் என்று அறிவுடையோர் சொல்லக் கேட்ட தாய்.

[1] கவானின்கட்கண்ட பொதுவுவகையினுஞ் சால்புடையனெனக் கேட்ட சிறப்புவகை பெரிதாகலின் பெரிதுவக்கும் எனவும், பெண்ணியல் பால் தானாக அறியாமையின் கேட்டதாய் எனவுங்கூறினார். அறிவுடையார் என்பது வருவிக்கப்பட்டது, [2] சான்றோன் என்றற்குரியர் அவராகலின். தாயுவகைக்கு அளவின்மையின், அஃது இதனாற் பிரித்துக்கூறப்பட்டது.

மணக்:— தான் பெற்ற காலத்தினும் மிக மகிழும்; தன்மகனைச் சான்றோனென்று கேட்டகாலத்துத் தாய் என்றவாறு.

பழைய:— சனனகாலத்தில் ஆண்பிள்ளையென்று சொல்லக் கேட்ட மகிழ்ச்சியினும் தன்பிள்ளை அறிவினாற் பெரியன் என்று கேட்ட தாய் மகிழ்ச்சியுடையளாம்.

பரிதி:— எ - து ஈன்றகாலத்தில் ஆண்பிள்ளை என்று சொல்லக் கேட்ட மகிழ்ச்சியிலும் தன் பிள்ளை அறிவினால் பெரியவன் என்று கேட்ட தாய்க்கு அதிலும் மகிழ்ச்சி என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து மற்றிவனைத் தான் முன்னம் ஈன்றெடுத்த அப்பொழுதினும், பெரிதும் மனமகிழும்; பின் புதல்வனை உலகத்துச்

---

[1] 'கவானின் மகற்கண்ட'. பி. ம்.

[2] 'சான்றோன் - நல்லவன்.' —கவிராஜபண்டிதர்.

சிறந்தோர் பலரும் 'இவன் பெரிதுஞ் சால்புடையான்' என்று எடுத்து உரைப்பக் கேட்ட தாயானவள் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— சான்றோன் - கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்தோன். பெரிது என்பது வினைக்குறிப்புப் பெயராகாது உரிச்சொல்லாய் மிக எனக் குணத்தின்மேல் நின்றது.

இராமா:— தாயின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லாததினாலே மேலே தம்மின் என்று கூட்டிச் சொன்னதல்லாமல் இதனாலே பிரித்துச் சொல்லப்பட்டது.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"மீனுண் கொக்கின் றூவியன்ன
வானரைக் கூந்தன் முதியோள் சிறுவன்
களிறெறிந்து பட்டன னென்னு முவகை
யீன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே." —புறநா. 277.

"நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்றோள்
முளரி மருங்கின்முதியோள் சிறுவன்
படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற
மண்டமர்க் குடைந்தன னாயி னுண்டவென்
முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்து வேறாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணூஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே." —புறநா. 278;

"வையகமாம் குலமடந்தை மன்னபயன்
தன்னுடைய மரபு கேட்டே
ஐயனையான் பெற்றெடுத்த அப்பொழுதும்
இப்பொழுதொத் திருந்த தில்லை" —கலிங். 210:

"மற்றவன் சொன்ன வாசகம் கேட்டலும் மகனைப்
பெற்ற அன்றினும் பிஞ்ஞகன் பிடித்த அப்பெருவில்
இற்ற அன்றினும் எறிமழுவாளவன் இழுக்கம்
உற்ற அன்றினும் பெரியதோர் உவகையன் ஆனான்"

—கம்ப. அயோத். மந்திர. 42.

70. மகன்தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன்தந்தை
* என்னோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல். (ம)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— தந்தைக்கு மகன் ஆற்றும் உதவி-கல்வியுடையனாக்கிய தந்தைக்கு மகன் செய்யுங் கைம்மாறாவது, இவன் தந்தை என் நோற்றான் கொல் எனும் சொல் - தன்னறிவும் ஒழுக்கமுங் கண்டார் இவன்தந்தை இவனைப்பெறுதற்கு என்ன தவஞ் செய்தான்கொல்லோ என்று சொல்லுஞ்சொல்லை நிகழ்த்துதல்.

சொல் என்பது நிகழ்த்துதலாகிய தன்காரணந் தோன்ற நின்றது. நிகழ்த்துதல் அங்ஙனஞ் சொல்ல ஒழுகல். இதனாற் புதல்வன் கடன் கூறப்பட்டது.

மணக்:— மகன்தந்தைக்குச் செய்யும் உபகாரம் இவன்தந்தை என்னதவம் செய்தான் என்று உலகத்தார் சொல்லுஞ் சொல்லைப் படைத்தல் என்றவாறு.

இது நெறியின் ஒழுகுவாரை உலகத்தார் புகழ்வார் ஆதலான் மகனும் ஒழுக்கமுடையனாகவேண்டும் என்றது.

பழைய:— புதல்வர் தந்தைக்குச் செய்யும் உபகாரம் இவரைப் பிள்ளையாய்ப் பெறும்படியாக இவர்தந்தை என்னதவம் பண்ணினாரோ என்று சொல்லும்படியாக அறிவுடையனாதல்.

---

* 'இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல் என்னும்சொல் - தான் நல்ல ஆசாரத்துடனேயும், வணக்கத்துடனேயும், நல்லவிரதத்துடனேயும் நடந்தால் அதைக் கண்டபேர் இப்படிப்பட்ட பிள்ளையைப் பெற்ற தகப்பன் என்ன தபசு பண்ணினானோ என்று சொல்லிக்கொள்வார்கள்' —கவிராஜபண்டிதர்.

பரிதி:— எ - து புதல்வர் தந்தைக்குச் செய்யும் உதவி இவரைப் பிள்ளையாகப் பெறும்படி இவர்தந்தை என்னதவஞ் செய்தாரோ என்று சொல்லும்படியாக அறிவுடையனுதல் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து மற்று இங்ஙனம் தன்னைக் கல்வியாலும் மற்றறிவுடைமையாலும் உணர்வுடையனுகச் செய்த தந்தைக்குப் புதல்வன் செய்யுங் கைம்மாறு யாதோவெனின், மற்று, இவன் தந்தையானவன் இவனைத் தனக்குப் புதல்வனுகப் பெறுதற்கு, 'முன்பு என்னதவம் செய்தானே' என்று உலகத்தார் ஏத்தி யெடுத்து உரைக்கும் சொல் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— மற்ற இசையெச்சங்கள் குறிப்பெச்சங்கள் வருவித்துச் சொல்லப்பட்டன.

குறள் வைப்புமுறை.

பரிமே:— பெறுமவற், எழுபிறப், தம்பொருள், அமிழ்தினு, மக்கண், குழலினி, தந்தை, தம்மிற், ஈன்ற, மகன்.

மணக்:— பெறுமவற், எழுபிறப், தம்பொருள், அமிழ்தினு, மக்கண், குழலினி, தம்மிற், ஈன்ற, தந்தை, மகன்.

பரிதி:— பெறுமவற், தம்மிற், ஈன்ற, குழலினி, அமிழ்தினு, மக்கண், தம்பொருள், எழுபிறப், மகன், தந்தை.

காளிங்:— பெறுமவற், குழலினி, அமிழ்தினு, மக்கண், தம்மிற், தந்தை, மகன், ஈன்ற, தம்பொருள், எழுபிறப்.

8. அன்புடைமை

பரிமே:— அஃதாவது அவ்வாழ்க்கைத்துணையும் புதல்வரும் முதலிய தொடர்புடையார்கண் காதலுடையனாதல். அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும். இல்லறம் இனிது நடத்தலும் பிறவுயிர்கண்மேல் அருள்பிறத்தலும் அன்பின் பயனாகலின், இது வேண்டப்பட்டது. வாழ்க்கைத்துணைமேல் அன்பில்வழி இல்லறம் இனிது நடவாமை "[1] அறவோர்க்களித்தலும் அந்தண ரோம்பலுந், துறவோர்க் கெதிர்தலுந் தொல்லோர் சிறப்பின், விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்தவென்னை" என்பதனானும், அதனாலருள் பிறத்தல் "[2] அருளென்னும் அன்பீன் குழவி" என்பதனானும் அறிக.

மணக்:— அன்புடைமையாவது தன்னைச் சார்ந்தார்மாட்டுக் காதலுடையவனாதல்.

பழைய:— தன் புதல்வரிடத்து அன்புடைமை உயிர்களிடந் தோறும் உண்டாக வேண்டுமாதலின் அன்புடைமையாயிற்று.

பரிதி:— அன்புடைமையாவது புதல்வரிடத்திலே அன்புடைமை, ஆத்மாக்களிடந்தோறும் உண்டாகவேணும் ஆதலால் அன்புடைமை யாயிற்று.

71. அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும். (க)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— அன்பிற்கும் அடைக்கும் தாழ் உண்டோ - அன்பிற் கும் பிறரறியாமல் அடைத்துவைக்குந் தாழுளதோ? ஆர்வலர் புன்கணீர் பூசல் தரும் - தம்மால் அன்புசெய்யப்பட்டாரது துன்பங்கண்டுழி அன்புடையார் கண் பொழிகின்ற [3]புல்லிய கண்ணீரே உண்ணின்ற அன்பினை எல்லாரும் அறியத் தூற்றும் ஆதலான்.

---

[1] சிலப் - கொலைக். 71 - 73. [2] குறள். 757.

[3] "கண்ணீரரும்பல் இறைவன் அருட்செயல்களை உளங்கொண்ட காலத்தும், இன்பக்காலத்தும், துன்பக்காலத்தும் நிகழும். யாண்டும் அன்புபற்றி நிகழ்வ தொன்றாகலானும், கண்ணீரரும்பல் மென்மையின் இளக்கத்தின் தன்மையாத லானும் புன்கணீர் என்றது புற்கென்ற மென்மையின் விளைவாகிய கண்ணீர்' —தொகுப்பாசிரியர்.

உம்மை சிறப்பின்கண் வந்தது. ஆர்வலரது புன்மை கண்ணீர் மேல் ஏற்றப்பட்டது. காட்சியளவைக்கெய்தாதாயினும் அநுமான அளவை யான் வெளிப்படுமென்பதாம். இதனுல் அன்பினதுண்மை கூறப்பட்டது.

மணக்:— அன்பினையடைக்குந் தாழும் உளதோ? அன்புடையார்மாட்டு உளதாகிய புல்லியகண்ணின் நீர்தானே ஆரவாரத்தைத்தரும் என்றவாறு.

பழைய:— அன்பு மனத்திலே இருந்தால் அதனைப் புறத்திலே புறப்படாமல் அடைத்து வைக்குந் தாழ் இல்லை. அன்பு இருந்த இடம் கண்ணீர் காட்டிக்கொடுக்கும்.

பரிதி:— எ-து அன்புமனத்திலே இருந்தால் அதனைப் புறத்திலே புறப்படாமல் அடைக்குந்தாழும் இல்லை; அன்பிருந்த இடங் கண்ணீர் காட்டிக் கொடுக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து நெஞ்சினுல் ஒருவர் மாட்டு ஒருவர் அன்புடையராயின் மற்றதற்கு முண்டோ பயன்படாமல் அடைப்பதோர் கருவி. அதனுல் ஒருவர்மாட்டு உள்ளத்து விருப்பமுடையவரது மென்கண்மைதானே பலரறியும் பூசலைத்தரும் என்றவாறு.

பூசலென்பது விசேஷம். புன்கண் என்பது கிருபை. கண்ணீர் என்பது பெருமை.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— அன்பிற்கும் என்ற உம்மை சிறப்புப்பொருள் படவும், உண்டோ என்ற ஓகாரம் எதிர்மறைப்பொருள்படவும் நின்றன. தெளிவுப்பொருள்படநின்ற ஏகாரம் குறைந்தும் நின்றது. புன்மை இங்கே துன்பத்தைக்குறித்து நின்றது. தாள் என்பது சினையாகுபெயராய்த் தாளிடப்பட்ட கதவின்மேனின்றது. இப்படிச்சொன்னதினுலே அன்பு பிரத்யட்சப்பிரமாணத்தால் காணக்கூடாதாகவும் அநுமானப்பிரமாணத்தால் வெளிப்படும் என்பதாயிற்று.

மேற்கோள்பகுதி :

சிவஞான:— முலைப்பாலும் கண்ணீரும் அன்பை விளக்கும் என்பது 'அன்பிற்கும் ....தரும்' என்பதனுல் அறிக. (சிவஞானபோ. சூ. 8, அதி. 2)

யா. வி. உரை:— இரண்டாம் எழுத்தொன்றிவந்த அடியெதுகைக்கு மேற்கோள். (சூ. 36.)

72. அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு. (உ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— அன்பிலார் எல்லாம் தமக்கு உரியர் - அன்பிலாதார் பிறர்க்குப் பயன்படாமையின் எல்லாப்பொருளானுந் தமக்கே யுரியர்; அன்புடையார் என்பும் பிறர்க்கு உரியர் - அன்புடையார் அவற்றானேயன்றித் [1]தம்முடம்பானும் பிறர்க்குரியர்.

ஆனுருபுகளும் பிரிநிலையேகாரமும் விகாரத்தால் தொக்கன. என்பு ஆகுபெயர். என்புமுரியராதல் "[2]தன்னகம் புக்க குறு நடைப் புறவின் தபுதி யஞ்சிச் சீரை புக்கோன்" முதலாயினோர்கட் காண்க.

மணக்:— அன்பிலாதார் எல்லாப் பொருளையுந் தமக்கு உரியராக வுடையர். அன்புடையார் பொருளேயன்றித் தம்முடம்புக்கு அங்கமாகிய எலும்பினையும் பிறர்க்கு உரிமையாக வுடையர் என்றவாறு.

அன்புடையார்க்கல்லது அறஞ்செய்தல் அரிது என்றாயிற்று.

பழைய:— அன்பிலார் தமக்கும் அன்பில்லை. அன்புடையார் என்பும் பலர்க்குப் பிரயோசனப்படும்.

பரிதி:— எ - து மனத்தில் அன்பில்லாதார் எல்லாவற்றாலும் தமக்குரியர். அன்புடையார் என்பும் பலர்க்குப் பிரயோசனப்படும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவர்மாட்டும் தன்னெஞ்சில் அன்பிலாதவர் யாவரே அவரே தம்முடம்பைப் பேணி பிறர்க்கும் ஈயாது பின்பும் நகைப்புக்கு உரியவராவார்; மற்றிவ்வாறன்றிப் பிறர்மாட்டு அன்புடையார்

[1] 'சரீரம் பிறருக்கு உரியதாய் இருக்கிறது பொருளையும் கொடுத்து, தங்கள் கையினாலே எடுக்கிறதும் பிடிக்கிறதும் செய்வது' —கவிராஜபண்டிதர்.

[2] புறநா. 43.

தமது பொருளெல்லாங் கொடுப்பதுமன்றித், தமது உடம்பு தானும் பிறவுயிர்க்கு ஓர் இடுக்கண்வரின் ஈந்துப் புகழினைப் பெறுவர் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— எல்லாம் உரியர், என்பும் உரியர் என்பவற்றைப் பொருளானும் உடம்பானும் உரியர் என்றதனல் ஆனுருபுகள் செய்யுட் டொடைகாரணமாக விகாரத்தாற்றெக்கன. ஆனுருபு ஈண்டு உருபிருந் தாங்கே தொகாமைபற்றி விகாரம் என்றார். சில உருபு இருந்தாங்கே தொகுவது 'வாயுணர்வின் மாக்கள்' (420) என்க. அதனை வாயால் நுகருஞ் சுவைகளை யுணரும் உணர்வு என விரியும் மூன்றும் வேற்றுமைத்தொகை யென்றார் அல்லது விகாரம் என்னுமையும் அறிக. கனலொடு புகையும், குடையொடு நிழலும் போலச் சிலசொல் உடன்தொக்கது.

ஓப்புமைப்பகுதி :

" ஈரம்வெய் யோர்க்கு நசைகொடை இனிது" —முதுமொழிக். 73.

73. அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்
கென்போ டியைந்த தொடர்பு. (௩)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— ஆர் உயிர்க்கு என்போடு இயைந்த தொடர்பு - பெறு தற்கரிய மக்களுயிர்க்கு உடம்போடுண்டாகிய தொடர்ச்சியினை, அன்போடு இயைந்த வழக்கு என்ப - அன்போடு பொருந்துதற்குவந்த நெறியின் பயனென்று சொல்லுவர் அறிந்தோர்.

பிறப்பினதருமை பிறந்தவுயிர்மேல் ஏற்றப்பட்டது. இயைந்த என்பது உபசாரவழக்கு. வழக்கு ஆகுபெயர். உடம்போடியைந்தல்லது அன்புசெய்யலாகாமையின், அது செய்தற்பொருட்டு இத்தொடர்ச்சி யுளதாயிற்று என்பதாம். ஆகவே, இத்தொடர்ச்சிக்குப் பயன் அன்பு உடைமை யென்றாயிற்று.

மணக்:— முற்பிறப்பின்கண் அன்போடு பொருந்தச் சென்ற செலவென்று சொல்லுவர்; பெறுதற்கரிய உயிர்க்கு இப்பிறப்பின்கண் உடம்போடு இடைவிடாத நட்பினை என்றவாறு.

பழைய:— எண்பத்துநான்கு நூறாயிரயோனிபேதத்துள் ஏனைய வற்றுட் பிறவாமல் மானிடயாக்கையிலே பிறந்த தன்மை முன் சென்மங் களிலே ஒரு தினையளவு அன்புடைமையாற் செய்த பலன்.

பரிதி:— எ-து உடலாவது நவதாதுவினால் ஆதாரம் பெற்ற தன்மைபோல உயிர்க்கும் அன்பினாலே ஆதாரம் பெறில் நிலைபெறும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து உலகத்தின்கண் பலவுயிர்கட்குத் தான்வைத்த அன்பொடு பொருந்திய வுயிரின் முறைமையென்று சொல்லுவர் சான்றோர்; அதுஎங்ஙனமெனின் அன்புடையாளனுக்குத் தன்னுடம்பொடு பொருந்திய உயிரினது தொடர்ச்சியினைப் போல என்றவாறு.

அல்லதூஉம் அன்புடைமை நிறைய வருமளவும், உடம்புக்கும் உயிருக்கும் உறவாய் நின்று பின்பு வீட்டின்பத்தைப்பெறும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— என்போடு உண்டாகிய என்னும் ஒற்றுமைவினையை வேற்றுமை வினையாக்கி யுரைத்ததனால் இயைந்த என்பது உபசார வழக்கு. இதனை வடநூலார், சையோகசம்பந்தவாசகத்தை சமவாயசம்பந்தத்திற்கு உரைத்ததனால் உபசாரமென்பர். ஒன்றற்குரியன வேறொன்றற்குவருதல் உபசாரம். மேல்வரும் உபசாரவழக்கிற்கெல்லாம் இவ்வாறே கொள்க. இது வடநூற்கருத்து. என்போடியைந்த என்றது தகுதியான் வந்தது. சிந்தாமணி நாமகளிலம்பகத்தில் 'கல்லார்மணிப்பூண்' (பதி. 9) என்னும் கவியானும் உணர்க. சொல்லதிகாரம் கிளவியாக்கத்தில் 'தகுதியும் வழக்கும்' (சூ. 17) என்னும் சூத்திரவிதியாற் பெறப்பட்டது.

இராமா:— இனி ஒருரை;— ஆருயிர்க்கு-அருமையாகிய உயிர்களுக்கு, என்போடியைந்த தொடர்பு-மக்கள் உடம்பொடு பொருந்திய சம்பந்தத்தை, அன்போடியைந்த-அதற்கு முன்னும் அந்த உயிர்கள் அன்பொடு பொருந்திவந்த, வழக்கு என்ப-நியாயப் பிரயோசனம் என்று சொல்லுவார் அறிந்தோர்.

அதற்குமுன் அந்த உயிர்கள் அன்பொடு பொருந்தாவிட்டால் பெறுதற் கருமையாகிய மானிட தேகத்தோடு சம்பந்தப்படாமல் இழிவாகிய மிருக முதலியவற்றின் தேகங்களோடு சம்பந்தப்படும்* என்பதாம். மக்கள் உடம்பொடு உயிர்க்குண்டாகிய சம்பந்தப் பிரயோசனம் அன்புடைமை என்றாயிற்று.

---

* 'உயிர் உடம்பொடு கூடினல்லது அன்பு பிறவாது. எலும்பு சதை உடைய பஞ்சேந்திரிய ஜீவன்களுக்கே அன்பு பிறக்கும். மற்றை இந்திரிய ஜீவனுக்கு அன்பு பிறவாது' —கவிராஜபண்டிதர்.

ஒப்புமைப்பகுதி :

" அன்புடை ஆருயிர் அரசர்க் கருளிய
என்புடை யாக்கை யிருந்தது காணாய். "
—மணி - ஆபுத்திர. 170-171.

" என்பென்ப தியாக்கை என்ப துயிரென்பது இவைகளெல்லாம்
பின்பென்ப அல்லவேனும் தம்முடை நிலையிற் பேரா
முன்பென்ப உளதென் றாலும் முழுவதும் தெரிந்த வாற்றால்
அன்பென்பது ஒன்றின் தன்மை அமரரும் அறிந்தது தன்றால் "
—கம்ப. யுத்த. மருத். 4.

74. * அன்பீனும் ஆர்வம் உடைமை அதுஈனும்
நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு. (௪)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— அன்பு ஆர்வமுடைமை ஈனும் - ஒருவனுக்குத் தொடர்புடையார்மாட்டுச் செய்த அன்பு அத்தன்மையாற் பிறர்மாட்டும் விருப்பமுடைமையைத்தரும், அது நண்பு என்னும் நாடாச்சிறப்பு ஈனும் - அவ்விருப்பமுடைமைதான் இவற்குப் பகையும் நொதுமலும் இல்லையாய் யாவரும் நண்பென்று சொல்லப்படும் அளவிறந்த சிறப்பினைத்தரும்.

உடைமை உடையனுந்தன்மை. யாவரும் நண்பாதல் எல்லாப் பொருளும் எய்துதற்கு ஏதுவாகலின், அதனை நாடாச்சிறப்பு என்றார்.

மணக்:— அன்புதரும் ஆர்வமுடைமையை; அவ்வார்வமுடைமை தரும் நட்பென்று சொல்லப்பட்ட ஆராய்தலில்லாத சிறப்பினை என்றவாறு.

பழைய:— அன்பு ஆர்வமென்று சொல்லப்பட்ட ஞானநேயத்தைக் கொடுக்கும். அந்த ஞானநேயம் பிறவாநெறியாகிய முத்தியைக் கொடுக்கும்.

பரிதி:— எ - து அன்பு ஆர்வமென்று சொல்லப்பட்ட ஞானநேயத்தைக்கொடுக்கும்; அந்தஞானம் பிறவாநெறியாகிய முத்தியைக் கொடுக்கும் என்றவாறு.

* அன்பு - தயை. ஆர்வம் - சந்தோஷம். —கவிராஜபண்டிதர்.

காளிங்:— எ - து ஒருவன் தான் பலவுயிரிடத்தும் வைத்த உள்ளன்பானது பகைவர் முதலாயவர்களாலும் விருப்பப்பட்ட உள்ளன்பினைத் தரும்; மற்ற அவ் அன்பானது நண்பென்று சொல்லப்படுகின்ற தேடுதற்கரிய சிறப்பினைத் தரும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— உடைமை - உடையவனுகிற குணம். நாடுதல் - இவ்வளவு என்று ஆராய்தல்.

மேற்கோள்பகுதி :

குண:— மெல்லின எதுகைக்கு மேற்கோள் (யா. கா. 43)

யா. வி. உரை:— அதற்கே மேற்கோள் காட்டுவர். (சூ. 37.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"நொதுமலரும்
படர்செய் பகையும் உறவாக்கும் பற்றும் அளிக்கும் மனைமைந்தர்
தொடர்பின் வளர்க்கும் அன்பதனால் சோர்ந்தும் அன்பின் வழுவற்க"
—விநாயக. அரசி. 22.

75. அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்
இன்புற்றார் எய்துஞ் சிறப்பு. (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அன்பு உற்று அமர்ந்த வழக்கு என்ப - அன்புடையராய் இல்லறத்தோடு பொருந்திய நெறியின் பயனென்று சொல்லுவர் அறிந்தோர், வையகத்து இன்பு உற்றார் எய்தும் சிறப்பு - இவ்வுலகத்து இல்வாழ்க்கைக்கண் நின்று இன்ப நுகர்ந்து அதன்மேல் துறக்கத்துச் சென்றெய்தும் பேரின்பத்தினை.

வழக்கு ஆகுபெயர். இல்வாழ்க்கைக்கண் நின்று மனைவியோடும் மக்களோடும் ஒக்கலோடுங் கூடி இன்புற்றார் தாம் செய்த வேள்வித் தொழிலால் தேவராய் ஆண்டும் இன்புறுவாராகலின், இன்புற்றாரெய்துஞ் சிறப்பு என்றார். தவத்தால் துன்புற்றெய்துந் துறக்க இன்பத்தினை ஈண்டும் இன்புற்றெய்துதல் அன்பானன்றி இல்லை என்பதாம் என்றவாறு.

மணக்:— முற்பிறப்பின்கண் பிறர்மே லன்புவைத்துச் சென்ற செலவென்று சொல்லுவர்; இப்பிறப்பின்கண் உலகத்து இன்பமுற்றார் அதன்மேலுஞ் சிறப்பெய்துதலை என்றவாறு.

இது போகம் துய்ப்பர் என்றது.

பரிதி:— எ-து எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் பேதத்திற் பிறவாமல் மானிடயாக்கையிலே பிறந்ததன்மை சென்மசென்மங்களிலே இணையத்தினை அன்புண்டான பலன் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து வையத்து அனைத்துயிர்க்கும் பொருந்திய முறையினால் மிக அன்பு செய்த அதுவே, இன்புற்றனராய் வாழ்கின்றவரெய்தும் செல்வச் சிறப்பு என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— தவஞ்செய்து துன்பப்பட்டவர் பின்பு அடையும் பரலோக இன்பத்தை இகலோகத்திலும் இன்பத்தை அனுபவித்து அடைகிறது அன்பினாலே அல்லாமல் இல்லை என்பதாயிற்று.

76. அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்
மறத்திற்கும்அஃதே துணை. (சு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அன்பு சார்பு அறத்திற்கே என்ப அறியார் - அன்பு துணையாவது அறத்திற்கேயென்று சொல்லுவர் சிலரறியார்; மறத்திற்கும் அஃதே துணை - ஏனை மறத்திற்கும் அவ்வன்பே துணையாவது.

ஒருவன்செய்த பகைமைப்பற்றி உள்ளத்து மறநிகழ்ந்துழி அவனை நட்பாகக்கருதி அவன்மேல் அன்புசெய்ய அது நீங்குமாகலின், மறத்தை நீக்குதற்குந் துணையாம் என்பார், மறத்திற்குமஃதேதுணை என்றார், "துன்பத்திற் கியாரே துணையாவார்*." என்புழிப்போல. இவை ஐந்து பாட்டானும் அன்பினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— அறமானது அறஞ் செய்வார்க்கே சார்பா மென்பர் அறியார்; அவ் அன்பு மறஞ்செய்வார்க்குந் துணையாம் என்றவாறு.

* குறள் 1299.

பழைய:— தருமத்திற்கே அன்பு துணையாயிருந்து ஆத்மாவை ரக்ஷிக்கும் என்பர். அதுவன்றியிலே அறிவில்லார் செய்யும் மறத்தையும் அன்புவெல்லும்.

பரிதி:— எ-து தன்மத்திலும் பெரியது அன்புடைமை; அது, ஆத்துமாவை ரட்சிக்கும்; பரகெதி கொடுக்கும்; அறிவில்லார் செய்யும் மறத்தையும் அன்பு வெல்லும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து ஒருவன் அனைத்துயிர்மாட்டும் வைக்கின்ற உள்ளன்பானது தான்நடத்துகின்ற இல்லறத்தினுக்கே சால்பு அமைந்தது என்பர் அறியாதார். ஈண்டுப் பாவமாகிய மறத்திற்கும் அவ் அன்பே துணை என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

இளம்:— ஐந்திணைப் புறத்தவாகிய வெட்சி வஞ்சி உழிஞை தும்பை வாகை என்பனவும் அன்பொடு புணர்ந்தனவாம் எனின் அவை அன்புடையார்பலர்கூடி நிகழ்த்துபவை ஆதலின் அன்பொடு புணர்ந்தனவாம். 'அறத்திற்கே..........துணை' என்பதனாலும் கொள்க. (தொல். பொருள். 89)

யா. வி. உரை:— எதுகை முரணுக்கு மேற்கோள் (சூ. 53)

77. என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனை அறம். (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— என்பு இலதனை வெயில்போலக் காயும் - என்பில்லாத உடம்பை வெயில் காய்ந்தாற்போலக் காயும், அன்பு இலதனை அறம் - அன்பில்லாத உயிரை அறக்கடவுள்.

என்பிலதென்றதனன் உடம்பு என்பதூஉம், அன்பிலது என்றதனன் உயிரென்பதூஉம் பெற்றாம். வெறுப்பின்றி எங்கும் ஒரு தன்மைத்தாகிய வெயிலின்முன் என்பில்லது தன்னியல்பாற் சென்று கெடுமாறுபோல, அத்தன்மைத்தாகிய அறத்தின்முன் அன்பில்லது தன் இயல்பாற்கெடும் என்பதாம். அதனைக்காயுமென வெயிலறங்களின் மேலே

ஏற்றினர், அவற்றிற்கும் அவ்வியல்புண்மையின். இவ்வாறு "அல்லவை செய்தார்க்கு அறங்கூற்றம்[1]" எனப் பிறரும் கூறினர்.

மணக்:— என்பில்லாத சீவனை வெயில் சுடுமாறுபோலச் சுடும்; அன்பில்லாத உயிரினை அறம் என்றவாறு.

பரிதி:— என்பிலாத ஆத்துமாவை ஆதித்தகிரணம் காயும். அத்தன்மைபோல அன்பிலாதாரை அறங்காயும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து தனக்குள் உறுதியில்லாது முழுதும் குழைந்து இருக்கும் உருவுடைத்தாகிய சிறு புழுவினை வெயிலானது உருவழியக் காயுமாப்போல் யாவர்மாட்டும் வைக்கப்பட்ட அன்பிலாததனை அறமானது காயும் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

அடி:— 'அரசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற்றாவதூஉம்' - அறம் கொல்லும் என்பது 'என்பிலதனை வெயில்போலக் காயுமே அன்பிலதனை அறம்' என்பதனான் உணர்க. (சிலப். பதிகம். 55)

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள் (மாற. 251. உரை.)

78. அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை [2]வன்பாற்கண்
வற்றல் மறந்தளிர்த் தற்று. (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அகத்து அன்பு இல்லா உயிர் வாழ்க்கை - மனத்தின்கண் அன்பில்லாத உயிர் இல்லறத்தோடு கூடிவாழ்தல், வன்பாற்கண் வற்றல்மரம் தளிர்த்தற்று - வன்பாலின்கண் வற்றலாகிய மரம் தளிர்த்தாற்போலும்.

கூடாதென்பதாம். வன்பால் வன்னிலம். வற்றல் என்பது பால்விளங்கா அஃறிணைப் படர்க்கைப்பெயர்.

மணக்:— தன்னிடத்து அன்பில்லாத உயிரினது வாழ்க்கை வலியபாரிடத்து உண்டாகிய உலர்ந்த மரம் தளிர்த்தாற்போலும் என்றவாறு.

---

[1] நான்மணிக். 83. [2] 'வன்பார்க்கண்' என்பது காளிங், இராமா பா-ம்.

தளித்தற்குக் காரணம் இன்மையால் தளிராது என்பதாம்.

பழைய:— அன்பு மனத்தின்கண் இல்லாதார் உயிர் நிலை பெறும் என்பது எத்தன்மையென்னில் வன்பாகிய பாறையிலே பட்டமரம் தழையுந் தன்மையாம்.

பரிதி:— எ - து அன்பு மனத்திடத்தில்லாதார் உயிர் வாழ்க்கை நிலை எத்தன்மை யென்னில் பாறையின்மேற் பட்டமரம் தளிர்த்தது ஒக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து யாவர்மட்டும் அன்பானது தன்னெஞ்சத் தில்லாது உயிருடலொடு வாழ்கின்ற வாழ்க்கை, கற்செறிந்து வற்கென்ற தரையின்கண் நிற்கின்ற வறலாகிய மரம் பின்பு தளிர்த்த அத்தன்மை போல இவனுக்கும் வெறும் தோற்றமே அன்றிப் பின் ஆக்கமில்லை யென்பது கருத்து என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— வற்றல் - பால்விளங்கா அஃறிணைப் படர்க்கைப் பெயர் என்றார்; சாதியொருமை. சாதிப்பெயர் காட்டியதற்கும், 'அஞ்சுவதஞ் சாமை' (428) என்பதன்கண் அஞ்சுவதென்பதனைச் சாதியொருமை என்பதற்கும் வேற்றுமை வினவி அறிக.

மேற்கோள்பகுதி :

மயிலை:— உடம்போடுகூடிய உயிர்க்குணம் அன்பு என்பதற்கு மேற்கோள் (நன். சூ. 451)

79. புறத்துறுப் பெல்லாம் எவன்செய்யும் யாக்கை
அகத்துறுப் பன்பி லவர்க்கு. (௯)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— யாக்கை அகத்து உறுப்பு அன்பு இலவர்க்கு - யாக்கை அகத்தின்கண் நின்று இல்லறத்திற்கு உறுப்பாகிய அன்புடையர் அல்லாதாற்கு, புறத்து உறுப்பெல்லாம் எவன்செய்யும் - ஏனைப் புறத்தின்கண் நின்று உறுப்பாவன எல்லாம் அவ்வறஞ்செய்தற்கண் என்ன உதவியைச் செய்யும்.

புறத்து உறுப்பாவன இடனும், பொருளும், ஏவல்செய்வாரும் முதலாயின. துணையொடு கூடாதவழி அவற்றால் பயனின்மையின் எவன் செய்யுமென்றார். உறுப்புப்போறலின், உறுப்பெனப்பட்டன. யாக்கையில் கண் முதலிய உறுப்புக்களெல்லாம் என்ன பயனைச்செய்யும், மனத்தின்கண் உறுப்பாகிய அன்பிலாதார்க்கு என்று உரைப்பாரும் உளர். அதற்கு இல்லறத்தோடு யாதும் இயைபில்லாமையறிக.

மணக்:— உடம்பிற்கு அகத்துறுப்பாகிய அன்பிலார்க்குப் புறத்துறுப்புக்களெல்லாம் யாதினைச் செய்யும் என்றவாறு.

பழைய:— புறத்துறுப்பாகிய மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி முதலானவை அலங்காரமாயிருந்து என்ன பிரயோசனம்? அகத்துறுப் பாகிய அன்பிலாதவர்க்கு.

பரிதி:— எ-து புறத்துறுப்பாகிய மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவி அலங்காரமாயிருந்தும் என்ன பிரயோசனம்? அகத்துறுப்பாகிய அன்பிலாதவற்கு. ஞானமில்லாதவனும் மரப்பாவையும்ஒக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து ஒருவர், தமது யாக்கையினது புறத்துறுப் பாகிய மார்பும் தோளும் முகமும் மயிர்முடியும் பிறவுஞ் சால நல்லது எனினும், அவை யங்ஙனம் தோன்றிக்கெடுத்தலல்லது அகத்துறுப்பாகிய அன்புபோல இவர்க்கு ஒரு நன்மைசெய்வதில்லை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— இனிவேறோருரை:- யாக்கை அகத்துறுப்பு - உடம்பி னுள்ளிருக்கின்ற அவயவத்தை ஒத்த, அன்பில்லவர்க்கு - அன்பில்லாத மனிதர்க்கு, புறத்துறுப்பு - அந்த உடம்பின் புறத்திலே இருக்கின்ற அவயவத்தை ஒத்த, எல்லாம் - மற்றுள்ளவை எல்லாம், எவன் செய்யும் - என்ன உதவியைச் செய்யும்?

யாக்கை அகத்துறுப்பு என்பவை ஈரல் குடல் முதலாயினவை. அதன் புறத்துறுப்பு என்பவை கை கால் முதலாயினவை. இந்த இருவகை உறுப்புக்களும் உவமையாதலால் இல்லறத்துக்கு அகத்துறுப்பாவது அன்பு. புறத்துறுப்பாவது இடமும் பொருளும் ஏவல் செய்வோருமாம். உயிர்வாழ இருந்தவர்களுக்கு உடலின் அகத்துறுப்பு இல்லாவிடின் அதன்

புறத்துறுப்புக்கள் இருந்தும் பயன் இல்லாததுபோல, இல்லறஞ்செய்தற்கு அகத்துறுப்பாகிய அன்பில்லாவிடின் புறத்துறுப்பாகிய இடம் பொருள் ஏவல் செய்வோர் இருந்தும் பிரயோசனப்படாததினலே எவன் செய்யும் என்றூர். அகத்துறுப்பு - அகத்தின்கண்ணுள்ள உறுப்பு. புறத்துறுப்பு புறத்தின்கண்ணுள்ள உறுப்பு.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"இடனும் பொருளும் ஏவலரும் இருந்தும்பயன் என்னே வந்த
உடலின் பயனுகிய அன்பை உறுதவிடத்து." —விநா. அரசி. 22.

80. அன்பின் வழிய துயிர்நிலை அஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த உடம்பு. (ம)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அன்பின் வழியது உயிர்நிலை - அன்புமுதலாக அதன் வழிநின்ற உடம்பே உயிர்நின்ற உடம்பாவது, அஃது இலார்க்கு உடம்பு என்பு தோல் போர்த்த - அவ்வன்பில்லாதார்க்கு உளவான உடம்புகள் என்பினைத் தோலால் போர்த்தனவாம்; உயிர்நின்றனவாகா.

இல்லறம் பயவாமையின், அன்னவாயின. இவை நான்கு பாட்டானும் அன்பில்வழிப்படுங் குற்றங் கூறப்பட்டது.

மணக்:— உயிர்க்கு நிலைபேறு அன்பின் வழியதாகிய அறத்தினுன் வரும்; ஆதலால் அவ் அன்பில்லாதார்க்கு உளதாவது என்பின் மேல் தோலினுல் போர்க்கப்பெற்ற உடம்பு என்றவாறு.

இது வீடுபெறுர் என்றவாறு.

பழைய:— அன்பு நெறியிலே நடப்பான் உயிர் நிலைநிற்கும். அன்பிலாதார் உடல் எலும்பும், தோலும் போர்த்த குடம்பைமாத்திரம்.

பரிதி:— எ - து அன்பின்வழியிலேநடப்பான் உயிர் நிலைநிற்கும்; அன்பில்லார் உயிர் என்புந்தோலும் போர்த்த உடம்பு என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து யாவர்மாட்டும் அன்புடையராகிய இல்வாழ்வார்க்கு அன்பின்கண்ணதே உயிர்க்கு நிலைபேறுளது. இனி அவ் அன்பில்லாதார்க்கெல்லாம் என்பினைத் தோலால் பொதிந்துவைத்த உடம்பு; அதனுல் அவர்க்கு ஒருபயனும் இல்லை என்றவாறு.

இனி மற்றிங்ஙனம் அன்புடையாளர்க்கே விருந்தினரைப்பேணி வழிபடலாவது என்பதனுல் இதன்பின்வந்தது விருந்தோம்பல் என்னும் அதிகாரம்.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— அன்பிற்கு, அன்பிலா, அன்போ, அன்பீனு, அன்புற், அறத்திற், என்பி, அன்பகத், புறத்துறுப், அன்பின்.

மணக்:— என்பி, அன்பகத், புறத்துறுப், அன்பின், அன்பிலா, அன்போ, அன்புற், அன்பீனு, அறத்திற், அன்பிற்கு.

பரிதி:— என்பி, அன்பகத், புறத்துறுப், அன்பின், அன்போ, அன்பீனு, அன்புற், அன்பிற்கு, அன்பிலா, அறத்திற்.

காளிங்:— என்பி, அன்பகத், அன்பிற்கு, புறத்துறுப், அன்புற், அன்பீனு, அன்பிலா, அன்போ, அறத்திற், அன்பின்.

9. விருந்தோம்பல்

பரிமே:— அஃதாவது இருவகை விருந்தினரையும் புறந்தருதல். தென்புலத்தார் முதலிய ஐம்புலத்துள் முன்னைய இரண்டும் கட்புலனாகா தாரை நினைந்து செய்வனவாகலானும், பின்னைய இரண்டும் பிறர்க்கு ஈதலன்மையானும், இடைநின்ற விருந்தோம்பல் சிறப்புடைத்தாய் இல்லறங்கட்கு முதலாயிற்று. வேறாகாத அன்புடையிருவர் கூடியல்லது செய்யப்படாமையின், இஃது அன்புடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— விருந்தோம்பலாவது உண்ணுங் காலத்துப் புதியார் வந்தால் பகுத்துண்ணவேண்டும் என்பது கூறல்.

பழைய:— அஃதாவது தம்புதல்வர் முதலாயினாரிடத்தில் வைத்த அன்புபோலவே பலருக்கும் விருந்து உபசரிக்கவேணும் என்பது.

பரிதி:— விருந்தோம்பலாவது தன் புதல்வரிடத்தில் வைத்த அன்புபோலவே பலரிடத்தும் அன்புவைத்து விருந்து உபசரித்தல்.

81. இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. (க)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— இல் இருந்து ஓம்பி வாழ்வது எல்லாம் - மனைவியோடும் வனத்திற் செல்லாது இல்லின்கண் இருந்து பொருள்களைப்போற்றிவாழும் செய்கை யெல்லாம், விருந்து ஓம்பி வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு - விருந்தினரைப்பேணி அவர்க்கு உபகாரஞ்செய்தற்பொருட்டு.

எனவே, செய்யாவழி இல்லின்கண் இருத்தலும் பொருள் செய்தலுங் காரணமாக வருந் துன்பச்செய்கைகட்கெல்லாம் பயனில்லை என்பதாம்.

மணக்:— இல்லின்கண் இருந்து பொருளைப் போற்றி வாழும் வாழ்க்கையெல்லாம் வந்த விருந்தினரைப்போற்றி அவர்க்கு உபகரித்தற் காக என்றவாறு.

பழைய:— வானப்பிரஸ்தம் போகாமல் கிருகத்திலே நின்றது ஏதெனின் மற்ற மூன்று பேர்க்கும் விருந்துபசரிக்க வேண்டியதற்காக.

பரிதி:— எ - து இராதசரீரத்தை இருப்பதென்றும், நில்லாத செல்வம் நிற்பதென்றும் வாழ்வர்; இதனை அறியாமல் விருந்து செய்தல் வேளாண்மை செய்வதற்கு ஒக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவன் இல்லறத்திருந்து இல்வாழ்க்கையைப் பாதுகாக்குங் காரணம் யாதோவெனின் ... .

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண் :— ஓம்பல் - போற்றல். வேளாண்மை - உபகாரம். வாழ்வதெல்லாம் என்றது முழுவதும் என்னும் பொருள்பட நிற்கும் ஒருசொல். 'மயில் மன்னுஞ் சாயல்' என்னுங் கோவையாருள் (351) சென்றதெல்லாம் என்றதும் அது. 'அழக்கொண்டதெல்லாம் அழப்போம்' (659) 'வினைநலம் வேண்டிய எல்லாந் தரும்' (651) என்பனவும் அது. ஒருமைபன்மை மயக்கமும் ஆம்.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"மணன்மலி முற்றம் புக்க சான்றோர்
உண்ணா ராயினும் தன்னொடு சூளுற்று
உண்மென இரக்கும் பெரும்பெயர்ச் சாத்தன்." —புறநா. 178: 5-7.

"வருவிருந் ததிர்கொண் டேற்று நயனுரை வழங்கும் ஓசை
அருகிருந்து அடிசிலூட்டி முகமன் நன்கு அறையும் ஓசை."
—திருவிளை. திருநகர. 55.

82. விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று. (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— சாவா மருந்து எனினும் - உண்ணப்படும் பொருள் அமிர்தமே எனினும், விருந்து புறத்ததாத் தான் உண்டல் - தன்னைநோக்கி வந்த விருந்து தன் இல்லின் புறத்ததாகத் தானே உண்டல், வேண்டற்பாற்று அன்று - விரும்புதன் முறைமையுடைத்து அன்று.

சாவாமருந்து - சாவாமைக்குக் காரணமாகிய மருந்து. விருந்து இன்றியே ஒருகால் தான் உண்டலைச் சாவாமருந்தென்பார் உளராயினும்

அதனை யொழிக என்றுரைப்பினுமமையும். இவை இரண்டு பாட்டானும் விருந்தோம்பலின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— விருந்தினர் இற்புறத்தாராகத் தானே உண்டல் சாவாமைக்கு உண்ணும் மருந்தாயினும் வேண்டும் பகுதி யுடைத்தன்று என்றவாறு.

பழைய:— விருந்து புறத்திலே இருக்கத் தான் பொசிப்பது தவிர்க்க. சரீரத்திலே பதினெட்டுக்குட்டமும் தீரப் பொசிக்கிற அமிர்தமாயினும் விருந்துடன் கூடியிருந்து பொசிப்பர்.

பரிதி:— எ-து விருந்து புறத்திலே இருக்கத் தான் உண்பது நன்றல்லது. நஞ்சாகிலுங்கூட விருந்து புசிப்பது நன்று என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து விருந்து தன் கடைப்புறத்ததாகப் பெற்று வைத்துத் தான் அகத்திலிருந்து உண்டலாகின்ற இது சாவாப்பதந் தருவதாகிய அமரர் உலகத்து அமுதமே யாயினும், தான் விரும்பும் பான்மை நன்றன்று. தானுண்டு சாகின்ற சோற்றினை மற்றில்லறத்திற்கு நல்வழிப் பாடாகிய விருந்து தன் கடைப்புறத்ததாகப் பெற்றுவைத்து மற்றிதனைத் தானுண்டல் எக்கூற்றினிடத்ததோ அறிகிலேன் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— சாவாமருந்து - சாவாமைக்குக் காரணமாகிய மருந்து. நிலம்பூத்த மரமும் அது. இது காரிய முற்பட்டுக் காரணப்பெயர் கொண்டது. இனிக்காரணமுற்பட்டுக் காரியப்பெயர் கொண்டுவரும் பெயரெச்சங்களும் உள. அவை 'அழுதகண்ணீர்' (555) 'உருதோ ஊரறிந்தகௌவை' (1143) 'நயனொடு நன்றிபுரிந்த பயனுடையார்' (994) 'பொருநர்த்தேய்ந்த போரறுவாயில்' (திருமுரு. 509) என்பன முதலாயின. வினைத்தொகையுள்ளும் 'ஆகூழ் போகூழ்' (371) 'நடுங்கலூர்' 'தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்' (756) எனவரும். இதனுள் அர்த்தாங்கீகாரம் காண்க. 'மலர்மிசையேகினான்' (3) 'விருந்து புறத்ததா' (82) 'மதிநுட்ப நூலோடு' (636) என்ற மூன்றினும் முறையே பக்ஷாந்தரம், அர்த்தாங்கீகாரம், தூஷணம் காண்க. அர்த்தாங்கீகாரத்தைக் கௌணம் என்பாரும் உளர்.

இராமா:— என்று உரைப்பினும் அமையும் என்ற உரைக்குப் பாற்றன்று ஆதலால் எனக் காரணம் வருவித்து வேண்டல் என்பதை எதிர்மறை வியங்கோள் முற்றுவினை ஆக்குக.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— *பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள்.* (*மாற.* 251.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

“ இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும்
இனிதெனத் தமியர் உண்டலும் இலரே” —*புறநா.* 182.

83. வருவிருந்து வைகலும் ஓம்புவான் வாழ்க்கை
பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று. (ங)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— *வருவிருந்து வைகலும் ஓம்புவான் வாழ்க்கை - தன்னை நோக்கி வந்தவிருந்தை நாடோறும் புறந்தருவானது இல்வாழ்க்கை, பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று - நல்குரவான் வருந்திக்கெடுதல் இல்லை.*

நாடோறும் விருந்தோம்புவானுக்கு அதனாற்பொருள்தொலையாது மேன்மேற் கிளைக்கும் என்பதாம்.

மணக்:— *நாடோறும் வந்த விருந்தினரைப் போற்றுவானது ஆக்கம் வருத்தமுற்றுக் கேடுபடுவதில்லை என்றவாறு.*

பழைய— *வருகிற விருந்தைப் பாதுகாப்பான் இல்வாழ்க்கை மேன்மேல் விருத்திக்கும். விருந்தை உதாசீனம்பண்ணினவன் இல் வாழ்க்கை மேன்மேல் நசிக்கும்.*

பரிதி:— *எ-து வருகிறவிருந்தைப்பார்த்து நாளும் உபசரிப்பது நன்று. அங்ஙனம் உபசரிக்கிறவன் வாழ்க்கை வருந்திப் பாழாதல் இல்லை என்றவாறு.*

அது எது எனில், சரீரத்தில் ஒருபருவந்து விதனமான காலத்துச் சீப்பறிய விதனமாறுவதுபோல வருவிருந்து உபசரிக்கில் வினையறும் என்றவாறு.

காளிங்:— *எ-து தன்னில்லத்து வருகின்ற விருந்தினை நாடொறும் குறிக்கொண்டு பூசிக்கும் அவன் இல்வாழ்க்கையானது துயருற்று நசிக்குமாறு வருதல் இல்லை என்றவாறு.*

84. அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும் முகனமர்ந்து
நல்விருந் தோம்புவான் இல். (ச)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— செய்யாள் அகன் அமர்ந்து உறையும் - திருமகள் மன மகிழ்ந்து வாழாநிற்கும்,* முகன் அமர்ந்து நல்விருந்து ஓம்புவான் இல் - முகமினியனாய்த் தக்கவிருந்தினரைப் பேணுவானது இல்லின்கண்.

மனம் மகிழ்தற்குக்காரணம், தன்செல்வம் நல்வழிப்படுதல். தகுதி ஞானவொழுக்கங்களான் உயர்தல். பொருள் கிளைத்தற்குக் காரணங் கூறியவாறு.

மணக்:— திருவினாள் மனம் பொருந்தி யுறையும்; நல்ல விருந் தினரை முகம்பொருந்திப் போற்றுவானது மனையின்கண் என்றவாறு.

இது கேடின்மையேயன்றிச் செல்வமும் உண்டாம் என்றது.

பழைய:— மனமகிழ்ந்து லட்சுமியுறைவள் நல்விருந்தை உப சரிப்பானில்லத்தில்.

பரிதி:— எ-து மனமகிழ்ந்து விருந்து செய்வானிடத்தில் லட்சுமி உறையும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து அகமகிழ்ந்து திருமகள் இனிது வாழும்; எவ் விடத்தெனின், முகமலர்ந்து இவ்வாறு நல்விருந்தினராகியமறையோர்க்கும் வறியோர்க்கும் விருந்தைப்பேணி வழிபடுவான் இல்லிடத்து என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

சேனா:— அகனமர்ந்து செய்யாளுறையும் என்ற இக்குறளை 'அமர்தல் மேவல்' என்ற சூத்திரத்திற்கு மேற்கோள் காட்டுவர். (தொல். சொல். 380.)

நச்:— 'அகனமர்ந்து.........ஓம்புவானில்' இதில் வினை எச்சம் காரணகாரியமின்றி வந்தது. (தொல். சொல். 233.)

* 'தானம் கொடுத்த புண்ணியத்தால் ஐசுவரியம் வளரும் என்பதாம்'
—கவிராஜபண்டிதர்.

சங்:— அகனமர்ந்து.........முகனமர்ந்து என்பன மொழியிறுதிப் போலி. (நன், சூ. 122.) அகனமர்ந்து என இடப்பெயர் சித்தத்திற்கு ஆயிற்று. (நன். சூ. 290.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"முகனமர்ந்து." —நெடுநல். 188.

85. வித்தும் இடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சின் மிசைவான் புலம். (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— விருந்து ஓம்பி மிச்சில் மிசைவான் புலம் - முன்னே விருந்தினரை மிசைவித்துப் பின் மிக்கதனைத் தான் மிசைவானது விளைபுலத்திற்கு, வித்தும் இடல் வேண்டுமோ - வித்திடுதலும் வேண்டுமோ? வேண்டா.

கொல் என்பது அசைநிலை. தானே விளையும் என்பது குறிப்பெச்சம். இவை மூன்றுபாட்டானும் விருந்தோம்புவார் இம்மைக்கண் எய்தும் பயன் கூறப்பட்டது.

மணக்:— விருந்தினரையூட்டி மிக்கவுணவை உண்ணுமவன் புலத்தின்கண் விளைதற்பொருட்டு விதைக்கவும் வேண்டுமோ? தானே விளையாதோ என்றவாறு.

பொருள் வருவாயாக இயற்றுமிடம் நன்ருகப் பயன்படும் என்றவாறு.

பழைய:— விருந்தை உபசரித்து மிஞ்சினதைத் தான் பொசிக்கும் தன்மையான் கழனிக்கு நாற்றுவிடவேணுமோ! ஒன்று நூருயிரமாகப் பொலியும்.

பரிதி:— எ - து விருந்து உபசரித்து மிஞ்சினதைப் புசிப்பது, கழனிக்கு எருப்போட்டு நீர்த்தேக்கினதுபோல; ஒன்று நூருயிரம் விளையும் என்றவாறு.

காளிங்:— ... ...

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— ஓம்பி - ஓம்புவித்து எனச் செய்விப்பார்மேல் நின்றது: உழவினுள் 'உழுவார்' (1032.) என்பதும், முருகாற்றுப்படையுள் 'வசிந்து வாங்கு நிமிர்தோள்' (106.) என்பதும், சிந்தாமணியுள் 'காய்மாண்ட தெங்கின்' (நாம. 2.) என்னும் பாட்டும், பட்டினப்பாலையுள் 'காடு கொன்று

நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு' என்பதும் செய்வதன் மேலும் செய்விப்பதன் மேலும் உரைபெற்றன.

இராமா.— வேறொருமுடிபு: முன்னே விருந்தினரை அசன முதலாயினவைகளாலே உபசரித்து அவருண்டு குறைந்திருந்ததைப் பின் உண்பவனுடைய கழனியானது விதைவிதைத்தலையும் விரும்புமோ; விரும்பாது தானே விளையும் என்றவாறு.

வித்தும் என்ற உம்மையைப் பிரித்துக் கூட்டி வித்திடலும் எனவே களைபறித்தலும் என எதிர்தழுவுதலால் எதிரது தழுவிய எச்ச உம்மை எனக்கொண்டு கொல்லென்பதை அசைநிலையாக்கி ஓகாரம் எதிர் மறைப்பொருள்பட நின்றது எனக்கொள்க. மிச்சில் என்பது உண்டகுறை யாகிய எச்சிலுக்கும் மிகுந்திருந்ததாகிய பாண்டக்குறைக்கும் சொல்லப் படும். இவற்றை வடநூலார் பரிகலசேடம் என்றும், பாண்டசேடம் என்றும் சொல்லுவர். இப்படிச்சொன்னதினலே விருந்துஎன்றதுஞான ஒழுக்கத்தை உடைய நல்விருந்து எனக்காண்க.

ஒப்புமைப்பகுதி :

“ மைந்நிணம் ஒழுகிய நெய்மலி அடிசில்
வசையில் லான்துணை புரையோர் கடும்பொடு
விருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில் பெருந்தகை
நின்னோ டுண்டலும் புரைவ தன்றுங்கு
அறப்புணை யாகத் தேற்றி.” —குறிஞ்சிப். 204–209.

86. செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு. (சா)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— † செல்விருந்துஓம்பி வருவிருந்து பார்த்து இருப்பான் - தன்கட்சென்ற விருந்தைப் பேணிப் பின் செல்லக்கடவ விருந்தைப் பார்த்துத் தான் அதனோடு உண்ண இருப்பான், வானத்தவர்க்கு நல்விருந்து - மறுபிறப்பில் தேவனாய் வானினுள்ளார்க்கு நல்விருந்தாம்.

† “செல்விருந்து - தவம்செய்வதற்காகச் சாதகமாயிருக்கின்ற சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காகச் சிறிது உணவு தேவையானபடியால் அதைச் சிற்சில நாட்களுக்கு ஒருமுறை இல்லறத்தாரிடமிருந்து ஏற்று உண்பதற்காக அவர்கள் வசிக்கும் வீதியில் செல்லுகின்ற மகாமுனிகள் அவர்.” —கவிராஜபண்டிதர்.

வருவிருந்தென்பது இடவழுவமைதி. நல்விருந்து - எய்தாவிருந்து. இதனால் மறுமைக்கண் எய்தும் பயன் கூறப்பட்டது.

மணக்:— வந்த விருந்தினரைப் போற்றி வாராத விருந்தினரது வரவுபார்த்திருக்குமவன் வானத்தவர்க்கு நல்விருந்தாவான் என்றவாறு.

வரவுபார்த்தல் - விருந்தின்றி உண்ணாமை.

பழைய:— விருந்தாய்வந்தவரை உபசரித்து, வருகிறவிருந்தையும் பார்த்திருந்து அழைத்து உபசரிப்பவன் தேவர்கட்கு நல்விருந்தாவான்.

பரிதி:— எ - து விருந்தாற்றிப் போகிறபேர்க்கு உபசரித்து, வருகிற விருந்தை உபசரிப்பான் நல்லவிருந்தாவன் தேவர்க்கு என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தன் மாட்டுச் சென்ற விருந்தினரைப்பேணிப் பூசித்துப், பின்னும் வரும்விருந்தினரைக் குறிக்கொண்டு பார்த்திருப்பான் யாவன்? மற்றவன் வானின்கண்வாழுந் தேவர்க்கு நல்விருந்து என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— வருவிருந்து என்பது இடவழுவமைதி. 'செலவினும் வரவினுந் தரவினுங் கொடையினும் நிலைபெறத்தோன்றும்' (தொல். சொல். கிளவியாக். 28.) என்னுஞ் சூத்திரவிதி; இஃது இளம்பூரணர் கருத்து. 'மாவை வந்தாண்ட' என்னுந் திருக்கோவையாருள் (200.) வந்தாண்ட - சென்றாண்ட என்றார் பேராசிரியரும். இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் இடவழுவமைதியென்றது விதிச்சூத்திரமாக்கினர் எனக்கொள்க.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"வருநர்க்கு வரையாது தருவனர் சொரிய." —புறம். 177 : 15.

"வருவிருந் தோம்பி மனையறம் முட்டாப்
பெருமனைக் கிழத்தியர்." —சிலப். அழற்படு. 133.

"அருவிலையிற் பெறுங்காசும் அவையே யாகி
அமுதுசெய்யத் தொண்டாள விறந்து பொங்கி
வருமவர்கள் எல்லார்க்கும் வந்தாருக்கும்
மகிழ்ந்துண்ண இன்னடிசில் மாளாதாக."
—பெரிய. திருஞான. 571.

"அருந்தினர் அருந்திச் செல்ல அருந்துகின் றாரும் ஆங்கே
இருந்தினி தருந்தா நிற்க இன்னமு தட்டுப் பின்னும்
விருந்தினர் வரவு நோக்கி வித்தெலாம் வயலில் வீசி
வருந்திவிண் நோக்கும் ஓரேர் உழவர்போல் வாடி நிற்பார்."

—திருவிளை. திருநகரப். 56.

87. இனைத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை விருந்தின்
துணைத்துணை வேள்விப் பயன். (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வேள்விப் பயன் இனைத்துணைத்து என்பது ஒன்று இல்லை - விருந்தோம்பலாகிய வேள்வியின்பயன் இன்னவளவிற்று என்பதோரளவுடைத்தன்று, விருந்தின் துணைத் துணை - அதற்கு அவ்விருந்தின் தகுதியளவே அளவு.

'ஐம்பெருவேள்வியின் ஒன்றாகலின் வேள்வியென்றும், பொருள் அளவு' §தான் சிறிதாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால், வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும் ஆகலின், இனைத்துணைத்தென்பது ஒன்று இல்லை என்றும் கூறினார். இதனான் இருமையும் பயத்தற்குக் காரணம் கூறப் பட்டது.

மணக்:— விருந்தினர்க்கு அளித்ததனால் வரும் பயன் இன்ன அளவினையுடைத்தென்று சொல்லலாவது ஒன்றில்லை. அவ்விருந்தினரின் தன்மை யாதோரளவிற்று அத்தன்மை அளவிற்று விருந்தோம்பலின் பயன் என்றவாறு.

பழைய:— தானங்களில் மேலான விருந்தோம்பலால் வரும் பயன் இத்தன்மைத்தென்று சொல்லப்படாது. உதவிசெய்யப்பட்டார் சால்பின் வரைத்தாதல்போல விருந்தினரின் தன்மைத்து.

பரிதி:— எ - து அறங்களில் மேலானது விருந்துபசரிப்பது; முற்காலத்துக்குத் துணைவருந் தன்னுறவு துணைவருமென்றவாறு.

காளிங்:— ....

§நாலடி. 38.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— வேறோர் உரை: விருந்தோம்பலாகிய அறத்தின் பயனுக்கு அளவில்லை. ஆயினும் ஒருவன் செய்யப்படும் விருந்தும் அதனை உண்ணும் விருந்துமாகிய இரண்டின் தகுதி அளவே அதற்கு அளவு என்றவாறு.

இரட்டுறமொழிதல் என்னும் உத்தியைச் சார்ந்து விருந்து என்றது இங்கே போசனத்துக்கும் விருந்தினனுக்கும் கொள்ளக்கிடந்தது. ஒருவன் எவ்வகைப்பட்ட விருந்தினைச்செய்து எவ்வகைப்பட்ட உபசாரத்தோடேகூட எவ்வகைப்பட்ட விருந்தினனை உண்பிப்பானோ அவ்வகை அளவிற் பயன்கொள்வானாதலால் விருந்தின் துணைத்துணை என்றார். புதிதாகவந்தவனுக்கு இடப்படும் போசனத்துக்கு விருந்து என்று வழங்குதற்கு உதாரணம் "வெண்ணையோ விதுரனிட்ட விருந்தையோ வேலை சூழ்ந்த, மண்ணையோ உண்டு முன்னாள் வருபசி தீர்ந்த மாயோன்" என வருதல் காண்க.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"ஊனுணார்க்கும் மானமா தவர்க்கும் ஈதல் வரிசையாற்பெருகுமுன்றும்"
—மேருமந். 349.

"உறவியைப் பெரிது மோம்பி ஒழுக்கத்தை நிறுத்தி உள்ளம்
பொறிவழி படர்ச்சி நீக்கிப் பிறர்க்குநன் றுற்றிப் பொய்தீர்
நெறியினைத் தாங்கி நீங்கா வீட்டின்பம் விழைதல் செய்யும்
உறுதவர்க் கீந்த வெல்லாம் உத்தம தான மாமே." — ௸ 352.

"அகரம் ஆயிரம் அந்தணர்க் கீயிலென்
சிகரம் ஆயிரம் செய்து முடிக்கிலென்
பரம ஞானி பகல்ஊண் பலத்திற்கு
நிகரில்லை என்பது நிச்சயந் தானே." —திருமந்.

"உறக்குந் துணையதோர் ஆலம்வித்து ஈண்டி
இறப்ப நிழற்பயந் தாங்கு—அறப்பயனும்
தான் சிறிதாயினும் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வான் சிறிதாப் போர்த்துவிடும்." —நாலடி. 38.

"உயர்ந்தவர்க் குதவிய உதவி ஒப்பவே." —கம்ப. பால. வேள்வி. 35.

88. பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றேம் என்பர் விருந்தோம்பி
வேள்வி தலைப்படா தார். (அ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— *பரிந்து ஓம்பிப் பற்று அற்றேம் என்பர் - நிலையாப் பொருளை வருந்திக்காத்துப் பின் அதனை யிழந்து இதுபொழுது யாம் பற்றுக்கோடிலமாயினேம் என்றிரங்குவர், விருந்து ஓம்பி வேள்வி தலைப் படாதார் - அப்பொருளான் விருந்தினரையோம்பி வேள்விப் பயனை யெய்தும் பொறியிலாதார்.*

**"ஈட்டிய ஒண்பொருளைக் காத்தலும் ஆங்கே கடுந்துன்பம்" ஆகலின் பரிந்தோம்பி என்றார். வேள்வி ஆகுபெயர்.*

மணக்.— *விருந்தினரைப் போற்றியுபசரிக்கமாட்டாதார் வருந்தி உடம்பொன்றையும் ஓம்பிப் பொருளற்றோம் என்றிரப்பர் என்றவாறு.*

பழைய:— *தனத்தைத் தேடி விருந்துசெய்யாமல் இனிவருகிற சென்மத்துக்குத் தரித்திரராய் அப்போது நம்மையும் ஒருவர் தற்காத்து விட்டோம் என்று விசனப்படுவார் ஆதலால் உள்ளபோதே விருந்து உபசரிப்பார்.*

பரிதி:— *எ - து தனத்தைத் தேடிக்கொண்டு தன்மம்செய்யாத வர் இந்த செனனத்தில் தரித்திரராய் நமக்கு ஒருவர் துணையற்றும் என்று வியாகூலப்படுவர்; அதனால் தானமும் விருந்தும் செய்து உபசரிப்பதே நன்று என்றவாறு.*

காளிங்:— ... ...

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— *வேள்வி - வேளாண்மை. பரிந்து ஓம்பி - பொருளின் மையாற் பிறர்பாலிரந்தும் பிறவாற்றானும் வருந்தித் தம் உடம்பைமட்டும் பேணி, பற்று அற்றேம் - பரம்பொருட்பற்று அற்றேமாயினேம், என்பர் - என்று பற்றற்ற துறவிகள்போற் பேசுவர்.*

பரிந்தோம்புவார் அப்பொருளை யிழத்தல் அரிதாகலின் அங்ஙனம் பொருள்கோடல் வலிந்து கோடலாகின்றது என மறுப்பர்.

---

* நாலடி. 280.

இராமா:— பற்று - ஊன்றுகோல். அது இங்கே உவமையாகு பெயராய் நின்றது. வேள்வி காரணவாகுபெயர்.

89. உடைமையுள் இன்மை விருந்தோம்பல் ஓம்பா
மடமை மடவார்கண் உண்டு. (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— உடைமையுள் இன்மை விருந்தோம்பல் ஓம்பா மடமை - உடைமைக்காலத்து இன்மையாவது விருந்தோம்பலை யிகழும் பேதைமை; மடவார்கண் உண்டு - அஃது அறிந்தார்மாட்டு உளதாகாது பேதையார்மாட்டே உளதாம்.

உடைமை பொருளுடையனுந்தன்மை. பொருளால் கொள்ளும் பயனை யிழப்பித்து உடைமையை இன்மையாக்கலின், மடமையை இன்மை யாக உபசரித்தார். பேதைமையான் விருந்தோம்பலையிகழிற் பொருள் நின்றவழியும் அதனுற்பயனில்லை யென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் விருந்தோம்பாவழிப்படுங் குற்றங் கூறப்பட்டது.

மணக்:— உடைமையின்கண்ணே இல்லாமைபோல விருந்தினர்க்கு அளித்தலைப் போற்றுத பேதைமை, பேதைமையார்மாட்டே உளதாம் என்றவாறு.

பழைய:— செல்வத்துளின்மையாவது விருந்தோம்பல். அது அன்புளாரியல்பு. அறிவிலாதவர் விருந்து உபசரியார்.

பரிதி:— எ - து செல்வத்துள் இல்லின் தன்மையாவது விருந்து ஓம்பல். அங்ஙனம் ஓம்பாத மடமை சில பெண்களிடம் உண்டு. ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒருமனமாகச் செய்வது விருந்து; அல்லது பிரயோசனம் இல்லை என்றவாறு.

காளிங்:— ....

நுண்:— மடவார் - அறிவிலாதார் என ஆண்பாலானது. 'தூங்கு சிறைவாவல் உறை' என்னும் சிந்தாமணியுள் (காந்தருவ. 6.) மடவார் என்பதும் அது.

90. மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து. (ம)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— அனிச்சம் மோப்பக் குழையும் - அனிச்சப்பூமோந்துழி யன்றிக் குழையாது; விருந்து முகம் திரிந்து நோக்கக் குழையும் - விருந்தினர் முகம் வேறுபட்டு நோக்கக் குழைவர்.

அனிச்சம் ஆகுபெயர். செய்மைக்கட்கண்டுழி இன்முகமும், அது பற்றி நண்ணியவழி இன்சொல்லும், அதுபற்றி உடன்பட்டவழி நன்றாற்றலுமென விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாத மூன்றனுள் முதலாய இன்முகம் இல்வழிச் சேய்மைக்கண்ணே வாடிநீங்குதலின், தீண்டியவழி யல்லது வாடாத அனிச்சப்பூவினும் விருந்தினர் மெல்லியரென்பதாம். இதனான் விருந்தோம்புவார்க்கு முதற்கண் இன்முகம் வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— எல்லா மலரினும் மெல்லிதாகிய அனிச்சப்பூ மோந்தால் அல்லது வாடாது; விருந்தினரை முகந்திரிந்து நோக்க அவர் வாடுவர் என்றவாறு.

இது முகநோக்கி இனிமை கூறவேண்டும் என்றது.

பழைய:— அனிச்சமலர் நாசியில் முகந்தமாத்திரத்திலே குழையும். அதுபோல விருந்தினரைக் கிருபையினாலே பாராதபோது விருந்தினர் முகம் வாடும்.

பரிதி:— எ-து அனிச்சமலர் நாசியிலே முகர வாடும்; அதனிலும் மிருது விருந்து; அது எங்ஙனம் எனில் பிரியமில்லாமல் பார்க்க முகம் வாடும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து உலகத்து மலர்கள் பலவற்றினும் மென்மையாற் சிறந்த அனிச்சமலர் ஒருவர் பறித்து மோப்பவாடுமதுபோல், விருந்தை ஒருவர் முகம்மாறிப் பார்க்க மிகவும் வாடுமென்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— முதலாகிய இனியமுகம் இல்லாதபோது விருந்தினர் கண்டு மனம் குழைந்து தூரத்திலே தானே விலகிப்போவார். ஆதலாலே தொட்டால் வாடுகின்ற அனிச்சப்பூவினும் விருந்தினர் மெல்லியர்

என்பதாம். இது குறிப்பினாலே அதனினும் இது உயர்ந்தது என்று உயர்வுதோன்ற நின்ற வேற்றுமையலங்காரம்.

மேற்கோள்பகுதி :

மயிலை:— 'மோப்பக் குழையும்' செயவெனெச்சம் இருதொழிலும் நிகழ்காலமும் ஏற்றதற்கு மேற்கோள். (நன். சூ. 343.)

சங்கர:— மோப்பக்குழையும் என்பது 'முதலில் நான்கும்' என்ற சூத்திரத்து இடையில் ஐந்தும் வினைமுதலும் பிறவும் கொண்டதற்கு மேற்கோள். (நன். சூ. 344.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

" அகன்நக வாரா முகன்அழி பரிசில்." —புறம். 207 : 4.

" அனிச்சத்தம் போதுபோலத் தொடுப்பவே குழைந்துமாழ்கி."
—சீவக. 2939.

"வந்த விருந்து மலராத வதனம் நோக்க முன்குழையும்
அந்த அடைவால் அகத்தன்பை அலர்ந்த முகத்தால் வெளிப்படுத்திச்
சந்த மணிவா யினும் தோன்றச் சற்றும் வஞ்சம் கலவாமே
உந்தும் சுவையின் மொழியென்றும் உரைத்தல் வேண்டும் பயன்வேண்டின்."
—விநா, அரசி. 23.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— இருந்தோம்பி, விருந்து, வருவிருந்து, அகனமர்ந்து, வித்தும், செல்விருந்து, இனைத்துணை, பரிந்தோம்பி, உடைமையுள், மோப்பக்.

மணக்:— இவர் பரிமேலழகரையே பின்பற்றியுள்ளார்.

பரிதி:— விருந்து, இருந்தோம்பி, பரிந்தோம்பி, மோப்பக், உடைமையுள், வருவிருந்து, வித்துமிடல், அகனமர்ந்து, செல்விருந்து, இனைத்துணை.

காளிங்:— விருந்து, வருவிருந்து, செல்விருந்து, அகனமர்ந்து, மோப்பக், இருந்தோம்பி.

20

10. இனியவைகூறல்

பரிமே:— அஃதாவது மனத்தின்கண் உவகையை வெளிப்படுப்பனவாகிய இனியசொற்களைச் சொல்லுதல். இதுவும் விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாததாகலின் விருந்தோம்பலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— இனியவை கூறலாவது கேட்டார்க்கு மனமகிழும் சொற்களைக் கூறுதல்.

பழைய:— மனமகிழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பனவாகிய சொற்களைச் சொல்லுதல். நோக்கக் குழையும் விருந்திற்குக், கூற மகிழ்தல் ஏற்றதாகலின் விருந்தோம்பலின் பின் வைத்தார் என்க.

பரிதி:— இனியவை கூறலாவது யாவர்க்கும் இனியவை சொல்ல வேணும் என்பது.

91. இன்சொலால் ஈரம் அளைஇப் படிறிலவாம்
செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல். (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இன்சொல் - இன்சொலாவன; ஈரம் அளைஇப் படிறு இலவாம் செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச்சொல் - அன்போடு கலந்து வஞ்சனை இலவாயிருக்கின்ற அறத்தினை உணர்ந்தார்வாயிற் சொற்கள்.

ஆல் அசைநிலை. அன்போடுகலத்தல் - அன்புடைமையை வெளிப்படுத்தல். படிறின்மை வாய்மை. மெய்யுணர்ந்தார் நெஞ்சிற்கெல்லாஞ் செம்மையுடைத்தாய்த் தோன்றலின், செம்பொருள் எனப்பட்டது. இலவாஞ் சொல் என இயையும். வாய் என வேண்டாது கூறினார், தீயசொல் பயிலா என்பது அறிவித்தற்கு. இதனான் இன்சொற்கு இலக்கணங்கூறப்பட்டது.

மணக்:— இருவர் மாறுபடச் சொன்ன மாற்றத்தினது உண்மைப் பொருளைக் கண்டார் கூறும் மெய்யாகிய சொற்களும் இன்சொல் ஆதலானே அருளொடு பொருந்திக் குற்றமிலவாம் என்றவாறு.

இஃது ஒருவனைக் கடிந்து சொல்லவேண்டுமிடத்தும் இன்சொல்லாலே கடியவேண்டும் என்றது.

பழைய:— நல்ல உபதேசத்தோடு பொருந்திய நல்லோர் சொல்லுஞ் சொல் கிருபையோடே கூடியிருக்கும்.

பரிதி:— எ - து உபதேசத்தோடே கூடிய நல்லோர் சொல் ஆபத்துக் காலத்துக்கு வைத்த உடைமைபோல் உதவும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இனிய சொல்லுமாய்க் கேட்போர் செவிக்கு நீர்மை விராவிப் பொய்யென்கின்ற பிறவிகாரமும் இலவாம் யாவையெனின் வீட்டின்பமாகிய மெய்ப்பொருளினை நோக்குதற்கரியவர் வாய்ச்சொற்கள் என்றவாறு.

இனி, மற்று இவ்வாறு பிறர்க்கினியவை சொல்லியுஞ் செய்தும் வருபவர், தமக்குப் பிறர்செய்யும் செய்ந்நன்றியும் அறிவிக்குந் தகுதியர் ஆதலான் அதனை அறிவிக்கின்றது மேலதிகாரம்.*

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண் :— ஈரம் - அன்பு. ஆல் - அசை. 'இரப்பாரை யில்லாயின்' (1058.) என்பதில் ஐயும் அசை. 'இலவாஞ் சொல்' என இயையும். தீச்சொற் பயிலா என்பதறிவித்தற்கு வாயென வேண்டாதுகூறி வேண்டியது முடித்தல் என்னுந் தந்திரவுத்தி காட்டினர் என்க. 'இழுக்கலுடையுழி' (415.) என்பதும் அது. இதனை வடநூலார் தாற்பரியம் என்ப.

ஒப்புமைப்பகுதி :

" அன்புடை நன்மொழி அளைஇ." —திருமுரு. 392.

" ஈரநன்மொழி இரவலர்க்கு ஈந்த." —சிறுபா. 93.

92. அகனமர்ந் தீதலின் நன்றே முகனமர்ந்
இன்சொல னாகப் பெறின். (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அகன் அமர்ந்து ஈதலின் நன்று - நெஞ்சு உவந்து ஒருவற்கு வேண்டிய பொருளைக்கொடுத்தலினும் நன்று, முகன் அமர்ந்து இன்சொலனாகப் பெறின் - கண்டபொழுதே முகம் இனியனாய் அதனோடு இனிய சொல்லையும் உடையனாகப் பெறின்.

* இக்குறளைப் பத்தாவதாகக் கொண்டமையின் இங்ஙனம் வருகின்ற அதிகாரத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்தார்.

இன்முகத்தோடு கூடிய இன்சொல் ஈதல்போலப் பொருள்வயத்த தன்றித் தன்வயத்ததாயினும், அறநெஞ்சுடையார்க்கல்லது இயல்பாக இன்மையின், அதனினும் அரிது என்னுங்கருத்தான், இன்சொலனைகப் பெறின் என்றார்.

மணக்:— மனம் பொருந்திக் கொடுத்தலினும் நன்று; முகம் பொருந்தி இனிமைச்சொல் சொல்ல வல்லவனாயின் என்றவாறு.

பழைய:— அகமலர்ந்து சொர்ணதானங் கொடுப்பதினும், அன்னதானங் கொடுப்பதினும் சிறந்தது; முகமலர்ந்து இன்சொற் கூறல்.

பரிதி:— எ-து மனமகிழ்ந்து சொர்ணதானங் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் இன்சொல் விசேஷம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து அகமலர்ந்து ஒருவர்க்கு உபகாரம் செய்தலினும், மிக நன்று; அது யாதோவெனின், யாவர்க்கும் முகமலர்ந்து இனிய சொல் சொல்லுமவனைகப்பெறின் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— ஏகாரம் அசைநிலை; இனி முகனமர்ந்து இன்சொலன் ஆகப் பெறின், அது அகனமர்ந்தீதல்போல நன்று எனக் கொள்ளினும் அமையும்.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"முகனமர்ந் தேத்தி." —திருமுரு. 251.

93. முகத்தான் அமர்ந்தினிது நோக்கி அகத்தானும்
இன்சொ லினதே யறம். (ங)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— முகத்தான் அமர்ந்து இனிது நோக்கி - கண்ட பொழுதே முகத்தான் விரும்பி இனிதாக நோக்கி, அகத்தான் ஆம் இன் சொலினதே அறம் - பின் நண்ணியவழி மனத்துடனாகிய இனியசொற் களைச் சொல்லுதலின்கண்ணதே அறம்.

நோக்கியென்னும் வினையெச்சம் இன்சொலென அடையடுத்து நின்ற முதனிலைத்தொழிற்பெயர் கொண்டது. ஈதலின்கண்ணது அன்று என்றவாறு. இவை யிரண்டுபாட்டானும் இன்முகத்தோடு கூடிய இன்சொல், முன்னரே பிணித்துக்கோடலின் விருந்தோம்புதற்கட் சிறந்தது என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— கண்ணாலேபொருந்தி இனிதாகநோக்கி மனத்தோடே பொருந்திய இன்சொல் சொல்ல வல்லவனாயின் அதுதானே அறமாம் என்றவாறு.

பழைய:— யாவரையும் விரும்பிப் பார்த்துக் கிருபையினாலே மனமகிழ்ந்து இன்சொல் நவில்வதன்றோ அறம்.

பரிதி:— எ - து யாரையுங் கிருபையினாலே பார்த்து மனமகிழ்ந்து சொல்லின் அதுவன்றோ தன்மம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து கேட்டவர்க்குச் சில சொல்லுமிடத்துத் தம் முகத்தினால் இனிதாகநோக்கி, பதறாது தணிந்திருந்து இருவர் நெஞ்சமும் அமையாத இனிமையைத் தருவதாகிய இன்சொற்களைச் சொல்லின் மற்று அதுவே அறமாவது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண் :— இன்சொலினதே - இன்சொலின்கண்ணதே என்று பொருள்படுதலால், நோக்கி என்னும் எச்சம் இன்சொல் என அடையடுத்து நின்ற முதனிலைத்தொழிற்பெயர் கொண்டது. 'பேரமர்க்கட்டு' (1083.) பெயரடியாகப் பிறந்தவினை. நச்சினார்க்கினியர் 'ஆயிருமுதலின்' (தொல். பாயிரம்.) என்பதனை 'அவ்விரண்டையும் முதலுகையால்' என்றார் என்க.

இராமா:— இனி, இதற்கு 'நோக்கி' என்னும் வினை எச்சத்தை எச்சத்திரிபு எனக்கொண்டு, அது ஆம் என்னும் பெயரெச்சத்தைக்கொண்டு முடிய, அப்பெயரெச்சம் இன்சொலினது என்னும் குறிப்பு முற்றின் பகுதியாகி, அடையடுத்துநின்ற இன்சொல் என்னும் பெயரோடு முடிந்தது எனக்கொண்டு, முகத்தினாலே அமர்ந்து இனிது நோக்கினதினாலே மனத்தோடுபட்டு வந்ததாகிய இனியசொல்லை யுடையதே அறமாவது எனக் கொள்ளினும் அமையும்.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"நயனுடை நெஞ்சு." —குறுந். 143.

"அகமலர்ந் தருந்தவன் அமரர்க்கு அன்புகூர்
முகமலர்ந்து இன்னுரை முகமன் கூறி."—திருவிளை. இந்திரன்பழி.29.

94. துன்புறூஉந் துவ்வாமை இல்லாகும் யார்மாட்டும்
இன்புறூஉம் இன்சொ லவர்க்கு. (௪)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— யார்மாட்டும் இன்பு உறூஉம் இன்சொலவர்க்கு - எல்லார்மாட்டும் இன்பத்தை மிகுவிக்கும் இன்சொல்லை உடையார்க்கு, துன்பு உறூஉம் துவ்வாமை இல்லாகும் - துன்பத்தை மிகுவிக்கும் நல்குரவு இல்லையாம்.

நா முதலிய பொறிகள் சுவை முதலிய புலன்களை நுகராமையுடைமையின், துவ்வாமை எனப்பட்டது. யார்மாட்டும் இன்புறூஉம் இன்சொலவர்க்குப் பகையும் நொதுமலும் இன்றி உள்ளது நண்பேயாம்; ஆகவே, அவர் எல்லாச் செல்வமும் எய்துவரென்பது கருத்து.

மணக்:— துன்பம் உறுவிக்கின்ற நுகராமையாகிய நல்குரவு இல்லையாகும்; யாவர்மாட்டும் கூறும் இன்பம் உறுவிக்கின்ற இனிய சொல்லை உடையார்க்கு என்றவாறு.

பழைய;— துன்பமாய் தரித்திரமேற்கொண்டு துயருறுவதும் இல்லையாகும்; யாவரிடத்தும் இன்சொல் கூறவல்லராயினர்க்கு.

பரிதி:— எ-து தோத்திரமேற்கொண்டு துயர்உறுந் துன்பமில்லை; யாரிடத்திலும் இன்சொல் கூறுவானாகில் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து தம்மைத் துன்பமுறுத்துவதாகிய வறுமை இலதாகும்; யார்க்கெனின், யாவர்மாட்டும் நேரொக்க மற்றவரவர் நெஞ்சத்து இன்பம் உறுத்தும் இனியசொல்லினையுடையார்க்கு என்றவாறு.

95. பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்
கணியல்ல மற்றுப் பிற. (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஒருவற்கு அணி பணிவு உடையன் இன்சொலனாதல் - ஒருவனுக்கு அணியாவது தன்னால் தாழப்படுவார்கண் தாழ்ச்சியுடையனாய் எல்லார்கண்ணும் இனியசொல்லையும் உடையனாதல்; பிற அல்ல - இவை இரண்டுமன்றி மெய்க்கு அணியும் பிற அணிகள் அணியாகா.

இன்சொலனாதற்கு இனமாகலின் பணிவுடைமையும் உடன் கூறினார். மற்று அசைநிலை. வேற்றுமையுடைமையால் பிற எனவும், இவை போலப் பேரழகுசெய்யாமையின் அல்ல எனவுங் கூறினார். இவை இரண்டு பாட்டானும் இனியவை கூறுவார்க்கு இம்மைப்பயன் கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஒருவனுக்கு அழகாவது தாழ்ச்சியுடையனாய் இனிய சொற்களைக் கூறவல்லவனாதல். பிறவாகிய அழகெல்லாம் அழகெனப்படா என்றவாறு.

இது தாழ்த்துக் கூறவேண்டும் என்பதும், அதனாலாம் பயனும் கூறிற்று.

பழைய:— ... ...

பரிதி:— எ-து வணக்கமுடையவனுமாய் இனிய வசனம் சொல்பவனாகில் அவனுக்கு நல்லவாழ்க்கையே ஆபரணம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து யாவர் மாட்டும் தாழ்ச்சியுடையனுமாய் இனிய சொல்லினையு முடையனாதலென்கின்ற வினையில்லாதார்க்கு ஓர் அணிகலம் பெறுவதன்றி வேறு பிறநன்மைகளும் பெறுவர் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— அல்ல பிற என்பது 'மக்கட்பேறல்ல பிற' (61.) என்புழிப்போல எச்சமாகாது முற்றாயிற்று. 'உடையனாய்' என எச்சம் முற்றாயினவாறு காண்க.

இராமா:— உயிர்க்கு அழகுசெய்யாமையாலும் ஒருவன் கற்றவர் சபையிலே எல்லா ஆபரணங்களையும் பூண்டு இறுமாந்து கடுஞ்சொல் சொல்லுவானானால் அவனைப் புறம்போக்கிக் கற்றவர் கண்ணாலே நோக்

கவும் நோக்கார்; ஆதலால் அப்போது அந்த ஆபரணங்கள் இருந்தும் அவனுக்கும் ஒருசிறப்பும் இல்லாததனுலும் அணியல்ல என்று சொன்ஞர். மற்று அசைநிலை. அணி என்பது செய்யுள் இருமருங்கும் சென்று பொருள் முற்றுவதினுலே தாப்பிசைப் பொருள்கோளாக்கொள்க.

96. அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை
நாடி இனிய சொலின். (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— நல்லவை நாடி இனிய சொலின் - பொருளால் பிறர்க்கு நன்மை பயக்குஞ்சொற்களை மனத்தான் ஆராய்ந்து இனியவாக ஒருவன் சொல்லுமாயின், அல்லவை தேய அறம்பெருகும் - அவனுக்குப் பாவங்கள் தேய அறம் வளரும்.

தேய்தல் தன்பகையாகிய அறம் வளர்தலில் தனக்கு நிலையின்றி மெலிதல். "தவத்தின்முன் நில்லாதாம் பாவம்" என்பதூஉம் இப் பொருட்டு. நல்லவை நாடிச் சொல்லுங்காலும் கடியவாகச்சொல்லின், அறன் ஆகாது என்பதாம். இதனுன் மறுமைப்பயன் கூறப்பட்டது.

மணக்:— நல்லவான சொற்களை ஆராய்ந்து இனியவாகச் சொல்லுவானுயின் அதனுனே அறமல்லாதன தேய அறம் வளரும் என்றவாறு.

பழைய:— பாவங் குறையும் புண்ணியம் மேற்பெருகும். தன்ம வசனஞ் சொல்வார்க்கு.

பரிதி:— எ - து பாவங் குறையும்; புண்ணியம் பெருகும். இனிமை யாகிய இன்சொல் சொல்லின் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து அல்லவையாகிய பாவமானது மிகவுந்தேய்ந்து அறமானது மிகவும் பெருகும். அஃது யாதோஎனின் தனக்கும் பிறர்க்கும் இம்மை மறுமை பயக்கும் இனியசொற்களை ஆராய்ந்து சொல்ல வல்லனுயின் என்றவாறு.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"விளக்குப் புகஇருள் மாய்ந்தாங்கு ஒருவன்
தவத்தின்முன் நில்லாதாம் பாவம்." —நாலடி 51.

97. [1] நயன்ஈன்று நன்றி பயக்கும் பயன்ஈன்று
பண்பின் தலைப்பிரியாச் சொல். (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— நயன் ஈன்று நன்றி பயக்கும் - ஒருவனுக்கு இம்மைக்கு நீதியையும் உண்டாக்கி மறுமைக்கு அறத்தையும் பயக்கும், பயன் ஈன்று பண்பின் தலைப்பிரியாச் சொல் - பொருளால் பிறர்க்கு நன்மையைக் கொடுத்து இனிமைப்பண்பின் நீங்காத சொல்.

நீதி உலகத்தோடு பொருந்துதல். பண்பு என்பது ஈண்டு அதிகாரத்தான் இனிமைமேல் நின்றது. தலைப்பிரிதல் ஒரு சொன்னீர்மைத்து.

மணக்:— பிறரால் விரும்பப்படுதலையும் பயந்து, பொருளையும் பயந்து, அறத்தினையும் பயக்கும்; குணத்தினின்று நீங்காத சொல் என்றவாறு.

பழைய:— ....

பரிதி:— எ - து இனியவசனம் இம்மைக்கு நல்லோர் என்னும்; மறுமைக்கு முத்தியுங் கொடுக்கும்; விருந்துக்குஇனியவை சொல்வானாகில் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தாம் ஒழுகுகின்ற ஒழுக்கமும் நழுவாது நிலை பெற்று, மற்றுமுள்ள நன்மையும் பயக்கும்; அது யாதோவெனில், தன் நாவானது பயனில்லாதனவற்றைச் சொல்லாமை பிறர்க்கு நிலைபெறு மதன்பொருட்டுப்பயனை இனிய மரபுடையார் சொல்லானது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— தலைப்பிரிதல் - ஒருசொல். 'தலைச்சென்றார்க்கு' (54) என்ற ஆசாரக்கோவையும் அது.

இராமா:— நயம் நயன்என மொழிஇறுதிப்போலியாய் நின்றது. தலைப்பிரிதல்: பிரிதல்; இது இரண்டு சொல்போலத் தோன்றினும் ஒரு சொல்லின்தன்மையை யுடையது. அல்லது தலை என்பது இடம் எனக் கொண்டு, இடத்தில் நின்று நீங்குதல் எனினும் அமையும்.

[1] "நயன் — நீதி" —கவிராஜபண்டிதர். [2] "நன்மை" எனவும் பாடம்.

98. [1] சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல் மறுமையும்
இம்மையும் இன்பந் தரும். (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல் - பொருளால் பிறர்க்கு நோய்செய்யாத இனியசொல், மறுமையும் இம்மையும் இன்பம் தரும் - ஒருவனுக்கு இருமையினும் இன்பத்தைப் பயக்கும்.

மறுமையின்பம் பெரிதாதலின், முன் கூறப்பட்டது. இம்மை யின்பமாவது உலகம் தன்வயத்ததாகலான் நல்லன எய்தி இன்புறுதல். இவை இரண்டுபாட்டானும் இருமைப்பயனும் ஒருங்கெய்துதல் வலியுறுத் தப்பட்டது.

மணக்:— புன்மையுள் நின்று நீங்கிய இனிய சொற்கள், இம்மையின்கண்ணும் மறுமையின்கண்ணும் இன்பத்தைத் தரும் என்றவாறு.

பழைய:— குற்றத்தினீங்கிய இனியசொல் இம்மைக்கு நல்லோர் என்னும் இன்பமும், மறுமைக்கு முத்தியுங் கொடுக்கும்.

பரிதி:— எ - து பாவம் நீங்கிய புண்ணியத்து இன்சொல் இம்மைக்குச் செல்வமும் மறுமைக்கு முத்தியுங் கொடுக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து குற்றத்தினின்றும் நீங்கிய இனியசொற்களைச் சொல்லுவானொருவன் இம்மை மறுமை இரண்டின்கண்ணும் இன்பத் தைப்பெறுவான் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

இராமா:— சிறுமை - துன்பம். அது கடுஞ்சொல்லின் பயன் ஆதலின் சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல் என்றார்.

---

[1] "சிறுமை...சொல் - திரவியவலுமையால் பிறருக்கும் வாதைபண்ணாத நல்லவார்த்தை" —கவிராஜபண்டிதர்.

99. இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்கு வது. (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இன்சொல் இனிது ஈன்றல் காண்பான் - பிறர் கூறிய இன்சொல் தனக்கு இன்பம் பயத்தலை அனுபவித்து அறிகின்றவன், வன்சொல் வழங்குவது எவன்கொல் - அது நிற்கப் பிறர்மாட்டு வன்சொல்லைச் சொல்லுவது என்னபயன் கருதி?

இனிதென்றது வினைக்குறிப்புப்பெயர். கடுஞ்சொல் பிறர்க்கும் இன்னாதாகலின், அது கூறலாகாது என்பது கருத்து.

மணக்:— ஒருவன் இனியவாகச் சொல்லும் சொற்கள் இன்பத்தைப் பயத்தலைக் காண்பான் அதற்கு மறுதலையாகிய வன்சொல்லை வழங்குவது எப்பயனை நோக்கியோ என்றவாறு.

பழைய:— நல்லவசனம் நன்மையேதரும்; அது அறிந்திருந்தும் பொல்லாவசனங் கூறுவான் ஏனெனில் பாவத்தின் வசமாம்.

பரிதி:— எ - து நல்லவசனம் நன்மையே தரும்; அதுவறிந்து பொல்லாத வசனம் கூறுவான் அதேதெனில், பாவத்தின்வழி என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இனிய சொல்லானது மற்று இவ்வாறு இனியது பயத்தலை நூல்களில் கேட்டிருக்கையன்றி, இம்மையே காண்கின்றவன் இனியதனைவிட்டு இனிதல்லாத வன்சொல்லை யாவர்மாட்டும் செலுத்துவது என்னகொலோ? எனவே, யாவதும் ஒரு பயனுமில்லை என்றவாறு.

100. இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனிஇருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று. (ய)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இனிய உளவாக இன்னாத கூறல் - அறம் பயக்கும் இனியசொற்களும் தனக்கு உளவாயிருக்க அவற்றைக்கூறாது பாவம் பயக்கும் இன்னாத சொற்களை ஒருவன் கூறுதல், கனி இருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று - இனிய கனிகளும் தன் கைக்கண் உளவாயிருக்க அவற்றை நுகராது இன்னாத காய்களை நுகர்ந்ததனோடு ஒக்கும்.

கூறல் என்பதனால் சொற்கள் என்பது பெற்றாம். பொருளை விசேடித்து நின்ற பண்புகள் உவமைக்கண்ணுஞ் சென்றன. இனிய கனிகள் என்றது ஔவையுண்ட நெல்லிக்கனிபோல அமிழ்தாவன வற்றை. இன்னாதகாய்கள் என்றது காஞ்சிரங்காய்போல நஞ்சாவன வற்றை. கடுஞ்சொற்சொல்லுதல் முடிவில் தனக்கே இன்னாதென்பதாம்[1]. இவை யிரண்டுபாட்டானும் இன்னாதகூறலின் குற்றம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— பிறர்க்கு இனியவாகச் சொல்லுஞ்சொற்கள் இன்பத்தைத் தருதலைக் கண்டவன் இனிய சொற்கள் இருக்கக் கடிய சொற்களைக் கூறுதல்; பழமுங் காயும் ஓரிடத்தே யிருக்கக் கண்டவன் பழத்தைக் கொள்ளாது காயைக்கொண்ட தன்மைத்து என்றவாறு.

பழைய:— நல்லவார்த்தை இருக்கத் தீயவைகூறல் எதுபோலும் எனில் நல்லபழம் இருக்கக் காயைத் தின்பதற்கு ஒக்கும்.

பரிதி:— எ - து நல்லவார்த்தை இருக்கத் தீயவைகூறல் நல்ல பழம் இருக்க வேப்பங்காயைத் தின்பதற்கு ஒக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து வேறொரு புறத்துப்போய் முயன்று தேட வேண்டாதபடி, இனியவாகிய சொற்கள் தனது நாவகத்து உளதாயிருப்ப, மற்றின்னாதனவற்றைப் பிறர்க்குச் சூழ்ந்து சொல்லுதல் எத்தன்மைத்தெனின்; நம் இல்லகத்து இனிய கனி உளவாயிருப்ப வன்காயைப் புறத்துச்சென்று நுகர்ந்து விரும்பினாற்போலும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— மொழியை விசேடித்த பண்பு உவமைக்கண்ணும் இனிய கனி, இன்னாதகாய் எனச்சென்றது. 'மால்வரைக், கமழ்பூஞ் சாரல் கவினிய நெல்லி, அமிழ்துவிளை தீங்கனி ஔவைக்கு ஈந்த, உரவுச்சினம் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல், அரவக் கடல் தானை அதிகனும்' எனச் சிறுபாணாற்றுப்படையுள் (வரி 100 - 4) காண்க.

இராமா:— உபமேயமாகிய சொற்களை விசேடித்து நின்ற இனிமை இன்னாமை என்னும் பண்புகள் உபமானமாகிய கனி காய்

---

[1] "எட்டிக்காயைத் தின்றவன் பிராணன் இழந்தாற்போலப் பொல்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறவன் தானே தனக்குக் கேடுதேடிக் கொள்வன் என்பதாம்." —கவிராஜபண்டிதர்.

என்பனவற்றையும் விசேடித்து நின்றன. இங்கே உபமான அடையாகிய இனிமை இன்னாமைகள் அமிர்தத்தையும் விடத்தையும் ஒத்த பண்புகள்.

மேற்கோள்பகுதி :

சுவாமி:— இனியகனி இன்னாதகாய் எனப் பின்னும் பிரித்துப் பொருத்துதலே பண்பு. (இ. கொ. சூ. 108.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"கனி இருப்பக் காய்கவர்ந்த கள்வனேனே" —திருநாவு, ஆரூர் 1.

"கெட்ட கழுதைக் குரல தென்பர் குயில் கூவின்
நட்டவர்கள் போன்மகிழ்வர் நண்பதனொ டென்னை
பட்டபொருள் சொல்லலுறல் உண்டெனினும் யாரும்
வெட்டென உரைத்தலை விடுத்திடுமின் என்றான்." —நீலகேசி.

குறள்வைப்புமுறை.

பரிமே:— இன்சொலால், அகனமர்ந்து, முகத்தான், துன்புறாஉம், பணிவுடையன், அல்லவை, நயனீன்று, சிறுமையுள், இன்சொல், இனியஉளவாக.

மணக்:— அகனமர்ந்து, முகத்தான், அல்லவை, பணிவுடையன், சிறுமையுள், துன்புறாஉம், நயனீன்று, இன்சொலால், இன்சொல், இனியஉளவாக.

பரிதி:— இனியஉளவாக, இன்சொல், பணிவுடையன், அகனமர்ந்து, முகத்தான், துன்புறாஉம், நயனீன்று, அல்லவை, சிறுமையுள், இன்சொலால்.

காளிங்:— இனியஉளவாக, துன்புறாஉம், நயனீன்று, இன்சொல், அகனமர்ந்து, முகத்தான், பணிவுடையன், அல்லவை, சிறுமையுள், இன்சொலால்.

11. செய்ந்நன்றியறிதல்.

பரிமே:— அஃதாவது தனக்குப் பிறர் செய்த நன்மையை மறவாமை. இனியவை கூறி இல்லறம் வழுவாதார்க்கு உய்தியில் குற்றம் செய்ந்நன்றி கோறலேயாகலின், அதனைப் பாதுகாத்துக் கடிதற் பொருட்டு, இஃது இனியவைகூறலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— செய்ந்நன்றியறிதலாவது பிறர் செய்த தீமையை மறந்து நன்மையை மறவாமை.

பரிதி:— இனியவை கூறல்போல் ஒருவர் செய்த நன்றியை அறியவேணும் என்பது.

101. செய்யாமல் செய்த உதவிக்கு வையகமும்
வானகமும் ஆற்றல் அரிது. (க)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— [2] செய்யாமல் செய்த உதவிக்கு - தனக்கு முன் ஓர் உதவி செய்யாது இருக்க ஒருவன் பிறனுக்குச் செய்த வுதவிக்கு, வையகமும் வானகமும் ஆற்றல் அரிது - மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் கைம்மாறாகக் கொடுத்தாலும் ஒத்தலரிது.

கைம்மாறுகளெல்லாம் காரணமுடையவாகலின், காரணமில்லாத உதவிக்கு ஆற்றாவாயின. செய்யாமைச்செய்தவுதவி என்று பாடமோதி, மறித்து உதவ மாட்டாமை யுள்ள இடத்துச் செய்த உதவி என்று உரைப்பாரும் உளர்.

மணக்:— முன் ஓர் உதவி செய்யாதார்க்கு ஒருவன் செய்த உதவிக்கு உலகமும் சுவர்க்கமும் நிறையாற்றுதல் அரிது என்றவாறு.

பழைய:— ... ...

---

[1] "செய்யாமை" "செய்யாதார்" என்பன பாடம்.

[2] "செய்யாமல் செய்த உதவியாவது: போகபூமியாயிருந்து கர்மபூமியாய் மாறினகாலத்து விவரம் அறியாத ஜனங்களுக்கு ஜீவனோபாயம், கல்வி, தானம் செய்கிறது முதலானவை கற்பித்தல் போல்வது என்பதாம்" —கவிராஜபண்டிதர்.

பரிதி:— எ - து தனக்கு முன்னே ஒரு உதவி செய்தமைக்கு அறிந்து உதவிசெய்வது நிகரல்ல; கபடற்று முன்செய்த நன்றிக்குப் பூமி ஆகாசம் இரண்டும் நிகரல்ல என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து முன்னம் தான் ஒருவர்க்கு ஒன்றுஞ் செய் யாமல் தமக்கு இடர் வந்துழிங்காலத்துச் செய்த உதவியின் பெருமைக்குக் கைம்மாறு சீர்தூக்கின் அவர்க்கு இம்மை மறுமை இரண்டுலகும் நிறை யாற்றல் அரிது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண் :— முதற் செய்யாதிருக்க என மல் ஈறு பெற்ற செயவெ னெச்சத்து எதிர்மறைப்பொருள்பட்டது. செய்யாமை செய்யாதிருத்தல் என மையீறுபெற்ற தொழிற்பெயர். அது 'பொய்யாமை பொய்யாமை.... செய்யாமை செய்யாமை நன்று' (292) என்பதன்கண்ணும் இதன் பக்ஷாந்தரத்தும் காண்க.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"உதவாமல் ஒருவன்செய்த உதவிக்குக் கைம்மாருக
மதயானை யனைய மைந்த மற்றும் உண்டாகவற்றே." —கம்ப - கும்ப.

102. காலத்தி னால்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது. (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— காலத்தினால் செய்த நன்றி - ஒருவனுக்கு இறுதிவந்த எல்லைக்கண் ஒருவன் செய்த உபகாரம், சிறிது எனினும் ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது-தன்னைநோக்கச் சிறிதாய் இருந்ததாயினும் அக்காலத்தை நோக்க நிலவுலகத்தினும் மிகப் பெரிது.

அக்காலம் நோக்குவது அல்லது பொருள் நோக்கலாகாது என்பதாம். காலத்தினால் என்பது வேற்றுமைமயக்கம்.

மணக்— உதவவேண்டுங்காலம் தப்பாமல் செய்தவுதவி தான் சிறிதாயிருந்ததாயினும் உலகத்தினும் மிகப்பெரிது என்றவாறு.

இது காலந்தப்பாமல் செய்தவுதவி உலகத்தினும் பெரிதென்றது.

பழைய:— ஒருவனுக்கு இறுதிவந்த எல்லைக்கண் ஒருவன் செய்த உபகாரம் தன்னை நோக்க நிலவுலகத்தினும் மிகப்பெரிது.

பரிதி:— எ - து ஒருவர்க்கு ஆபத்துக் காலத்திலே செய்த உதவிக்கு மகாமேருவும் நிகரல்ல என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தாம் இடருறுங்காலத்தின்கண் தமக்கு ஒருவர் செய்த நன்மைப்பொருளானது சிறிதேயாயினும் அஃது இறுதிக்கண் உதவியது ஆகலான் ஞாலத்தினும் மாட்சிமைப்படப் பெரிது செய்ந்நன்றி யறிவார்க்கு என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— எல்லைக்கண் என்றதனால் உருபுமயக்கம். இனி, உருபு மயக்கம் பொருண் மயக்கம் என இரண்டு. தம்பொருளிற் றீர்ந்து செல் வது உருபு மயக்கம். தம்பொருளிற்றீராது பிறிதொன்றின் பொருட்கண் செல்வது பொருண் மயக்கம். 'அன்னபிறவுந் தொன்னெறி பிழையாது உருபினும் பொருளினும் மெய்தடுமாற, இருவயினிலையும் வேற்றுமை யெல்லாம், திரிபிடனிலவே தெரியுமோர்க்கே' (தொல் - சொல் - வேற் - 18) என்பதனானும் அறிக. வேற்றுமைமயக்கம் பெரும்பான்மை வருதலின் பொருண்மயக்கம் சிறுபான்மை எழுதியதென்க. காலத்தின்கண் என்பது மாரியுள்வந்தான், ஆகாயத்தின்கட் பருந்து, வடக்கின்கண் வேங்கடம் என்பனபோல ஆதாரமல்லாத அருவப்பொருளை ஆதாரமாக்கியவாறு. இதனை வடநூலார் அதீந்திரியப் பிரமாணம் என்பர்.

இராமா:— காலத்தில் என்பதற்குக் காலத்தினால் என ஆலுருபு மயங்கி நின்றது. உருபுமயக்கம் காலத்தைக் குறிப்பதே அல்லாமல் பொருளைக் குறிக்கலாகாது என்பது கருத்து.

சுவாமி:— உருபுகள் மாறுபடநிற்றலுக்கு மேற்கோள். (இ.கொ. சூ. 17, 59.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

''நிலத்தினும் பெரிதே'' —குறுந்தொகை, 3.

''முன்னொருவன் செய்த உபகாரம் மூவுலகம்
தன்னைக் கொடுத்தாலும் சாலுமே—என்னே
உயர்க்குறுதியாக ஒருவர்சோ றுண்டால்
பிறர்க்குரிய ராவரோ பேசு.'' —பாரதவெண்பா.

"பயன் காரணத்தைக் குறியாமல் பரிந்து காலத்தால் செய்த
நயஞ்சேர் நன்றி சிறிதேனும் நாடின் அதற்கோர் அளவில்லை
பயன் காரணத்தைக் குறித்தினையும் பதத்திற் புரிந்த நன்றியையும்
வியன் பூதலத்தில் பெரிதாக விரும்பி மதித்தில் வேண்டுமால்.

—விநா. அரசி. 24.

103. பயன்தூக்கார் செய்த உதவி நயன்தூக்கின்
நன்மை கடலில் பெரிது. (ந.)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பயன் தூக்கார் செய்த உதவி நயன் தூக்கின் - இவர்க்கு இதுசெய்தால் இன்னது பயக்கும் என்று ஆராய்தலிலராய்ச் செய்த உதவியாகிய ஈரமுடைமையை ஆராயின், நன்மை கடலில் பெரிது - அதன் நன்மை கடலினும் பெரிதாம்.

இவை மூன்று பாட்டானும் முறையே காரணம் இன்றிச் செய்ததூஉம், காலத்தினால் செய்ததூஉம், பயன் தூக்காராய்ச் செய்ததூஉம் அளவிலவாதல் கூறப்பட்டது.

மணக்:— தமக்கு ஒரு பயனை நோக்காதவராய்ச் செய்த உபகாரத்தால் உண்டாய நன்மையை ஆராயின் அதனாலுண்டாய நன்மை கடலினும் பெரிது என்றவாறு.

பழைய:— இவருக்கு இது செய்யின் இன்னதுபயக்கும் என்று ஆராய்ச்சியிலராய்ச் செய்தவுதவியாகிய ஈரமுடைமையை ஆராயின் அது கடலினும் பெரிதாம். *

பரிதி:— எ-து ஒருவன் ஒருவர்க்கு நன்றி செய்யும்போது பயன்தூக்காமல் செய்த நன்றிக்கு எழுகடலும் நிகரல்ல என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து தன் மனத்தினால் மேல்வரும்பயனைச் சீர் தூக்காராய், தமக்கு ஒருவர் செய்த உதவியினது தன்மையைச் சீர்தூக்கின் அவ்வுதவித்தன்மையினது நன்மை கடலினும் பெரிது என்றவாறு.

---

* இவ்வுரை பரிமேலழகருரையினை ஒத்துள்ளது.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— கடலின் என்றது ஐந்தனுறழ்பொருவின்கண் வந்தது. உறழ்பொரு உவமப்பொரு என இரண்டாம். உறழ்தல் - ஒத்தலும் மிகுதலுமாய் நிற்பது. 'அறனழீஇ அல்லவை செய்தலில் தீதே' (182) 'கொலை மேற்கொண்டாரில் கொடிதே' (551) என்பவற்றுள் 'உறழ்ச்சி நிரனிறை, பான்மயக்குறழ்ச்சி' என்பனவும் அது. பான்மயக்கும் நிரனிறையும் பிறிதோரிலக்கணங்கூட்டி எழுதியது என்க.

இராமா:— பயன்தூக்கார் என்னும் முற்றுவினை இங்கே எச்ச வினையாய் நின்றது.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"நீரினும் ஆர் அளவின்றே" —குறுந் 3.

"நின் தோற்றமும் அகலமும் நீரின் உள" —பரிபா 4 : 30.

104. தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்தெரி வார். (௪)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— தினைத்துணை நன்றி செயினும் - தமக்குத் தினையளவிற்றாய உபகாரத்தை ஒருவன் செய்தானாயினும், பனைத்துணையாக் கொள்வர் பயன் தெரிவார் - அதனை அவ்வளவிற்றாகக் கருதாது பனையளவிற்றாகக் கருதுவர் அக்கருத்தின் பயன்தெரிவார்.

தினை பனை என்பன சிறுமை பெருமைகட்குக் காட்டுவன சில அளவை. அக்கருத்தின் பயனாவது அங்ஙனங் கருதுவார்க்குவரும் பயன்.

மணக்:— தினையளவு நன்றி செய்தாராயினும் அதனை அவ்வள விற்று என்று நினையாது பனையளவாகக் கொள்வார் அதன் பயனையறிபவர் என்றவாறு.

பனையளவு - அதன் உயர்ச்சி.

பழைய:— ... ...

பரிதி:— எ - து ஆபத்துக் காலத்திலே தினையத்தனை நன்றி செயினும் அதனைப் பனையத்தனையாகக் கொள்வர் பயனறிவார் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தமக்கு ஒருவர் தினையளவு நன்மை செயினும் மற்று அதனைப் பனையளவாக்கொண்டிருப்பர் செய்நன்றி பயனறிவார் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— தினை பனை - சிறுமைபெருமைகட்குக்காட்டும் அளவை. தொல்காப்பியரும் "பனையென் அளவுங் காஎன் நிறையும்" (எழுத் 169) என்றார். காமத்துள் "காமமும் நாணும் உயிர்காவாத் தூங்கும்" (1163) என்பதும் அது.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"தினையனைத்தே யாயினும் செய்தநன் றுண்டால்
பனையனைத்தா உள்ளுவர் சான்றோர்" —நாலடி 344.

"தான் சிறிதாயினும் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வான் சிறிதாப் போர்த்துவிடும்" —ஷை 38.

"ஞான முன்னிய நான்மறை யாளர்கைத்
தானம் என்னத் தழைத்தது நீத்தமே" —கம்ப-பால. ஆற்றுப் 30.

105. உதவி வரைத்தன் றுதவி உதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து. (ரு)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— உதவி உதவிவரைத்து அன்று - கைம்மாறுன உதவி காரணத்தானும் பொருளானும் காலத்தானுமாகிய மூவகையானும் முன் செய்த உதவியளவிற்றன்று; உதவி செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து - அதனைச் செய்வித்துக்கொண்டவர்தம் அமைதியளவிற்று.

சால்பு எவ்வளவு பெரிதாயிற்று உதவியும் அவ்வளவு பெரிதாம் என்பார், சால்பின் வரைத்து என்றார். இவை யிரண்டு பாட்டானும்

மூன்றும்அல்லாத உதவிமாத்திரமும் அறிவார்க்குச் செய்தவழிப் பெரிதாம் என்பதுகூறப்பட்டது.

மணக்:— முன்னே செய்த உதவியின் அளவன்று பின்பு செய்யும் மாற்றுதவி; அவ்வுதவி செய்யப்பட்டவர் தன்மை எவ்வளவிற்று அவ்வளவிற்று அவர்செய்யும் மாற்றுதவி என்றவாறு.

பழைய:— ....

பரிதி: எ - து முன்னே ஒரு உதவிசெய்யாமல் செய்தநன்றிக்குத் தான் ஒருநன்றி செய்வோம் என்றால் அவனைக்கெடுக்க நினைவதற்கு ஒக்கும்; நினையாமற்செய்த நன்றியை நினைத்திருப்பதே நன்று என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து உலகத்து உதவியாளரொருவர்க்கு உதவுகின்ற உதவி, பொருளினது வரம்பினை உடைத்தன்று; பின் பயக்கும் பெரும் பயன் மற்று என்னையெனின் அவ்வுதவியாளரால் ஒரு உதவிப் பொருளினைச் செய்யப்பட்டவர் தகுதிவரம்பினை உடைத்து என்றவாறு.

இனி ஒருவர்க்கொருவர் உபசரிக்குமிடத்து சான்றோர்க்கே அன்றி அனைவர்க்கும் இடுக்கண் களையும் அறிவுடையார் நெஞ்சத்து நடுவுநிலையை அறிவிக்கிறது மேலதிகாரம்.

மேற்கோள்பகுதி :

சுவாமி:— உதவி செயப்பட்டார்: இது ஒருகால் தன்பொருட்கும் ஒருகால் உதவியை ஏற்றுக்கொண்டார் எனப்பொருள்பட்டு, பிறபொருட்கும் பொதுவாய்ப் படுசொல் பொருந்தியது. (இ. கொ. சூ. 78.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"கயந்தரு நறும்புனல் கையில் தீண்டலும்
பயந்தவர் களுமிகழ் குறளன் பார்த்தெதிர்
வியந்தவர் வெருக்கொள விசும்பின் ஓங்கினன்
உயர்ந்தவர்க் குதவிய உதவி யொப்பவே"

—கம்ப. பால. வேள்வி 35.

106. மறவற்க மாசற்றார் கேண்மை துறவற்க
துன்பத்துள் துப்பாயார் நட்பு. (சு)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— துன்பத்துள் துப்பு ஆயார் நட்பு துறவற்க - துன்பக் காலத்துத் தனக்குப் பற்றுக்கோடாயினரது நட்பை விடாதொழிக; மாசு அற்றார் கேண்மை மறவற்க - அறிவு ஒழுக்கங்களில் குற்றமற்றாரது கேண்மையை மறவாது ஒழிக.

கேண்மை கேளாந்தன்மை. இம்மைக்கு உறுதி கூறுவார் மறுமைக்கு உறுதியும் உடன் கூறினார்.

மணக்:— தனக்குத் துன்பம் வந்தகாலத்து வலியாயினார்நட்பை விடாதொழிக. எக்காலத்தும் குற்றமற்றாரது நட்பை மறவாதொழிக என்றவாறு.

பழைய:— ....

பரிதி:— எ - து நன்றி என்றும் விடக்கடவனல்லன்; நல்லோர் சினேகமும் என்றென்றும் விடக்கடவனல்லன்; துன்பம் வந்தபோது பலமாயினார் நட்பினை விடக்கடவனல்லன் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தமது உள்ளத்து மாசற்ற பெரியோர் செய்த நட்பின் மிகுதியையும் எஞ்ஞான்றும் மறவாதொழிக. அதுவேயன்றியும் தாம் ஒரு துயருற்றவிடத்து அதற்கொரு வலியாய் நின்று உதவியாரது நட்பினையும் கைவிடாதொழிக; இங்கு சொன்ன இருவகைபட்ட நன்றியையும் மறவாதவர் இம்மையின்கண் இன்பமும் மறுமையின்கண் இன்பமும் பெறுவர் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— மறுமைக்கு உறுதியும் உடன்கூறியது மாசற்றார் கேண்மை.

இராமா:— துப்பு - ஊன்றுகோல். அதுபோலத் தளர்ச்சிவந்த போது தாங்கினர் என்று சொல்லவந்தவர் துன்பத்துள் துப்பாயார் என்றார்.

107. எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளுவர் தங்கண்
விழுமம் துடைத்தவர் நட்பு. (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— தங்கண் விழுமம் துடைத்தவர் நட்பு - தங்கண் எய்திய துன்பத்தை நீக்கினவருடைய நட்பினை, எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளுவர் - எழுமையினையுடைய தம் எழுவகைப்பிறப்பினும் நினைப்பர் நல்லோர்.

எழுமை என்றது வினைப்பயன்தொடரும் ஏழு பிறப்பினை; அது வளையாபதியுள்கண்டது. எழுவகைப்பிறப்பு *மேலேஉரைத்தாம். விரைவு தோன்றத் துடைத்தவர் என்றார். நினைத்தலாவது துன்பம் துடைத்தலான் அவர்மாட்டு உளதாகிய அன்பு பிறப்புத்தோறுந் தொடர்ந்து அன்புடையராதல். இவை இரண்டுபாட்டானும் நன்றி செய்தாரது நட்பு விடலாகாது என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— தங்கண் உற்ற துன்பத்தை நீக்கினவரது நட்பை அப் பிறப்பிலே யன்றி, எழுமையிலுந் தோற்றும் பிறப்பெல்லாம் நினைப்பர் சான்றோர் என்றவாறு.

பழைய:— செனனந்தோறும் நினைக்கப்படும்; தம்மிடத்தில் கிலேசந் துடைத்தவர் நட்பினை என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து செனனந்தொறும் நினைக்கப்படும்; தம்முடைய மனக்கிலேசத்தைத் துடைத்தவர் நட்பை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து எழுவகையாகத் தோன்றிவருகின்ற பிறப்பு தோறும் தம்மாட்டு வந்தெய்தும் இடுக்கண் துடைத்தவர் நட்பை, கண்டுச்செயலாகும் நன்றியைக்கொண்டே பிறவிதோறும் இடருறுங் காலத்துப் பெரியோர் செய்த நன்றிகளென்று, இங்ஙனம் எழுவகைப் பிறப்பினும் தமக்குச் செய்தார் செய்த நன்றிகளைச் சிந்திப்பர் செய்ந் நன்றி அறிவார் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

இராமா:— வேறு உரை: தமது கண்களிலே நின்றும் விழுகின்ற கண்ணீரைப் போக்கினவருடைய சிநேகத்தை எழுவகைப் பிறவிக்குணங்களுடைய எழுவகைத் தோற்றங்களிலும் நல்லோர் நினைப்பார்.

* மேல் என்றது 62-ம் குறள் உரையை.

வினையினால் எடுத்த உடம்புகளுக்கு அடுத்த குணங்கள் முழுவதும் அமைந்திருப்பது அரிது. ஆதலால் அவை முழுதும் அமைந்த எனச் சொல்லவந்தவர் எழுமை எழுபிறப்பும் என்றும், தமது உள்ளத்திலே நின்றும் அளவிடக் கூடாமல் எழுந்துன்பத்தை ஒழிந்தவர்என்று சொல்ல வந்தவர் அதன் காரியமாகிய கண்ணீரைத் துடைத்தவர் என்றும் சொன்னார்.

108. நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று. (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— நன்றி மறப்பது நன்று அன்று - ஒருவன் முன் செய்த நன்மையை மறப்பது ஒருவற்கு அறனன்று; நன்று அல்லது அன்றே மறப்பது நன்று - அவன் செய்த தீமையைச் செய்தபொழுதே மறப்பது அறன்.

இரண்டும் ஒருவனாற்செய்யப்பட்ட வழி மறப்பதும் மறவாததும் வகுத்துக் கூறியவாறு.

மணக்:— பிறர் செய்த நன்றியை மறப்பது என்றும் நன்றல்ல. பிறர்செய்த தீமையை அன்றே மறப்பதன்றே நன்றாம் என்றவாறு.

இது தீமையை மறக்கவேண்டும் என்று கூறிற்று.

பழைய:— முன்செய்த நன்மையை மறப்பது ஒருவற்கு அறனன்று. அவன் செய்த தீமையைச் செய்தபொழுதே மறப்பது அறன் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து ஒருவர் செய்த நன்றியை மறப்பது நன்றல்ல; ஒருவர் செய்த குற்றத்தை அன்றே மறப்பது நன்று என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து உலகத்தொருவர் செய்த நன்றி பெரும் பயனைத் தருமாதலால் தமக்கொருவர் செய்த நன்மையைத் தாம் மறப்பது தமக்கு நன்மை அல்ல ; அதனால் நன்மையல்லாதது ஒருவர் செய்யின் அதனை அப்பொழுதே மறந்துவிடுவதே நன்மை என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

பெருந்:— பொருள்விளங்க இருத்தலால் புலன் ஆயினமைக்கு மேற்கோள் (வீரசோ. 151 உரை) விளங்கச் சொல்லுதலுக்கு மேற்கோள் (ஷை 180 உரை)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"ஒற்கத்துள் உதவியார்க்கு உதவாதான் மற்றவன்
எச்சத்துளாயினும் அஃது எறியாது விடாதேகாண்." —கலி 149.

"உதவி செய்தோர்க் குதவாராயினும்
மறவி இன்மை மாண்புடைத்து" —பெருங் 4: 3: 13 - 14.

"ஒன்றொரு பயன்தனை உதவினோர் மனம்
கன்றிட ஒருவினை கருதிச் செய்வரேல்
புன்றொழி லவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடும் அல்லது கூற்றம் வேண்டுமோ"
— கந்த. இரணியன் யுத்தம் 10.

"நன்றி மறவேல்" —ஆத்திசூடி 21.

109. கொன்றன்ன இன்னா செயினும் அவர்செய்த
ஒன்றுநன் றுள்ளக் கெடும். (௯)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— கொன்று அன்ன இன்னா செயினும் - தமக்கு முன் ஒரு நன்மைசெய்தவர் பின் கொன்றாலொத்த இன்னாதவற்றைச் செய்தாராயினும்; அவர் செய்த நன்று ஒன்று உள்ளக்கெடும் - அவை யெல்லாம் அவர்செய்த நன்மையொன்றனையும் நினைக்க இல்லையாம்.

தினைத்துணை பனைத்துணையாகக் கொள்ளப்படுதலின், அவ் வொன்றுமே அவற்றையெல்லாங் கெடுக்கும் என்பதாம். இதனால் நன்றல்லது அன்றே மறக்குந்திறம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— தமக்கு முன்பு நன்மை செய்தார் தம்மைக் கொன்றா லொத்த இன்னாமையைப் பின்பு செய்யினும் அவர் முன்புசெய்த நன்றி யொன்றை நினைக்க அவ்வின்னாமை யெல்லாங் கெடும் என்றவாறு.

பழைய:— ....

பரிதி.— எ - து தன்னைக் கொன்றாற்போலொத்த பொல்லாங்கு செய்தாலும் தினையத்தனை நன்றி செய்ததை நினைந்து, அதனை விடுக என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவர் தம்மைக் கொல்லுங் கொலைக்கு மேற்பட்டதோர் இன்னாமை இல்லை; மற்று அது போலவே தத்தம் பொல்லாங்கு செயினும் அவர் முன்பு செய்தது ஒன்றேயாயினும் நன்றியுளதாயின் அதனைச் சிந்திக்கவே எல்லாக்குற்றமுந் தீரும் செய்ந்நன்றியறிவார்க்கு என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்.— கெடும் என்பது இல்லையாம் என நின்றது. இவ்வாறு 'அது என் உருபுகெடக் குகரம் வருமே' (தொல். சொல். 94) என்பதற்கு அவ்வுருபு இல்லையாகக் குகரம் வருமெனச் சேனாவரையரும் உரைத்தார்.

மேற்கோள்பகுதி :

யா. வி. உரை:— இனமுதலாயினவரத் தொடுத்திலாமையால் செவ்வெதுகைக்கு மேற்கோள் (சூ. 53.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"ஒருநன்று உடையளாயினும் புரிமாண்டு
புலவி தீர அளிமதி" —குறுந். 115.

"ஒருநன்றி செய்தவர்க்கு ஒன்றி எழுந்த
பிழைநூறும் சான்றோர் பொறுப்பர்" —நாலடி. 357.

"ஒன்றுதவி செய்யினும் அவ்வுதவி மறவாமல்
பின்னையவர் செய்பிழை பொறுத்திடுவர் பெரியோர்" —வில்லிபா.

"நன்றிபுரிந்தோர் மற்றொருகால் நவைகள் புரிந்தாராயிடினும்
என்றும் உதவியே மதித்திட்டு ஓம்பா நவையை மறந்து அவரை
என்றும் மறவா திருந்திடுக —விநா. அரசி. 25.

110. எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு. (ம)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வு உண்டாம் - பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தார்க்கும் பாவத்தின் நீங்கும் வாயில் உண்டாம், செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு உய்வு இல்லை - ஒருவன் செய்த நன்றியைச் சிதைத்த மகனுக்கு அஃது இல்லை.

பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தலாவது ஆன்முலை அறுத்தலும், மகளிர்கருவினைச் சிதைத்தலும், குரவர்த் தபுதலும் முதலிய பாதகங்களைச் செய்தல்*. இதனால் செய்ந்நன்றிகோறலின் கொடுமை கூறப்பட்டது.

மணக்:— எல்லா நன்மைகளையுஞ் சிதைத்தார்க்கும் பின்பு ஒரு காலத்தே யாயினும் உய்வுண்டாம்; ஒருவன் செய்த நன்றியைச் சாவாக்கின மகனுக்கு ஒருகாலத்தினும் உய்தலில்லை என்றவாறு.

பழைய:— எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் பிழைப்பு உண்டு. செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு எந்தக்காலத்திலும் பிழைப்பு இல்லை என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து எந்த நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வு உண்டு; செய்ந்நன்றி கொன்றாற்கு எந்தக்காலத்திலும் பிழைப்பில்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து அருள் அறம் வாய்மை முதலாகிய எல்லா நன்மைகளையும் கொன்றபாவிக்குங் கொடுநரகத்தினின்றும் யாதானும் ஒருகாரணத்தினால் உய்வுண்டாம்; மற்றும் தனக்கு ஒருவர் செய்த செய்ந்நன்றியைக் கொன்றமகனாகிய கொடும்பாவிக்கு,கொடிய நரகத்தினின்றும் ஒருகாலத்தும் உய்வில்லை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— உய்வில்லை என்பதற்கு அஃது இல்லை என்றுரைத்து சுட்டொடுபுணராத பொருள்படுதல் ஆக்கினர்.

---

* 'ஆன்முலை அறுத்த அறனிலோர்க்கும், மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும், பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமையோர்க்கும்' என்பது புறநானூறு 34-ம் பாடல். 'குரவர்த்தப்பிய கொடுமையோர்க்கும்' என்பது முன்னைய பாடம்போலும்.

இராமா:— கோவில், அறச்சாலை, பசு, பார்ப்பார், கற்புடைய மகளிர் முதலிய பாதுகாவல் அறங்களைக் கெடுத்தவரும் அடங்குதற்கு எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் என்றார்.

மேற்கோள்பகுதி:

நச்:— அட்டது என்றது பாம்பு பல்லுயிரையும் வருத்துந் தன்மையை மயில்கொன்று அஞ்சுவித்ததனை; 'செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு' என்றாற்போல. (சீவக. 1405 உரை)

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள் (மாறு. 251)

ஓப்புமைப்பகுதி.

"—நகை யழுங்க
நின்றோடிப் பொய்த்தல் நிரைதொடீஇ செய்ந்நன்றி
கொன்றாரிற் குற்ற முடைத்து" —நாலடி. 111,

"நிலம்புடை பெயர்வதாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றார்க்கு உய்தி இல்லென
அறம்பாடிற்றே" புறம். 34. 5 to 7.

"நீதிநூல், ஓதினார் தமை வேறுகொண் டோதினன்
* கோது செய்குணக் கோதினுட் கோதனன்" —சீவக 240.

"சிதைவகல் காதற் றாயை தந்தையைக் குருவைத் தெய்வப்
பதவி அந்தணரை ஆவைப் பாலரைப் பாவைமாரை
வதைபுரி குநர்க்கும் உண்டா மாற்றலா மாற்றன் மாயா
உதவிகொன்றார்க்கென்றேனும் ஒழிக்கலாம் உபாய முண்டோ."
—கம்ப, கிட்கிந்தை. 62.

"நன்றி, செய்குநர்ப்பிழைத்தோற் குய்விலவென்னும் குன்றாவாய்மை."
—கல்லாடம். 4.

"பிறர்புரிந்த நன்றியது கொல்லினும்...நரகில் எய்துவர்."
—வில்லி. கிருட். 109.

* 'கோது செய்குணக் கோது - நூல்கள் பயனின்றாகக்கூறிய குணங்களிற் கோது; அஃதாவது செய்ந்நன்றிக்கேடு' (நச். உரை.)

"நாளை முனிபோரில் எந்நன்றியினும் செய்ந்நன்றி
கொன்றார் தமக்குக் குருகுலத்தார் கோவே! யாமுங்கூட்டு என்றார்."
—வில்லி. 12-ம் போர் - 43.

"நன்றியைக் கொன்று தின்றேன்." —திருவிளை, அங்கம்: 14.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— செய்யாமல், காலத்தினால், பயன்தூக்கார், தினைத்துணை, உதவிவரைத், மறவற்க, எழுமை, நன்றி, கொன்றன்ன, எந்நன்றி.

மணக்:— மறவற்க, நன்றி, செய்யாமல், பயன்தூக்கார், காலத்தினால், தினைத்துணை, எழுமை, உதவி, கொன்றன்ன, எந்நன்றி.

பரிதி:— செய்யாமல், பயன்தூக்கார், காலத்தினால், தினைத்துணை, உதவிவரைத், நன்றி, கொன்றன்ன, மறவற்க, எழுமை, எந்நன்றி.

காளிங்:— செய்யாமல், தினைத்துணை, காலத்தினால், எந்நன்றி, கொன்றன்ன, பயன்தூக்கார், எழுமை, மறவற்க, நன்றி, உதவிவரைத்.

12. நடுவுநிலைமை.

பரிமே:— அஃதாவது பகை நொதுமல் நண்பு என்னும் மூன்று பகுதியினும் அறத்தின் வழுவாது ஒப்ப நிற்கும் நிலைமை. இது, நன்றி செய்தார் மாட்டு அந்நன்றியினை நினைத்தவழிச் சிதையுமன்றே; அவ்விடத்தும் சிதையலாகாது என்றற்கு, செய்ந்நன்றியறிதலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— நடுவு நிலைமை யாவது நட்டார்மாட்டும் பகைவர் மாட்டும் ஒக்கநிற்கும் நிலைமை.

பழைய:— செய்ந்நன்றி அறிந்தவிடத்தும் நடுவுநிலை தவறல் ஆகாது என்கின்றது.

பரிதி:— நடுவு நிலைமையாவது செய்ந்நன்றி அறிந்தது போலவே நிலைமையாக நிற்கவேணும் என்றவாறு.

111. தகுதி எனஒன்று நன்றே பகுதியால்
பாற்பட் டொழுகப் பெறின். (க)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— தகுதி என ஒன்றே நன்று - நடுவுநிலைமையென்று சொல்லப்படும் ஓரறமுமே நன்று, பகுதியான் பாற்பட்டு ஒழுகப்பெறின் - பகை நொதுமல் நண்பு என்னும் பகுதிதோறும் தன்முறைமையை விடாது ஒழுகப்பெறின்.

தகுதியுடையதனைத் தகுதி என்றார். "ஊரானோர் தேவகுலம்" என்பதுபோலப் பகுதியான் என்புழி ஆனுருபு தோறும் என்பதன்பொருட்டாய் நின்றது. பெறின் என்பது அவ்வொழுக்கத்து அருமைதோன்ற நின்றது. இதனான் நடுவுநிலைமையது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— நடுவு நிலைமையென்று சொல்லப்படுகின்றதொன்று நல்லதே; அவரவர் நிலைமைப்பகுதியோடே அறத்தின்பாற்பட்டு ஒழுகப் பெறுமாயின் என்றவாறு.

பழைய— நடுவு நிலைமை என்று சொல்லப்படும் ஓர் அறமுமே நன்று. பகை நொதுமல் நண்பு என்னும் பகுதிதோறும் தன்முறைமையை விடாது ஒழுகப்பெறின்.

பரிதி:— எ - து தகுதிப்பாடாகிய நடுவுநிலைமை யுண்டாகில் அந்த நிலைமைக்குச் சரியாக ஒன்றும் இல்லை என்றவாறு.

காளிங்: எ - து நடுவுநிலைமைத்தகுதி எனப்படுகின்றது மனச் செற்றங்கொண்டு ஒருதலைச்சார்பாக நில்லாமை. மற்று அங்கனம் அறநூல் சொன்ன முறைமைப்பாட்டால் நடுவுநிலைமையின் ஒழுக்கத்தை வழுவாமல் நடத்தப்பெறின் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— "ஊராளுெர் தேவகுலம்" என்பது போலப் பகுதி தொறும் என ஆனுருபு தொறுமென் பொருட்டாயிற்று; "இறப்பின் நிகழ் வின் எதிர்வின் என்னுஞ் சிறப்புடை" (தொல். சொல். 395) என்னுஞ் சூத்திரத்து நச்சினார்க்கினியரும் இவ்வாறுரைத்தார். பகுதி - நட்புப்பகை நொதுமல். இதனை வடநூலார் மித்துரு சத்துரு உதாசீனம் என்பர்.

112. செப்பம் உடையவன் ஆக்கஞ் சிதைவின்றி
எச்சத்திற் கேமாப் புடைத்து. (உ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— செப்பம் உடையவன் ஆக்கம் - நடுவுநிலைமையை உடையவனது செல்வம், சிதைவு இன்றி எச்சத்திற்கு ஏமாப்பு உடைத்து - பிறர்செல்வம்போல் அழிவின்றி அவன் வழியிலுள்ளார்க்கும் வலியாதலை யுடைத்து.

விகாரத்தால் தொக்க எச்சவும்மையான் இறக்குந் துணையும் அவன்றனக்கும் ஏமாப்புடைத்து என்பதுபெற்றும். அறத்தோடுவருதலின், அன்னதாயிற்று. தான் இறந்துழி எஞ்சிநிற்பதாகலின், எச்சம் என்றார்.

மணக்:— நடுவுநிலைமையுடையவனது செல்வம் தன்னளவினுங் கேடின்றியே நின்று தன்வழியுள்ளார்க்குங் கேடுவாராமல் காவலாதலை யுடைத்து. நடுவு நிலையுடையார் செல்வம் அழியாது என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து நடுவு நிலைமையாகிய செப்பத்திலே நிற்பான் வங்கிசம் தழைத்து ஆக்கம் பெருகும் என்றவாறு.

காளிங்:— ....

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— எச்சத்திற்கு] என்னுமிடத்து உம்மை குறைந்து நின்றது ஆதலால் அவன் இறக்குமளவும் அவனுக்கும் இன்பமாவதை உடைத்தாம்.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"செம்மையின் இகந்தொரீஇப் பொருள்செய்வார்க்கு அப்பொருள்
இம்மையும் மறுமையும் பகையாவது அறியாயோ" கலி. 14: 14.

113. நன்றே தரினும் நடுவிகந்தாம் ஆக்கத்தை
அன்றே ஒழிய விடல். (௩)

உரைப்பகுதி:

பரிமே :— நன்றே தரினும் - தீங்கன்றி நன்மையே பயந்ததாயினும், நடுவு இகந்து ஆம் ஆக்கத்தை அன்றே ஒழிய விடல் - நடுவு நிற்றலை ஒழிதலான் உண்டாகின்ற ஆக்கத்தை அப்பொழுதே ஒழிய விடுக.

நன்மை பயவாமையின், நன்றே தரினும் என்றார். இகத்தலான் என்பது இகந்து எனத் திரிந்து நின்றது. இவை இரண்டுபாட்டானும் முறையே நடுவுநிலைமையான் வந்த செல்வம் நன்மை பயத்தலும், ஏனைச் செல்வம் தீமை பயத்தலும் கூறப்பட்டன.

மணக்.— பெருமையே தரினும் நடுவுநிலைமையை நீக்கி வரும் ஆக்கத்தை அவ்வாக்கம் வருதற்குத் தொடக்கமான அன்றே யொழிய விடுக என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து ஆக்கம் பெற்றாலும் வேண்டாம்; மனம் வாக்குக் காயங்களைப் பாவத்தின்வழிசெல்லாமல் நடுவுநிலைமை விட்டதாகில். அது எப்படி என்னில் நடுவு நிலைமைவிட்ட காரியம் நில்லாது என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து நெறிகோடி செய்யும் கருமம் தனக்கு நன்மையைத் தருவதே யாயினும் நடுவு நிலைமையைக் கடந்தாவதோர் ஆக்கத்தை அப்பொழுதே ஒழியவிடுக என்றவாறு.

இனி மற்று இவ்வாறு ஒருபக்கஞ் சாயாத நடுவு நிலைமையா ளர்க்கே நெஞ்சத்து ஆற்றலுண்டாவது; ஆகலான் மற்று அதன் பின்னர் அடக்கமுடைமையைக் காட்டுகின்றது

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— இகத்தலான் என்பது இகந்து எனத் திரிந்துநின்றது என்றார். அது "முதனிலை மூன்றும் வினைமுதன் முடிபின" என்னுஞ் சூத்திரவிதி வழுவாமற் பாதுகாத்து, சொல்திரிதலன்றிப் பொருள்திரியா எனத்துணிந்து "வினையெஞ்சுகிளவியும் வேறுபல்குறிய" (தொல், சொல். 423) என்பதனான், இகத்தலால் எனக் காரணப் பொருட்டாய் நின்ற இகப்ப என்னும் எச்சம் செய்யுள் நின்றபடியே திரிந்து நின்றது என உரைப்பது இவ்வுரையாசிரியர்க்கும் இளம்பூரணர்க்குங் கருத்து. இகத் தலான் என்னும் பொருட்டாய் இகப்ப என்பது இகந்து எனத்திரிந்து நின்றது என்பதனை, இகத்தலான் என்னும் எச்சம் இகந்து எனத்திரிந்து நின்றது என வாசகம் விரியாமல் தொகுத்து எழுதினரென்க. அது, செய்தலால் என்னும் வாய்பாடு பெறும் ஓர் எச்சமின்மையும், "கலந் துணர்த்துங் காதலர்க் கண்டால்" (1246) "பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம்" (996) என்பவற்றுள் இவ்வாறு விரித்தெழுதியதும் காண்க. இனி, "நாமங் கெடக் கெடும் நோய்" (360) என்பதனுள் "கெடலால் என்பது கெட எனத் திரிந்து நின்றது" என்பது பிழை, கெட என்பது தானே அப்பொருட்டாதலின் என்க. இன்னும் செயவெனெச்சம் காரணப் பொருட்டாதல், "தாம் இன்புறுவது உலகின்புற" (399) "கண்ணுள்ளார் காதலவராக" (1127) "நெஞ்சத்தார் காதலவராக" (1128) "மற்றியான்.... உள்ள உளேன்" (1206) என்பன முதலியவற்றுள்ளும் பிறர்செய்யுட் கண்ணும் பெரும்பான்மையும் வருதல் காண்க. இனி, செய்தெனெச்சம் பிறவினை கொள்ளவும், செய்யுட்கண் நின்றபடியே திரிந்து நின்றது என்றது பொருள்படுமாறு நின்றஎச்சமாக மாறித்திரிந்து நிற்பது எனவும் வரும். அவை "குடிமடிந்து குற்றம் பெருகும்" (604) "அறனீனும் இன்ப மும் ஈனும் திறனறிந்து தீதின்றி வந்தபொருள்' (754) "இன்மையெனை ஒருபாவி மறுமையும் இம்மையும் இன்றிவரும்" (1042) என்பனவற்றுள் காண்க. திருக்கோவையாரில் "தேன்றிக் கிலங்கு" (325) என்பதும் அது. இன்றி யென்னும் விரவு வினையெச்சம் இலனாக எனத்திரிந்து நின்றது என்பதற்கு, விரவுவினை யுயர்திணையாண்பா லொருமையாகத் திரிதலால் இவ்வுரையாசிரியர் இவ்வாறுரைத்தாரென்பாரும் உளர். "இலங்கிழாய்" (1262) என்னும்பாட்டுள், நீப்பவெனத் திரிந்தது என்பதனை, நீப்ப என்பது திரிந்தது என எழுதுக. இனி, "அம்முக்கிளவி" என்னும் சூத்திரத்துள் (தொல், சொல், 228) நலிந்து பொருள் கொண்டு, செய்தெனெச்சம் பிற

வினை கொள்ளும் என்றுரைப்பர் நச்சினார்க்கினியர். செய்யுட்கண் நின்ற எச்சங்களைப் பொருள்படுமாறு நின்ற எச்சமாக மாற்றித் திரிப்பது பேராசிரியர்க்கும் ஒக்கும். முற்றாக எச்சமாக செய்யுட்கண்நின்றவாறு திரிதற்கு "இன்றி யென்னும் வினையெஞ்சி றுதி, நின்ற இகரம் உகரமாதல், தொன்றியன் மருங்கிற் செய்யுளுள்ளே" (தொல், எழுத், 237) என்னுஞ் சூத்திர விதியாலும் கொள்க. இனி, நச்சினார்க்கினியர் எச்சம் முற்றாய்த் திரிதற்கு இச்சூத்திரத்தைக்காட்டினர் என்க.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற 251)

114. *தக்கார் தகவிலர் என்ப தவரவர்
எச்சத்தால் காணப் படும். (ச)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தக்கார் தகவிலர் என்பது - இவர் நடுவுநிலைமையுடையர் இவர் நடுவுநிலைமையிலர் என்னும் விசேடம், அவரவர் எச்சத்தால் காணப்படும் - அவரவருடைய நன்மக்களது உண்மையானும் இன்மையானும் அறியப்படும்.

தக்கார்க்கு எச்சம் உண்டாதலும் தகவிலார்க்கு இல்லையாதலும் ஒருதலையாகலின், இருதிறத்தாரையும் அறிதற்கு அவை குறியாயின. இதனால் தக்காரையும் தகவிலாரையும் அறியுமாறு கூறப்பட்டது.

மணக்:— செவ்வை யுடையார் செவ்வையிலரென்பது அவரவர் ஆரவாரத் தொழிலினானே காணப்படும் என்றவாறு.

இது தம்மளவிலே நிற்பதல்லது தம் மக்களையும் விடாதென்பது கூறிற்று.

பரிதி:— எ - து போனசென்மத்திலும் இந்த சென்மத்திலும் நடுவு நிலைமை பெற்றவராம் என்று அறிக; அவர் புதல்வர் சற்குணத்தால் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இவர் நடுவு நிலைமையாளர் என்பதும் மற்று அஃது இல்லாதவர் என்பதும் அதனை அவரவர் ஒழுக்கத்தால் காணப்படும் என்றவாறு.

---

* "தக்கார் - தருமம் உடையவர், தகவிலர் - தருமம் இல்லாதவர்."
—கவிராஜபண்டிதர்.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

இராமா:— வித்தினாலே மரத்தை அறிவதுபோல அவர்பெற்ற மக்களாலே தக்காரையும் தகவிலாரையும் தானே அறியலாம் என்பார் காணப்படும் என்றார். 'செந்நெலான் ஆய செழுமுளை மற்றும் அச், செந் நெலே யாகி விளைதலால், மகனறிவு தந்தை அறிவு' எனப் பிறரும் இப்படிச்சொல்லுதல் காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— கட்டளை வல்லின எதுகைக்கு மேற்கோள். (தொல். செய். 94.)

குணசா:— வல்லின எதுகைக்கும் கடையாகு எதுகைக்கும் மேற்கோள். (யா. கா. 43.)

யா. வி. உரை:— வல்லின எதுகைக்கு மேற்கோள். (சூ. 37)

115. கேடும் பெருக்கமும் இல்லல்ல நெஞ்சத்துக்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— கேடும் பெருக்கமும் இல் அல்ல - தீவினையால் கேடும் நல்வினையால் பெருக்கமும் யாவர்க்கும் முன்னே அமைந்து கிடந்தன; நெஞ்சத்துக் கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி - அவ்வாற்றை யறிந்து அவை காரணமாக மனத்தின்கட் கோடாமையே அறிவானமைந்தார்க்கு அழகாவது.

அவை காரணமாகக் கோடுதலாவது அவை இப்பொழுது வருவன வாகக்கருதிக் கேடு வாராமையைக் குறித்தும் பெருக்கம் வருதலைக் குறித்தும் ஒரு தலைக்கண் நிற்றல். அவற்றிற்குக் காரணம் பழவினையே, கோடுதலன்று என உண்மையுணர்ந்து நடுவுநிற்றல் சால்பினை அழகு செய்தலின், சான்றோர்க்கு அணி என்றார்.

மணக்:— கேடுவருதலும் ஆக்கம் வருதலும் உலகத்தில்லையல்ல; அவ்விரண்டினுள்ளும் யாதானுமொன்று வந்த காலத்துத் தன்னெஞ்சு கோடாமல் ஒழுகல் சான்றோர்க்கு அழகாம் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து ஒருகாலத்திலே கேடும் நன்மையும் உண்டு; அப்போது விதனமும் பிரியமும்வரவொண்ணாது, எக்காலமும் ஒருதன்மையாக இருப்பது அழகு என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து முன்பு விதிமுறையான் வருகின்ற பொருளினதுகேடும் மற்றும் இதன்பின் வரும் ஆக்கமும் இவ்விரண்டும் உலகத்து இல்லாதன அல்ல; மற்று ஆதலால் தமது உள்ளத்தின்கண் கோட்டம் இல்லாமையே சால்புடையார்க்கு அணிகலமாவது என்றவாறு.

ஒப்புமைப்பகுதி :

> "ஆக்கமும் கேடும் தாம்செய் அறத்தொடு பாவமாய
> போக்கிவேறுண்மை தேறார்" —கம்ப. கிட்கிந். வாலி. 39.

116. கெடுவல்யான் என்ப தறிகதன் நெஞ்சம்
நடுவொரீஇ அல்ல செயின். (சா)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தன் நெஞ்சம் நடுவு ஒரீஇ அல்ல செயின் - ஒருவன் தன்னெஞ்சம் நடுவு நிற்றலை யொழிந்து நடுவல்லவற்றைச் செய்ய நினைக்குமாயின், யான் கெடுவல் என்பது அறிக - அந்நினைவை யான் கெடக்கடவேன் என்றுணரும் உற்பாதமாக அறிக.

நினைத்தலும் செய்தலோடு ஒக்குமாகலின், செயின் என்றார்.

மணக்:— தனது நெஞ்சு நடுவுநிலைமையை நீங்கி நடுவல்லாதவற்றைச் செய்யுமாயின், அஃது ஏதுவாக எனக்குக் கேடு வரும் என்று தானே அறிக என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து தஞ்னெஞ்சம் நடுவுநிலைமையை விட்டால் அப்போதே தனக்கு விதனம் வருமென்று அறிபவனாகவேணும். தனக்கு இறுதிவரும் என்ற காலம் நடுநிலைமையை விடும் என்றறிக என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தான்செய்யப்பட்டார் கெடுவதன்றி யானே கெடுவன் என்பதனை முதலே உணர்ந்துகொள்க. தன்னெஞ்சமானது நடுவுநிலைமை நீங்கி மனக்கோட்டத்தினால் அல்லாதனவற்றைச் செயின் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— அல் ஈற்றுத் தனித்தன்மை வந்தது. "குடி செய்வல்" (1023) என்பதும் அது. இனி 'இலனென்று தீயவை செய்யற்க' (205) என்று அன் விகுதி தனித்தன்மையினும் "இலனாகும் மற்றும் பெயர்த்து" எனப் படர்க்கை ஒருமையினும் வந்தது.

இராமா:— நினைப்பினால் பின்பு கெடுவது நிச்சயமாதலால் காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்துக் கெடுவல் யான் என்பது எனச் சொன்னார்.

117. கெடுவாக வையா துலகம் நடுவாக
நன்றிக்கண் தங்கியான் தாழ்வு. (எ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— நடுவாக நன்றிக்கண் தங்கியான் தாழ்வு - நடுவாக நின்று அறத்தின்கண்ணே தங்கினவனது வறுமையை, கெடு ஆக வையாது உலகம் - வறுமையென்று கருதார் உயர்ந்தோர்.

கெடு என்பது முதனிலைத்தொழிற்பெயர். செல்வம் என்று கொள்ளுவர் என்பது குறிப்பெச்சம். இவை மூன்றுபாட்டானும் முறையே கேடும் பெருக்கமும் கோடுதலான் வாரா என்பதூஉம், கோடுதல் கேட்டிற்கு ஏதுவாம் என்பதூஉம், கோடாதவன் தாழ்வு கேடன்று என்பதூஉம் கூறப்பட்டன.

மணக்:— நன்மையின்கண்ணே நடுவாக நின்றவனுக்கு அது காரணமாகப் பொருட்கேடு உண்டாயின், அதனை உலகத்தார் கேடாகச் சொல்லார், ஆக்கத்தோடே எண்ணுவர் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து ஒருவன் நடுவுநிலைமையிலே நின்று அதனாலே விதனம் வந்தாலும் அந்த விதனத்தை விதனம் என்று சொல்லக்கடவனல்ல என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இதனை ஒரு கேடாகவைத்து எண்ணார் சான்றோர்; யாதனையோவெனில் ஒருபால் கோடுதலின்றி நடுவாகவே நன்னெறிக்கண் தங்கியானது காரியத்தாழ்வினை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண் :— கெடு - முதனிலைத்தொழிற் பெயர். "அறிகொன்று" (638) "ஒளிமாழ்குஞ் செய்வினை" (653) "அணி எவனோ" (1089) எனப் பெரும்பான்மையும் வரும்.

இராமா.— தாழ்வு, கெடு என்பவை ஆகுபெயர், செல்வம் என்று கொள்வார் என்பது அருத்தாபத்தி.

மேற்கோள்பகுதி :

சிவஞான:— கெடுவாகவையாது உலகம் என்புழிக் கெடு என்பது புடைபெயர்ச்சியை உணர்த்தும் தல்விகுதி கெட்டு நின்றது. (பாயிர,பக் 33)

118. சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. (அ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே :— சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் - முன்னே தான் சமனாகநின்று பின் தன்கண் வைத்த பாரத்தை வரையறுக்குந் துலாம்போல, அமைந்து ஒருபால் கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி- இலக்கணங்களானமைந்து ஒருபக்கத்துக்கோடாமை சான்றோர்க்கு அழகாம்.

உவமையடையாகிய சமன்செய்தலும் சீர்தூக்கலும் பொருட்கண்ணும், பொருளடையாகிய அமைதலும் ஒருபால் கோடாமையும் உவமைக்கண்ணும், கூட்டி, சான்றோர் சீர்தூக்கலாவது தொடைவிடை* களால் கேட்டவற்றை ஊழான் உள்ளவாறுணர்தலாகவும், ஒருபாற் கோடாமையாவது அவ்வுள்ளவாற்றை மறையாது பகை நொதுமல் நட்பு என்னும் மூன்று திறத்தார்க்கும் ஒப்பக்கூறுதலாகவும் உரைக்க. இலக்கணங்களான் அமைதல் இருவழியும் ஏற்பன கொள்க.

மணக்:— சமன்வரைப்பண்ணி இரண்டுதலையும் சீரொத்தால் தூக்கிப்பார்க்கப்படுகின்ற கோலைப்போல, வீக்கம் தாக்கம் அற்று ஒருவன் பக்கமாக நெஞ்சைக் கோடவிடாமை சான்றோர்க்கு அழகாவது என்றவாறு.

இது நடுவுநிலைமை வேண்டும் என்றது.

---

* புறப்பொருள். வாகைப். 19

பரிதி:— எ - து * கழற்றுக்கோல் சமன்வாயிலே நின்று ஒருபலம் இருபலமாகில் தன்னளவிலே நிற்கும் தன்மைபோல, தானும் அளவுக் களவாகச் சொல்லுதல் நடுவுநிலைமை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து கல்லொடு பொன்னொடு வாசியறச் சமநிலை செய்து வழுவாமல் குறிக்கொண்டு சீர்தூக்குங் கோல்போல, தன் நெஞ்சத்து அமைவுடையவனாய் ஒருபாகஞ் சேர்வதோர் கோட்டமில் லாமை சால்புடையார்க்கு அழகாவது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— உவமையடை பொருளினும், பொருளடை உவமையினும் வந்தது. "இனிய உளவாக (100)" என்பது ஒரு வழி வந்தது.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— கட்டமை யொழுக்கத்துக் கண்ணுமை என்றதில் நடு நிற்றற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 76).

இளம்:— நடுவு நிலைமையாவது பகைவர்மாட்டும் நட்டார் மாட்டும் ஒக்கநிற்கும் நிலைமை என்பதற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 75.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"ஓர்வுற் றொருதிறம் ஒல்காத நேர்கோல்
அறம்புரி நெஞ்சத்தவன்." —கலி, 42: 14 - 5.

"தெரிகோல் ஞமன் போல ஒருதிறம் பற்றல் இலியரோ."
—புறநா, 6: 9

"ஆவலித் தழுதகள்வர் வஞ்சனை வெருண்டு நோக்கிக்
காவலன் செங்கோல் நுண்ணூல் கட்டிய தருமத்தட்டில்
நாவெனும் துலைநா இட்டெம் வழக்கையும் நமராய் வந்த
மேலவர் வழக்கும் தூக்கித் தெரிகென விதந்து சொன்னார்."
—திருவிளை, மாமனு, 29.

"செம்பொற்றுலைத் தாலம் அன்ன தனிநிலை தாங்கிய
ஞால மன்னர்க்கு" —கம்ப -அயோத். மந்தரை. 19.

---

* 'கயிற்றுக்கோல், என்பது பழையவுரை.

119. சொற்கோட்டம் இல்லது செப்பம் ஒருதலையா
உட்கோட்டம் இன்மை பெறின். (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— செப்பம் சொல் கோட்டம் இல்லது - நடுவுநிலைமை யாவது சொல்லின்கண் கோடுதலில்லாததாம், உள்கோட்டம் இன்மை ஒருதலையாப் பெறின் - அஃது அன்னதாவது மனத்தின்கண் கோட்டம் இன்மையைத் திண்ணிதாகப் பெறின்.

சொல் - ஊழான் அறுத்துச் சொல்லுஞ்சொல். காரணம்பற்றி ஒருபாற்கோடாத மனத்தோடு கூடுமாயின், அறங்கிடந்தவாறு சொல் லுதல் நடுவுநிலைமையாம்; எனவே, அதனோடு கூடாதாயின் அவ்வாறு சொல்லுதல் நடுவுநிலைமையன்று என்பது பெறப்பட்டது.

மணக் :— நடுவுநிலைமையாவது கோட்டமில்லாததாய சொல்லாம்; உறுதியாக மனக்கோட்டம் இன்மையோடு கூடுமாயின் என்றவாறு.

இது நடுவுநிலைமையாவது செவ்வை சொல்லுதல் என்பதும், இருபொருட் பொதுமொழி கூறுதலன்று என்பதும் கூறிற்று.

பரிதி :— எ - து வாக்கினில் குற்றம் நான்காவன: பொய், கோள் பயனிலசொல், குறளை. இந்தநான்கும் இல்லாத நெறி பெற்றாலும் மனத் திலே நடுவுநிலைமை பெரியது என்றவாறு.

காளிங் :— எ - து ஒருவர் தாம் சொல்லுஞ் சொல்லின்கண் என்ஞான்றும் ஒருகோட்டமும் இல்லாமையாகின்றது யாது அதுவே நடுவு நிலைமையாவது. மற்றைச் சொல்தான் என்ஞான்றும் தன்மனமும் வாக்கும் ஒருவழிப்பட உட்கோட்ட மில்லாமை பெறுவதாயின் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா :— சொற்கோட்டம் இல்லது என்னும் இடத்திலே இறந்தது தழுவி நின்ற இழிவுசிறப்பும்மை கூட்டிச் சொற்கோட்டம் இல்ல தும் எனவும், உட்கோட்டம் இன்மை என்னும் இடத்திலே இறந்தது தழுவிநின்ற உயர்வு சிறப்பும்மை கூட்டி உட்கோட்டம் இன்மையும் பெறின் எனவும், பொருளுரைத்து, அதனானே பொருட்கோட்டமும் மனக்

கோட்டமும் இல்லாதபோது சொற்கோட்டம் உடையதும் நடுவுநிலைமை யாம் எனவும், அந்த இரண்டும் உண்டானால் சொற்கோட்டம் இல்லது நடுவுநிலைமை யாகாது எனவும்; சொற்கோட்டம் பொருட்கோட்டம் மனக்கோட்டம் மூன்றும் இல்லாததே நடுவுநிலைமைக்குச் சிறந்தது எனவும் கொள்க.

120. வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தமபோல் செயின். (மி)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— பிறவும் தமபோல் பேணிச்செயின் - பிறர்பொருளையும் தம் பொருள்போலப் பேணிச் செய்யின், வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் - வாணிகஞ்செய்வார்க்கு நன்றாய வாணிகமாம்.

பிறவும் தமபோல்செய்தலாவது *கொள்வது மிகையும் கொடுப்பது குறையும் ஆகாமல் ஒப்பநாடிச் செய்தல். இப்பாட்டு மூன்றனுள், முன்னைய இரண்டும் அவையத்தாரை நோக்கின; ஏனையது வாணிகரை நோக்கிற்று; அவ்விருதிறத்தார்க்கும் இவ்வறம் வேறாகச் சிறந்தமையின்.

மணக்:— வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகமாம்; பிறர் பொருளையும் தமது பொருள்போலப் பேணிச் சோர்வுபடாமல் செய்வாராயின் என்றவாறு.

வாணிகம் - இலாபம்.

பரிதி:— எ - து ஊதியஞ் செய்வார்க்கு ஊதியமாவன தன் காரியம்போல, பிறர்காரியஞ் செய்வதாம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து உலகத்து வியாபாரஞ் செய்து ஒழுகுவார்க்கு இம்மையும் மறுமையும் பெறுவதாகிய ஊதியம் யாதோ எனின் பிறவாகிய பொருள்களையும் தம்முடையனவாகிய பொருள்களைப் போல தன்னெஞ்சு அறிய அழிவு சேராது பாதுகாத்துச் செய்யின் அதுவே தமக்கு அழியாத ஆக்கம் என்றவாறு.

* பட்டினப்பாலை 210

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— சொல்லெச்சமாக வாணிகம் என்பதற்குப் பயனிலை குறைந்து நின்றது. வாணிகம் செய்வார்க்கு நடுவுநிலைமை மிகவும் சிறந்தது என்பார் இப்பாட்டை அதிகார முடிவிலே வைத்தார்.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— இது வாணிகச் சிறப்பு *இருவர்க்கும் கூறியதற்கு மேற்கோள் (தொல். பொருள். 75.)

---

* இருவர் - வணிகரும் வேளாளரும்.

குறள் வைப்புமுறை.

பரிமே:— தகுதி, செப்பம், நன்றே, தக்கார், கேடும், கெடுவல், கெடுவாக, சமன்செய்து, சொல்கோட்டம், வாணிகம்.

மணக்:— சமன்செய்து, சொல்கோட்டம், தகுதி, வாணிகம், கேடும், கெடுவாக, நன்றே, கெடுவல், தக்கார், செப்பம்.

பரிதி:— செப்பம், வாணிகம், சமன்செய்து, கேடும், கெடுவாக, கெடுவல், தக்கார், தகுதி, சொல்கோட்டம், நன்றே.

காளிங்:— * தகுதி, கேடும், தக்கார், கெடுவல், கெடுவாக, சொல் கோட்டம், வாணிகம், சமன்செய்து, நன்றே.

---

* 'செப்பம் உடையவன்' என்னும் 2-வது குறளுக்கு உரைகாணப்படவில்லை.

13. அடக்கமுடைமை

பரிமே:— அஃதாவது மெய், மொழி, மனங்கள் தீநெறிக்கண் செல்லாது அடங்குதல் உடையனாதல். அஃது ஏதிலார் குற்றம்போல் தன் குற்றமுங்காணும் § நடுவுநிலைமையுடையாற்கு ஆதலின், இது நடுவுநிலைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— அடக்கமுடைமையாவது மனம் மொழி மெய்களால் அடங்கி ஒழுகுதல்.

பரிதி:— அடக்கமுடைமையாவது, மனம் வாக்குக் காயங்கள் † பற்றினவழி செல்லாமல் அடக்குதல் என்றவாறு.

121. அடக்கம் அமருள் உய்க்கும் அடங்காமை
ஆர்இருள் உய்த்து விடும். (க)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் - ஒருவனை அடக்கமாகிய அறம் பின் தேவருலகத்து உய்க்கும், அடங்காமை ஆர் இருள் உய்த்து விடும் - அடங்காமையாகியபாவம் தங்குதற்கரிய இருளின்கட்செலுத்தும்.

இருள் என்பது ஓர் நரகவிசேடம். "எல்லாம் - பொருளில் பிறந்துவிடும் *" என்றாற்போல உய்த்துவிடும் என்பது ஒருசொல்லாய் நின்றது.

மணக்;— மன மொழி மெய்களை அடக்கி யொழுக அவ்வடக்கம் தேவரிடத்தே கொண்டு செலுத்தும்; அவற்றை யடக்காதொழிய அவ்வடங்காமைதானே நரகத்திடைக் கொண்டு செலுத்திவிடும் என்றவாறு.

மேல் பலவாகப் பயன் கூறினாராயினும், ஈண்டு அடக்கத்திற்கும் அடங்காமைக்கும் இதுவே பயன் என்று தொகுத்துக் கூறினார்.

பரிதி.— எ-து திரிவிதகரணங்களையும் அடக்கில் இகபரத்துக்குப் பயன்படும்; அடக்கமின்றாதல் நரகத்தைக் கொடுக்கும் என்றவாறு.

---

§ குறள். 190. † 'பாவத்தின் வழி', 'பற்றின் வழி' என்பனவும் பாடம்.
* நான்மணிக். 7.

காளிங்:— எ-து நெஞ்சத்து அடக்கமுடைமையாகின்ற இது பின்பு அவனைத் தேவருலகத்துக் கடவுளாய்ச் செலுத்தும்; மற்று அடங்காமையாகின்ற இது நரகமாகிய இருள்வழிச் செலுத்தும்; அஃது அன்றியும் நாய் கோழி பன்றி புல் புழு முதலிய பிறவியுள் செலுத்திவிடும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— முன்னது உய்க்கும் என்றும், பின்னது உய்த்துவிடும் என்றும் நின்றமையால் ஒரு சொல். "வேண்டியிருப்பர்" (804) "நீக்கி நிறுத்து" (1132) என்பனவும் அப்பொருள. "தவ்வையைக் காட்டி விடும்" (167) என்பது இரு சொல். "இன்னா செய்தாரை" (314) என்பதனுள் செய்துவிடலும் அது.

இராமா:— பாவ புண்ணியங்கள் இரண்டும் ஒருவர்க்கு இம்மையிலே செயப்படுபொருளாகிய கருமங்களாக நிற்குமாயினும் மறுமையிலே அவற்றைச் செய்தவரைச் செயப்படுபொருளாக்கித் தாம் வினைமுதலாகிய கருத்தாவாம் என்று சொல்லவந்தவர் உய்க்கும் என்றும், உய்த்துவிடும் என்றும் சொன்னார். உய்த்துவிடும் என்பது பிறந்துவிடும், நின்றுவிடும் என்பவைபோல ஒருசொல்.

மேற்கோள்பகுதி:

சிவஞான:— 'உய்த்துவிடும்' 'காட்டிவிடும்' என்றற் றொடக்கத்துச் சொற்களைப் பரிமேலழகியார் முதலாயினோர் ஒரு சொல் என்றதும் இக்கருத்தேபற்றி எனக்கொள்க. (பாயிர. பக். 42.)

சுவாமி:— 'அறவினை யாதெனில் கொல்லாமை'; விதிச்சொல் மறைப்பொருளில் வந்தது. (இ. கொ. 77.)

122. காக்க பொருளா அடக்கத்தை ஆக்கம்
அதனினூஉங் கில்லை உயிர்க்கு. (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— உயிர்க்கு அதனின் ஊங்கு ஆக்கம் இல்லை - உயிர்கட்கு அடக்கத்தின் மிக்க செல்வமில்லை, அடக்கத்தைப் பொருளாக் காக்க - ஆகலான் அவ்வடக்கத்தை உறுதிப்பொருளாகக் கொண்டு அழியாமல்காக்க.

உயிர் என்பது சாதியொருமை. அஃது ஈண்டு மக்கள்உயிர்மேல் நின்றது, அறிந்து அடங்கிப் பயன்கொள்வது அதுவேயாகலின்.

மணக்:— ஒருவன் தனக்குப் பொருளாக அடக்கத்தை உண்டாக்குக. அவனுயிர்க்கு ஆக்கம் அதனின் மேற்பட்டது பிறிதில்லை என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து பொருள்பற்றிய அடக்கத்தின் வழியிலே நிற்க; ஆத்மாவுக்கு இது போலும் பயனில்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து மற்றெல்லாவற்றினும் அடக்கப்பொருளாகக் கொண்ட அடக்கத்தை, சோர்வுபடாமல் பாதுகாக்க; மற்று அதுவே தமக்கு இம்மையாக்கமும் மறுமையாக்கமுமாகிய ஆக்கம்; அவ்வடக்கத்தின் வழியாயிருப்பது மற்றொன்று மக்கட்கு உயிர்நிலை இல்லை என்றவாறு.

இனி மற்றவ்வாறு அடக்கமுடைமையாய்க் கொண்டு உலகத்தில் யாவரும் தந்தங் குலமரபுக்குத் தக்க ஒழுக்கத்தினுல் ஒழுகுதலே சிறந்தது ஆதலால் அதனை அறிவிக்கின்றது மேலையதிகாரம்.

123. செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கும் அறிவறிந்
தாற்றின் அடங்கப் பெறின். (௩)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அறிவு அறிந்து ஆற்றின் அடங்கப்பெறின் - அடங்குதலே நமக்கு அறிவாவது என்றறிந்து நெறியானே ஒருவன் அடங்கப் பெறின், செறிவு அறிந்து சீர்மை பயக்கும் - அவ்வடக்கம் நல்லோரான் அறியப்பட்டு அவனுக்கு விழுப்பத்தைக் கொடுக்கும்.

இல்வாழ்வானுக்கு அடங்குநெறியாவது மெய்முதல் மூன்றும் தன்வயத்தவாதல்.

மணக்:— அறியப்படுவனவும் அறிந்து, அடக்கப்படுவனவும் அறிந்து, நெறியினுனே யடங்கப்பெறின், அவ்வடக்கம் நன்மை பயக்கும் என்றவாறு.

அறியப்படுவன - சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம்; அடக்கப் படுவன - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி.

பரிதி:— எ - து இன்னார் என்னுங் கீர்த்தியும் உண்டாய், செல்வமும் தரும்; அறிவறிந்த நெறியிலே அடங்குவனாகில் என்றவாறு.

காளிங்:— இவ்வடக்கம் உடையானை நன்மையுந் தலையளியாது; அது தங்குதற்கு ஓராங்கு நின்று கருதி இகன்மாட்டு அறியத் தகுவனவற்றையெல்லாங் குறிக்கொண்டு அறிந்து மற்றங்ஙனமறிந்த நெறியின் வழுவாதே அடங்கி ஒழுகப்பெறின் மற்று அஃது எல்லா மேம்பாட்டையுந் தரும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— வேறோர் முடிபு: அறிவு அறிந்து - அறிவினாலே தனக்கு அறியவேண்டியவற்றை அறிந்து, ஆற்றின் - அந்த அறிந்த நெறிக்குத்தக, அடங்கப்பெறின் - மனமொழிமெய்கள் அடங்கப்பெறுவானானால், செறிவு - அந்த அடக்கம், அறிந்து - உயர்ந்தோரால் அறியப்பட்டு, சீர்மை பயக்கும் - செல்வமுடைமையைத் தரும்.

124. நிலையின் திரியா தடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது. (௪)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— நிலையின் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம் - இல்வாழ்க்கையாகிய தன் நெறியின் வேறுபடாது நின்று அடங்கினவனது உயர்ச்சி, மலையினும் மாணப் பெரிது - மலையின் உயர்ச்சியினும் மிகப் பெரிது.

திரியாது அடங்குதல் - பொறிகளால் புலன்களை நுகராநின்றே அடங்குதல். மலை ஆகுபெயர்.

மணக்:— தனது நிலையில் கெடாதே அடங்கினவனது உயர்ச்சி மலையினும் மிகப் பெரிது என்றவாறு.

நிலை - வன்னாச்சிரம தன்மம்.

பரிதி:— எ - து தான் பிடித்த நிலைமையில் நிற்பவன் பெருமைக்கு மகாமேருவும் நிகரல்ல; மகாமேருவும் அளவுபடும்; இவன்பெருமை அளவுபடாது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— தோற்றம் - உயர்ச்சி. மலையின்கண் அதனைக் கூட்டி எழுதியதால் ஆகுபெயர் என்றார். "நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான் எழில்நலம்" (407) முதலிய ஆகுபெயர் பெரும்பாலும் வருதல் காண்க.

இராமா:— மலை பொருளாகுபெயர்.

125. எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல் அவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து. (ரு)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— பணிதல் எல்லார்க்கும் நன்றாம் - பெருமிதம் இன்றி அடங்குதல் எல்லார்க்கும் ஒப்ப நன்றே எனினும்; அவருள்ளும் செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து - அவ் எல்லாருள்ளுஞ் செல்வம் உடையார்க்கே வேறொரு செல்வமாம் சிறப்பினை உடைத்து.

பெருமிதத்தினைச் செய்யுங் கல்வியும் குடிப்பிறப்பும் உடையார் அஃதின்றி அவைதம்மானே யடங்கியவழி அவ்வடக்கஞ் சிறந்து காட்டா தாகலின், செல்வர்க்கே செல்வந்தகைத்து என்றார். செல்வத்தகைத்து என்பது மெலிந்துநின்றது. பொது என்பாரையும் உடம்பட்டுச்சிறப்பாதல் கூறியவாறு. இவை ஐந்து பாட்டானும் பொதுவகையான் அடக்கத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— அடங்கி ஒழுகல் எல்லார்க்கும் நன்மையாம்; அவர் எல்லாரினும் செல்வமுடையார்க்கே மிகவும் நன்மை உடைத்தாம் என்றவாறு.

செல்வம் - மிகுதி.

பரிதி:— எ - து ஆரளவிலும் ஆங்காரம் அற்றுத் திரிவித கரணங் களையும் அடக்குவானாகில் நன்று; இந்தக்கிரமத்திற்கு நிகருண்டோ என்னில், குறைவறப்பெற்ற பாக்கியத்துக்கு நிகர்த்த பாக்கியம் அதுவே என்றவாறு.

காலிங்:— எ - து யோகிகள், தவத்தோர், துறவா வறியோர் முதலாகிய யாவர்க்கும் சால நன்மையேயாம் பணிதலாகிய அடக்க முடைமை. அவருள்ளும் சிறப்பினை உடைய இல்வாழ்வார்க்கு மிகவும் அழகுத் தன்மை உடைத்து என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

மயிலை:— நான்காம் வேற்றுமை உருபு தகுதிப்பொருளில் வந்த தற்கு மேற்கோள். (நன். 297.)

யா. வி. உரை:— காதை கரப்பு என்ற சித்திரகவியில் இக்குறள் மறைந்திருப்பதைக் காட்டுவர். (சூ. 96.)

126. ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து. (௬)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஆமைபோல் ஒருமையுள் ஐந்து அடக்கல் ஆற்றின் - ஆமைபோல ஒருவன் ஒருபிறப்பின்கண் ஐம்பொறிகளையும் அடக்க வல்லனாயின், எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து - அவ்வன்மை அவனுக்கு எழுபிறப்பின்கண்ணும் அரணாதலை உடைத்து.

ஆமை ஐந்து உறுப்பினையும் இடர்புகுதாமல் அடக்குமாறுபோல இவனும் ஐம்பொறிகளையும் பாவம் புகுதாமல் அடக்கவேண்டும் என்பார், ஆமைபோல் என்றார். ஒருமைக்கண் செய்த வினையின்பயன் எழுமையும் தொடரும் என்பது இதனான் அறிக. இதனான் மெய்படக்கம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஒருபிறப்பிலே பொறிகள் ஐந்தனையும் ஆமைபோல அடக்க வல்லவனாயின், அவனுக்கு அதுதானே எழுபிறப்பினும் காவலாதலை உடைத்து என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து ஆமையானது நாலு காலும் தலை ஒன்றும் மனுஷனைக் கண்டமாத்திரத்திலே அடங்கினாப்போலே இவனும் ஐம்புலன்களையும் அறிவினால் அடக்கின் அவனுக்கு ஏழு சென்மத்திலும் துன்பம் இல்லையாம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஆமையானது முகமுதலாகிய தன் உறுப்பு ஐந்தினையும் வேண்டுழி விரித்தும் வேண்டாக்கால் அடக்கியும் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டொழுகுமாப்போல் தன் ஒருவழிப்பட்ட உள்ளத்தினாலே இங்கு சொன்ன ஐம்புலன்களையும் நன்னெறிக்கண் நடாத்தியும் தீநெறிக்கண் குவித்தும் இங்ஙனம் இவற்றை அடக்குதல் வல்லனாயின், அது

அவ்வடக்குகின்ற ஒப்பிறந்தானுக்கு இம்மைக்கண்ணும் மறுமைக் கண்ணும் சேமமாகிய உறுதியைப் பெறுவிக்கும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— ஆமை ஐந்து உறுப்புக்களையும் விக்கினம்வாராமல் அடக்குதல்போலப் புலன்களைப் பாவம் வாராமல் அடக்கினால் இன்பமாம். "ஆமைதன் உறுப்புஓர் ஐந்தும் தன்னுளே அடக்குமாபோல், தீமைசெய் புலன்கள் ஐந்தும் தன்உள்ளே செறியச் சேர்த்தின், வாய்மையுள் நிகழும் என்னை! வழுத் தவம்பட நின்றானேல், தூய்மை செய்தவர்கள் நாளும் சொல்லுவ தவன்றன் சொல்லே" எனக் காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— "நாலிருவழக்கில் தாபத பக்கமும்" என்றதில் பக்கம் என்றதால், 'ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கலாற்றின்' என்பதற்கு, முட்டின்றி முடிப்போர் எனப் பொருள் கண்டமைக்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 75.)

"கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமையானும்" என்றதில் அடக்கமுடைமைக்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 76.)

இளம் :— இல்லறத்திற்கு உரியவாகக் கூறப்பட்ட ஒழுக்கங்களுள் அடக்கமுடைமையாவது பொறிகள், ஐம்புலன்கள் மேல் செல்லாமை அடக்குதல் என்பதற்கு இக்குறள் மேற்கோள். (தொல். பொருள். 75.)

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"ஐவகைப் பொறியும் வாட்டி ஆமையின் அடங்கி ஐந்தின்
மெய்வகை தெரியும் சிந்தை விளக்குநின் றெரியவிட்டு
பொய் கொலை களவு காமம் அவா இருள் புகாது போற்றி
செய்தவம் நுனித்த சீலக்கனைகதிர்த் திங்க ளொப்பார்."

—சீவக. 2824.

"அருந்தவர் போன்று காத்தும் அடங்கலால் ஆமைபோன்றும்"

—ஷை 1895

127. யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்இழுக்குப் பட்டு. (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— யா காவாராயினும் நா காக்க - தம்மால் காக்கப்படுவன எல்லாவற்றையும் காக்கமாட்டாராயினும் நா ஒன்றனையுங் காக்க, காவாக்கால் சொல்லிழுக்குப்பட்டுச் சோகாப்பர் - அதனைக் காவாராயின் சொற்குற்றத்தின்கட்பட்டுத் தாமே துன்புறுவர்.

யா என்பது அஃறிணைப்பன்மை வினப்பெயர். அஃது ஈண்டு எஞ்சாமை உணரநின்றது. முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. சொற் குற்றம் - சொல்லின்கண் தோன்றுங் குற்றம். அல்லாப்பர் செம்மாப்பர் என்பனபோலச் சோகாப்பர் என்பது ஒருசொல்.

மணக்:— எல்லாவற்றையும் அடக்கிலராயினும் நா ஒன்றனையும் அடக்குக; அதனை அடக்காக்கால் சொற்சோர்வுபட்டுத் தாமே சோகிப்பா ராதலான் என்றவாறு.

இது சோகத்தின்மாட்டே பிணிக்கப்படுவர் என்றது.

பரிதி:— எ - து வாக்கும் மனமும் காயமும் அடங்காதபோது வாக்கையாகிலும் பாதுகாக்க; அப்படிக் காவாதபோது துன்பம் வரும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— யாவும் என்பதற்கு எல்லாவற்றையும் என்று உரைத்து, யா என்பது அஃறிணைப்பன்மை வினப்பெயர் ஈண்டு எஞ்சாமை யுணர்த்தி நின்றது என்றார். முற்றும்மை விகாரத்தொகை என்றார் செய்யுட்டொடை காரணமாக. இதுவும் அச்சூத்திரவிதி யன்மை குறித்து என்க. மேல் வரும் விகாரமெல்லாம் இன்னொலி, செய்யுட்டொடை, அடிப்பாடு இவை மூன்றினுள் அமையுமிடம் அறிந்து அமைத்துக் கொள்க. சோகாப்பர் என்பது ஒருசொல். அல்லாப்பர் செம்மாப்பர் என எடுத்துக் காட்டியது சொற்சோதனை.

இராமா:— செம்மை ஏமம் என்னும் பண்புப்பெயர் செம்மை யாதல் ஏமமாதல் என்னும் பொருட்டாய் தொழிற்பெயராங்கால் செம்மாப்பு ஏமாப்பு என நிற்பது போல, சோகம் என்னும் பண்புப்பெயர் தொழிற் பெயராங்கால் சோகாப்பு எனநிற்கும்.

மேற்கோள்பகுதி :

அடியார்:— இன்று இழிபிறப்புற்றோர் என்றது நெடுங்காலம் தவஞ்செய்துபெற்ற மக்கட்பிறப்பை ஒருவார்த்தையின் இழந்து இழிபிறப் புற்றார் என்றவாறு. எனவே 'யா காவாராயினும் நாகாத்தல் வேண்டும்' என்பதாயிற்று. (சிலப். நாடுகாண். 241.)

யா. வி. உரை:— நெட்டெழுத்து மிக்குவந்த செய்யுளுக்கு மேற் கோள். (சூ. 2.)

ஒப்புமைப்பகுதி.

"பால குமரன் மக்கள் மற்றவர்
காவா நாவிற் கனகனும் விசயனும் —சிலப். கால்கோட். 158 - 159.

"காவாதவள் கண்ணறச் சொல்லிய வெஞ்சொல்
ஏவோ அமிர்தோ எனக்கின்றிது சொல்லாய்" —சீவக. 1069.

"காவாது ஒருவன் தன் வாய்திறந்து சொல்லுஞ்சொல்" —நாலடி. 63.

"ஆக்கப் படுக்கும் அருந்தளைவாய்ப் பெய்விக்கும்
போக்கப் படுக்கும் புலைநரகந் துய்ப்பிக்கும்
காக்கப் படுவன இந்திரியம் ஐந்தினுள்
நாக்கல்ல தில்லை நனிவெல்லு மாறே" —வளையாபதி.

"நாவது காவா ருகில் அவனுக்கா நடந்து போரில்
சாவது பழுதென்றன்றோ சகத்துளோர் சாற்றுகின்றார்"
—வில்லி. கிருட். 142.

128. ஒன்றானும் தீச்சொல் பொருட்பயன் உண்டாயின்
நன்றாகா தாகி விடும். (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தீச்சொல் பொருட்பயன் ஒன்றானும் உண்டாயின் - தீயவாகிய சொற்களின் பொருள்களால் பிறர்க்குவருந் துன்பம் ஒன்றா யினும் ஒருவன்பக்கல் உண்டாவதாயின், நன்று ஆகாதாகிவிடும் - அவனுக்குப் பிற அறங்களானுண்டான நன்மை தீதாய்விடும்.

தீயசொல்லாவன தீங்கு பயக்கும் * பொய், குறளை, கடுஞ்சொல் என்பன. ஒருவன் நல்லவாகச் சொல்லுஞ் சொற்களின்கண்ணே

* "பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில் சொல்லெனச் சொல்லில் தோன்றுவ நான்கும்" —மணிமேகலை. 24: 127-128, 30: 68-69.

ஒன்றாயினுந் தீச்சொற்படும் பொருளினது பயன் பிறர்க்கு உண்டாவதாயின் என்று உரைப்பாரும் உளர்.

மணக்:— ஒரு சொல்லேயாயினுங் கேட்டார்க்கு இனிதாயிருந்து தீயசொல்லின் பொருளைப் பயக்குமாயின், நன்மையாகாதாகியே விடும் என்றவாறு.

இது சால மொழிகூறினும் தீதாம் என்றது.

பரிதி:— எ-து இல்லறத்தான் நடத்தும் ஒழுக்கம் தப்பி, ஒரு காரியமாகிலுங் குற்றம்வரில், நன்றாகாதாம்; ஆதலால் திரிவித கரணங்களும் பாபத்தில் செல்லாமல் காப்பது நன்று என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— ஒருவன் நல்லவையாகச் சொல்லும் சொற்களிலே ஒன்றாலும் தீயசொல்லின் பொருளால்வரும் பிரயோசனமானது உண்டானல், மேலே சொல்லிய சொற்களால் வந்த நன்மை முழுவதும் தீதாகி விடும் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— ஒன்றானும் தீச்சொல் என்புழி, ஆயினும் என்பது, ஆனும் எனக் குறைந்து நின்றது. (தொல். சொல். 230.)

129. தீயினால் சுட்டபுண் உள்ஆறும் ஆறாதே
நாவினால் சுட்ட வடு. (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தீயினால் சுட்ட புண் உள் ஆறும் - ஒருவனை ஒருவன் தீயினால்சுட்டபுண் மெய்க்கண் கிடப்பினும் மனத்தின்கண் அப்பொழுதே ஆறும், நாவினால் சுட்ட வடு ஆறாது - அவ்வாறன்றி வெவ்வுரையுடைய நாவினால் சுட்ட வடு அதன்கண்ணும் எஞ்ஞான்றும் ஆறாது.

ஆறிப்போதலால் தீயினால்சுட்டதனைப் புண் என்றும், ஆறாது கிடத்தலால் நாவினால்சுட்டதனை வடு என்றுங் கூறினார். தீயும் வெவ்வுரையும் சுடுதற்றொழிலான் ஒக்குமாயினும், ஆறாமையால் தீயினும் வெவ்வுரை கொடிது என்பது போதரலின், இது குறிப்பான்வந்த வேற்றுமையலங்காரம். இவை மூன்றுபாட்டானும் மொழியடக்கம் கூறப்பட்டது.

மணக்;— தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாறித் தீரும்; நாவினால் சுட்ட புண் ஒருகாலத்தினும் தீராது என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து தீயினால் சுட்ட புண் உள்ளே ஆறி மேலே வடுவாகி இருக்கும்; நாவினால் சுட்டபுண் மேலே ஆறி உள்ளே வடுவாகி இருக்கும். அதனால் ஒருவரையும் வாக்குத்தோஷம் சொல்லவேண்டாம் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— குறிப்பு வேற்றுமையலங்காரம். உருவகம் (29, 306, 1068), வேற்றுமை (129), ஒட்டு (475), பின்வருநிலை (200, 320) முதலிய அலங்காரங்களும், "ஒருபொருட் பன்மொழி சிறப்பினின் வழாஅ" என்னுஞ் சூத்திரமும் பின்முன்னாகத் தொக்க தொகையும் (319) எழுதியதால், இவ்வுரையாசிரியர்க்குத் தொல்காப்பியமல்லாத நூல்களும் அங்கீகாரம் என்க. 'ஒருபொருட் பன்மொழி' என்னுஞ் சூத்திரம் அவிநயமாதல், அகத்தியமாதல் வேண்டும் என்க.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"காவா தொருவன்தன் வாய்திறந்து சொல்லும்சொல்
ஓவாதே தன்னைச் சுடுதலால் - ஓவாதே
ஆய்ந்தமைந்த கேள்வி அறிவுடையார் எஞ்ஞான்றும்
காய்ந்தமைந்த சொல்லார் கறுத்து." —நாலடி, 63.

"பாயும் கனலேபோல்
எரிந்தாறாதே இன்னுயிர் உண்ணும் எரியன்னாள்."
—கம்ப. அயோத். கைகேயி. 43.

130. கதம்காத்துக் கற்றடங்கல் ஆற்றுவான் செவ்வி
அறம்பார்க்கும் ஆற்றின் நுழைந்து. (ம)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— கதம் காத்துக் கற்று அடங்கல் ஆற்றுவான் செவ்வி - மனத்தின்கண் வெகுளிதோன்றாமல் காத்துக் கல்வியுடையனாய் அடங்குதலை வல்லவனது செவ்வியை, அறம் பார்க்கும் ஆற்றின் நுழைந்து - அறக்கடவுள் பாராநிற்கும் அவனை அடையும் நெறியின்கண் சென்று.

அடங்குதல் - மனம் புறத்துப் பரவாது அறத்தின்கண்ணே நிற்றல். செவ்வி - தன்குறை கூறுதற்கு ஏற்ற மன மொழி முகங்கள் இனியனாங்காலம். இப்பெற்றியானை அறம் தானே சென்று அடையும் என்பதாம். இதனான் மனவடக்கம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— வெகுளியும் அடக்கிக் கல்வியும் உடையனாய் அதனால் வரும் பெருமிதமும் அடக்கவல்லவன்மாட்டு, அறமானது நெறியானே வருந்தித் தானே வருதற்குக் காலம் பார்க்கும் என்றவாறு.

இஃது அடக்கமுடையார்க்கு அறம் உண்டாம் என்றது.

பரிதி:— எ - து கோபத்தை விட்டுப் பல காவியம் கற்றும், கற்றதின் வழியே அடக்கமுடைமையும் உண்டாமாகில் அவன் பக்கல் *தன்மதேவதை வரும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— செவ்வி - தன்குறைபாடு சொல்லுதற்கேற்ற மனமும் சொல்லும் முகமும் இனிமையானவனாய் இருக்கின்றகாலம்.

* 'வழிவினாவி வரும்' என்பது பழையஉரை.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— அடக்கம், காக்க, செறிவறிந்து, நிலையில், எல்லார்க்கும், ஒருமையுள், யாகாவார், ஒன்றானும், தீயினால், கதம்காத்து.

மணக்:— காக்க, செறிவறிந்து, ஒருமையுள், நிலையில், யாகாவார், தீயினால், ஒன்றானும், எல்லார்க்கும், கதம்காத்து, அடக்கம்.

பரிதி:— அடக்கம், ஒன்றானும், யாகாவார், தீயினால், செறிவறிந்து, கதம்காத்து, நிலையில், காக்க, ஒருமையுள், எல்லார்க்கும்.

காளிங்:— *அடக்கம், ஒருமையுள், எல்லார்க்கும், செறிவறிந்து, காக்க.

* ஏனைய குறள்களுக்கு உரை காணப்படவில்லை.

14. ஒழுக்கமுடைமை.

பரிமே:— அஃதாவது தத்தம் வருணத்திற்கும் நிலைக்கும் ஓதப் பட்ட ஒழுக்கத்தினை உடையராதல். இது, மெய் முதலிய அடங்கினார்க்கு அல்லது முடியாதாகலின், அடக்கமுடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— ஒழுக்கமுடைமையாவது தத்தங் குலத்திற்கும் இல்லறத் திற்கும் ஏற்ற ஒழுக்கம் உடையராதல்.

பரிதி:— ஒழுக்கமுடைமையாவது தான் பிடித்த நன்னெறியை மறவாமல் மரணாந்தமட்டும் கொண்டொழுகுதல் என்றவாறு.

131. ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலால் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும். (க)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் - ஒழுக்கம் எல்லார்க்கும் சிறப்பினைத் தருதலான், ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும் - அவ் ஒழுக்கம் உயிரினும் பாதுகாக்கப்படும்.

உயர்ந்தார்க்கும் இழிந்தார்க்கும் ஒப்ப விழுப்பந்தருதலின் பொதுப்படக் கூறினார். சுட்டு வருவிக்கப்பட்டது. அதனால் அங்ஙனம் விழுப்பந்தருவதாயது ஒழுக்கம் என்பது பெற்றாம். உயிர் எல்லாப் பொருளினும் சிறந்ததாயினும் ஒழுக்கம்போல விழுப்பம் தாராமையின், உயிரினும் ஓம்பப்படும் என்றார்.

மணக்:— ஒழுக்கமுடைமை சீர்மையைத் தருதலானே, அவ் வொழுக்கத்தைத் தனது உயிரைக்காட்டினும் மிகக் காக்கவேண்டும் என்றவாறு.

இஃது ஒழுக்கம் மேற்கூறிய நன்மையெல்லாந் தருமாதலின், அதனைத் தப்பாமல் செய்யவேண்டும் என்று வலியுறுத்திற்று.

பரிதி:— எ - து ஒழுக்கமுடைமை பெருமை தருதலால் அந்த ஒழுக்கம் பிராணனைப்போலே கொண்டொழுக என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து அவரவர்க்குத் தக்க ஒழுக்கமானது இருமைக் கும் நன்மையைத் தருதலால் ஒழுக்கத்தினைத் தமது உயிரோம்புதலிற் காட்டிலும் குறிக்கொண்டு பாதுகாக்கவே அடுக்கும் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— கட்டமை யொழுக்கத்துக் கண்ணுமை என்றதில், ஒழுக்கத்திற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 76.)

இளம்:— ஒழுக்கமுடைமையாவது தங்குலத்திற்கும் இல்லறத்திற்கும் ஒத்த ஒழுக்கம் உடையராதல் என்பதற்கு இக்குறள் மேற்கோள். (தொல். பொருள். 75.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"ஒழுக்கினும் குலத்தினும் விழுப்ப மிக்கமை." —பெருங், 3 : 22 : 36.

"சூழ்ந்து துணையாம் சிறப்பின்பம் சுரக்கும் அதனால் உயிர் தனினும்
வாழ்ந்த ஒழுக்கம் ஓம்பிடுக வழுக்கின் இடும்பை யேதருமே."
—விநா. அரசி. 28.

132. பரிந்தோம்பிக் காக்க ஒழுக்கம் தெரிந்தோம்பித்
தேரினும் அஃதே துணை. (உ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே :— ஒழுக்கம் ஓம்பிப் பரிந்து காக்க - ஒழுக்கத்தினை ஒன்றானும் அழிவுபடாமல் பேணி வருந்தியுங்காக்க; தெரிந்து ஓம்பித் தேரினும் துணை அஃதே - அறங்கள் பலவற்றையும் ஆராய்ந்து அவற்றுள் இருமைக்கும் துணையாவது யாதென்று மனத்தை ஒருக்கித் தேர்ந்தாலும் துணையாய் முடிவது அவ்வொழுக்கமேயாகலான்.

பரிந்தும் என்னும் உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. இவை இரண்டு பாட்டானும் ஒழுக்கத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— வருந்திப் போற்றி ஒழுக்கத்தினைக் காக்க; எல்லா அறங்களினும் நல்லதனைத் தெரிந்து அதனையுந் தப்பாமல் ஆராய்ந்து பார்ப்பினும் தமக்கு அவ் ஒழுக்கமே துணையாமாதலால் என்றவாறு.

இஃது ஒழுக்கங் காக்கவேண்டும் என்றது.

பரிதி:— எ - து ஒழுக்கமுடைமையைத் தன் பிராணனைப் போலே பாதுகாப்பான்; அது இம்மைக்கும் மறுமைக்குந் துணையாம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தாம் பொருள்முதலியவற்றைக் கொடாமல் காப்பதனிலும் விரும்பிக்குறிக்கொண்டுபரிகரிக்க ஒழுக்கத்தினை; எங்ஙனம் எனின், தமக்கு இதனை ஒப்பது மறைமுதலிய நூல்களால் மிகத் தெளிந்து குறிக்கொண்டாராயினும் பின்னும் அதுவே அதற்கு ஒப்பதாகிய துணை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

இராமா:— வருந்தி ஓம்புதல், வருந்தாது ஓம்புதல் என்னும் இரண்டினுள்ளே வருந்தியும் ஓம்புக என்றலின் உம்மை எதிரது தழுவி நின்ற எச்ச உம்மை.

133. ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை இழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும். (௩)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— ஒழுக்கமுடைமை குடிமை - எல்லார்க்குந் தத்தம் வருணத்திற்கேற்ற ஒழுக்கமுடைமை குலனுடைமையாம், இழுக்கம் இழிந்த பிறப்பாய் விடும் - அவ்வொழுக்கத்தில் தவறுதல் அவ்வருணத்தில் தாழ்ந்த வருணமாய்விடும்.

பிறந்த வருணத்துள் இழிந்தகுலத்தாராயினும் ஒழுக்கமுடைய ராக உயர்குலத்தராவராகலின் குடிமையாமென்றும், உயர்ந்தவருணத்துப் பிறந்தாராயினும் ஒழுக்கத்தில் தவறத் தாழ்ந்த வருணத்தராவராகலின் இழிந்த பிறப்பாய் விடும் என்றுங் கூறினர். உள்வழிப்படுங் குணத்தினும் இல்வழிப்படுங்குற்றம் பெரிதென்றவாறு. பயன் இடையீடின்றி யெய்து தலின், அவ்விரைவுபற்றி அவ்வேதுவாகிய வினைகளே பயனாக ஓதப் பட்டன.

மணக்:— ஒருவன் இழிந்த குலத்தானாயினும் ஒழுக்கமுடைய வனாக உயர்குலத்தனும்; அதனைத் தப்பி ஒழுகுவனாயின், உயர்குலத்தனாயினும் இழிகுலத்தானாயே விடும் என்றவாறு.

இது குலங் கெடும் என்றது.

பரிதி:— எ - து ஒழுக்கமுடைமையைப் பேணி வைத்தலைப் போலே, ஒழுக்கத்தையும் பேணிக்கொண்டு வாராதார் ஒழுக்கம், பலரும் இகழப்பட்டபடியினாலே அவன் கடையான பிறப்பு என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவர்க்கு ஒழுக்கமுடைமையாகிய செல்வமே குலப்பண்பாவது; மற்று அவர் தமது ஆசாரத்தின்கண் இழுக்கமானது எது? அதுவே இழிந்த பிறப்பாய் விடும் என்றவாறு.

அல்லதூஉம் செல்வமும் பிறர்க்கு ஒன்றினை ஈதலும் அற்றாராயினும் அவரைக் குடிப்பிறப்பின்கண் கூட்டிக்கொளல் ஆகும்; குடிப்பிறந்தார் தமது ஆசாரத்தின்கண் வழுவின் தன்குடியில் கூட்டிக்கொளல் அரிது என்றும் ஆம்.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— இனி வேறு ஓர் முடிபு: இழுக்கம் இழிந்த பிறப்பாய் விடும் ஆதலால் ஒழுக்கமுடைமையே குடிமை என முடித்து உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தாராயினும் அந்தக் குலத்திற்கு உரிய ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டால் அதனாலே தாழ்ந்த குலத்தாராவது நிச்சயம்; ஆதலால் அந்த நிச்சயம் தோன்ற ஒழுக்கமுடைமையே குடிமை என்றார் என தேற்றேகாரம் வருவித்துப் பொருள் உரைத்துக் கொள்க.

மேற்கோள்பகுதி:

நச்:— குடிமையாவது குடிப்பிறப்பிற்கு ஏற்ற ஒழுக்கம். அஃது, 'ஒழுக்கமுடைமை குடிமை' என்றதனானும் உணர்க. (தொல். சொல். 57.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

" தாழ்ந்தவருணத் துதித்தோரும் தக்கோர் ஆவர் ஒழுக்கத்தால்
வீழ்ந்த ஒழுக்கத்தார் இழிவர் மேலாம் வருணத்து உதித்திடினும். "
—விநா. அரசிய. 28.

134. மறப்பினும் ஓத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும். (௪)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— ஓத்து மறப்பினும் கொளலாகும் - கற்ற வேதத்தினை மறந்தானாயினும் அவ்வருணங்கெடாமையில் பின்னும் அஃது ஓதிக்கொள லாம்; பார்ப்பான் பிறப்பு ஒழுக்கம் குன்றக் கெடும் - அந்தணனது உயர்ந்தவருணம் தன் ஒழுக்கங்குன்றக் கெடும்.

மறந்தவழி இழிகுலத்தனும் ஆகலின், மறக்கலாகாது என்னும் கருத்தான், மறப்பினும் என்றார். சிறப்புடை வருணத்திற்கு மொழிந்தமையின், இஃது ஏனைய வருணங்கட்கும் கொள்ளப்படும்.

மணக்:— *பிராமணன் வேதத்தினை ஓதி மறந்தானாயினும், பின்னும் ஓதிக்கொள்ளலாம்; ஒழுக்கங் குறையுமாயின் குலங்கெடும் என்றவாறு.*

இஃது ஒழுக்கம் கல்வியினும் வலிதானவாறு கூறிற்று.

பரிதி:— *எ - து வேதம் ஓதி மறந்தாலும் பின்பு சந்தத்தை விட்டு ஓதிக்கொள்ளலாம்; ஒழுக்கம்கெட்டால் பிராயச்சித்தம்பண்ணினாலும் போகாது; செய்ததோஷம் அனுபவிக்கவேண்டும் என்றவாறு.*

காளிங்:— *எ - து தனது குலமரபுக்கு முதற்காரணமாகிய தானோதிய வேதத்தை மறந்தானாயினும் பின்னும் அஃது ஓதிக்கொளளலாயிருக்கும்; மற்று அந்தணனது குலப்பண்பு தனதாசாரங் குறைபடவே கெடும் என்றவாறு.*

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— *பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251.)*

சிவஞான:— *"மறப்பினும் ஓத்துக் கொளலாகும்" என்புழி மறப்பினும் என்னும் உம்மை மறக்கலாகாது என்னும் எதிர்மறைப் பொருள் தந்து நிற்றலின் இன்னோரன்னவையே எதிர்மறை உம்மையாம் என்பது. (பாயிர. பக். 86.)*

ஒப்புமைப்பகுதி:

"வரிநவில் கொள்கை மறைநூல் வழுக்கத்துப்
புரிநூல் மார்பர் உறைபதி." —சிலப். புறஞ்சேரி. 38-39.

"அந்தணர் ஓத்துடைமை யாற்ற மிகஇனிதே" —இனியவை. 8.

"இன்னா ஓத்தில்லாப் பார்ப்பான் உரை." —இன்னா.

135. *அழுக்கா றுடையான்கண் ஆக்கம்போன் றில்லை*
ஒழுக்கம் இலான்கண் உயர்வு. (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— *அழுக்காறு உடையான்கண் ஆக்கம் போன்று - அழுக்காறுடையான்மாட்டு ஆக்கமில்லாதாற்போல, ஒழுக்கம் இலான்கண் உயர்வு இல்லை - ஒழுக்கம்இல்லாதவன்மாட்டும் உயர்ச்சியில்லை.*

உண்மையான் ஒழுக்கமில்லாதவன் சுற்றத்திற்கும் உயர்ச்சி யில்லை என்பது பெற்றும்; என்னை? "கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான் சுற்றமும்§" நல்கூர்தலின். உயர்வு உயர்குலமாதல்.

மணக்:—மனக்கோட்ட முடையவன்மாட்டு ஆக்கம் இல்லையானற் போல, ஒழுக்கம் இல்லாதான்மாட்டு மிகுதியில்லையாம் என்றவாறு.

இஃது உயர்ச்சி இல்லையாம் என்றது.

பரிதி:— எ - து அழுக்கு மனமுடையார்க்குச் செல்வங்கூடாது; அதுபோல நல்லநெறி நடவாதார்க்கும் பெருமை இல்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து பிறர் ஆக்கத்தின்கண் தன்நெஞ்சம் அழுக்காறு உடையவனிடத்து யாதொருபடி ஆக்கமில்லை. மற்று அது போல இல்லை ஒழுக்கமில்லாதானிடத்துப் பெரியமேம்பாடு என்றவாறு.

136. ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர் இழுக்கத்தின்
ஏதம் படுபாக் கறிந்து. (சா)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர் - செய்தற்கருமை நோக்கி ஒழுக்கத்தில் சுருங்கார் மனவலியுடையார், இழுக்கத்தின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து - அவ்விழுக்கத்தால் தமக்கு இழிகுலமாகிய குற்றமுண்டாமாற்றை அறிந்து.

ஒழுக்கத்தின் சுருக்கம் அதனை உடையார்மேல் ஏற்றப்பட்டது. கொண்ட விரதம் விடாமைபற்றி, உரவோர் என்றார்.

மணக்:— ஒழுக்கத்தினின்று நீங்கார் அறிவுடையார்; அதனைத் தப்பினல் குற்றம் வருதலையறிந்து என்றவாறு.

இஃது இதனை அறிவுடையார் தவிரார் என்றது. குற்றம் வருதல் பின்னே காணப்படும்.

பரிதி:— எ - து ஒழுக்கநெறி கைவிடார்; அது ஏன்எனில் ஒழுக்கங்கெட்டது பிராணச்சேதம் வந்ததற்கு ஒக்கும் என்று அறிந்து என்றவாறு.

---

§ குறள். 166.

காளிங்:— எ - து தமது ஆசாரத்தில் சிறிதும் தளர்ந்து நில்லார் அறிவுடையாளர்; அது எங்ஙனம் எனின் தம் ஒழுக்கத்தை வழுவுதலில் தமக்குக் குற்றந் தங்கும் மிகுதிப்பாட்டினை உணர்ந்து என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— அறிந்து என்னும் வினையெச்சம் இங்கே காரணப் பொருட்டாய் அறிந்ததனாலே எனநின்று ஒல்கார் என்னும் தெரிநிலை எதிர்மறைமுற்றுவினை கொண்டு முடிந்தது.

மேற்கோள்பகுதி :

சிவஞான:— இஃது உணராத பரிமேலழகியார் "[1]இருள் நீங்கி இன்பம் பயக்கும்" என்புழி நீக்கி என்பது தொடை நோக்கி மெலிந்து நின்றது எனவும், நீங்க என்பதன் திரிபு எனினும் அமையும் எனவும் உரைத்து இடர்ப்படுவர். உரையாசிரியரும் பரிமேலழகரும் "முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின[2]" என்னும் சூத்திரத்தோடு முரணுதலை அஞ்சிச் செய்தென்னும் வாய்பாட்டினின்று பிற வினைமுதல் வினை கொண்டன எல்லாம் செயவெனெச்சத் திரிபு என்றே கொள்வர். அதனை மறுத்து நிகழ்காலத்துக்குரிய செயவெனெச்சம் காரணப் பொருண்மை உணர்த்தும்வழியல்லது இறந்தகாலம் உணர்த்தாமையின் காரண காரியப் பொருட்டாய் பிற வினைமுதல் கொண்டு முடிந்தவழியே செய்தெனெச்சம் செயவெனெச்சத் திரிபு எனப்படும் என்று கூறினர் சேனாவரையர். (பாயிர. பக். 10.)

137. ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை இழுக்கத்தின்
எய்துவர் எய்தாப் பழி. (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஒழுக்கத்தின் மேன்மை எய்துவர் - எல்லாரும் ஒழுக்கத்தானே மேம்பாட்டை எய்துவர், இழுக்கத்தின் எய்தாப் பழி எய்துவர்-அதனினின்று இழுக்குதலானே தாம் எய்துதற்கு உரித்தல்லாத பழியை எய்துவர்.

---

[1] குறள் 352. [2] தொல். சொல். 232.

பகைபற்றி அடாப்பழி கூறியவழி அதனையும் இழுக்கம்பற்றி உலகம் அடுக்குமென்று கொள்ளுமாகலின், எய்தாப்பழி எய்துவர் என்றார். இவை ஐந்துபாட்டானும் ஒழுக்கம் உள்வழிப்படுங் குணமும் இல்வழிப் படுங் குற்றமும் கூறப்பட்டன.

மணக்:— ஒழுக்கத்தாலே தமக்கு எய்தாத மேம்பாட்டை எய்துவர்; அஃது இன்மையாலே தமக்கு அடாத பழியை எய்துவர் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து ஒழுக்கத்தின் மேன்மையினாலே பெருமை எய்துவர்; ஒழுக்கங்கெட்டால் அபகீர்த்தியாம், ஆதலால் ஒழுக்கம் கைவிடுவானல்லன் என்றவாறு.

காளிங்.— எ - து தமக்கு அடுத்த ஆசாரத்தினாலே எய்துவர் பெருமையை; மற்று அதனின் இழுக்கத்தினால் எய்துவர் அளவிறந்த பழியினை என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

“ கல்லா தவரிடைக் கட்டுரையின் மிக்கதோர்
பொல்லா தில்லை ஒருவர்க்கு—நல்லாய்
இழுக்கத்தின் மிக்க இழிவில்லை இல்லை
ஒழுக்கத்தின் மிக்க உயர்வு.” —பழமொழி. 64.

138. நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கம்
என்றும் இடும்பை தரும். (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— நல்லொழுக்கம் நன்றிக்கு வித்தாகும் - ஒருவனுக்கு நல்ல ஒழுக்கம் அறத்திற்குக் காரணமாய் இருமையினும் இன்பம் பயக்கும்; தீயொழுக்கம் என்றும் இடும்பை தரும் - தீய ஒழுக்கம் பாவத்திற்குக் காரணமாய் இருமையினுந் துன்பம் பயக்கும்.

நன்றிக்கு வித்தாகும் என்றதனால் தீயொழுக்கம் பாவத்திற்குக் காரணமாதலும், இடும்பைதரும் என்றதனால் நல்லொழுக்கம் இன்பந் தருதலும் பெற்றும், ஒன்றுநின்றே ஏனையதை முடிக்குமாதலின். இதனால் பின்விளைவு கூறப்பட்டது.

மணக்:— முத்திக்கு விதையாகும் நல்லொழுக்கம்; தீய ஒழுக்கம் என்றும் இடும்பையைத் தரும் என்றவாறு.

தீய ஒழுக்கம் நாடோறுந் துன்பத்தையே தரும் என்றவாறு. என்றும் - இம்மையின்கண்ணும் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து நல்லொழுக்கம் இம்மை மறுமைப் பாக்கியத்துக்கு விதையாம்; பொல்லா ஒழுக்கம் இம்மை மறுமைக்குத் தரித்திரம் காட்டும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தனக்கு எல்லாநன்மைக்கும் துணைக்காரணமாகும் அது யாதோ எனின், நன்னெறியுடைய சான்றோரும் நூல்களும் நன்று என்று அவரவர்க்கு அடுப்பதாகச் சொன்னவற்றின் சாரமானது; மற்று அதனுன், அதனின் நீங்கிய ஒழுக்கம் எஞ்ஞான்றும் தான் அநுபவிக்கும் இடும்பையைக் கொடுக்கும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

இராமா:— வித்து நிலத்திலே ஊன்றப்பட்டதுபோல, இந்த இரண்டு ஒழுக்கங்களுள் ஒன்று ஒருசமயத்திலே நிலைத்து நிற்குமானால், பின்பு தன்பயனாகிய இன்பத்தையாவது துன்பத்தையாவது தருவது நிச்சயம்; ஆதலால் அதை வித்து என்றது ஏதுஉருவக அலங்காரம்.

மேற்கோள்பகுதி :

நக்கீரர்:— தலைமகற்கு அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி என்பன குணம். அறிவு என்பது என்னை எனின் "எப்பொருள்............ அறிவு" என்றாராகலின் எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கண் நின்று மெய்ம்மை அறிவது. (இறை. 2.)

139. ஒழுக்கம் உடையவர்க் கொல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயால் சொலல். (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— *வழுக்கியும் தீய வாயால் சொலல் - மறந்தும் தீய சொற்களைத் தம்வாயால் சொல்லுந் தொழில்கள், ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு ஒல்லா - ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு முடியா.*

தீயசொற்களாவன பிறர்க்குத் தீங்கு பயக்கும் பொய் முதலியனவும், வருணத்திற்கு உரியவல்லனவுமாம். அவற்றது பன்மையால் சொல்லுதற்றொழில் பலவாயின. சொலல் சாதியொருமை. சொலல் எனவே அமைந்திருக்க வாயால் என வேண்டாது கூறினார், நல்ல சொற்கள் பயின்றது எனத் தாம் வேண்டியதன் சிறப்பு முடித்தற்கு; இதனை வடநூலார் தாற்பரியம் என்ப.

மணக்:— *தீமைபயக்குஞ் சொற்களை மறந்தும் தம்வாயால் சொல்லுதல், ஒழுக்கமுடையார்க்கு இயலாது என்றவாறு.*

பரிதி:— *எ - து ஒழுக்கமுடையார்க்குக் கனவிலும் தீமையான வார்த்தை பிறவாது என்றவாறு.*

காளிங்:— *எ - து ஒழுக்கமாகிய சாரத்தினை உடைவர்க்கு இயலாவே, தீயனவாகிய புன்சொற்களை உரை தவறியும் தமது வாயால் சொல்லுதல் என்றவாறு.*

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்::— *வேண்டாகூறி வேண்டியது முடித்தலை வடநூலார் தாற்பரியம் என்பர். "தேறுக தேறும் பொருள்" (509) என்பதன்கண் தாற்பரியத்தால் என்று உரைத்ததும் இதுநோக்கி.*

இராமா:— *நினைத்துச் சொல்லுதலும் கூடாது என்றதைத் தழுவி நின்றதனால் வழுக்கியும் என்ற உம்மை இறந்ததுதழுவிய எச்ச உம்மை. ஒழுக்கம் உடையவர் மறந்து சொல்லினும் பிறர்க்கு நன்மை தருஞ் சொற்களையே சொல்லுவர் என்பது கருத்து.*

ஒப்புமைப்பகுதி :

"ஆக்கம் அழியினும் அல்லவை கூருத
தேர்ச்சியில் தேர்வினியதில்" இனியவை, 29.

140. உலகத்தோ டொட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்லார் அறிவிலா தார். (ப)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் கல்லார் - உலகத்தோடு பொருந்த ஒழுகுதலைக் கல்லாதார், பல கற்றும் அறிவிலாதார் - பல நூல்களையுங் கற்ருராயினும் அறிவிலாதார்.

உலகத்தோடு பொருந்த ஒழுகுதலாவது உயர்ந்தோர் பலரும் ஒழுகிமவாற்ருன் ஒழுகுதல். அறநூல் சொல்லியவற்றுள் இக்காலத்திற்கு ஏலாதன ஒழிந்து, சொல்லாதனவற்றுள் ஏற்பனகொண்டு வருதலான் அவையுமடங்க உலகத்தோடொட்ட என்றும், கல்விக்குப் பயன் அறிவும் அறிவிற்குப்பயன் ஒழுக்கமும் ஆகலின் அவ் ஒழுகுதலைக் கல்லாதார் பலகற்றும் அறிவிலாதார் என்றுங் கூறினர். ஒழுகுதலைக் கற்றலாவது அடிப்படுதல். இவை இரண்டுபாட்டானும் சொல்லானும் செயலானும் வரும் ஒழுக்கங்களெல்லாம் ஒருவாற்ருல் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன.

மணக்:— அறிவிலாதார் பலநூல்களைக் கற்ருலும், உயர்ந்தாரோடு பொருந்த ஒழுகுதலை அறியார் என்றவாறு.

இஃது ஒழுக்கமாவது உயர்ந்தார் ஒழுகின நெறியில் ஒழுகுதல் என்பதூஉம் அவ்வொழுக்கம் கல்வியினும் வலியுடைத்து என்பதூஉம் கூறிற்று.

பரிதி.— எ - து பல கல்வியைக்கற்றும் கல்லாரறிவிலார்க்கு நிகராம். எப்படி என்ருல், பலநூல் கற்றும் அதன் பயன்கொள்ளாத படியினலே என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து உயர்ந்தோராகிய அந்தணர் முதலாக எண்ணப்பட்ட பெருமரபினருள் ஒருவன் இவ்வில்லற மரபினனுகலான் மற்றிவன் தானெழிந்த உயர்ந்தோர் கருத்தோடு பொருந்த தன் மன

ஒழுக்கத்தை ஒழுகுதல் சிறந்தது; மற்று அதனையும் அறிவிக்கின்ற மறை முதலாகிய நூல்கள் பலவற்றையும் கற்றறிந்தும் தம்ஒழுக்கத்தை அறியாதார் உலகத்தறிவு கேடு என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— உலகத்தோடு என்பது மூன்றும் வேற்றுமையில் ஓடு என்ற உருபிற்கு மேற்கோள். (தொல். சொல். 74)

மயிலை:— மூன்றும் வேற்றுமை ஓடு உருபு வந்ததற்கு மேற்கோள். (நன். 296)

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— ஒழுக்கம் விழுப்பம், பரிந்து, ஒழுக்கமுடைமை, மறப்பினும், அழுக்காறு, ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார், ஒழுக்கத்தின் எய்துவர், நன்றிக்கு, ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு, உலகத்தோடு.

மணக்.— பரிந்து, உலகத்தோடு, மறப்பினும், ஒழுக்கத்தினொல்கார், ஒழுக்கமுடைமை, அழுக்காறு, ஒழுக்கத்தினெய்துவர், நன்றிக்கு, ஒழுக்கமுடையவர்க்கு, ஒழுக்கம் விழுப்பம்.

பரிதி:— ஒழுக்கம் விழுப்பம், பரிந்து, ஒழுக்கத்தின் எய்துவர், ஒழுக்கமுடையவர்க்கு, உலகத்தோடு, மறப்பினும், ஒழுக்கத்தினொல்கார், அழுக்காறு, நன்றிக்கு, ஒழுக்கமுடைமை.

காளிங்:— ஒழுக்கம் விழுப்பம், மறப்பினும், உலகத்தோடு, ஒழுக்கமுடையவர்க்கு, ஒழுக்கத்தினொல்கார், ஒழுக்கத்தினெய்துவர், ஒழுக்கமுடைமை, பரிந்து, அழுக்காறு, நன்றிக்கு.

15 பிறனில்விழையாமை

பரிமே:— அஃதாவது காம மயக்கத்தால் பிறனுடைய இல்லாளை விரும்பாமை. இஃது, ஒழுக்க முடையார்மாட்டே நிகழ்வது ஆகலின், ஒழுக்கமுடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— பிறனில் விழையாமையாவது பிறனுடைய மனையாளது தோள்நலம் விரும்பாமை.

பரிதி:— பிறனில் விழையாமையாவது, இல்லற ஒழுக்கத்தில் விசேஷம் பிறர்மனைநயவாமல் இருப்பது என்றவாறு.

141. பிறன்பொருளாள் பெட்டொழுகும் பேதைமை ஞாலத்
தறப்பொருள் கண்டார்கண் இல். (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பிறன் பொருளாள் பெட்டு ஒழுகும் பேதைமை - பிறனுக்குப் பொருளாந் தன்மையையுடையாளைக் காதலித்தொழுகுகின்ற அறியாமை, ஞாலத்து அறம் பொருள் கண்டார்கண் இல் - ஞாலத்தின் கண் அறநூலையும் பொருள் நூலையும் ஆராய்ந்து அறிந்தார்மாட்டு இல்லை.

பிறன்பொருள் பிறனுடைமை. அறம் பொருள் என்பன ஆகுபெயர். செவ்வெண்ணின்தொகை தொக்குநின்றது. இன்பம் ஒன்றையே நோக்கும் இன்பநூலுடையார் இத்தீயொழுக்கத்தையும் பரகீயம் என்று கூறுவராகலின், அறம் பொருள் கண்டார்கண் இல் என்றார்; எனவே, அப்பேதைமையுடையார்மாட்டு அறமும் பொருளும் இல்லை என்பது பெறப்பட்டது.

மணக்:— பிறனுடைய பொருளாயிருப்பவளை விரும்பி ஒழுகுகின்ற அறியாமை, உலகத்து அறமும் பொருளும் அறிந்தார்மாட்டு இல்லையாம் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து பிறர் மனையாள் அழகுகண்டு விரும்புதல் பூமியில் தன்மநெறியும் பொருள் நெறியும் கண்டாரிடத்து இல்லை; இன்பநெறி கண்டாரிடத்து உண்டாம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தனக்கு உரியாளன்றியே, தன் கணவனுக்கு உரியாளாகி ஒழுகுகின்ற கற்பினளைத் தாம் விரும்பி ஒழுகும் அறியாமை யானது இவ்வுலகத்து அறமும் பொருளும் உணர்ந்தார்மாட்டு இல்லை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— அறமும் பொருளும் என்று உம்மைவைத்து எண்ணுது அறம் பொருள் என்று எண்ணினதற்குச் செவ்வெண் என்று பெயர். அது தொகை பெறுங்கால் அறம் பொருள் இரண்டும் எனப் பெறும். இங்கே பெருது நின்றது செய்யுள் விகாரம்.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"காமங் குறித்துப் பாவத்தில் கலந்த பேதை யாருள்ளும்
வாமங் கனிந்த பிறன்மனையை மதிக்கும் பேதை யோர்பயத்தால்
தாமங் கிழிக்கும் அறம்பொருள்போல் சற்றும் இன்பம் உருர் அதனுல்
தோமங் குறிப்பப் பிறன்மனைவி தோள் காமுறுதல் சூழலே."
—விநா. அரசி. 29.

142. அறன்கடை நின்ருருள் எல்லாம் பிறன்கடை
நின்ருரின் பேதையார் இல். (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அறன்கடை நின்ருருள் எல்லாம் - காமம் காரண மாகப் பாவத்தின்கண் நின்ருரெல்லாருள்ளும், பிறன்கடை நின்ருரின் பேதையார் இல் - பிறன் இல்லாளைக் காதலித்து அவன் வாயிற்கண் சென்று நின்ருற்போலப் பேதையார் இல்லை.

அறத்தின் நீக்கப்பட்டமையின், அறன்கடை என்ருர். அறன் கடை நின்ற பெண்வழிச் செல்வாரும் வரைவின்மகளிரோடும் இழிகுல மகளிரோடுங் கூடி இன்பநுகர்வாரும் போல அறமும் பொருளும் இழத் தலேயன்றிப், பிறன்கடை நின்ருர் அச்சத்தால் தாம் கருதிய இன்பமும் இழக்கின்ருராகலின், பேதையாரில் என்ருர்; எனவே, இன்பமும் இல்லை என்பது பெறப்பட்டது.

மணக்:— காமத்தின்கண்ணே நின்ருர் எல்லாரினும், பிற னெருவன் கடைத்தலைபற்றி நின்றவர்களைப்போல் அறியாதார் இல்லை என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து கடையாகிய பாவத்தில் நிற்பவர்க்குள்ளே பிறன்மனையாளை விரும்புபவரைப்போலே பேதையார் இல்லை; தன்மத்தின் கண்ணே நின்றவர்க்குள்ளே பெரியவர் ஆர் எனில், பிறர்மனை நோக்காமல் இருப்பவரே என்றவாறு.

ஒப்புமைப்பகுதி.

"அறன் கடைப் படா வாழ்க்கை." —அகம். 155 : 1.

"அறங்கடை நின்றுருள்ளும் ஆற்றவும் கடையனாகிப்
புறன்கடை நின்றான்." —திருவிளை. அங்கம். 9.

143. விளிந்தாரின் வேறல்லர் மன்ற தெளிந்தார்இல்
தீமை புரிந்தொழுகு வார். (ங)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— தெளிந்தார் இல் தீமை புரிந்து ஒழுகுவார் - தம்மை ஐயுறாதார் இல்லாள்கண்ணே பாவஞ்செய்தலை விரும்பி ஒழுகுவார், விளிந்தாரின் வேறு அல்லர் மன்ற-உயிருடையரேனும், இறந்தாரே யாவர்.

அறம் பொருள் இன்பங்களாகிய பயன் உயிர்எய்தாமையின், விளிந்தாரின் வேறல்லர் என்றும், அவர் தீமை புரிந்து ஒழுகுவது இல்லுடையவரது தெளிவுபற்றியாகலின் தெளிந்தாரில் என்றும் கூறினர்.

மணக்:— தம்மைத் தெளிந்தார் இல்லின்கண்ணே தீமையைப் பொருந்தி ஒழுகுவார் மெய்யாக, செத்தாரின் வேறல்லர் என்றவாறு,

இஃது அறம் பொருள் இன்பம் எய்தாமையின், பிணத்தோடு ஒப்பர் என்றது.

பரிதி:— எ - து தம்மை நம்பினார் மனைவியை விரும்புவான் செத்தாரோடு ஒப்பான் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

சங்கர:— 'விளிந்தாரின் வேறல்லர்' என்பதில் வேறு என்பது ஐம்பால் மூவிடத்திற்கு மேற்கோள். (நன். 339.)

144. எனைத்துணைய ராயினும் என்னாம் தினைத்துணையும்
தேரான் பிறன்இல் புகல். (௪)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— எனைத்துணையராயினும் என்னும் - எத்துணைப்பெருமை யுடையராயினும் ஒருவர்க்கு யாதாய் முடியும், தினைத்துணையும் தேரான் பிறன் இல் புகல் - காமமயக்கத்தால் தினையளவும் தம்பிழையை ஓராது பிறனுடைய இல்லின்கண் புகுதல்.

இந்திரன்போல எல்லாப்பெருமையும்இழந்து சிறுமையெய்தல் நோக்கி, என்னும் என்றார். "*என் நீர் அறியாதீர்போல இவை கூறின், நின் நீர அல்ல நெடுந்தகாய்" என்புழிப்போல உயர்த்தற்கண் பன்மை யொருமை மயங்கிற்று. தேரான் பிறன் என்பதனைத் தம்மை ஐயுறாத பிறன் என்று உரைப்பாரும் உளர்.

மணக்:— எல்லாவமைதியினையும் உடையராயினும், தினையளவும் தேராது பிறனுடைய இல்லிலே புகுதல் யாதாய்ப் பயக்குமோ? என்றவாறு

பிறனில் விழைவால்வருங் குற்றங் கூறுவார் முற்பட எல்லாக் குணமும் இழியும் என்று கூறினர்.

பரிதி:— எ - து குலத்தாலும் செல்வத்தாலும் பெரியவனாகிலும் ஏதாம்? தன்ம நெறியைத் தினையத்தனையும் விசாரியாமல் பிறர்மனை விரும்புவானாகில்; நரகம்புகுவான் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவர் வாழ்வு இறந்த நன்மையை யுடையவர் அன்பினராயினும் தினையளவிலும் அற்பமாத்திரமேயாயினும் இது தகாதுஎன்று சிறிதும் ஆராயானாய்க்கொண்டு, பிறனொருவன் இல்லின்கண் சேறல் யாதாம் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— "என் நீர் அறியாதீர்" போலத் தேரான் என்பது முற்றெச்சமாய் ஒருமைபன்மை மயங்கியது. ஐயுறாதபிறன் பக்ஷாந்தரத்து ஒருமைபன்மை மயங்காமை காண்க. தேரானாகிய என இருபெயரொட்டு

---

* கலித். 6: 7.

ஆக்காது தேராத என நேரே பெயரெச்சமாக்கியது காண்க; "அகத் தின்ன வஞ்சரை அஞ்சப்படும்" (824) என்பதும் அது.

இராமா:— நீர் அறியாதீர் என உயர்த்திச் சொல்லுதற்பொருட்டு வந்த பன்மைப்பால் நின் என்னும் ஒருமைப்பாலோடு இணங்கிநின்றது போல எனைத்துணையர் என உயர்த்திச்சொன்ன பன்மைப்பால் தேரான் என்னும் ஒருமைப்பாலோடு பால்வழுவமைதியாக இணங்கிநின்றது.

வேறோர் முடிபு:— ஒருவனுடைய மனைவியைவிரும்பி அவன் மனையினிடத்தில்போய்ச்செய்யும் இழிதொழிலால் தமக்கு வருங்குற்றத்தை காமமயக்கத்தாலே சிறியளவாவுணும் உணராதவர் எவ்வளவு பெருமை உடையவராயிருந்தாலும் அவர்க்கு அதனாலே என்ன பிரயோசனமாம் ஒன்றுமில்லை என்றவாறு.

எவன் என்னும் வினாவினைச்சொல் என் என விகாரப்பட்டு நின்று, ஆம் என்னும் பயனிலைகொண்டு 'கற்றதனாலாய பயன் என' என்றதுபோல இன்மை குறித்துநின்றது. கால் கழுவுதல் என்றாற்போல பிறனில்புகல் என்றது இடக்கரடக்கல். உம்மை இரண்டினுள் முன்னையது உயர்வு சிறப்பு; பின்னையது இழிவு சிறப்பு.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— 'தேரான் பிறனில் புகல்' தேரான் என்பது ஒருமைப் பொருள் கூறிற்றேனும் பன்மைப் பொருள் உணர்த்தலின் மெய்ந்நிலை மயக்கமாயிற்று. (தொல். சொல். 449)

இளம்:— "அறக்கழிவுடையன பொருட்பயன் படவரின் வழக்கென வழங்கலும் பழித்தன்றென்ப" என்பதன் உரையில் அறக்கழிவுடையன பழிக்கப்பட்டதற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 214.)

மயிலை:— செறலில் பால் மயங்கியதற்கு மேற்கோள் காட்டுவர். (நன். 378.)

சங்கர:— இவரும் அதற்கே இதனை மேற்கோள் காட்டுவர். (நன். 379.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"புக்கஇடத் தச்சம் போதரும்போ தச்சம்
துய்க்கும்இடத் தச்சம் தோன்றாமல் காப்பச்சம்
எக்காலும் அச்சம் தருமால் எவன்கொலோ
உட்கான் பிறன்இல் புகல்." —நாலடி. 83.

145. எளிதென இல்இறப்பான் எய்தும்எஞ் ஞான்றும்
விளியாது நிற்கும் பழி. (ரு)

உரைப்பகுதி:

பரிமே :— எளிது என இல் இறப்பான் - எய்துதலெளிது என்று கருதிப் பின்விளைவு கருதாது பிறனில்லின்கண் இறப்பான், விளியாது எஞ்ஞான்றும் நிற்கும் பழி எய்தும் - மாய்தலின்றி எஞ்ஞான்றும் நிலை நிற்கும் குடிப்பழியினை எய்தும்.

இல்லின்கணிறத்தல் இல்லாள்கண் நெறிகடந்து சேறல்.

மணக்:— தனக்கு எளிதென்று நினைத்துப் பிறனுடைய இல்லின்கண்ணே மிகுமவன் எல்லா நாளும் அழியாது நிற்கும் பழியைப் பெறுவான் என்றவாறு.

இது பழியுண்டாம் என்றது.

பரிதி:— பிறர்மனையாள் இன்பம் எளிது என விரும்புவான் மரணந்தமட்டும் பழியும் பாவமும் எய்துவான் என்றவாறு.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"காதலாள் கரிந்து நையக் கடியவே கனைந்துகன்றி
ஏதிலான் தாரம் நம்பி எளிதென இறந்த பாவத்து
ஊதுலை உருக வெந்த ஒள்ளழற் செப்புப் பாவை
ஆ தகா தென்னப் புல்லி அலறுமால் யானை வேந்தே."—சீவக.2769.

"தங்கிருட் போதில் தலைச்சென் றயல்மனை
அங்கு மகிழ்ந்தாள் அவள்இவள் காணெனச்
செங்கன லேயென வெம்பிய செம்பினில்
பொங்கனற் பாவைகள் புல்லப் புணர்ப்பார்." —சூளா. துறவு. 93.

"வம்புலாங் கூந்தல் மனைவியைத் துறந்து
பிறர் பொருள் தாரம் என்றிவற்றை
நம்பினர் இறந்தால் நமன்தமர் பற்றி
எற்றிவைத்து எரி எழுகின்ற
செம்பினா லியன்ற பாவையைப் பாவீ
தழுவென மொழிவதற்கு அஞ்சி
நம்பனே வந்து உன் திருவடி யடைந்தேன்
நைமிசா ரணியத்துள் எந்தாய்." —பெரியதிரு. 1-6-4.

146. பகைபாவம் அச்சம் பழிஎன நான்கும்
இகவாவாம் இல்இறப்பான் கண். (சு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— இல் இறப்பான்கண் - பிறனில்லாள்கண் நெறிகடந்து செல்வானிடத்து, பகை பாவம் அச்சம் பழி என நான்கும் இகவாவாம் - பகையும் பாவமும் அச்சமுங் குடிப்பழியும் என்னும் இந்நான்கு குற்றமும் ஒருகாலும் நீங்காவாம்.

எனவே, இருமையும் இழத்தல் பெற்றும். இவை ஆறுபாட்டானும் பிறனில்விழைவான்கட் குற்றம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— பகையும் பாவமும் அச்சமும் பழியும் என்னும் நான்கு பொருளும் நீங்காவாம்; பிறனில்லின்கண்ணே மிகுவான் மாட்டு என்றவாறு.

இது பிறனில்விழையாமை வேண்டும் என்றது.

பரிதி:— எ - து பகையும் பாவமும் பயமும் அபகீர்த்தியும் மிக உண்டாம்; ஆதலால் இன்பம் என்ன? என்ன இன்பம் கொண்டான்? என்று பலராலும் இகழப்படுவன் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

மயிலை:— என என்பது ஏனைய மூன்றிடத்தும் சென்றமைக்கு மேற்கோள். (நன். 428.)

சங்கர:— என என்னும் இடைச்சொல் நின்றும் பிரிந்தும் எண் பொருள்தொறும் சேர்ந்தமைக்கு மேற்கோள். (நன். 429.)

பெருந்:— நான்கும் இகவாவாம் எனக் கருமமும் கருத்தாவும் தானேயாய் நிற்றலால் கருமக் கருத்தாவாயிற்று. (வீரசோ. 40)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"பின்னிநின்ற பெருவினை மேல்வரும்
என்னதாயினும் ஏதில்பெண் நீக்குமின்." —வளையாபதி.

"பிறன்தாரம்
நச்சுவார்ச் சேரும் பகைபழி பாவம்என்று
அச்சத்தோ(டு) இந்நாற் பொருள்." —நாலடி. 82.

"காணில் குடிப்பழியாம் கையுறின் கால்குறையும்
மாணின்மை செய்யுங்கால் அச்சமாம்—நீணிரயத்
துன்பம் பயக்குமால் துச்சாரி நீ கண்ட
இன்பம் எனைக்கெனைத்தால் கூறு." —நாலடி. 84.

"செய்தாயேனும் தீவினையோடும் பழியல்லால்
எய்தாது எய்தாது......" —கம்ப. ஆரணிய. மாரீசன். 182.

"பகையே பழியே பாவமே பயமே நான்கும் தினங்கொடுக்கும்
தகையார் பெருமை முழுதழிக்கும்......" —விநா. அர. 30.

147. அறனியலான் இல்வாழ்வான் என்பான் பிறனியலாள்
பெண்மை நயவா தவன். (எ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— அறன் இயலான் இல்வாழ்வான் என்பான் - அறனாகிய இயல்போடுகூடி இல்வாழ்வான் என்றுசொல்லப்படுவான், பிறன் இயலாள் பெண்மை நயவாதவன் - பிறனுக்குஉரிமை பூண்டு அவனுடைய இயல்பின் கண்ணே நிற்பாளது பெண்தன்மையை விரும்பாதவன்.

ஆன் உருபு ஈண்டு உடனிகழ்ச்சிக்கண் வந்தது. இல்லறஞ் செய்வான் எனப்படுவான் அவனே என்பதாம்.

மணக்:— அறநெறியானே இல்வாழ்வான் என்று சொல்லப்படுவான், பிறன்வழியானவளது பெண்மையை விரும்பாதவன் என்றவாறு.

இது பிறனில்விழையாமை வேண்டும் என்றது.

பரிதி:— எ - து அறத்தின்வழியிலே இல்வாழ்பவர் ஆர் எனில் பிறர்மனை விரும்பாதவர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து மறைநூல் சொல்லுகின்ற இல்லற மரபினானே இல்வாழ்வான் என்று ஏத்தப்படுவான் யாவனோ எனின் பிறர் மனையின் மரபின்கண் தாழ்ந்து பெண்மைப் பருவத்தைச் சிறிதும் விரும்பாதவன் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— பெண்மையாவது, கட்புலனாயதோர் அமைதித் தன்மை. அது 'பிறனியலாள் பெண்மை நயவாதவன்' என்பதனானும் உணர்க.

இப்பெண்மை, அமைதித்தன்மையேயன்றிப் பெண்பாலாகிய தன்மையும் உணர்த்தும் என்பது கருதி ஆசிரியர் 'பெண்மைசுட்டிய எல்லாப்பெயரும்' (தொல். சொல். 182) என, விரவுப் பெயர்க்கண் உடம்பொடு புணர்த்து ஓதினர். (தொல். சொல். 57)

பெருந்:— காஞ்சியின் வகையில் முதுமைக்கு மேற்கோள். முதுமையாவது தவத்தின்கண் நின்றோர்க்கு எடுத்துக்காட்டிய உவமை. (வீரசோ. 102)

சுவாமி:— நயவாதான் என்பது நயவாதவன் என ஈற்றயல் திரிதல் காண்க. (இ. கொ. 83.)

148. பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்
கறன்ஒன்றோ ஆன்ற ஒழுக்கு. (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பிறன் மனை நோக்காத பேர் ஆண்மை - பிறன்மனையாளை உட்கொள்ளாத பெரிய ஆண்தகைமை, சான்றோர்க்கு அறன் ஒன்றோ ஆன்ற ஒழுக்கு - சால்புடையார்க்கு அறனும் நிரம்பிய ஒழுக்கமும் ஆம்.

புறப்பகைகளை அடக்கும் ஆண்மையுடையார்க்கும் உட்பகையாகிய காமம் அடக்குதற்கு அருமையின், அதனையடக்கிய ஆண்மையைப் பேராண்மை என்றார். ஒன்றோ என்பது எண்ணிடைச்சொல். செய்தற்கு அரிய அறனும் ஒழுக்கமும் இதனைச் செய்யாமையே பயக்கும் என்பதாம்.

மணக்:— பிறனது மனையாளைப் பாராத பெரிய ஆண்மைதானே சான்றோர்க்கு அறனும் அமைந்த ஒழுக்கமும் ஆம் என்றவாறு.

இஃது இதனை விரும்பாமைதானே அறனும் ஒழுக்கமும் என்றது.

பரிதி:— எ - து *சமர்க்களத்திலே வெட்டி மீண்டுவருகிறது ஆண்மையல்ல; பிறர்மனையை நோக்காமலிருப்பதே ஆண்மை. ஆதலால் தனக்கு ஒழுக்கம் அதுவே அறிவுடையோர்க்கு என்றவாறு.

---

* "பிறர் மனையை விசாரியாதவனே உத்தம புருஷன் என்றும், தைரியவான் என்றும் பிறர்க்குச் சொல்லும்; பார்த்தால் தனக்கும் ஒழுக்கம் அதுவே" என்பது பழைய உரை.

காளிங்:— எ - து பிறனொருவன் மனையாளைத் தமதுள்ளத்தால் கருதாமையாகின்ற பெரிய ஆண்மைத் திண்மையானது அதுவே சால்புடையாளர்க்கு அறனுதல் சாலும்; மற்று அஃது ஒன்றுமேயன்றி அமைவுடைய ஆசாரமும் ஆம் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

நச் :— கட்டமை யொழுக்கத்துக் கண்ணுமையானும் என்றதில் பிறனில் விழையாமைக்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 76.)

இளம் :— கடிமனைநீத்த பாலினுனும் என்பதற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 75.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"பெரியவாள் தடங்கண் செவ்வாய்ப் பிறர்மனை பிழைக்கும் மாந்தர்
மரீஇயவாய்ப் புறஞ்சொல் கூர்முள் மத்திகைப் புடையும் அன்றி
ஒருவர்வாய் உமிழப்பட்ட தம்பலம் ஒருவர் வாய்க் கொண்(டு)
அரியவை செய்ப வையத்(து) ஆண்பிறந் தார்கள் அன்றே."
—சீவக. 2821.

"இச்சைத் தன்மையி னில்பிறர் இல்லினை
நச்சி நாளும் நகையுற நாணிலன்
பச்சை மேனி புலர்ந்து பழிபடூஉம்
கொச்சை யாண்மையுஞ் சீர்மையிற் கூடுமோ." —கம்ப.

149. நலக்குரியார் யார்எனின் நாமநீர் வைப்பில்
பிறற்குரியாள் தோள்தோயா தார். (௯)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— நாம நீர் வைப்பில் - அச்சந் தருங் கடலால் சூழப்பட்ட உலகத்து, நலக்கு உரியார் யார் எனின் - எல்லா நன்மைகளும் எய்துதற்கு உரியார் யாவர் எனின், பிறற்கு உரியாள் தோள் தோயாதார் - பிறனொருவனுக்கு உரிமையாகியாளுடைய தோளைச் சேராதார்.

அகலம், ஆழம், பொருளுடைமை முதலியவற்றுன் அளவிடப்படாமையின், நாமநீர் என்றார். உரிச்சொல் ஈறு திரிந்து நின்றது. நலத்திற்கு என்பது நலக்கு எனக் குறைந்து நின்றது. இருமையினும் நன்மை எய்துவர் என்பதாம்.

மணக்:— நலத்துக்கு உரியார் யாரெனின், நினைத்ததைத் தருகின்ற நீர்சூழ்ந்த உலகத்தில் பிறனுக்கு உரியவளது தோளைத் தீண்டாதார் என்றவாறு.

நலக்குரியார் - விரும்புதற்குரியார்.

பரிதி:— எ - து உலகத்தில் நல்லவர் என்னும் பேர்பெறுவார் ஆர் எனில், பிறற்குரியாள்தோள் விரும்பாதவர் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— நாம நீர் - அச்சந்தருங்கடல். தொல்காப்பியனார் 'பேம் நாம் உரும்' (தொல். சொல். 312.) என்று ஒற்றீருய் ஓதினமையால் நாம எனத் திரிந்தது என்றூர் என்க. நாமவேல் என்பதும் அது. நலத்திற்கு என்பது நலக்கு என அத்தும் இன்னும் சாரியை குறைந்தது. 'நிலக்குப்பொறை' (570) "வையக்கணி" (701) "மனக்கினிய" (நான்மணிக்) என்பனவும் அது.

இராமா:— நாம் என்பது அச்சமாகிய பொருளைத் தருவதோர் உரிச்சொல். நாம என அகரச்சாரியை பெற்றுநின்றது. நலத்துக்கு என்பது நலக்கு என அத்துச்சாரியை குறைந்து நின்றது.

150. அறன்வரையான் அல்ல செயினும் பிறன்வரையாள்
பெண்மை நயவாமை * நன்று. (ம)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— அறன் வரையான் அல்ல செயினும் - ஒருவன் அறத்தைத் தனக்குரித்தாகச் செய்யாது பாவங்களைச் செய்யுமாயினும், பிறன்வரையாள் பெண்மை நயவாமை நன்று - அவனுக்குப் பிறனெல்லைக்கண் நிற்பாளது பெண்மையை விரும்பாமை உண்டாயின் அது நன்று.

இக்குணமே மேற்பட்டுத் தோன்றும் என்பதாம். இவை நான்கு பாட்டானும் பிறனில்விழையாதான்கண் குணங் கூறப்பட்டது.

* "நன்கு" என்பது கவிராஜபண்டிதர் பாடம்.

மணக்:— அறத்தை வரையாதே அறமல்லாதன செய்யினும், பிறனிடத்து ஆளானவளது பெண்மையை விரும்பாமை நன்று என்றவாறு.

இஃது ஓரறமுஞ் செய்திலனாயினும் நன்மை பயக்கும் என்றது.

பரிதி:— எ - து தன்மத்தை நினையான் அதன்மமே செய்வானாகிலும் தோஷபரிகாரத்தால் பிழைப்பன்; பிறர்மனை விரும்பாமல் இருப்பானாகில் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவன் தனக்கு அறத்தைத் துணையாக வணைத்துக்கொள்ள அறியானுமாய் அறம் அல்லனவற்றைச் செய்து ஒழுகினும், பிறன் வரம்பினது பெண்மையைத் தான் விரும்பாமை என்னும் பெருங்குணமுடையனாயின் அதுவே சால நன்று என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— நன்று என்பது விகுதிப்பொருள் விகுதிபெற்று நின்ற பகுபதம் எனக்கொள்க. பிறன்வரையாள் பெண்மை நயவாதவன் அல்ல செய்யான், செயினும் அது பொறுத்தல்வேண்டும் என்பார் இதனைப் பொறையுடைமையைச் சாரவைத்தார்.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்னா:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251.)

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— பிறன்பொருளாள், அறன்கடை, விளிந்தாரின், எனைத்துணையர், எளிதென, பகைபாவம், அறனியலான், பிறன்மனை, நலக்குரியார், அறன்வரையான்.

மணக்:— அறனியலான், பிறன்பொருள், அறன்கடை, எனைத்துணையர், விளிந்தாரின், எளிதென, பகைபாவம், பிறன்மனை, நலக்குரியார், அறன்வரையான்.

பரிதி:— அறன்வரையான், பிறன்பொருளாள், நலக்குரியார், அறன்கடை, எளிதென, பகைபாவம், அறனியலான், விளிந்தாரின், எனைத்துணையர், பிறன்மனை.

காளிங்:— அறனியலான், பிறன்பொருளாள், பிறர்மனை, எனைத்துணையர், அறன்வரையான். (ஏனைய குறள்களுக்கு உரையில்லை.)

16. பொறையுடைமை.

பரிமே:— அஃதாவது காரணம் பற்றியாதல் மடமையானாதல் ஒருவன் தமக்கு மிகை செய்தவழித் தாமும் அதனை அவன்கட்செய்யாது பொறுத்தலையுடையராதல். நெறியில் நீங்கிய செய்தாரையும் பொறுக்க வேண்டும் என்றற்கு, இது பிறனில்விழையாமையின் பின் வைக்கப் பட்டது.

மணக்:— பொறையுடைமையாவது தமக்குத் துன்பம் செய் தாரைத் தாமும் துன்பஞ் செய்யாது, அவர்மாட்டுச் சென்ற வெகுளியை மீட்டல்.

பரிதி:— பொறையுடைமையாவது பிறர்செய்த குற்றம் பொறுத்தல்; மனத்தொழிலால் மெய்யின்பத்திலும் பெரியதாகையால் இது சொல்லப்பட்டது என்றவாறு.

151. அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போல - தன்னையகழ் வாரை வீழாமல்தாங்கும் நிலம்போல, தம்மை இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை - தம்மை அவமதிப்பாரைப் பொறுத்தல் தலையாய அறம்.

இகழ்தல் மிகையாயின செய்தலும், சொல்லுதலும்.

மணக்:— தன்னை அகழ்வாரைத் தரிக்கின்ற நிலம்போலத் தம்மை இகழுமவர்களைப் பொறுத்தல் தலைமையாம் என்றவாறு.

இது, பொறுத்தானென்று இகழ்வாரில்லை; அதனைத் தலையாகக் கொள்வார் உலகத்தார் என்றது.

பரிதி:— எ-து பூமி வெட்டுகிறபேரையுஞ் சுமக்கும், அதுபோலத் தம்மை இகழ்வாரைத் தாங்குதல் தலைமையானகாரியம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து தமது உருவினைப் பண்புபட அகழ்வாரைத் தான்தாங்கிப் பாதுகாக்கின்ற நிலத்தைப்போல, தமது உள்ளம் புண்படத் தம்மை வெஞ்சொல்லினால் கூறி அவமதிப்பாரையும் தாம் அதை நெஞ்சில் கருதாது பொறுத்து ஒழுகுதல், தமக்குத் தலைமைப்பாடாவது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— அகழ்வாரைத்தாங்கும் நிலம்போல என எடுத்துக் காட்டிய உவமையினலே தம்மைக் கொலைசெய்வதை ஒத்த குற்றம் செய்வாரையும் பொறுப்பதும், பொறுத்திருந்தே அவரைப் பாதுகாப்பதும் சிறந்த தருமம் என்பது பெறப்பட்டது.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— பிழைத்தோர்த் தாங்குங் காவலானும் - தம்மைப் பிழைத்தோரைப் பொறுக்கும் பாதுகாப்பானும். காவலாவது, இம்மையும் மறுமையும் அவர்க்கு ஏதம் வராமல் காத்தலாதலால் இஃது ஏனையோரின் வெற்றியாயிற்று என்பதற்கு உதாரணம் (தொல். பொருள். 76)

இளம்:— பிழைத்தோர்த் தாங்கும் காவற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள் 75)

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற 251.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"சிறந்த நோன்மை நாடின் இருநிலம்" பரிபா. 2 : 55.

"பொறை எனப்படுவது போற்ருரைப் பொறுத்தல்" —கலி. 133 : 14.

"நிலத்தோ ரன்ன நலத்தகு பெரும்பொறை" —பெருங்: 42: 179.

"கறுத்தாற்றித் தம்மைக் கடிய செய்தாரைப்
பொறுத்தாற்றிச் சேறல் புகழால்" —பழ. 19.

152. பொறுத்தல் இறப்பினை என்றும் அதனை
மறத்தல் அதனினும் நன்று. (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— என்றும் இறப்பினைப் பொறுத்தல் - பொறை நன்ருகலால் தாம் ஒறுத்தற்கு இயன்றகாலத்தும் பிறர்செய்த மிகையைப் பொறுக்க; அதனை மறுத்தல் அதனினும் நன்று - அதனை உட்கொள்ளாது அப்பொழுதே மறத்தல் பெறின் அப்பொறையினும் நன்று.

மிகை என்றது மேற்சொல்லிய இரண்டனையும். பொறுக்குங் காலம் உட்கொள்ளப்படுதலின், மறத்தலை அதனினும் நன்று என்றார்.

மணக்:— பிறர் செய்த மிகையினை என்றும் பொறுத்தல் நன்று; அதனை மறத்தல் அப்பொறையினும் நன்று என்றவாறு.

பரிதி:— எ-து பிறர் செய்த குற்றம் பொறுத்தலில் புகழில்லை; அதனிலும், பிறர் செய்த குற்றம் மறத்தலைப்போலே அறம் இல்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து தம்மாட்டுச் சிலர் மரபினைக் கடந்த நெறியதாகிய கேட்டைச்செய்யினும், வெஞ்சொற்களைச் சொல்லினும் தாம் அதனை எஞ்ஞான்றும் பொறுத்தல் சால நன்று; மற்று இதனை யாம் பொறுத்தேம் என்று கருதாது அப்பொறுத்தமைதன்னையும் மறத்தல் சால நன்மையுடைத்து என்றவாறு.

இறத்தல் என்றது கடத்தல்.

153. இன்மையுள் இன்மை விருந்தொரால் வன்மையுள்
வன்மை மடவார்ப் பொறை. (௩)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இன்மையுள் இன்மை விருந்து ஒரால் - ஒருவனுக்கு வறுமையுள்வைத்து வறுமையாவது விருந்தினரை ஏற்றுக்கொள்ளாது நீக்குதல்; வன்மையுள் வன்மை மடவார்ப் பொறை - அதுபோல வன்மையுள்வைத்து வன்மையாவது அறிவின்மையான் மிகைசெய்தாரைப் பொறுத்தல்.

இஃது எடுத்துக்காட்டுவமை. அறனல்லாத விருந்தொரால் பொருளுடைமை ஆகாதவாறுபோல, மடவார்ப்பொறையும் மென்மையாகாதே வன்மையாம் என்பது கருத்து.

மணக்:— வலியின்மையுள் வைத்து வலியின்மையாவது புதுமையை நீக்காமை; வலியுடைமையுள் வைத்து வலியுடைமையாவது அறியாதாரைப் பொறுத்தல் என்றவாறு.

புதுமை யென்றது கேட்டறியாதது. நீக்காமை - பொறுமை.

பரிதி:— எ - து தரித்திரத்திலே தரித்திரம் வந்த விருந்தை உபசரிக்க வகையில்லாமை; அதுபோல், அன்புக்குள் அன்பு அறிவில்லாதார் செய்த குற்றம் பொறுத்தல் என்றவாறு.

வன்மையாவது மலையின் உச்சியின்மேலே ஒரு கல்லை ஏற்றல்; கடுகிலே கடலை அடக்குதல் ஆகியன.

காளிங்:— எ - து உலகத்தில் வாழ்வார்க்கு இனிமைகளில் வைத்து மிகவும் இனிமையாவது விருந்தினரை விடாது பேணி வழிபடுதல்; மற்று இதுபோல் ஒருவர் தாம்செய்யவல்ல செய்திவலிமைகளில் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வலியாவது யாதோ எனில் அறிவுகேடாகிய அவமதிப்பைப் பொறுக்கும் பொறையுடைமையே என்றவாறு.

அல்லதூஉம் இல்வாழ்வார்க்கு வறுமையுள் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வறுமையாவது விருந்து வந்தெய்தாமையும், எய்திய விருந்தினர் நுகரப்பெறுமையும், இவை யிரண்டும் நீங்குதலும் இதுவே மிக வறுமை என்றுமாம். ஓரால் என்பது நீங்குதலல்லாமை என்றுமாம்.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"அறிவெனப்படுவது பேதையார்சொல் நோன்றல்" —கலி. 133: 10.

"தெரியா தவர்தம் திறனில்சொல் கேட்டால்
பரியாதார் போல இருக்க" —பழ. 135.

"ஆய்ந்த அறிவினர் அல்லாதார் புல்லுரைக்குக்
காய்ந்தெதிர் சொல்லுபவோ கற்றறிந்தார்" —ஷை 268.

"எள்ளிப் பிறருரைக்கும் இன்னாச்சொல் தன்னெஞ்சில்
கொள்ளி வைத்தாற்போல் கொடிதெனினும்—மெள்ள
அறிவென்னும் நீரால் அவித்தொழுக லாற்றின்
பிறிதொன்று வேண்டா தவம்" —அறிநெறி. 101.

154. நிறைஉடைமை நீங்காமை வேண்டின் பொறைஉடைமை
போற்றி ஒழுகப் படும். (ச)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— நிறை உடைமை நீங்காமை வேண்டின் - ஒருவன் சால்புடைமை தன்கண் நின்று நீங்காமை வேண்டுவனாயின், பொறையுடைமை போற்றி ஒழுகப்படும் - அவனால் பொறையுடைமை தன்கண் அழியாமல்காத்து ஒழுகப்படும்.

பொறையுடையார்க்கு அல்லது சால்பில்லை என்பதாயிற்று. இவை நான்குபாட்டானும் பொறையுடைமையது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— தனக்கு நிறையுடைமை நீங்காது ஒழியவேண்டுவ ஞயின், பொறையுடைமையைப் பாதுகாத்தொழுகவேண்டும் என்றவாறு.

நிறையென்பது காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்தொழுகும் ஒழுக்கம்.

பரிதி:— எ - து எல்லார் குணத்திற்கும் அது அதுவாய் நிற்கும் நிறையுடைமை *தன்னை விட்டுப்போகாமல் வேண்டுமாகில் பொறை உடைமை வேண்டும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து அடக்கமுடைமையாகிய மிகையுடைமை தமது உள்ளத்து நீங்காது நிலைநிற்றலை விரும்பினார் உளராயின் பொறையுடைமையை எஞ்ஞான்றும் குறிக்கொண்டு ஒழுக அடுக்கும் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

மயிலை— உடம்போடு கூடிய உயிர்க்குணம் நிறை என்பதற்கு மேற்கோள் (நன். 451.)

155. ஒறுத்தாரை ஒன்ருக வையாரே வைப்பர்
பொறுத்தாரைப் பொன்போல் பொதிந்து. (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஒறுத்தாரை ஒன்ருக வையார் - பிறன் தமக்குத் தீங்கு செய்தவழிப் பொருது அவனை ஒறுத்தாரை அறிவுடையார் ஒருபொருளாக மனத்துக் கொள்ளார், பொறுத்தாரைப் பொன்போல் பொதிந்து வைப்பர் - அதனைப் பொறுத்தாரைப் பொன்போல் பொதிந்துகொள்வர்.

ஒறுத்தவர் தாமும் அத்தீங்கு செய்தவனேடு ஒத்தலின், ஒன்ருக வையார் என்ருர். பொதிந்துவைத்தல் - சால்புடைமைபற்றி இடைவிடாது நினைத்தல்.

---

* 'தன்மனைவிட்டுப் போகாமல்' என்பது பழையவுரை.

மணக்:— தமக்குத் துன்பஞ் செய்தாரை மாறாக ஒறுத்தாரை ஒருபொருளாக மதித்து வையார்; பொறுத்தாரைப் பொன்னைப் பொதிந்து வைத்தாற்போலப் போற்றுவார் உலகத்தார் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து பொறுமையில்லாதார் ஒன்றுக்கும் அல்லார்; பொறுமையுடையாரைப் பொன்போலே யாருந் தலைமேற்கொண்டிருப்பார் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இதனால் தமக்குவருந் தீமையைக் கருதாது இவர் தமக்கு எளியவரென்று கருதிக்கொண்டு ஒறுத்தாரை இம்மை மறுமை இரண்டுக்கும் உரியதோர் ஆக்கமுடையராக வைத்து எண்ணார் சான்றோர். அதனால் சிலர் தம்மை ஒறுக்க ஒன்றாக உட்கொள்ளாது உலகத்தார் பொன்னைக் குறிக்கொண்டு பேணிக்கொள்ளுமாப்போல் மற்று இவரைக் குறிக்கொண்டு பேணிக்கொள்வர் சான்றோர் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— ஏகாரம் தெளிவுப்பொருள்பட நின்றது. பொன்னை முடிந்துவைத்துப் பாதுகாப்பதுபோல அந்தப் பொறையுடைமையைப் பற்றி அறிவுடையோர் அவரை இடைவிடாமல் நினைப்பர் என்பதாம்.

மேற்கோள்பகுதி :

சுவாமி:— வினைமுற்றுப்பெயர் இரண்டாம் வேற்றுமையில் வந்ததற்கு 'ஒறுத்தாரை' என்பது மேற்கோள். (இ. கொ. 83.)

156\. ஒறுத்தார்க் கொருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ். (சு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் - தமக்குத் தீங்கு செய்தவனை ஒறுத்தார்க்கு உண்டாவது அவ்வொருநாளை இன்பமே; பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந்துணையும் புகழ் - அதனைப் பொறுத்தார்க்கு உலகம் அழியுமளவும் புகழுண்டாம்.

ஒருநாளையின்பம் - அந்நாளொன்றினும் 'கருதியது முடித்தேம்' எனத் தருக்கியிருக்கும் பொய்யின்பம். ஆதாரமாகிய உலகம் பொன்றப் புகழும் பொன்றுமாகலின், ஏற்புடைய உலகு என்னுஞ்சொல் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

மணக்:— ஒறுத்தவர்க்கு அற்றைநாளை இன்பமே உண்டாகும்; பொறுத்தவர்க்குத் தாம் சாமளவும் புகழுண்டாம் என்றவாறு.

இது புகழுண்டாம் என்றது.

பரிதி.— எ - து கோபிக்குந்தன்னை வைதாரை வைதோம் என்று ஒருநாளையில் இன்பம் உண்டு; பொறுத்தார்க்குப் பூமி பொன்று மளவும் புகழாம் என்றவாறு:

காளிங்:— எ - து இவர் நமக்கு எளியர் என்று கருதிக் கொண்டு ஒறுத்தவர்க்கு மற்று அப்பொழுதை இன்பமே உளது; மற்று அங்ஙனம் ஒறுத்தவர் ஒறுப்பினைப் பொறுத்தவர்க்கு இவ்வுலகமுள்ள அளவும் புகழாம் என்றவாறு.

துணை என்பது இவ்வுலகத்துள் சூழ்ந்திருக்கும் கடல் வெள்ளம் வந்து கூடிப்பெருகுமளவும் புகழானது நசியாமல் நிற்கும் என்னுமாம்.

இவை, இங்ஙனம் தம்மைநோக்கிச் சினமும் செற்றமும் தீங்குரை முதலிய அனைத்தும் பொறுக்கின்ற தூயநெஞ்சினர்பால் பிறராக்கம் பொறுத்து மற்று அதன்கண்ணே தமது நெஞ்சத்து அழுக்குநெறியுடைய ராதல் எவ்வாற்றானும் கூடாது ஆகலானும், பிறனொருவர்க்கு இயைந்து இன்புறுத்தும் இயல்பில்லாமையாலும் மற்று இதன்பின்னர் அதனை* அறிவிக்கின்றது.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"வெறுப்ப ஒருவன் காரணத்தால் மிக்கமடத்தால் புரிபிழையைப்
பொறுப்பின் அதுவே பேரறமாம் புகழும் நிறையும் மிகவளரும்
கறுப்பொன் றறியா அறிவினர்கள் கருத்தின் மகிழ்ச்சி உளவாகும்
ஒறுப்பின் வருவதொன் றில்லை அதனால் பொறுமை உயிர்த்துணையாம்"
—விநா. அரசி. 31.

"கறுத்தாற்றித் தம்மைக் கடிய செய்தாரைப்
பொறுத்தாற்றிச் சேறல் புகழால் - ஒறுத்தாற்றின்
வானோங் குயர்வரை வெற்ப பயமின்றே
தானோன் றிடவரும் சால்பு. —பழ. 19.

---

* அதனை என்றது அழுக்காறுமையை (அதி. 17). பத்தாவது குறளாகக் கொண்டமையின் இவ்வாறு தோற்றுவாய் கூறப்பட்டது.

157. திறன் அல்ல தன்பிறர் செய்யினும் நோநொ
தறன் அல்ல செய்யாமை நன்று. (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— திறன் அல்ல தன் பிறர் செய்யினும் - செய்யத்தகாத கொடியவற்றைத் தன்கண் பிறர் செய்தாராயினும், நோ நொந்து அறன் அல்ல செய்யாமை நன்று - அவர்க்கு அதனால் வருந்துன்பத்திற்கு நொந்து தான் அறனல்லாத செயல்களைச் செய்யாதிருத்தல் ஒருவனுக்கு நன்று.

உம்மை சிறப்பும்மை. துன்பத்திற்கு நோதலாவது "*உம்மை எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல்" என்று பரிதல்.

மணக்:— தகுதியல்லாதவற்றைத் தனக்குப் பிறர் செய்தா ராயினும், அவற்றைத் தானுஞ் செய்தால் அவர்க்கு உளதாம் நோவுக்கு நொந்து அறமல்லாதவற்றைச் செய்யாமை நன்று என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து தமக்குப் புகழல்லாத காரியத்தைத் தனக்கு உண்டானது செய்தாலும் செய்தவனைக் கோபித்துத் தன்மம் அல்லாத காரியம் செய்யான் அல்லன் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து பொறையின் திறம் இதுவாகலால் செயப் படுந்திறப்பாடல்லனவற்றைத் தன்னைக்குறித்துப் பிறர் செய்தாராகிலும் தான் அதற்கு எதிராக நெஞ்சம்நொந்து அறமல்லனவற்றைச் செய்யாமை சால நன்று என்றவாறு.

158. மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம்தம்
தகுதியான் வென்று விடல். (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரை - மனச்செருக்கால் தங்கண் தீயவற்றைச் செய்தாரை, தாம் தம் தகுதியான் வென்று விடல் - தாம் தம்முடைய பொறையான் வென்றுவிடுக.

* நாலடி 58.

தாமும் அவர்கண் தீயவற்றைச்செய்து தோலாது பொறையான் அவரின் மேம்பட்டு வெல்க என்பதாம். இவை நான்குபாட்டானும் பிறர் செய்தன பொறுத்தல் சொல்லப்பட்டது.

மணக்:— தமது செல்வமிகுதியாலே மிகையானவற்றைச் செய்த வர்களைத் தாங்கள் தமது பொறையினாலே வென்று விடுக என்றவாறு.

இது, பொறுத்தானென்பது தோல்வியாகாது; அதுதானே வெற்றியாம் என்றது.

பரிதி:— எ - து ஆங்காரத்தினாலே மிகைசெய்வார் பிழையைத் தமது பொறுமையினாலே வெல்கை அறிவுடைமை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து செய்யும் திறம் ஒழிய நெறிகேட்டாலே மிகை யான தீங்குகளைச் செய்தாரை வாது செய்தாற்போல, தாமும் எதிர்மலைந்து செய்யாது தமக்குத் தகுதியாகிய பொறையினால் வென்று விடுக என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— தகுதி: நடுவுநிலைமை, பொறுமை, அறிவு, நற்குணம். மிகுதி: அநியாயம், அதிகம், உயர்வு, கூட்டம், பூரிப்பு, துற்குணம்.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— கட்டமை யொழுக்கத்துக் கண்ணுமையானும் என்றதில் பொறைக்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 76)

இளம்:— பொறையுடைமையாவது பிறர் தமக்கு மிகுதியாகச் செய்தவழி வெகுளாமை என்பதற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 75.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"பிழையுள்ன பொறுத்திடுவர் என்றடியேன் பிழைத்தக்கால்
பழியதனைப் பாராதே படலமென்கண் மறைப்பித்தாய்"
—சுந்தரர். வெண்பாக்கம். 1.

"பிழைத்தவை பொறுக்கை எல்லாம் பெரியவர்கடமை போற்றி"
—திருவா. 70.

"பொறுப்பான்றே பெரியோர் சிறுநாய்கள்தம் பொய்யினையே."
—ஷை 110.

"சிறியவர் ஒருபிழை செய்யின் மேலவர்
பொறையொடும் பின்னரும் போற்றல் அல்லதை
இறையதும் வெகுள்வரோ யானும் செய்பிழை
அறவன் நீ அன்றியே யாரது ஆற்றுவார். —கந்த.

159. துறந்தாரின் தூய்மை உடையர் இறந்தார்வாய்
இன்னாச்சொல் நோற்கிற் பவர். (௯)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— துறந்தாரின் தூய்மை உடையார் - இல்வாழ்க்கைக் கண் நின்றேயும் துறந்தார்போலத் தூய்மையுடையார், இறந்தார்வாய் இன்னாச்சொல் நோற்கிற்பவர் - நெறியைக் கடந்தார்வாய் இன்னாத சொல்லைப் பொறுப்பவர்.

தூய்மை மனமாசின்மை. வாய் என வேண்டாது கூறினார், தீய சொற்கள் பயின்றது எனத் தாம் வேண்டியதன் இழிபு முடித்தற்கு.

மணக்:— மிகையாய்ச் சொல்லுவாரது தீச்சொல்லைப்பொறுக்கு மவர், துறந்தவர்களைப் போலத் தூய்மையுடையார் என்றவாறு.

இது பற்றறத் துறந்தவரோடு ஒப்பர் என்றது.

பரிதி:— எ - து துறந்தார் பெரியோரானாலும் தவத்தின் பெருமையினாலே ஒருவரைச் சாபமிடுவர்; இவன் இல்லறத்திலே இருந்தும் தனக்கு ஒருவர் செய்த குற்றம் பொறுப்பவன் ஆதலின் பெரியவன் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து உலகத்து வாழ்வார் யாவரினும் மனம் வாக்குக் கருமம் என்னும் மூன்றினாலும் தூய்மை யுடையராய் மனை வாழ்க்கைப் பெருந்துயரைத் துறந்தவரன்றே; மற்ற அவரினும் தூய்மையுடையர் யாவரோ எனில் பிறர் வாயில் வெஞ்சொற்களைப் பொறுக்கிற்பவர் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— நோற்கிற்பவர் என்பதில் நோன் பகுதி, கில் சாரியை இடைச்சொல். பகர ஒற்று எதிர்கால இடைநிலை. அர் விகுதி. அகரம்

சாரியை. வகரஒற்று உடம்படு மெய். இது எதிர்கால வினையாலணையும் பெயர்; இப்பகுதியினாலே மூக்கால மூற்றுவினைகளும் வருமாறு: நோற்றான், நோற்கின்றான், நோற்பான்.

160 உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லும்
இன்னாச்சொல் நோற்பாரின் பின். (ம)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— உண்ணாதுநோற்பார் பெரியார் - விரதங்களான் ஊணைத் தவிர்ந்து உற்ற நோயைப் பொறுப்பார் எல்லாரினும் பெரியார்; பிறர் சொல்லும் இன்னாச்சொல் நோற்பாரின் பின் - அவர் பெரியாராவது தம்மைப் பிறர் சொல்லும் இன்னாதசொல்லைப் பொறுப்பாரின்பின்.

பிறர் அறிவிலாதார். நோலாமைக்கு ஏதுவாகிய இருவகைப் பற்றோடு நின்றே நோற்றலின், இன்னாச்சொல் நோற்பாரின்பின் என்றார். இவை இரண்டுபாட்டானும் பிறர் மிகைக்கச் சொல்லியன பொறுத்தல் கூறப்பட்டது.

மணக்:— உண்ணாது பொறுப்பார், எல்லாரினும் பெரியார்; அவர் பெரியாராவது பிறர் சொல்லுங் கடுஞ்சொல்லைப் பொறுப்பாரின் பின் என்றவாறு.

இது தவம் பண்ணுவாரினும் பெரியர் என்றது.

பரிதி:— எ - து தம்மிடமுள்ள சீவனை ஒறுத்துச் சருகு பொசித்துத் தபசுபண்ணுவார் பெரியரானாலும் அவர், கோபம் பிறந்து சாபம்இடுவார்; இல்லறத்தான் பிறர் செய்தகுற்றம் பொறுக்கின்றபடியினாலே இவன் பெரியவன் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து உலகத்து உண்டு தவம் பண்ணுவோர் யாவரினும் உண்ணாமைத்தவம் பண்ணுபவரே சாலப்பெரியர். மற்ற அவரும் பிறரால் சொல்லப்பட்ட இன்னாச்சொற்களைப் பொறுக்கும் பொறையுடையாளரின் பின் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— வேறோர் முடிபு: அறிவிலார் இகழ்ந்து சொல்லும் தீயசொற்களைக் காரணமில்லாமலே பொறுப்பவராகிய இல்லறத்தார்க்குப்

பின்பு உண்ணுமைக் காரணத்தினுலே தங்களை அடைந்த நோயைப் பொறுப்பவராகிய துறவறத்தார் பெருமையுடையவர் ஆவர் என்றவாறு.

பிறர் சொல்லும் இன்னுச் சொல் என்றதனுல் அறிவிலாதார் என்பதும் இகழ்ந்து என்பதும் பெறப்பட்டன. உண்ணுது என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சம் காரணப்பொருட்டாய் நின்றது. ஆதலாலே துறந்தார்க்கு அஞ்ஞாநாதி அந்தக்கரணப்பலம் முதலாயின குறைந்து தேய்தலால் நோற்றல் எளிதாயும் இல்லறத்தார்க்கு அந்த உண்ணுதற் ருெழிலை விடாமையினுலே அவை உறைத்திருக்கவும் காரணம் இல்லாமலே நோற்றலால் அரிதாயும் இருந்தது. ஆதலால் பிறர் சொல்லும் இன்னுச் சொல் நோற்பாரின் பின் உண்ணுது நோற்பார் பெரியர் என்ருர். பெரியர் என்றது ஆக்கவினைக் குறிப்புச்சொல். இங்கே அது ஆக்கச் சொல் குறைந்து நின்றது. பெரியாராவர் என வருவிக்கப்பட்டது.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— அகழ்வாரை, பொறுத்தல், இன்மையுள், நிறையுடைமை, ஒறுத்தாரை, ஒறுத்தார்க்கு, திறனல்ல, மிகுதியான், துறந்தாரின், உண்ணுது.

மணக்:— பொறுத்தல், திறனல்ல, நிறையுடைமை, அகழ்வாரைத், மிகுதியான், இன்மையுள், ஒறுத்தாரை, ஒறுத்தார்க்கு, உண்ணுது, துறந்தாரின்,

பரிதி:— அகழ்வாரை, திறனல்ல, பொறுத்தல், இன்மையுள், நிறையுடைமை, துறந்தாரின், உண்ணுது, ஒறுத்தாரை, ஒறுத்தார்க்கு, மிகுதியான்.

காளிங்.— அகழ்வாரை, திறனல்ல, மிகுதியான், இன்மையுள், ஒறுத்தாரை, நிறையுடைமை, துறந்தாரின், உண்ணுது, பொறுத்தல், ஒறுத்தார்க்கு.

17. அழுக்காறாமை.

பரிமே:— இதனுள் அழுக்காறு என்பது ஒருசொல். அதற்குப் பொருள் [1] மேலே யுரைத்தாம். அச்சொல் பின் அழுக்காற்றைச் செய்யாமை என்னும் பொருள்பட எதிர்மறை ஆகாரமும் மகர ஐகார விகுதியும் பெற்று அழுக்காறாமை என நின்றது. இப்பொறாமையும் பொறைக்கு மறுதலையாகலின், இதனை விலக்குதற்கு இது பொறை யுடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— அழுக்காறாமையாவது பிறராக்கம் முதலாயினகண்டு பொறாமையால் வருகின்ற மனக்கோட்டத்தைச் செய்யாமை.

பரிதி.— அழுக்காறாமையாவது, பிறர் செல்வங்கண்டு, 'இவனுக்கு இந்தப் பாக்கியம் வந்ததே' என்று சொல்லும் மன அழுக்கை விடுக என்றவாறு.

161. ஒழுக்காறாக் கொள்க ஒருவன்தன் னெஞ்சத்
தழுக்கா றிலாத இயல்பு. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஒருவன் தன் நெஞ்சத்து அழுக்காறு இலாத இயல்பு - ஒருவன் தன் நெஞ்சத்தின்கண் அழுக்காறு என்னுங் குற்றமில்லாத இயல்பினை, ஒழுக்காறாக் கொள்க - தனக்கு ஓதிய ஒழுக்கநெறியாகக் கொள்க.

இயல்பு - அறிவோடுகூடிய தன்மை. அத்தன்மையும் நன்மை பயத்தலின், ஒழுக்கநெறிபோல உயிரினும் ஓம்புக[2] என்பதாம்.

மணக்:— ஒருவன் தன் நெஞ்சத்து அழுக்காறு இல்லாத இயல்பைத் தனக்கு ஒழுக்கநெறியாகக்கொள்க என்றவாறு.

இஃது அழுக்காறு தவிரவேண்டும் என்றது.

பரிதி:— எ - து [3] தன்மட்டில் அழுக்காறு இன்மையை ஒரு நியமமாக நடத்துக என்றவாறு.

---

[1] 35-வது குறளுரையில் காண்க.

[2] 'ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்' என்றார் முன்னும் (குறள் 131)

[3] இவ்வுரை காளிங்கர் உரையுடன் ஒன்றுபட்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கன.

காளிங்:— எ - து தன் மனத்தில் அழுக்காறின்மையை ஒருவர் நியாயமாக நடத்துவார் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமையானும் என்றதில் அழுக்காறாமைக்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 76.)

இளம்:— அழுக்காறாமையாவது பிறர் ஆக்கம் முதலியனகண்டு பொறாமையால் வரும் மனக்கோட்டத்தைச் செய்யாமை என்பதற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 75)

162, விழுப்பேற்றின் அஃதொப்ப தில்லையார் மாட்டும்
அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின். (உ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— யார்மாட்டும் அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின் - யாவர்மாட்டும் அழுக்காற்றினின்று நீங்குதலை ஒருவன் பெறுமாயின், விழுப்பேற்றின் அஃது ஒப்பது இல்லை - மற்று அவன் பெறும் சீரிய பேறுகளுள் அப்பேற்றினை ஒப்பது இல்லை.

அழுக்காறு பகைவர்மாட்டும் ஒழிதற்பாற்று என்பார், யார் மாட்டும் என்றார். அன்மை - வேறுதல். இவை இரண்டுபாட்டானும் அழுக்காறு இன்மையது குணம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— விழுமிய பேறுகளுள், யார்மாட்டும் அழுக்காறு செய்யாமையைப் பெறுவனாயின், அப்பெற்றியினை யொப்பது பிறிதில்லை என்றவாறு.

இஃது அழுக்காறு செய்யாமை எல்லா நன்மையினும் மிக்கது என்றது.

பரிதி:— எ - து பெருமை, கல்வி, அறிவுடைமைக்கு மனத்தில் அழுக்காகிய ஒருவர்க்குப் பொல்லாங்கு செய்வோம் என்பதை விடுதல் நன்று என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து யாவர் மாட்டாயினும் தமது உள்ளத்து அழுக்காறில்லாமையாகிய பெரும்பேறு உளதாகப் பெறுவார் அல்லது தாம் விழுமியவாகப் பெரும்பேற்றின் மற்றதனை ஒப்பது என்றும் இல்லை என்றவாறு.

பெரியகல்வியறிவுடைமைக்கு மனத்தில் அழுக்காகி ஒருவர்க்குப் பொல்லாங்கு செய்வோம் என்பதை விடுதல் நன்று என்பது கருத்து.

163. அறன்ஆக்கம் வேண்டாதான் என்பான் பிறன்ஆக்கம்
பேணா தழுக்கறுப் பான். (௩)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அறன் ஆக்கம் வேண்டாதான் என்பான் - மறுமைக்கும் இம்மைக்கும் அறமும் செல்வமும் ஆகிய உறுப்புக்களைத் தனக்கு வேண்டாதான் என்று சொல்லப்படுவான், பிறன் ஆக்கம் பேணாது அழுக்கறுப்பான் - பிறன் செல்வம் கண்டவழி அதற்கு உவவாது அழுக்காற்றைச் செய்வான்.

அழுக்கறுத்தல் எனினும் அழுக்காறு எனினும் ஒக்கும். அழுக்காறுசெய்யின் தனக்கே ஏதமாம் என்பதாம்.

மணக்;— தனக்கு அறனாகிய வாழ்வு வேண்டாதானென்று சொல்லப்படுவான்; பிறனுடைய ஆக்கத்தை விரும்பாதே அழுக்காறு செய்வான் என்றவாறு.

இஃது அழுக்காறுடையார்க்குப் புண்ணியம் இல்லையாம் என்று கூறிற்று.

பரிதி:— எ - து தனக்குத் தன்மத்தின் ஆக்கமாகிய செல்வம் வேண்டாதார் என்பார், பிறர்செல்வங்கண்டு அழுக்கு மனத்தராவார் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தனக்கு மறுமை இன்பக் காரணமாகிய அறனும் மற்று இம்மை இன்பக்காரணமாகிய செல்வமும் என்னும் இவையிரண்டினையும் விரும்பாதான் என்று சான்றோரால் சொல்லப்படு

மவன் யாவனே எனின், பிறனெருவன் ஆக்கத்தை விரும்பாது மற்றதன் கண்ணே தமது உள்ளத்து உள்ள அழுக்கினை விடுகின்றவன் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— அழுக்கறுப்பான் - அழுக்காற்றைச்செய்வான். அழுக் கறுப்பான் பண்படியாகப்பிறந்தவினை.

இராமா.— அழுக்காறு என்னும் பண்புப் பெயர்ச்சொல் தொழிற்பெயராங்கால், அகங்காரம் அகங்கரித்தல் எனவும் அதிகாரம் அதிகரித்தல் எனவும் வருவனபோல அழுக்கறுத்தல் எனவும் வரும். அது ஏவலிடத்தும் முற்றுவினை எச்சவினைகட்குப் பகுதியாமிடத்தும் அழுக்கறு எனநிற்கும்.

164. அழுக்காற்றின் அல்லவை செய்யார் இழுக்காற்றின்
ஏதம் படுபாக் கறிந்து. (௪)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அழுக்காற்றின் அல்லவை செய்யார் - அழுக்காறு ஏதுவாக அறனல்லவற்றைச் செய்யார் அறிவுடையார், இழுக்கு ஆற்றின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து - அத்தீநெறியால் தமக்கு இருமையினும் துன்பம் வருதலை அறிந்து.

அறனல்லவையாவன - செல்வம் கல்வி முதலியன உடையார்கண் தீங்கு நினைத்தலும், சொல்லுதலும், செய்தலுமாம்.

மணக்:— அழுக்காற்றினனே அறமல்லாதவற்றைச் செய்யார் நல்லோர், அவ்வறத்தைத் தப்பின நெறியினற் குற்றம் வருவதையறிந்து என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து அழுக்குமனத்தை யகற்றி நல்ல மனத்துடன் இருப்பான்; இருப்பானகில் கீர்த்தியும், புகழும் உண்டு; மனத்தில் அழுக் குடையான் யாரொருவர்க்கும் பொல்லாங்குசெய்ய விசாரிப்பான், தினமும் என்றவாறு.

165. அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலும் ஒன்னார்
வழுக்கியும் கேடீன் பது. (ரு)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— ஒன்னார் வழுக்கியும் கேடு ஈன்பது - அழுக்காறு பகைவரை ஒழிந்தும் கேடு பயப்பது ஒன்றாகலின், அழுக்காறு உடையார்க்கு அது சாலும் - அவ்வழுக்காறு உடையார்க்குப் பகைவர் வேண்டா கேடுபயத்தற்கு அதுதானே அமையும்.

அதுவே என்னும் பிரிநிலை ஏகாரம் விகாரத்தால் தொக்கது.

மணக்:— அழுக்காறுடையார்க்கு அவ்வழுக்காறு தானே அமையும்; பகைவர் கேடுபயத்தல் தப்பியும் கெடுப்பதற்கு என்றவாறு.

இஃது உயிர்க்குக் கேடுவரும் என்று கூறிற்று.

பரிதி:— எ - து மனஅழுக்கு உள்ளபேர்க்குச் செல்வம் இல்லை; அதுபோல், ஒழுக்கம் இல்லாதார்க்குப் பெருமை இல்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து அவ்வழுக்காறுகின்றது எல்லா நன்மைகளையும் கெடுத்துக் கொடு நரகத்துய்க்கும் ஆகலான் மற்றிதனை தன் நெஞ்சத்துடையானொருவனுக்கு அதுவே அமையும்; பகைவர் வழுவியும் கேட்டைத் தருவதற்கு என்றவாறு.

வழுக்கியும் என்ற உம்மையான் மறந்து என்றாயிற்று. சாலும் என்பது அமையும் என்றது.

இனி அழுக்காறாமை என்ற மனத்தூய்மையால் பிறர் ஆக்கங் கண்டு இன்புறும் பெரியோர்க்கன்றே தமக்கு ஞாயத்தினால் வரும் பொருளன்றிப் பிறர் பொருளை விரும்பாமை; இவையாவது மற்றதனால் இதன் பின்னர்* அதனை அறிவிக்கின்றது.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராம:— ஆதலால் என்னும் ஏதுப்பொருளைத்தரும் இடைச்சொல்லும் அதிலே என்னும் பிரிநிலை ஏகாரமும் குறைந்து நின்றன.

* அதனை என்றது வெஃகாமை என்ற அடுத்த அதிகாரத்தை.

மேற்கோள்பகுதி :

தெய்வச்:— கேடுபயத்தற்கு அழுக்காறு தானே அமையும்; பகைவர் கெடுக்குதல் தப்பியும்.........வேண்டுதலின் வரும் என்பது எஞ்சி நின்றது. (தொல். சொல். 424.)

166. கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூஉம்
உண்பதூஉம் இன்றிக் கெடும். (சா)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான் சுற்றம் - ஒருவன் பிறர்க்குக் கொடுப்பதன்கண் அழுக்காற்றைச் செய்வானது சுற்றம், உடுப்பதும் உண்பதும் இன்றிக் கெடும் - உடுக்கப்படுவதும் உண்ணப் படுவதும் இன்றிக் கெடும்.

கொடுப்பதன்கண் அழுக்கறுத்தலாவது கொடுக்கப்படும் பொருள் களைப் பற்றிப் பொறாமைசெய்தல். சுற்றங்கெடும் எனவே, அவன்கேடு சொல்லாமையே பெறப்பட்டது. பிறர்பேறு பொறாமை தன்பேற்றையே யன்றித் தன்சுற்றத்தின் பேற்றையும் இழப்பிக்கும் என்பதாம்.

மணக்:— பிறனொருவன் மற்றொருவனுக்குக் கொடுப்பதனை அழுக்காற்றினாலே விலக்குமவனது சுற்றம் உடுப்பதும் உண்பதும் இன்றிக்கெடும் என்றவாறு.

இது நல்குரவு தரும் என்றது.

பரிதி:— †எ - து ஒருவர்க்கொருவர் செய்யும் உபகாரம் கண்டு பொறாத மனத்தனுக்கும், அவன் சுற்றத்தார்க்கும் உடுப்பதுவும் உண்பதுவும் இன்றிக்கெடும் என்றவாறு.

காளிங்:— †எ - து ஒருவருக்கொருவர் செய்யும் உபகாரங்கண்டு பொறாத மனத்தனுக்கும் அவன் சுற்றத்தார்க்கும் உடுப்பதூஉம் உண்பதூஉம் இன்றிக்கெடும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— சுற்றம்கெடும் எனவே அவன் கேடு சொல்லாமலே முடிந்தது "மீக்கூறு மன்னன் நிலம்" (386) என்பதும் * அது. "எடுத்த

† இவ்வுரைகள் இரண்டும் ஒன்றுபட்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கன.

* 'நிலத்தை மீக்கூறும் எனவே மன்னனை மீக்கூறுதல் சொல்ல வேண்டா வாயிற்று' - பரிமேலழகர் உரை.

மொழியினஞ்செப்பலும் உரித்தே'' (தொல். சொல். 61) என்னுஞ் சூத்திரத்துள், இளம்பூரணர் 'குடங்கொண்டான் வீழ்ந்தான் என்றவழி குடம் வீழ்ந்தது என்பது சொல்லாமலே முடிந்தது' என்றார் என்க.

இராமா:— கொடுப்பது அழுக்கறுப்பானும் சுற்றமும், உடுப்பதும் உண்பதும் இன்றிக் கெடும் என நிரல்நிரைப்பொருள்கோளாக்கினும் அமையும்.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"எடுத்தொரு வருக்கொருவர் ஈவதனின் முன்னந்
தடுப்பது நினக்கழகி தோ தகவில் வெள்ளி
கொடுப்பது விலக்கு கொடியோய்! உனது சுற்றம்
உடுப்பதுவும் உண்பதுவும் இன்றி விடுகின்றாய்"
—கம்ப. பால. வேள்வி. 33.

167. அவ்வித் தழுக்கா றுடையானைச் செய்யவள்
தவ்வையைக் காட்டி விடும். (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அழுக்காறு உடையானை - பிறராக்கம் கண்டவழிப் பொறாமை யுடையானை, செய்யவள் அவ்வித்துத் தவ்வையைக் காட்டி விடும் - திருமகள் தானும்பொறாது தன் தவ்வைக்குக் காட்டி நீங்கும்.

தவ்வை - மூத்தவள். தவ்வையைக் காட்டி என்பது "*அறிவுடை அந்தணன் அவளைக் காட்டென்றானே'' என்பதுபோல உருபு மயக்கம். மனத்தைக்கோடுவித்து அழுக்காறுடையனுயினனை என்று உரைப்பாரும் உளர்.

மணக்:— அழுக்காறுடையானைத் திருமகள் தானும் அழுக்காறு செய்து, தன் தவ்வையாகிய மூதேவிக்குக்காட்டி 'இவன்பால் செல்' என்று போம் என்றவாறு.

இது நல்குரவிற்குக் காரணம் கூறிற்று.

பரிதி:— எ-து பிறர் வாழ்வுகண்டு பொறாத மனத்தானை லக்ஷ்மி, தனக்கு மூத்த சேஷ்டாதேவிக்கு இடமாக்குவாள் என்றவாறு.

* கலி, 72 : 18.

காளிங் :— எ - து *பிறர் வாழ்வுகண்டு பொறாத மனத்தானை லக்ஷ்மி, தனக்கு மூத்தாள் சேட்டாதேவிக்கு இடமாக்குவாள் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— தெளவையைக்காட்டி என்பது தெளவைக்குக்காட்டி என்னும் நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளிலே இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு தடுமாறிவந்த உருபுமயக்கம்.

மேற்கோள்பகுதி :

சிவஞான:— இதனுள் ஐயும்குவ்வும் தடுமாறி வந்தவாறு காண்க. (நன். சூ: 317.)

சுவாமி:— 'எல்லாவுருபொடுங் கொள்வோன் எழுமே' என்பதற்கு மேற்கோள். (இ. கொ. 47.)

'தடுமாறுருபுகள் தாம் சிலவுளவே' என்பதற்கு மேற்கோள். (இ. கொ. 61.)

யா. வி. உரை:— ஔகாரக்குறுக்கம் வந்த செய்யுளுக்கு மேற்கோள் (சூ. 2.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"அவ்வித்தழுக்கா று உரையாமை முன்னினிதே." —இனியவை. 37.

168. அழுக்கா றெனஒரு பாவி திருச்செற்றுத்
தீயுழி உய்த்து விடும். (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— அழுக்காறு என ஒரு பாவி - அழுக்காறு என்று சொல்லப்பட்ட ஒப்பில்லாத பாவி, திருச் செற்றுத் தீயுழி உய்த்துவிடும் - தன்னையுடையானை இம்மைக்கண் செல்வத்தைக்கெடுத்து மறுமைக்கண் நரகத்தில் செலுத்திவிடும்.

---

* இவ்வுரையும் பரிதியார் உரையும் ஒத்துள்ளன.

32

பண்பிற்குப் பண்பி இல்லையேனும், தன்னையாக்கினானை இருமையும் கெடுத்தற்கொடுமைபற்றி, அழுக்காற்றினைப் பாவி என்றார்; கொடியானைப் பாவி என்னும் வழக்கு உண்மையின். இவை ஆறுபாட்டானும் அழுக்காறுடைமையது குற்றம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— அழுக்காறு என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒருபாவி செல்வத்தையுங் கெடுத்துத் தீக்கதியுள்ளுங் கொண்டு செலுத்திவிடும் என்றவாறு.

ஒரு பாவி - நிகரில்லாத பாவி. இது செல்வங்கெடுத்தலே யன்றி நரகமும் புகுவிக்கும் என்றது.

பரிதி:— எ · து மனவழுக்கு என்றொரு பாவம் தன்னிடத்தில் லட்சுமியையும் அகற்றி, மறுமைக்கு நரகத்தையும் கொடுக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— * ... ...

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— பண்புக்குப் பண்பியில்லையேனும் தன்னையாக்கினானைக் கெடுத்தல்பற்றிப் பாவம் என்னாது, பாவி என்றார்; இதனானும் அழுக்கற்று என்பது பண்படியாகப்பிறந்தவினை என்பதறிக.

இராமா:— பண்புக்குப் பண்பியாம் தன்மை இல்லையானாலும் தன்னை உண்டாக்கினவனை இருமையினும் கெடுக்கும் கொடுமையினாலே அழுக்காறாகிய குணத்தைக் குணியாகப் பாவி என்றது ஏதுஉருவக அலங்காரம் எனக் காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

சேனா:— இதில் என என்னும் சொல் பெயர்ப்பொருண்மை குறித்துவந்தவாறு கண்டுகொள்க. (தொல். சொல். 258.)

நச்:— அழுக்காறென ஒருபாவி என்பதில், என என்பது பெயர்ப் பொருண்மைக்கண் வந்தது. (தொல். சொல். 260.)

மயிலை:— உடம்போடு கூடிய உயிர்க்குணம் அழுக்காறு என்பதற்கு மேற்கோள். (நன். 451)

---

* இவர் உரையும் பரிதியார் உரையும் ஒத்துள்ளன.

சங்கர:— 'அழுக்காறென' என, எனவென்னும் இடைச்சொல் பெயரின்கண் வந்தது. (நன். சூ. 424.)

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற 251 உரை)

சுவாமி:— அழுக்காறென ஒரு பாவி; பெயரெச்சம். (இ.கொ.68.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

" கற்றதங் கல்வியும் கடவுட் பூசையும்
நற்றவம் இயற்றலும் நவையில் தானமும்
மற்றுள அறங்களும் மனத்தின்பால் அழுக்
கற்றவர்க்கே பயன் அளிக்கும் என்பரால்" —காசிகாண்டம்.

169. அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும். (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் - கோட்டத்தினைப் பொருந்திய மனத்தையுடையவனது ஆக்கமும், செவ்வியான் கேடும் நினைக்கப்படும் - ஏனைச் செம்மையுடையவனது கேடும் உளவாயின் அவை ஆராயப்படும்.

கோட்டம் ஈண்டு அழுக்காறு. உளவாயின் என்பது எஞ்சி நின்றது. ஆக்கக்கேடுகள் கோட்டமும் செம்மையும் ஏதுவாக வருதல் கூடாமையின் அறிவுடையரால் இதற்கேதுவாகிய பழவினை யாதென்று ஆராயப்படுதலின் நினைக்கப்படும் என்றார்: "*இம்மைச்செய்தன யான் அறி நல்வினை, உம்மைப் பயன்கொல் ஒருதனி உழந்தித், திருத்தகு மாமணிக்கொழுந்துடன் போந்தது" என நினைக்கப்பட்டவாறறிக.

மணக்:— அழுக்காற்று நெஞ்சத்தானுடைய ஆக்கமும் செவ்விய நெஞ்சத்தானுடைய கேடும் விசாரிக்கப்படும் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து அழுக்குமனத்தன் பெற்ற ஆக்கமும், நல்ல மனத்தன் பெற்ற கேடும் இமைப்பிற்கெடும் என்றவாறு.

---

* சிலப்: அடைக்கலக். 91 - 93.

காளிங் :— எ - து அழுக்காறுகிய உட்கோட்டங் கிடந்த நெஞ்சத்தானது ஆக்கமும், மற்ற கோட்டமில்லாத செவ்வியானது கேடும் என்னும் இவை இரண்டும் விசாரிக்க, அவனுக்கு ஆக்கம் இல்லை; இவனுக்கு ஒரு கேடும் இல்லை என்பதூஉம் பொருளாயிற்று என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

அடியார்க்கு:— செம்மை - நடுவுநிலைமை; "செவ்வியான் கேடும்" எனக்கூறினமையின். (சிலப், வேனிற். 59.)

சங்கர:— தொடை நோக்கி ஔகாரம்நின்ற நிலைக்களத்துப் போலிவந்ததற்கு மேற்கோள். (நன். 125.)

சிவஞான:— ஔகாரம்மொழிமுதற்கண் ஒன்றரைமாத்திரையாய் வந்ததற்கு மேற்கோள். (நன். 95.)

சுவாமி:— 'போலி எழுத்தைப் போற்றுதல் கடனே' என்பதற்கு மேற்கோள். அங்ஙனம் போற்றுவிடில் மோனைத்தொடையோடும் எதுகைத் தொடையோடும் மாறுபட்டு இலக்கண வழுவாதல் காண்க என்பர். (இ. கொ. 91.)

170. அழுக்கற் றகன்றாரும் இல்லைஅஃ தில்லார்
பெருக்கத்தின் தீர்ந்தாரும் இல். (ம)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அழுக்கற்று அகன்றாரும் இல்லை - அழுக்காற்றைச் செய்து பெரியர் ஆயினாரும் இல்லை, அஃது இல்லார் பெருக்கத்தின் தீர்ந்தாரும் இல் - அச்செயலிலாதார் பெருக்கத்தினீங்கினாரும் இல்லை.

இவை இரண்டுபாட்டானும் கேடும் ஆக்கமும் வருதற்கு ஏது ஒருங்கு கூறப்பட்டது.

மணக்:— § ... ...

---

§ இவர் உரை கிடைக்கவில்லை. அச்சுப்புத்தகங்களில் பரிமேலழகர் உரையே காணப்படுகின்றது.

பரிதி:— எ - து மனத்தில் அழுக்குடையார் செல்வம் பெற்றதும் இல்லை; மனத்தில் அழுக்கில்லாதார் செல்வமாகிய லட்சுமியை நீங்கியதும் இல்லை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— அழுக்காறு என்னும் பண்புப்பெயர் தொழிற்பெயராங்கால் அழுக்கறல் எனநிற்கும். அதிலே நின்று மூக்கால வினைமுற்றுக்கள் அழுக்கற்றான், அழுக்கறாநின்றான், அழுக்கறுப்பான் என வரும் ஆதலால் அழுக்கற்று என இறந்தகால வினைஎச்சம் வந்தது. இதனுள்ளே முதனிலைவினை அழுக்கறு என நிற்றல் காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

சுவாமி:— அழுக்கற்று அகன்றாரும் இல்லை; இவைபோல்வன வினையெச்சம். (இ. கொ. 68.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"ஆற்றாராகில் தம்மைக்கொண் டடங்காரோ என் ஆருயிர்க்குக்
கூற்றாய் நின்ற குலச்சனகி குவளை மலர்ந்த தாமரைக்குத்
தோற்றாய் அதனால் அகங்கரிந்தாய் மெலிந்தாய் வெதும்பத்தொடங்கினாய்
மாற்றார் செல்வம் கண்டழிந்தாய் வெற்றியாக வற்றாமோ"
—கம்ப. ஆரணி - மாரீச. 115

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— ஒழுக்காறாக், விழுப்பேற்றின், அறனாக்கம், அழுக்காற்றின், அழுக்காறுடையார்க், கொடுப்பது, அவ்வித்து, அழுக்காறென, அவ்விய, அழுக்கற்று.

மணக்:— ஒழுக்காறாக், விழுப்பேற்றின், அழுக்காற்றின், அவ்விய, அழுக்கற்று, அறனாக்கம், கொடுப்பது, அவ்வித்து, அழுக்காறென, அழுக்காறுடையார்க்கு.

பரிதி:— ஒழுக்காறாக், விழுப்பேற்றின், அழுக்காறுடையார்க்கு, அறனாக்கம், கொடுப்பது, அவ்விய, அழுக்காறென, அவ்வித்து, அழுக்கற்று, அழுக்காற்றின்.

காளிங்:— ஒழுக்காறாக், விழுப்பேற்றின், கொடுப்பது, அழுக்காறென, அவ்வித்து, அழுக்காற்றின், அவ்விய, அறனாக்கம், அழுக்காறுடையார்க்கு.

18. வெஃகாமை.

பரிமே:— அஃதாவது பிறர்க்குரிய பொருளை வௌவக்கருதாமை. பிறருடைமை கண்டவழிப் பொறுமையேயன்றி அதனைத் தான் வௌவக் கருதுதலுங் குற்றம் என்றற்கு இஃது அழுக்காறாமையின்பின் வைக்கப் பட்டது.

மணக்:— வெஃகாமையாவது பிறர்பொருளை விரும்பாமை,

பரிதி:— வெஃகாமையாவது, பிறர் வாழ்வுகண்டு "இந்தப்பாக்கியம் நமக்கு ஆகப்பெற்றதில்லை" என்று மனத்தில் எண்ணாமல் இருப்பதே நன்று என்றவாறு.

171. நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகின் குடிபொன்றிக்
குற்றமும் ஆங்கே தரும். (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— நடுவு இன்றி நன்பொருள் வெஃகின் - பிறர்க்குரியன கோடல் நமக்கு அறன் அன்று என்னும் நடுவுநிலைமையின்றி அவர் நன் பொருளை ஒருவன் வெஃகுமாயின், குடி பொன்றிக் குற்றமும் ஆங்கே தரும் - அவ்வெஃகுதல் அவன்குடியைக் கெடச்செய்து பல குற்றங்களையும் அப்பொழுதே அவனுக்குக் கொடுக்கும்.

குடியை வளரச்செய்து பலநன்மையும் பயக்கும் இயல்புபற்றி, வெஃகின் என்பார், நன்பொருள் வெஃகின் என்றார். பொன்ற என்பது பொன்றி எனத் திரிந்துநின்றது; செய்து என்பது சொல்லெச்சம்.

மணக்.— நடுவுநிலைமையின்றி மிக்கபொருளை விரும்புவானாயின், அதனானே குலமுங்கெட்டு அவ்விடத்தே குற்றமும் உண்டாம் என்றவாறு.

இது சந்தான நாசம் உண்டாம் என்றது.

பரிதி—: எ - து நடுவுநிலைமையைவிட்டுப் பிறர் வாழ்வை விரும்பு வானாகில், குடிகெட்டு மிடியனாகிக் குற்றமும்வரும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து நடுவு நிலைமைக்கு ஒத்த வழிபாடுடைய பொருளே பயனன்றித் தமக்கு மிகுதியாக பொருளை ஈட்டுதலை விரும்பு வாராயின், மற்றிதனால் குற்றமாகிய ஏதம்வந்து குடிமரபும் பொன்றிப் பின்னும் அவ்வண்ணமே நரகத்தினையும்தரும் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251.)

சிவஞான:— குடிபொன்றிக் குற்றமும் ஆங்கேதரும் என்பதும் அப்பொருளவாய் நின்றது. (பாயிர. பக். 10)

சுவாமி:— குடிபொன்றிக் குற்றமும் ஆங்கேதரும்: பொன்று வித்து முதனிலை திரியாதன. (இ. கொ. 71.)

172. படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்யார்
நடுவன்மை நாணு பவர். (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— படு பயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்யார் - பிறர் பொருளை வெளவினால் தமக்கு வரும் பயனை விரும்பி அது வெளவுதற்குப் பழியின்கண்ணே படுஞ்செயல்களைச் செய்யார், நடுவு அன்மை நாணுபவர்- நடுவுநிலைமையன்மையை அஞ்சுபவர்.

நடுவு-ஒருவன்பொருட்குப் பிறன் உரியன் அல்லன் என்னும் நடுவு.

மணக்:— தமக்குப் பயனுண்டாக வேண்டிப் பழியொடுபடுவன செய்யார் நடுவன்மைக்கு நாணுபவர் என்றவாறு

இது நடுவுநிலைமை வேண்டுபவர் செய்யார் என்றது.

பரிதி:— எ - து செல்வத்தால் வரும்பயனை நாடித் தன்மம்அல்லாத காரியத்தைச் செய்யார்; நடுவுநிலைமையை உறுதியாகப் பிடித்தவர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து பெரும் பொருட் பயனை விரும்பி மற்ற இது காரணமாகப் பழியுண்டாவன செய்யார் யாரோ எனில்,தமது நெறியின்கண் ஏற்றத்தாழ்வின்றி ஒத்துவரும் பொருளல்லாமையை நாணும் இயல்புடையார் என்றவாறு.

அன்மை என்பது அல்லாமை என்றாயிற்று.

மேற்கோள்பகுதி :

இளம்:— வெஃகாமையாவது பிறர் பொருளை விரும்பாமை என்பதற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 75.)

நச்:— "கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமையானும்" என்றதில் வெஃகாமைக்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 76.)

அரும்பத:— இடுபொருளாயினும் படுபொருளாயினும்: படுபொருள் புதையல். அன்றித் தன்தேட்டத்தால் மிக்கபொருள் எனினும் ஆம்; 'படுபயன் வெஃகி' என்றாற்போல. (சிலப். கட்டுரை. 128)

173. சிற்றின்பம் வெஃகி அறனல்ல செய்யாரே
மற்றின்பம் வேண்டு பவர். (ங)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— சிற்றின்பம் வெஃகி அறனல்ல செய்யார் - பிறர்பால் வௌவிய பொருளால் தாமெய்தும் நிலையில்லாத இன்பத்தை விரும்பி அவர்மாட்டு அறனல்லாத செயல்களைச் செய்யார், மற்றின்பம் வேண்டு பவர் - அறத்தான் வரும் நிலையுடைய இன்பத்தைக் காதலிப்பவர்.

பாவத்தான் வருதலின் அப்பொழுதே அழியும் என்பார், சிற் றின்பம் என்றார். மற்றை இன்பம் என்பது மற்றின்பம் என நின்றது.

மணக்:— சிற்றின்பமாகிய பொருளை விரும்பி அறனல்லாத வற்றைச்செய்யார் பேரின்பமாகிய வீடுபேற்றைக் காமிப்பவர் என்றவாறு.

இது வீடுபெற வேண்டுவார் செய்யார் என்றது.

பரிதி:— எ - து அழிகின்ற சிற்றின்பத்தை ஆசைப்பட்டு மறுமைக்கு முத்திதருகின்ற தன்மத்தை விடார்; பரலோகத்தை இச்சிப் பவர் என்றவாறு.

174. இலம்என்று வெஃகுதல் செய்யார் புலம்வென்ற
புன்மையில் காட்சி யவர். (ச)

உரைப்பகுதி:

பரிமே :— இலம் என்று வெஃகுதல் செய்யார்-யாம் வறியம் என்று கருதி அது தீர்தற்பொருட்டுப் பிறர் பொருளை விரும்புதல் செய்யார், புலம் வென்ற புன்மையில் காட்சியவர் - ஐம்புலன்களையும் வென்ற குற்றமில்லாத காட்சியினையுடையார்.

வெல்லுதல் - பாவநெறிக்கண் செல்ல விடாமை. புலம்வென்ற புன்மையில் காட்சியவர்க்கு வறுமையின்மையின் வெஃகுதலும் இல்லையாயிற்று. புன்மையில் காட்சி - பொருள்களைத் திரிபின்றி உணர்தல்.

மணக்:— வறியம் என்று பிறர்பொருளை விரும்புதல் செய்யார் ஐம்புலனையும் வென்ற புன்மையிலாத தெளிவுடையார் என்றவாறு.

இது தெளிவுடையார் செய்யார் என்றது.

பரிதி:— எ - து வறியம் என்று பாவத்தைச்செய்யார், மறுமைக்கு வறுமையாம் என்று வெஃகாமையுடையவர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து யாம் கைப்பொருள் இலம் என்று கருதி இழிவாகப் பிறர்மாட்டுச்சென்று விரும்புதலை எஞ்ஞான்றும் செய்யார்; யாரோ எனில் தமது ஒழுக்கநெறிக்கு மிகைப்படும் பொறிகண்மேல் செல்லாதவாறு ஐம்புலன்களை வென்ற புல்லிமையற்ற நல்லறிவினை உடையோர் என்றவாறு.

175. அஃகி அகன்ற அறிவென்னும் யார்மாட்டும்
வெஃகி வெறிய செயின். (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அஃகி அகன்ற அறிவு என்னும் - நுண்ணிதாய் எல்லா நூல்களினுஞ்சென்ற தம் அறிவு என்ன பயத்ததாம், வெஃகி யார்மாட்டும் வெறிய செயின் - பொருளை விரும்பி யாவர்மாட்டும் அறிவோடு படாத செயல்களை அறிவுடையார் செய்வராயின்.

யார்மாட்டும் வெறிய செய்தலாவது தக்கார்மாட்டும் தகாதார்மாட்டும் இழிந்தனவும் கடியனவும் முதலியன செய்தல். அறிவிற்குப் பயன் அவை செய்யாமையாகலின், அறிவென்னும் என்றார்.

மணக்:— நுண்ணிதாகப் பரந்த அறிவுடையானாயினும் அதனால் பயன் யாதாம்? எல்லார் மாட்டும் பொருளை விரும்பி ஈரமில்லாதன செய்வனாயின் என்றவாறு.

இது அறிவுடையார் செய்யார் என்றது.

பரிதி:— எ - து குறையாமல் நிறைந்த அறிவுடைமை ஏதாம்? பிறர் செல்வத்தை விரும்பிப் பாவத்தையே தேடுவானாகில் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து சான்றோர்க்குக் கல்வி மிகுதியாகி அச்சிறந்த அறிவினால் நுண்ணிதாய்ப் பரந்த உணர்வு கொண்டு என்னபயன் உளதாம். தமக்கு மரபினால் வரும் ஆக்கமன்றி மற்றும் யாவர்மாட்டும் அவரவரது பொருளில் விரும்பி அதற்காகப் பிறர் வெருவத்தக்கன செய்வாராயின் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

யா. வி. உரை:— ஆய்தம் வந்த செய்யுளுக்கு மேற்கோள். (சூ. 2) இரண்டாமெழுத்து ஒன்றிவந்த அடியெதுகைக்கு மேற்கோள். (சூ. 6)

176. அருள்வெஃகி ஆற்றின்கண் நின்றான் பொருள்வெஃகிப்
பொல்லாத சூழக் கெடும். (சா)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அருள் வெஃகி ஆற்றின்கண் நின்றான் - அருளாகிய அறத்தை விரும்பி அதற்கு வழியாகிய இல்லறத்தின்கண் நின்றவன், பொருள் வெஃகிப் பொல்லாத சூழக்கெடும் - பிறர்பொருளை அவாவி அதனை வருவிக்குங் குற்றநெறிகளை எண்ணக் கெடும்.

இல்லறநெறியால் அறிவு முதிர்ந்துழியல்லது துறக்கப்படாமையின், அதனைத் துறவறத்திற்கு ஆறு என்றார். கெடுதல் இரண்டறமுஞ் சேர இழத்தல். சூழ்ந்த துணையானே கெடும் எனவே, செய்தாற்கெடுதல் சொல்லாமையே பெறப்பட்டது.

மணக்:— அருளைவிரும்பி அறநெறியிலே நின்றவனும் பொருளை விரும்பி அறனல்லாதவற்றைச் சூழக், கெடுவன் என்றவாறு.

இஃது அருளுடையானுங் கெடுவன் என்றது.

பரிதி:— எ - து முத்தியைவிரும்பித் தன்மநெறியிலே நின்றார், பொன்னாசையை விரும்பி, மனத்தில் அழுக்குடையராகில் கெடுவார் என்றவாறு.

காளிங் :— எ - து தமது அறிவினால் 'நமக்கு வரும் இன்பம் துன்பம் அனைவர்க்கும் ஒக்கும்' என்று அருளுவதோர் அருளினையே விரும்பி, நூல் சொல்லுகின்ற வழிநின்றவர், முறைமையன்றிப்

பிறனது பொருளை விரும்பி, மற்று அது காரணமாகப் பொல்லாதன வற்றை நினைப்பக் கெடுவர் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— இல்லறநெறியிலே நின்று அறிவு முதிர்ந்தாலல்லது துறவறத்தைக் கைக்கொள்ளப்படாது ஆகையினாலே அதனை துறவறத்துக்கு ஆறு என்றார்.

177. வேண்டற்க வெஃகியாம் ஆக்கம் விளைவயின்
மாண்டற் கரிதாம் பயன். (எ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— வெஃகி ஆம் ஆக்கம் வேண்டற்க - பிறர்பொருளை அவாவிக் கொண்டு அதனாலாகின்ற ஆக்கத்தை விரும்பாதொழிக, விளை வயின் பயன் மாண்டற்கு அரிதாம் - பின் அனுபவிக்குங்கால் அவ் ஆக்கத்தின் பயன் நன்றாதலில்லை ஆகலான்.

விளை என்பது முதனிலைத்தொழிற்பெயர். இவை ஏழுபாட்டானும் வெஃகுதலின் குற்றம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— பிறர்பொருளை விரும்பிப் பெறுகின்ற ஆக்கத்தை வேண்டாது ஒழிக; அது பயன்படுங் காலத்தில் ஆகும் பயன் நன்றாதல் இல்லையாதலான் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து தனக்கு வேண்டின *மரபுவழிச் செல்வத்தை விரும்புவானாகில், அது அறமும் தரும்; முத்தியுந் தரும்; என்றவாறு.

காளிங் :— எ - து எஞ்ஞான்றும் விரும்பாதொழிக; யாதினை எனின், நெறியன்றிப் பிறர் பொருளை விரும்பி மற்றதனால் ஆகும் ஆக்கத்தினைப் பயக்குமிடத்து மாட்சிமைப்படுதற்கு; அரிதாம்பயன் என்றவாறு.

---

* மனுவாதி, மருவாதியிலே என்ற பாடங்கள் காணப்படுகின்றன.

178. அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள். (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— செல்வத்திற்கு அஃகாமை யாதெனின் - சுருங்கன் மாலேத்தாகிய செல்வத்திற்குச் சுருங்காமைக்காரணம் யாதென்று ஒருவன் ஆராயின், பிறன் வேண்டும் கைப்பொருள் வெஃகாமை - அது பிறன் வேண்டுங் கைப்பொருளைத் தான் வேண்டாமையாம்.

அஃகாமை ஆகுபெயர். வெஃகாதான் செல்வம் அஃகாது என்பதாயிற்று.

மணக்:— செல்வம் சுருங்காமைக்குக் காரணம் யாதோ எனின் பிறன் வேண்டுங் கைப்பொருளைத் தான் வேண்டாமை என்றவாறு.

இது செல்வம் அழியாது என்றது.

பரிதி:— எ-து தன்னுடைய செல்வங் குறையாமை வேண்டுமாகில், பிறர் பாக்கியத்தினை விரும்பாது ஒழிக என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து ஒருவன் தனது செல்வமானது மெலிந்து நசியாமைக்குக் காரணம் யாதோ எனின் பிறனொருவனிடத்து உண்டான கைப்பொருளைத் தான் விரும்பாமையை என்றவாறு.

179. அறன்அறிந்து வெஃகா அறிவுடையார்ச் சேரும்
திறன்அறிந் தாங்கே திரு. (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அறன் அறிந்து வெஃகா அறிவுடையார் - இஃது அறன் என்றறிந்து பிறர் பொருளை விரும்பாத அறிவுடையாரை, திரு திறன் அறிந்து ஆங்கே சேரும் - திருமகள் தானடைதற்காங் கூற்றினை அறிந்து அக்கூற்றானே சென்றடையும்.

அடைதற்காங்கூறு காலமும், இடனும், செவ்வியும் முதலாயின. இவை இரண்டு பாட்டானும் வெஃகாமையின் குணம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— அறத்தை அறிந்து பிறர்பொருளை விரும்பாத அறிவு உடையாரைத் திருமகள், தானே தகுதி அறிந்து, அப்போதே சேரும் என்றவாறு.

அறன் அறிதல் - விரும்பாமை என்றறிதல். இது செல்வம் உண்டாம் என்றது.

பரிதி:— எ - து தன்மத்தின் நெறியையறிந்து பிறர்செல்வத்தை விரும்பானாகில் திருமாது வீற்றிருக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து நன்னெறியின் வந்த பொருளைக்கொண்டு வாழ்வதே நமக்கு அறமாவது என்றறிந்து நெறியல்லனவற்றை விரும்பா அறிவுடையாளரைச் சென்று சேரும்; செல்வமானது என்றவாறு.

180. இறல்ஈனும் எண்ணாது வெஃகின் விறல்ஈனும்
வேண்டாமை என்னும் செருக்கு. (ய)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— எண்ணாது வெஃகின் இறல் ஈனும் - பின் விளைவது அறியாதுஒருவன் பிறன்பொருளை வெளவக்கருதின், அக்கருத்து அவனுக்கு இறுதியைப் பயக்கும்; வேண்டாமை என்னும் செருக்கு விறல் ஈனும் - அப்பொருளை வேண்டாமையென்னுஞ் செல்வம் வெற்றியைப் பயக்கும்.

பகையும் பாவமும் பெருக்கலின் இறலீனும் என்றும், அப்பொருளைவேண்டி உழல்வோர் யாவரையும் கீழ்ப்படுத்தலின் விறலீனும் என்றும் கூறினார். செருக்கு ஆகுபெயர். இதனால் அவ்விருமையும் ஒருங்கு கூறப்பட்டன.

மணக்:— விசாரியாதே பிறர்பொருளை விரும்புவானாயின், அது கேட்டைத்தரும்; அதனை வேண்டாமையாகிய பெருமிதம் ஆக்கத்தைத் தரும் என்றவாறு.

இஃது உயிர்க்குக் கேடுதரும் என்றது.

பரிதி:— எ - து கேடாகிய விதனத்தைக் கொடுக்கும், பிறர் *வாழ்வை ஆசைப்படுவானாகில்; அஃதன்றியிலே, போன சென்மாந்திரத்திலே விட்டதற்குத் தக்கதாகக் கூடுமென்று எண்ணுவானாகில், திருமாது வெற்றியைத்தரும் என்றவாறு.

* செல்வத்தை என்பது பழைய உரை.

காளிங்:— எ - து எஞ்ஞான்றுங் கேட்டினைத்தரும் இன்னாதன வற்றை விரும்புவானாயின்; இனி அஃதன்றி தனக்குஎல்லா வென்றியையும் தரும் பிறர்பொருளை விரும்பாமையாகிய மனமகிழ்ச்சி என்றவாறு.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— நடுவின்றி, படுபயன், சிற்றின்பம். இலமென்று, அஃகியகன்ற, அருள்வெஃகி, வேண்டற்க, அஃகாமை, அறனறிந்து, இறலீனும்.

மணக்:— வேண்டற்க, அஃகியகன்ற, இலமென்று, சிற்றின்பம், படுபயன், அருள்வெஃகி, நடுவின்றி, இறலீனும், அஃகாமை, அறனறிந்து.

பரிதி:— நடுவின்றி, இறலீனும், படுபயன், சிற்றின்பம், இலமென்று, அருள்வெஃகி, அஃகாமை, அறனறிந்து, வேண்டற்க, அஃகியகன்ற.

காளிங்:— அஃகாமை, அஃகியகன்ற, அருள்வெஃகி, படுபயன், இலமென்று, நடுவின்றி, இறலீனும், வேண்டற்க, அறனறிந்து, சிற்றின்பம்.

19. புறங்கூறாமை.

பரிமே :— அஃதாவது காணாதவழிப் பிறரையிகழ்ந்துரையாமை. மொழிக்குற்றம் மனக்குற்றமடியாக வருதலான், இஃது அழுக்காறாமை வெஃகாமைகளின்பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— புறங் கூறாமையாவது யாவரையும் இகழ்ச்சியான வற்றைப் புறத்து உரையாமை.

பரிதி:— புறங்கூறாமையாவது, ஒருவர் குற்றத்தையும் புறஞ் சொல்லாமை என்றவாறு.

181. அறம்கூறான் அல்ல செயினும் ஒருவன்
புறம்கூறான் என்றல் இனிது. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— ஒருவன் அறம் கூறான் அல்ல செயினும் - ஒருவன் அறனென்று சொல்லுவதும் செய்யாது பாவங்களைச் செய்யுமாயினும், புறம்கூறான் என்றல் இனிது - பிறனைப் புறங்கூறானென்று உலகத்தாரால் சொல்லப்படுதல் நன்று.

புறங்கூறாமை அக்குற்றங்களான் இழிக்கப்படாது மேற்பட்டுத் தோன்றும் என்பதாம். இதனால் அவ்வறத்தினது நன்மை கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஒருவன் அறத்தை வாயால் சொல்லுதலுஞ் செய்யானாய்ப் பாவஞ் செய்யினும், பிறரைப் புறஞ்சொல்லான் என்று உலகத்தாரால் கூறப்படுதல் நன்றாம் என்றவாறு.

இது பாவஞ் செய்யினும் நன்மை பயக்கும் என்றது.

பரிதி:— எ - து புண்ணியத்தின் வழியைப் பேசான், பாவமே செய்வானாகிலும் ஈடேறுவன்; ஒருவன் குற்றத்தைப் புறஞ்சொல்லாதிருப் பவன் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தன் நாவினால் ஒருவன் அறத்தினைச் சொல் லானுமாய், பாவமாகிய அல்லாதனவற்றைச் செய்யுமவனாகிலும் ஒருவன் புறங்கூறான் என்று பிறர் சொல்லுமாறு இருத்தல் பெரிதும் இனிது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா.— அறம் கூறான் என்பது அறம்கூறானாகி என முற்றுவினை எச்சவினையாய் நின்றது. கொடும்பாவியாயினும் என்று சொல்லவந்தவர் அறம்கூறான் அல்ல செயினும் என்றும் இப்புறம் கூறாமை என்னும் தருமத்தைக் கொள்வது மற்றத் தருமங்களைக் கொள்வதிலும் மிகவும் அருமை என்று சொல்லவந்தவர் புறம்கூறான் என்றல் இனிது என்றும் சொன்னார்.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமையானும் என்றதில் புறங்கூறாமைக்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 76)

இளம்:—புறங்கூறாமையாவது ஒருவரை அவர் புறத்து உரையாமை என்பதற்கு மேற்கோள் (தொல். பொருள். 75.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"இழிப்புறு நெஞ்சின னாயினும் யார்கணும்
பழிப்புறம் சொல்லாப் பண்பினன். —பெருங். 1: 36: 9-10.

182. அறன்அழீஇ அல்லவை செய்தலில் தீதே
புறன்அழீஇப் பொய்த்து நகை. (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— அறன் அழீஇ அல்லவை செய்தலின் தீது - அறன் என்பதொன்று இல்லை என அழித்துச்சொல்லி அதன்மேல் பாவங்களைச் செய்தலினுந் தீமையுடைத்து, புறன் அழீஇப் பொய்த்துநகை - ஒருவனைக் காணாதவழி இகழ்ந்துரையால் அழித்துச் சொல்லிக் கண்டவழி அவனோடு பொய்த்துநகுதல்.

உறழ்ச்சி நிரல்நிறை வகையால் கொள்க. அழித்தல் - ஒளியைக் கோறல்.

மணக்:— அறத்தை அழித்து அறமல்லாதவற்றைச் செய்வதனினும் தீது; ஒருவனைக் காணாதவிடத்து இழித்துரைத்துக் கண்டவிடத்துப் பொய் செய்து நகுதல் என்றவாறு.

இது பாவத்தினும் மிகப் பாவம் என்றது.

பரிதி:— தன்மத்தை அழித்துப் பாவத்தைச் செய்கிறதற்கு ஒக்கும்; ஒருவன் குற்றத்தைப் புறங்கூறுதல் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவன் அறத்தினின்றும் நீங்கி, பாவங்களைச் செய்தலினும் சாலத் தீதே; யாதோ எனில் முன்னம் ஒருவன்முன்பு தானுளனாகியபின் புறத்துப் போந்து தான் அவனை முன்னஞ்சொல்லு முறைமையன்றி, சாலத் தப்பானவை சொல்லிப் பிறருடன் நகுகின்ற நகை என்றவாறு.

தப்பு என்றது பொய் என அறிக.

183. புறம்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலின் சாதல்
அறம்கூறும் ஆக்கம் தரும். (௩)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— புறம்கூறிப் பொய்த்து உயிர் வாழ்தலின் - பிறனைக் காணாதவழி இகழ்ந்துரைத்துக் கண்டவழி அவற்கினியனாகப் பொய்த்து ஒருவன் உயிர்வாழ்தலின், சாதல் அறம் கூறும் ஆக்கம் தரும் - அது செய்யாது சாதல் அவனுக்கு அறநூல்கள் சொல்லும் ஆக்கத்தைக் கொடுக்கும்.

பின் புறங்கூறிப் பொய்த்தல் ஒழிதலின், சாதல் ஆக்கந்தரும் என்றார். ஆக்கம் அஃது ஒழிந்தார் மறுமைக்கண் எய்தும் பயன். அறம் ஆகுபெயர். தரும் என்பது இடவழுவமைதி.

மணக்:— காணாவிடத்துப் புறஞ்சொல்லிக் கண்டஇடத்துப் பொய் செய்து உயிரோடுவாழ்தலின், புறங்கூறாதிருந்து நல்குரவினால் சாதல் அறநூல் சொல்லுகின்ற ஆக்கமெல்லாம்தரும் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து ஒருவன் குற்றத்தை அவர்க்கு வேண்டாதார் முன்கூடப் புறஞ்சொல்லி, அதனாலே, பிரயோசனப்பட்டு வயிறுவளர்ப்பதில், சாதல் நன்று என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவன் ஒருவனைப் பொய்த்துப் புறங்கூறி இங்ஙனம் உயிர் வாழ்தலில், இறத்தலாகின்ற சாதலைத் துணிவானாயின் இவ்வுலகத்து அறநூல்சொல்லுகின்ற இம்மைமறுமையாகிய ஆக்கத்தைத் தரும் என்றவாறு.

இனி மற்றிங்ஙனம் பிறரைப் புறங்கூறுதல் இயல்பினராகிய பெருந்தன்மையாளர்க்கே பயனல்லனவற்றைச் சொல்லாமையாகின்ற நெறியுமுளது. ஆகலால் மற்றிதன்பின்னர் *இதனை அறிவிக்கின்றது.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

இராமா:— அறம் என்றது அறநூலையாதலால் ஆகுபெயர். அவனுக்குக் கொடுக்கும் என்னுமெல் தரும் என்றது இடவழுவமைதி. வழுவமைதி என்பது, குற்றமாயினும் அது இருக்கலாம் என்று அமைத்துக் கொள்ளப்படுவது.

184. கண்நின்று கண்ணறச் சொல்லினும் சொல்லற்க
முன்இன்று பின்நோக்காச் சொல். (ச)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— கண் நின்று கண் அறச் சொல்லினும் - ஒருவனெதிரே நின்று கண்ணோட்டமறச் சொன்னாயினும், முன் இன்று பின் நோக்காச் சொல் சொல்லற்க - அவனெதிரின்றிப் பின்வருங்குற்றத்தை நோக்காத சொல்லைச் செல்லாதொழிக.

பின் ஆகுபெயர். சொல்வான்தொழில் சொன்மேல் ஏற்றப்பட்டது. இவை மூன்று பாட்டானும் புறங்கூற்றினது கொடுமை கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஒருவன் கண்ணெதிரே நின்று கண்பார்த்தல் ஒழியச் சொல்லினும் அமையும்; பிற்காலத்து அவன்முன்னே நின்று எதிர்முகம் நோக்க ஒண்ணாத சொல்லைச் சொல்லாது ஒழிக என்றவாறு.

இது புறங்கூறுதல் தவிர்க என்றது. இதனால் கடிய சொல் கூறலும் ஆகாது.

பரிதி:— எ - து ஒருவர் முகம்பார்த்துத் தோஷம் சொல்வது நன்று; அவனைக்காணாதவிடத்தில் புறஞ்சொல்லவொண்ணாது என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவனிடத்து நின்று வைத்து கண்ணோட்டங்கெடச் சில சொல்லுவானாயினும் சொல்லாது ஒழிக; யாதினை எனில் ஒருவன் தன் முன்பிலனாகக்கண்டு மற்றவனைப் பின்பு முகநோக்கத் தகாத சொல்லினை என்றவாறு.

---

* இதனை என்றது பயனிலசொல்லாமை என்ற அடுத்த அதிகாரத்தை.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— கண் - கண்ணோட்டம். பின்வருங்குற்றம் என்றதால் பின் ஆகுபெயர். நோக்காதசொல் - அக்குற்றம் பரிகரிக்கக்கருதாத சொல். சொல்வான் தொழில் சொன்மேல் ஏற்றப்பட்டது.

இராமா:— பின்வருங் குற்றத்தைப் பின் என்றது ஆகுபெயர். நோக்காதவன் சொல்லும்தொழிலை நோக்காச்சொல் எனச் சொல்லின் மேல் ஏற்றப்பட்டது.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

" காவாதவள் கண்ணறச் சொல்லிய வெஞ்சொல்
ஏவோ? அமிர்தோ? " —சீவக. 1069.

" கணமலை நன்னாட கண்ணின் றொருவர்
குணனேயும் கூறற் கரிதால்—குணனழுங்கக்
குற்றமுழை நின்று கூறும் சிறியவர்கட்
கெற்றால் இயன்றதோ நா. " —நாலடி. 353.

" கேளிர் பிரிவர் நட்பினராய்க் கெழுமுவாரும் இலராவர்
மூளும் வடுச்சொல் நேராக மொழிவர் எவரும் ஆதலினால்
நாளும் அறத்தைக்கொன்று அனந்த நவைகள் செயினும் எதிர்நின்று
மாள உரைசெய்யினும் செய்யேல் மைந்தா மறந்தும் புறங்கூறல். "
—வினா. அரசி. 34.

185. அறம்சொல்லும் நெஞ்சத்தான் அன்மை புறம்சொல்லும்
புன்மையாற் காணப் படும். (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அறம் சொல்லும் நெஞ்சத்தான் அன்மை - புறஞ் சொல்லுவான் ஒருவன் அறனை நன்று என்றுசொல்லினும் அது தன்மனத் தானாய்ச் சொல்லுகின்றானல்லன் என்பது, புறஞ்சொல்லும் புன்மையால்

காணப்படும் - அவன் புறஞ்சொல்லுதற்குக் காரணமான மனப்புன்மை யானே அறியப்படும்.

மனம் தீதாகலின், அச்சொல் கொள்ளப்படாது என்பதாம்.

மணக்:— ஒருவன் அறத்தை நினைக்கின்ற மனமுடையன் அல்லாமை, அவன் பிறரைப் புறஞ்சொல்லும் புல்லியகுணம் ஏதுவாக அறியப்படும் என்றவாறு.

இஃது இதனைச்சொல்லுவார் அறம் அறியார் என்றது.

பரிதி:— எ - து தன்மநெறி சொல்லுகின்ற மனத்தான் நன்மை ஒருவன் குற்றத்தைப் புறஞ்சொல்லாமல் இருப்பானுகில் நன்று என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவர் அறநூல் சொல்லுகின்ற தூய நெஞ்சத்தாரல்லர் என்பதனை மற்றும் தாமொருவரைப் புறங்கூறுகின்ற புல்லிமையால் இவனது பேதமையை அறிவிக்கின்றது என்றவாறு.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"அறனின்றி அயல் தூற்றும் அம்பல." — கலி. 3 : 1

186. பிறன்பழி கூறுவான் தன்பழி யுள்ளும்
திறன்தெரிந்து கூறப் படும். (சா)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— பிறன் பழி கூறுவான் - பிறனொருவன் பழியை அவன் புறத்துக் கூறுமவன், தன்பழியுள்ளும் திறன் தெரிந்து கூறப்படும் - தன்பழி பலவற்றுள்ளும் உளையுந்திறம் உடையவற்றைத் தெரிந்து அவனால் கூறப்படும்.

புறத்து என்பது அதிகாரத்தால் பெற்றும். இது வருகின்ற வற்றிற்கும் ஒக்கும். திறன் ஆகுபெயர். தன்னைப் புறங்கூறியவாறு கேட்டான் அக்கூறியாற்கு அவ்வளவன்றி அவனிறந்துபட்டு உளையுந்

திறத்தனவாகிய பழிகளை நாடி எதிரே கூறுமாகலின், திறன்தெரிந்து கூறப்படும் என்றார்.

மணக்:— பிறனுடைய பழியைச் சொல்லுமவன், தனக்கு உண்டான பழிகளிலும் சிலவற்றை வேறுபடத்தெரிந்து பிறரால் சொல்லப்படுவன் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து ஒருவன் குற்றத்தைப் புறஞ்சொல்லுவான், தன்குற்றத்தையும் விசாரித்துச் சொல்லவேணும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து பிறன் ஒருவனைப் பழிசொல்லக்கருதுமவன் தனது பழியைப் பிறர் கருதும் திறப்பாட்டினையும் தெளிய ஆராய்ந்து கண்டு கூறப் படும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

இராமா:— வேறு உரை: வேறொருவனுடைய பழியை அவன் புறத்திலே சொல்பவன் இப்புறங்கூறுதலாகிய தன்னுடைய நிந்தையை மேன்மக்கள் நினைக்கும் தன்மையைச் சான்றோராலே தெரிந்துகொண்ட பின் சொல்லக்கடவது என்றவாறு.

கூறப்படும் என்றது செயப்பாட்டுவினை அன்று; கூறவேண்டும் என்றது போல உம்மீற்று வியங்கோள் முற்றுவினை. கூறுக எனின் அமையும்; கூறவேண்டும் கூறப்படும் எனச்சொல்வது சொற்பொருள் விரித்தல் என்னும் உத்தி. உண்டு வருவான் என்றால் உண்டபின் வருவான் எனப் பெயரெச்சப் பொருள்படுதல்போல, தெரிந்து என்னும் வினையெச்சம், தெரிந்தபின் என நின்று, கூறப்படும் என்பதனோடு முடிந்தது. தெரிந்தபின் தன்பழியே உயர்ந்து காணப்படும்; ஆதலாலே பிறன்பழி கூறவேகூறான் என்பது நிச்சயமாதலால் அதுபற்றித் தெரிந்து கூறப்படும் என்றார் எனக்கொள்க. இன்னும் கூறப்படும் என்பதற்கு இவ்வாறன்றிக் கூறுதல் கூறப்படுதல் என்னும் செய்வினை செயப்பாட்டு வினை இரண்டினுள்ளும், தெரிந்தபின் இவனுக்குப் புறங் கூறுதலாகிய செய்வினை ஒழிதலால் கூறப்படும் என்றார். இது 'நீயிர் பெரிதும் அறிதிர்' என்பதுபோலக் குறிப்புப்பொருள்பட நின்றது. என்னை? புறங்கூறுதவன் அறங்கூறானல்லசெயினும் அவைபற்றி இகழப்படான் ஆதலால் அச் செயப்பாட்டுவினையும் இல்லை என்பது தோன்ற நின்றமையின் எனவும் கொள்க.

187. பகச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி
நட்பாடல் தேற்றா தவர். (எ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— பகச்சொல்லிக் கேளிர் பிரிப்பர் - தம்மை விட்டு நீங்குமாற்றால் புறங்கூறித் தம் கேளிரையும் பிரியப்பண்ணுவர், நகச் சொல்லி நட்பாடல் தேற்றாதவர் - கூடி மகிழுமாறு இனியசொற்களைச் சொல்லி அயலாரோடும் நட்பாடலை அறியாதார்.

சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. கேளிரையும் பிரிப்பர் என்ற கருத்தான், அயலாரோடு என்பது வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. அறிதல் தமக்கு உறுதியென்றறிதல். "கடியுமிடம் தேற்றாள் சோர்ந் தனள் கை"* என்புழிப்போலத் தேற்றாமை தன்வினையாய் நின்றது. புறங்கூறுவார்க்கு யாவரும் பகையாவர் என்பது கருத்து.

மணக்:— நீங்கும்படி சொல்லித் தம் கேளிரானாரைப் பிரிப்பர், மகிழச்சொல்லி நட்பாடலை உயர்வுபண்ண மாட்டாதார் என்றவாறு.

இது நட்டவரை இழப்பார் என்றது.

பரிதி:— எ - து இரண்டுபேர் ஒருமனமாகக் கூடியிருக்கின்ற சிநேகத்தைப் புறஞ்சொல்லிப் பிரித்துவிடுவார் ஆர் என்னில், இரண்டு பேருக்கும் மனம் பிரியப்படச் சொல்லி உறவுபண்ண அறியாதவர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து நட்டோரையுங்கூட நட்புப் பிரிக்குமாறு சொல்லிப் பகுத்து விடுவர்; பிறராகிய பகைவரையும் அவர் முகமலருமாறு பொருந்தச்சொல்லி நட்பினைச் செய்தல் அறியாதவர் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— பிரிப்பர் - பிரியப்பண்ணுவர்; "அறிவகற்றும்" (372) என்பதும் அது. தேற்றாதவர் - அறியாதவர் எனத் தன்வினையானது. "தேற்றுதலார்க்கும்" (693) என்றது போல நில்லாமையானும் அறிக.

இராமா:— தேற்றாதவர் என்பது அறியாதவர் அறிவியாதவர் எனத் தன்வினை பிறவினை இரண்டினும் வரும். இங்கே தன்வினை.

* கலி. 92: 50.

188. துன்னியார் குற்றமும் தூற்றும் மரபினர்
என்னைகொல் ஏதிலார் மாட்டு. (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— துன்னியார் குற்றமும் தூற்றும் மரபினர் - தம்மொடு செறிந்தாரது குற்றத்தையும் அவர்புறத்துத் தூற்றுமியல்பினையுடையார், ஏதிலார்மாட்டு என்னைகொல் - அயலார்மாட்டுச் செய்வது யாதுகொல்லோ!

தூற்றுதல் - பலரும் அறியப் பரப்புதல். அதனிற்கொடியது பிறிதொன்று காணாமையின், என்னைகொல் என்றார். செய்வது என்பது சொல்லெச்சம். என்னர்கொல் என்று பாடமோதி, எவ்வியல்பினராவர் என்று உரைப்பாரும் உளர்.

மணக்:— தம்மோடு செறிந்தார் குற்றத்தையும் பிறர்க்கு உரைக்கின்ற சேதியை உடையார் செறிவில்லாதார்மாட்டு யாங்ஙனஞ் செய்வாரோ என்றவாறு.

இது யாவரோடும் பற்றிலர் என்றது.

பரிதி:— எ - து ஒருவர் குற்றத்தைப் புறஞ்சொல்லித் திரிவார் தங்களை வேண்டாதார் முன் எப்படி ஆவரோ என்னில், பலர்க்கும் வேண்டாதார் ஆவர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து எஞ்ஞான்றும், நட்டாராகிய அற்றத்தார் அற்றம் அடக்குதல் அறமாகக்கொள்ளாது, அதனைக் கைவிட்டு, அவரது குற்றமும் புறம்போந்து யாவருமறியவெளியிடுகின்ற இயல்பினையுடையார், இனிப் பகைவர்மாட்டு எங்ஙனேயோ? புறங்கூற்று என்பார்க்கு உதவியாக எனைத்து இடரும் செய்வாராவர் என்றவாறு.

189. அறனோக்கி ஆற்றுங்கொல் வையம் புறனோக்கிப்
புன்சொல் உரைப்பான் பொறை. (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— புறன் நோக்கிப் புன்சொல் உரைப்பான் பொறை - பிறர் நீங்கின அளவு பார்த்து அவர் பழித்துரையை உரைப்பானது உடற்பாரத்தை, வையம் அறன் நோக்கி ஆற்றுங்கொல் - நிலம் இக்கொடியது பொறுத்தலே எனக்கு அறமாவது எனக் கருதிப் பொறுக்கின்றது போலும்.

எல்லாவற்றையும் பொறுத்தல் இயல்பாயினும், இது பொறுத்தற்கரிது என்னுங் கருத்தால், அறநோக்கியாற்றுங்கொல் என்றார். இவ் ஐந்து பாட்டானும் புறங்கூறுவார்க்கு எய்துங்குற்றங் கூறப்பட்டது.

மணக்:— பிறன் இல்லாதவிடம் பார்த்துப் புறஞ்சொல் கூறுவானது உடற்பாரத்தை நிலம் தானே அறத்தை நோக்கிப் பொறுத்ததாம்; அல்லது போக்கும் என்றவாறு.

இது புறங்கூறுவார்க்குத் துணையாவாரில்லை என்றது.

பரிதி:— ஏ து ஒருவன் குற்றத்தைப் புறம்சொல்பவனை, பூமி தன்மத்தைப் பார்த்துப் பாதுகாக்கும் அல்லது பூமி அவனைத் தாங்காது என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து அகழ்வாரைத் தாங்கும் பூமியானது தன் தருமத்தை நேர்நோக்கி ஆற்றுகின்றது கொல்லோ; ஒருவனது குற்றஞ் சொல்லுகைக்கு இடம் என்று குறிக்கொண்டு புல்லிய சொல்லினைக் கூறுவானுயின் அவனது பாரத்தை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— பூமி எல்லாவற்றையும் சுமப்பது சுபாவமானுலும் இது சுமப்பதற்கு அரிது என்னும் கருத்தினுலே அறன் நோக்கி ஆற்றுங் கொல் என்றார்.

190. ஏதிலார் குற்றம்போல் தங்குற்றம் காண்கிற்பின்
தீதுண்டோ மன்னும் உயிர்க்கு. (ப)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஏதிலார் குற்றம்போல் தம்குற்றம் காண்கிற்பின் - ஏதிலாரைப் புறங்கூறுவார் அதற்கு அவர் குற்றங்காணுமாறுபோலப் புறங்கூறலாகிய தங்குற்றத்தையுங் காணவல்லராயின், மன்னும் உயிர்க்குத் தீது உண்டோ - அவர்நிலைபேறுடைய உயிர்க்கு வருவதொரு துன்பம் உண்டோ?

நடுவுநின்று ஒப்பக்காண்டலருமை நோக்கிக் காண்கிற்பின் என்றும், கண்டவழி ஒழிதலில் பாவமின்றும் ஆகவே வரும் பிறவிகளினும் துன்பமில்லை என்பது நோக்கி உயிர்க்குத் தீதுண்டோ என்றும் கூறினர். இதனல் புறங்கூற்றெழிதற்கு உபாயங் கூறப்பட்டது.

மணக்:— அயலார் குற்றம்போலத் தனது குற்றத்தையும்காண வல்லாராயின், நிலைபெற்ற உயிர்க்குவரும் தீமை உண்டோ என்றவாறு.

இது காண்பாராயின், சொல்லார் என்று புறஞ்சொல்லாமைக்குக் காரணம் கூறிற்று.

பரிதி:— எ - து தான் ஒருவர் குற்றத்தை யாவர்க்கும் வேண்டாதார் முன்னே சொல்வதுபோலத் தனக்கு வேண்டாதாரும் தன்குற்றத்தைச் சொல்லுவார் என்று அறிவானாகில், அவனுக்கு ஒரு குற்றமும் இல்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து பிறரது குற்றத்தைத் தான் காணுமாறு போல, தமது குற்றத்தையும் காணவல்லதன்பின்பு ஒருகுற்றம் உண்டோ மற்ற இவ்வுலகத்து உயிர்வாழும் மக்கட்கு என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

மயிலை:— ஏதில் என்பது அயலில் என்னும் பொருள் குறித்து வந்தமைக்கு மேற்கோள். (நன். 420.)

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— அறங்கூறான், அறனழீஇ, புறங்கூறி, கண்ணின்று, அறஞ்சொல்லும், பிறன்பழி, பகச்சொல்லி, துன்னியர், அறனோக்கி, ஏதிலார்.

மணக்:— கண்ணின்று, புறங்கூறி, அறங்கூறான், அறஞ்சொல்லும், அறனழீஇ, பகச்சொல்லி, துன்னியார், அறனோக்கி, பிறன்பழி, ஏதிலார்.

பரிதி:— அறங்கூறான், அறனழீஇ, அறஞ்சொல்லும், அறனோக்கி, பகச்சொல்லி, துன்னியார், ஏதிலார், பிறன்பழி, புறங்கூறி, கண்ணின்று.

காளிங்.— அறங்கூறான், கண்ணின்று, பிறன்பழி, அறனழீஇ, ஏதிலார், பகச்சொல்லி, அறஞ்சொல்லும், துன்னியார், அறனோக்கி, புறங்கூறி.

20. பயனிலசொல்லாமை

பரிமே:— அஃதாவது தமக்கும் பிறர்க்கும் அறம்பொருள் இன்பமாகிய பயன்களுள் ஒன்றும் பயவாத சொற்களைச் சொல்லாமை. * பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில்சொல் என வாக்கின்கண் நிகழும் பாவம் நான்கனுள், பொய் துறந்தார்க்கல்லது ஒருதலையாகக் கடிய லாகாமையின், அஃதொழித்து, இல்வாழ்வாரால் கடியப்படும் ஏனை மூன்றனுள், கடுஞ்சொல் இனியவை கூறலானும், குறளை புறங்கூறாமை யானும் விலக்கி, நின்ற பயனில்சொல் இதனான் விலக்குகின்றாராகலின், இது புறங்கூறாமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— பயனிலசொல்லாமையாவது கேட்டார்க்கும் தனக்கும் நற்பயன்படாத சொற்களைக் கூறாமை.

பரிதி:— பயனில சொல்லாமையாவது, வீண்வார்த்தை சொல் லாமல், பயனுள்ள வார்த்தை சொல்லுக என்றவாறு.

191. பல்லார் முனியப் பயனில சொல்லுவான்
எல்லாரும் எள்ளப் படும். (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— பல்லார் முனியப் பயனில சொல்லுவான் - அறிவு உடையார் பலருங்கேட்டு வெறுப்பப் பயனிலவாகிய சொற்களைச் சொல்லு வான், எல்லாரும் எள்ளப்படும் - எல்லாரானும் இகழப்படும்.

அறிவுடையார் பலரும் வெறுப்பவே ஒழிந்தாரானும் இகழப் படுதலின், எல்லாரும் எள்ளப்படும் என்றார். மூன்றனுருபு விகாரத்தால் தொக்கது.

மணக்:— பயனில்லாதவற்றைப் பலர் வெறுக்கச் சொல்லுமவன் எல்லாரானும் இகழப்படுவன் என்றவாறு.

பரிதி:— எ-து தனக்கு வேண்டாதார் இகழும்படியாகப் பயனில சொல்வானைத் தனக்கு வேண்டின பேரும், வேண்டாதபேரும் இகழ்வர் என்றவாறு.

---

* இந்நூல் 202-ம் பக்கம் பார்க்க. மணிமேகலை 24 : 127-128, 30 : 68-69.

‡ காளிங்:— எ - து தனக்கு வேண்டாதார் இகழும்படியாகப் பயனில சொல்லுவானை வேண்டின பேரும் வேண்டாதபேரும் இகழ்வார் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— எல்லாரும் என்றது மூன்றன்விகாரம்; இஃது "என்பும் உரியர்" (72) என்பதனோடு ஒக்கும்.

இராமா:— எல்லாம் என்ற இடத்தில் எல்லாராலும் என்ற மூன்றும் வேற்றுமை உருபு குறைந்து நின்றது. அது செய்யுள் விகாரம். எல்லாராலும் என விரிந்துநின்றால் நாலசைச்சீராய்ச் செப்பலோசை கெட்டுநிற்குமாதலால் எல்லாரும் எனக் குறைந்து நின்று தொகுத்தல் விகாரத்தைப்பெற்றுச் சீரும் செப்பலோசையும் கெடாமல் நின்றது காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251.)

192. பயனில பல்லார்முன் சொல்லல் நயனில
நட்டார்கண் செய்தலின் தீது. (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பயன் இல பல்லார்முன் சொல்லல் - பயனிலவாகிய சொற்களை அறிவுடையார்பலர்முன்பே ஒருவன் சொல்லுதல்; நயன் இல நட்டார்கண் செய்தலின் தீது - விருப்பமிலவாகிய செயல்களைத் தன் நட்டார்மாட்டுச் செய்தலினும் தீது.

விருப்பமில வெறுப்பன. இச்சொல் அச்செயலினும் மிக இகழற் பாடு பயக்கும் என்பதாம்.

மணக்:— பயனில்லாதவற்றைப் பலர் முன்பு கூறுதல், விருப்பமில்லாதவற்றை நட்டார்மாட்டுச் செய்தலினுந் தீதே என்றவாறு.

இது பயனில சொல்லல் இம்மை மறுமை இரண்டின்கண்ணும் தீமை பயக்கும் என்றது.

---

‡ இவருரையும் பரிதியார் உரையும் ஒத்துள்ளன.

பரிதி:— எ - து பயனில்லாத வார்த்தையை நல்லோர்முன் சொல்லுதல், நயனில்லாத வார்த்தையைச் செற்றாரிடத்தில் செய்தலின் தீதாம் என்றவாறு.

193. நயனிலன் என்பது சொல்லும் பயனில
பாரித் துரைக்கும் உரை. (௩)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பயன் இல பாரித்து உரைக்கும் உரை - பயனில வாகிய பொருள்களை ஒருவன் விரித்துரைக்கும் உரைதானே; நயன் இலன் என்பது சொல்லும் - இவன் நீதியிலன் என்பதனை உரைக்கும்.

உரையால் இவன் நயனிலன் என்பது அறியலாம் என்பார், அதனை உரைமேலேற்றி உரைசொல்லும் என்றார்.

மணக்:— நயனுடையன் அல்லன் என்பதனை அறிவிக்கும்; பயனில்லாதவற்றைப் பரக்கவிட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்கள் என்றவாறு.

இது பயனில சொல்வார் இம்மையின்கண் பிறரால் இயம்பப் படார் என்றது.

பரிதி:— எ - து நயமில்லாதவன் என்று சொல்லப்படும்; பயனில்லாத வார்த்தையை எல்லார்க்குஞ் சொல்லுவானை என்றவாறு.

[1]காளிங்:— எ - து நயமில்லாதவன் என்று சொல்லப்படும் பயனில்லாத வார்த்தையை எல்லார்க்குஞ் சொல்வானை என்றவாறு.

194. நயன்சாரா [2]நன்மையின் நீக்கும் பயன்சாராப்
பண்பில்சொல் பல்லா ரகத்து (4)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பயன் சாராப் பண்பு இல் சொல் பல்லாரகத்து - பயனொடு படாத பண்பில் சொற்களை ஒருவன் பலரிடைச் சொல்லுமாயின்;

[1] இவர் உரையும் பரிதியார் உரையும் ஒத்துள்ளன.

[2] 'நன்மையும் நீங்கும்' என்பது பரிதி, காளிங்கர் பாடம்.

நயன் சாரா நன்மையின் நீக்கும் - அவை அவர்மாட்டு நீதியொடுபடாவாய் அவனை நற்குணங்களின் நீக்கும்.

பண்பு - இனிமையும் மெய்ம்மையும் முதலாய சொற்குணங்கள். சொல்லுமாயின் என்பதும், அவர்மாட்டு என்பதும் எச்சமாக வருவிக்கப் பட்டன.

மணக்:— ஒருவன் ஒரு பயனைச் சாராத பண்பில்லாச்சொல்லைப் பலரிடத்துக் கூறுவானாயின், அவன் நடு சாராது நன்மையின் நீங்கும் என்றவாறு.

இது விரும்பப்படாமையுமன்றி நன்மையும் பயவாது என்றது.

பரிதி:— எ - து நயஞ்சேராமல், திருமாதும் போம்; பயனில்லாத வார்த்தையைச் சொல்லுவானிடத்து என்றவாறு.

[1]காளிங்:— எ - து நயஞ்சேராமல் திருமாதும் பொய்க்கும்; பயனில்லாத வார்த்தையைச் சொல்லுவானிடத்து என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— நயன் சாரா, பயன்சாரா என மூன்றனை விரித்தார். [2]சார்ச்சியைத் தொல்காப்பியர் இரண்டனுக்கும் ஏழனுக்கும் விதித்தார். தொல்காப்பியத்துள் இளம்பூரணர் "புள்ளியில்லா எல்லா மெய்யும்" (எழுத். 17.) "புள்ளியில்லாவாய்" எனச் செய்தெனெச்ச வாய்பாட்டான் உரைத்தது போல, இவ்வுரையாசிரியரும் "நயன்சாராவாய்" என உரைத் தார். "காலாழ் களரின் நரியடுங் கண்ணஞ்சா" (500) என்பதும் அது. ஆகாரவீற்றஃறிணைப்பன்மையெதிர்மறைவினைமுற்று எச்சமாயிற்று என அமைப்பினும் அமையும்.

மேற்கோள்பகுதி :

மயிலை:— ஏழாம்வேற்றுமையில் வரும் அகம் என்ற உருபிற்கு மேற்கோள். (நன். 301.)

சங்கர:— பல்லாரகத்து; இதில் வரும் உருபு சூத்திரத்தில் சொல்லப் படாததேனும் கண்ணுருபின் பரியாய உருபாக வருதல் காண்க. (நன். 302.)

---

[1] இவர் உரையும் பரிதியார் உரையும் ஒத்துள்ளன.

[2] தொல். சொல். 84.

195. சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் பயனில
நீர்மை உடையார் சொலின். (ரு)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— பயன் இல நீர்மை உடையார் சொலின் - பயனில வாகிய சொற்களை இனிய நீர்மை உடையார் சொல்லுவாராயின்; சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் - அவரது விழுப்பமும் அதனால் வரும் நன்கு மதிக்கற் பாடும் உடனே நீங்கும்.

நீர்மை நீரின் தன்மை. சொலின் என்பது சொல்லாமையை விளக்கிற்று.

மணக்:— பயனில்லாதவற்றை நீர்மையுடையார் கூறுவாராயின் அவர்க்கு உண்டான சீர்மையும் சிறப்பும் போம் என்றவாறு.

இது நீர்மையுடையாராயினும் எல்லாநன்மையும் போம் என்றது.

பரிதி:— எ - து ஒழுக்கமும் செல்வமும் கெடும்; பயனில்லாத வார்த்தையை நல்லோர்முன் சொல்லுவது என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து நெஞ்சில் தண்ணளியுடையோர் மற்றுப் பயனில்லாதனவற்றைச் சில சொல்லுவராயின் அப்பொழுதே சிறந்த ஒழுக்கம் ஆக்கம் என்னும் இரண்டும் கெடும் என்றவாறு.

சீர்மை என்பது ஒழுக்கம். சிறப்பு என்பது ஆக்கம். நீர்மை என்பது தண்ணளி.

196. பயனில்சொல் பாராட்டு வானை மகனெனல்
மக்கட் பதடி எனல். (சா)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பயன் இல் சொல் பாராட்டுவானை மகன் எனல் - பயனில்லாத சொற்களைப் பலகாலுஞ் சொல்லுவானை மகன் என்று சொல்லற்க; மக்கட்பதடி எனல் - மக்களுள் பதர் என்று சொல்லுக.

அல்விகுதி வியங்கோள், முன் எதிர்மறையினும், பின் உடம் பாட்டினும் வந்தது. அறிவென்னும் உள்ளீடின்மையின், மக்கட்பதடி

என்றார். இவை ஆறுபாட்டனும் பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லுதலின் குற்றங் கூறப்பட்டது.

மணக்:— பயனில்லாத சொல்லைக் கொண்டாடுவானை மகன் என்று தொழிக; மக்களில் பதர் என்று சொல்லுக என்றவாறு.

இது மக்கட் பண்பிலன் என்றது.

பரிதி:— எ - து பயனில்லாத சொல்லை நல்லோர்முன் பாராட்டு பவனை மனிதன் என்பது, நெல்லுடன் பிறந்த பதரை நெல் என்பது போலும் என்றவாறு.

காளிங்:- ....

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— அல்விகுதி வியங்கோள், முன் எதிர் மறையினும் பின் உடம்பாட்டினும் வந்தது. இவ்வாறு உரையாது அல்விகுதி முன் எதிர் மறையினும் பின் வியங்கோளிலும் வந்தது என உரைத்தமை பிழை. "உள்ளத்தான் உள்ளலுந் தீதே" (282) என்பதனுள்ளும் 'அல் விகுதி வியங்கோள் எதிர்மறைக்கண் வந்தது' என்பதனாலும் அறிக. எதிர் மறையிலும் விதியிலும் "சொல்லுக சொல்லின்.......சொல்லற்க" (200) எனக் கவ்வீற்று வியங்கோள் வந்தது. வினையியலில் "முன்னிலை தன்மை ஆயீரிடத்தோடு, மன்னாதாகும் வியங்கோட்கிளவி" (தொல். சொல். 22.) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் நச்சினார்க்கினியரும் "பயனில் சொற்.......மகன் எனல் மக்கட்பதடி எனல்" என்பதனை உடன்பாட்டினும் எதிர்மறை யினும் வியங்கோளாய் வந்தது என்றார்.

மேற்கோள்பகுதி:

அரும்பத:— "தீதறுநல்லுரை கேளா தொழிவனேல் நோதக்க செய்தாள் என்று எள்ளல்" எள்ளல் "பயனில்சொல் பாராட்டுவானை மகன் எனல் மக்கட்பதடி எனல்" என்பதுபோலக் கொள்க. (சிலப். ஊர்சூழ். 13)

தெய்வச்:— உடன்பாட்டினும் மறையினும் அல் ஈற்று வியங் கோள் வருதற்கு மேற்கோள். (தொல். சொல். 219.)

சங்கர:— பதடியெனல் என்பது வியங்கோள்; மகன் எனல் என்பது எதிர்மறை யொருமை ஏவல். (நன். 338.)

சிவஞான.— விதிவினைக்கும் மறைவினைக்கும் எனல் என்பது மேற்கோள். (நன். 322.)

சுவாமி:— எனல்: இச்சொல்லொன்றே விதிவினையும் மறை வினையுமாயின. (இ. கொ. 67.)

197. நயனில சொல்லினும் சொல்லுக சான்றோர்
பயனில சொல்லாமை நன்று. (எ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— நயன் இல சான்றோர் சொல்லினும் சொல்லுக - நீதியோடுபடாத சொற்களைச் சான்றோர் சொன்னாராயினும், அஃதமையும்; பயன் இல சொல்லாமை நன்று - அவர் பயனிலவற்றைச் சொல்லாமை பெறின் அது நன்று.

சொல்லினும் எனவே, சொல்லாமை பெறப்பட்டது. நயனில வற்றினும் பயனில தீய என்பதாம்.

மணக்:— சான்றோர் நயனில்லாதவற்றைச் சொல்லினுஞ் சொல்லுக, அமையும்; பயனில்லாதவற்றைச் சொல்லாமை நன்று என்றவாறு.

இது சான்றோர்க்கு ஆகாது என்றது.

பரிதி:— நயமில்லாத வெட்டையான வார்த்தை சொன்னாலும், பயனில்லாத வார்த்தையைச் சொல்லுவான் அல்லன் என்றவாறு.

*காளிங்:— ....

உரைவிளக்கப்பகுதி:

இராமா:— இல்லறம் நடத்துதற்பொருட்டு ஒரோவழிப் பிரயோசனத்தைத்தருகின்ற கடுஞ்சொல்லும் சொல்லவேண்டுதலால் சொல்லினும் சொல்லுக என்றும், அந்த இடத்தும் இன்சொல்லினாலேதானே பிரயோசனப்படுத்துவது மிகவும் நன்று என்பது தோன்றச் சொல்லினும் என இழிவுசிறப்பும்மை கொடுத்தும் ஒரு பொழுதும் வாழ்வது உணராமை நிச்சயமாதலாலே தமக்காயினும் பிரயோசனப்படாத சொற்களைச் சொல்லி வீணே காலம் போக்குதல் கூடாததாதலாலும் அறிவுடையோர் அவரை மக்கட்பதர் எனப் புறம்போக்குவராதலாலும், அவர் புறம்

*இவர் உரை பரிதியார் உரை போன்றதே.

போக்கவே ஏனை அறிவில்லாதவரே சுற்றமாகச் சூழ்ந்து விரைந்து கெடுப்பராதலாலும், அச்சொற்களைச் சொல்லாது நாவை அடக்கி மனத்தையும் ஒடுக்கினவர்க்கு அந்த அறந்தானே எல்லா நன்மைகளையும் தரும்; ஆதலால் பயனில சொல்லாமை நன்று என்றும் சொன்னார்.

198. அரும்பயன் ஆயும் அறிவினார் சொல்லார்
பெரும்பயன் இல்லாத சொல். (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— அரும்பயன் ஆயும் அறிவினார் - அறிதற்கரிய பயன்களை ஆராயவல்ல அறிவினையுடையார், பெரும்பயன் இல்லாத சொல் சொல்லார் - மிக்க பயனுடையவல்லாத சொற்களைச் சொல்லார்.

அறிதற்கரிய பயன்களாவன வீடுபேறும், மேற்கதிச்செலவும் முதலாயின. பெரும்பயனில்லாத எனவே, பயன் சிறிதுடையனவும் ஒழிக்கப்பட்டன.

மணக் :— அரிய பொருளை ஆராயும் அறிவினையுடையார் சொல்லார்; பெரிய பயனில்லாத சொற்களை என்றவாறு.

இது மேற்கூறிய குற்றமெல்லாம் பயத்தலின், இதனை அறிவுடையார் கூறார் என்றது.

பரிதி:— எ - து அரியநூல் பல ஆராய்ந்த அறிவுடைமையுள்ளார், பயனில்லாத சொல் சொல்லார்கள் என்றவாறு.

காளிங்:— எ-து பெறுதற்கருமையுடைய மறுமைப்பயனைத் தாம் பெறுதற்குத் தக்க நெறியினை ஆராயும் அறிவினையுடையோர் எஞ்ஞான்றும் சொல்லார்; யாதினை எனில் தன்பால் கேட்போர்க்குப் பெரிதும் பயனிலாத சொல்லினை என்றவாறு.

199. பொருள்தீர்ந்த பொச்சாந்தும் சொல்லார் மருள்தீர்ந்த
மாசறு காட்சி யவர். (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— பொருள் தீர்ந்த பொச்சாந்தும் சொல்லார் - பயனின் நீங்கிய சொற்களை மறந்தும் சொல்லார், மருள் தீர்ந்த மாசு அறு காட்சியவர் - மயக்கத்தின் நீங்கிய தூய அறிவினை உடையார்.

தூய அறிவு - மெய்யறிவு. மருள்தீர்ந்த என்னும் பெயரெச்சம் காட்சியவர் என்னுங் குறிப்புப்பெயர் கொண்டது. இவை மூன்று பாட்டானும் பயனிலசொல்லாமையின் குணங் கூறப்பட்டது.

மணக்:— பொருளில்லாதசொல்லை மறந்தும்சொல்லார்; மயக்கம் தீர்ந்த குற்றமற்ற தெளிவினை உடையார் என்றவாறு.

இது தெளிவுடையார் கூறார் என்றது.

பரிதி:— எ - து விளையாட்டிலும் பயனில்லாத வார்த்தை சொல்லார், தெளிந்த மனத்தினர் என்றவாறு,

காளிங்:— எ - து தாமொரு பொருளை யறிந்தவர் மற்றதனை நிலைமையிற்காண்கின்ற குற்றமற்ற அறிவினையுடையார் இகழ்ச்சியுற்ற விடத்தும் பயனில சொற்களைச் சொல்லார் என்றவாறு.

பொருள் தீர்ந்த என்பது பயனில்லன என்றது. தீர்தல் என்பது இல்லையாதல். பொச்சாப்பு என்பது இகழ்ச்சி. மருள்தீர்ந்த என்பது மயக்கமற்றது.

200. சொல்லுக சொல்லின் பயனுடைய சொல்லற்க
சொல்லின் பயனிலாச் சொல். (௧0)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— சொல்லின் பயனுடைய சொல்லுக - சொற்களில் பயனுடைய சொற்களைச் சொல்லுக; சொல்லின் பயனிலாச் சொல் சொல்லற்க - சொற்களில் பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லாதொழிக.

சொல்லின் என்பது இருவழியும் மிகையாயினும், சொற்பொருட் பின்வருநிலை யென்னும் அணிநோக்கி வந்தது, "*வைகலும் வைகல் வரக் கண்டும்" என்பதுபோல. இதனால் சொல்லப்படுவனவும் படாதனவும் நியமிக்கப்பட்டன.

மணக்:— சொல்லுவனாயின் பயனுடைய சொற்களைச் சொல்லுக; சொற்களில் பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லாதொழிக என்றவாறு.

இது பயனில சொல்லாமை வேண்டும் என்றது.

* நாலடி. 39.

பரிதி:— எ - து சொல்லும்போது பயனுள்ளதே சொல்லுக அல்லாது, பயனில்லாத சொல் சொல்லவேண்டாம் என்றவாறு.

*காளிங்:— ....

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— சொற்பொருள் பின் வருநிலை. "வைகலும் வைகல்" (நாலடி 39) என்பதும் அது. 'குன்றின் அனையாரும் குன்றுப' (965) என்பது சொற்பின்வருநிலை. பக்ஷாந்தரத்துள் ஒத்தசொல்லும் மிக்க சொல்லும் என அமைந்து கிடந்தது காண்க.

இராமா:— வேறோர் முடிபு: சொல்லவேண்டுமாயின் பிரயோசன முடைய சொற்களைச்சொல்லி அமைக; சொல்லுதலினாலே அடையப்படும் பிரயோசனமில்லாத சொற்களைச் சொல்லாதொழிக என்றவாறு.

சொல்லின் என்பன இரண்டினுள் முன்னையது செய்யின் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் எனவும், பின்னையது முதனிலைத் தொழிற்பெயர் இன்னுருபு ஏற்றது எனவும் கொள்க.

---

* இவர் உரையும் பரிதியார் உரையும் ஒத்துள்ளன.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— பல்லார், பயனில, நயனிலன், நயன்சாரா, சீர்மை, பயனில் சொல், நயனில, அரும்பயன், பொருள்தீர்ந்த, சொல்லுக.

மணக்:— சொல்லுக, பயனில, நயனிலன், நயன்சாரா, சீர்மை, பல்லார், பயனில்சொல், அரும்பயன், பொருள்தீர்ந்த, நயனில.

பரிதி:— பல்லார், நயனிலன், நயன்சாரா, சீர்மை, அரும்பயன், பொருள் தீர்ந்த, பயனில, சொல்லுக, நயனில, பயனில்சொல்.

காளிங்:— பல்லார், நயனிலன், நயன்சாரா, பொருள்தீர்ந்த, நயனில, பயனில, சீர்மை, சொல்லுக, நயன்சாரா, அரும்பயன்.

21. தீவினையச்சம்

பரிமே:— அஃதாவது பாவங்களாயினை செய்தற்கு அஞ்சுதல். இதனான் மெய்யின்கண் நிகழும் பாவங்களெல்லாம் தொகுத்து விலக்குகின்றார் ஆகலின், இது பயனிலசொல்லாமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:-தீவினை யச்சமாவது தீவினைகளைப் பிறர்க்குச் செய்யாமை.

பரிதி:— தீவினையச்சமாவது, வாக்கினாற்செய்யுங் குற்றமாகிய புறங்கூறல் பயனிலசொல்லுதல் போல, மனத்தாலும் பாவத்தைப் பண்ணப் பயப்பட வேணும் என்றவாறு.

காளிங்:— இனி, யாவனொருவன், யாதானும் ஒன்றினை முயலுமிடத்து, மனம் மொழி மெய் என்ற மூன்றும் முதற்காரணமாகக் கொண்டு, மனத்தினால் ஒன்றைக் கருதுதலும், வாக்கினால் ஒன்றை உரைத்தலும், காயத்தால் ஒன்றைச் செய்தலுமாய் அன்றே நிகழ்த்துவது அவற்றுள் அடக்கமுடைமை வெஃகாமை எனப் பலவாறான மனக்கருத்தின் அறத்தியல்புணர்த்தி பின்பு புறங்கூறாமை இனியவைகூறல் எனப் பலவற்றால் வாய்மொழியின் அறத்தியல்பு உணர்த்தி, மற்று இனி தீவினை அச்சம் ஒப்புரவறிதல் ஈகை புகழ் என்பனவற்றால் காயச் செய்தியின் அறத்தியல்பு உணர்த்துவான் எடுத்துக் கொண்டார்; அவற்றுள் முன்னர் தீவினைக்குற்றம் அறிவிக்கின்றது.

201. தீவினையார் அஞ்சார் விழுமியார் அஞ்சுவர்
தீவினை என்னும் செருக்கு. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தீவினை என்னும் செருக்கு - தீவினை என்று சொல்லப்படும் மயக்கத்தை, தீவினையார் அஞ்சார் - முன்செய்த தீவினையுடையார் அஞ்சார், விழுமியார் அஞ்சுவர் - அஃதிலராகிய சீரியார் அஞ்சுவர்.

தீவினை என்னுஞ்செருக்கு எனக் காரியம் காரணமாக உபசரிக்கப் பட்டது. மேற்றொட்டுச் செய்து கைவந்தமையான் அஞ்சார் என்றும், செய்தறியாமையான் அஞ்சுவர் என்றுங் கூறினர்.

மணக்:— என்றும் தீத்தொழில் செய்வார் அஞ்சார்; சீரியார் அஞ்சுவர்; தீவினையாகிய களிப்பை என்றவாறு.

இஃது, இதற்கு நல்லோர் அஞ்சுவர் என்றது.

பரிதி:— எ - து சென்மாந்திரத்திலே பாவிகள் பாவத்துக்குப் பயப்படார்கள்; புண்ணிய சிந்தையரானபேர் பயப்படுவார் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து உலகத்து முற்பிறப்பின்கண் தொண்டமைந்த முறையானே தீவினையாளராகிய மறப்பண்பினர் எஞ்ஞான்றும் அஞ்சுவதிலர்; மற்றும் நல்வினையாளராகிய விழுமிய பண்பினர் மிகவும் அஞ்சுவர் யாதினை எனின் தீவினை என்று சொல்லப்பட்ட மறத்தினை என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

இராமா:— தீவினை என்னும் செருக்கு எனக் காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்தார்; அகங்காரமே தீவினைக்குக் காரணம் என்பதும், அது இல்லாவிட்டால் தீவினை இல்லை என்பதும் தோன்றுதற்கு.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமையானும் என்றதில் தீவினையச்சத்திற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 76)

இளம்:— தீவினையச்சமாவது தீவினையைப் பிறர்க்குச் செய்ய அஞ்சுதல் என்பதற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 75.)

202. தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும். (உ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— தீயவை தீய பயத்தலால் - தனக்கு இன்பம் பயத்தலைக் கருதிச் செய்யுந் தீவினைகள் பின் அஃதொழித்துத் துன்பமே பயத்தலான், தீயவை தீயினும் அஞ்சப்படும் - அத்தன்மையவாகிய தீவினைகள் ஒருவனால் தீயினும் அஞ்சப்படும்.

பிறிதொருகாலத்தும் பிறிதொருதேயத்தும் பிறிதோருடம்பினுஞ் சென்று சுடுதல் தீக்கு இன்மையின், தீயினும் அஞ்சப் படுவதாயிற்று.

மணக்:— தீத்தொழிலானவை தமக்குத் தீமை பயத்தலானே அத்தொழில்கள், தொடின் சுடும் என்று தீக்கு அஞ்சுதலினும் மிக அஞ்சப்படும் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து பாவம், பாவத்தையே விளைத்தலால், பாவத்தை நெருப்பினும் பெரிது என்றறிக; அது எப்படி என்றால், நெருப்பு வேரைச் சுடமாட்டாது; பாவம் வேரளவாகச் சுட்டுப்போடும் என்றவாறு.

*காளிங்:— ....

203. அறிவினுள் எல்லாம் தலையென்ப தீய
செறுவார்க்குஞ் செய்யா விடல். (௩)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அறிவினுள் எல்லாம் தலை என்ப - தமக்குறுதி நாடும் அறிவுகள் எல்லாவற்றுள்ளும் தலையாய அறிவு என்று சொல்லுவர் நல்லோர்; செறுவார்க்கும் தீய செய்யா விடல் - தம்மைச் செறுவார்மாட்டும் தீவினைகளைச் செய்யாது விடுதலை.

விடுதற்குக் காரணமாகிய அறிவை விடுதல் என்றும், செயத்தகுழியுஞ் செய்யாதொழியவே தமக்குத் துன்பம் வாராதென உய்த்து உணர்தலின் அதனை அறிவினுள் எல்லாந் தலை என்றும் கூறினர். செய்யாது என்பது கடைக்குறைந்து நின்றது. இவை மூன்றுபாட்டானும் தீவினைக்கு அஞ்சவேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— எல்லா அறங்களையும் அறியும் அறிவு எல்லாவற்றுள்ளும் தலையான அறிவு என்று சொல்லுவர் நல்லோர்; தமக்குத் தீமை செய்வார்க்கும் தாம் தீமை செய்யாதொழிதலை என்றவாறு.

இஃது எல்லாவற்றுள்ளும் தலை என்றது.

பரிதி:— எ - து அறிவுள்ளதற்கெல்லாம் தலைமையான காரியம் என்க; தனக்கு வேண்டாதார்க்கும் 'தீவினையை எண்ணுமலிருப்பது என்றவாறு.

*2, 3, 4, 5, 7, 9, 10, இக்குறள்களுக்குக் காணப்படும் காளிங்கர் உரையும் பரிதியார் உரையும் ஒத்துள்ளன.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— செய்யாவிடல் என்பது செய்யுட்டொடை காரணமாக வந்த கடைக்குறை. "செலவிடா தீதொரீஇ" (422) "முட்டாச்செயின்" (542) "தோன்றாக்கெடும்" (477) என்பனவுமாம்.

204. மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழின்
அறஞ்சூழும் சூழ்ந்தவன் கேடு. (௪)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பிறன் கேடு மறந்தும் சூழற்க - ஒருவன் பிறனுக்குக் கேடு பயக்கும் வினையை மறந்தும் எண்ணொழிக; சூழின் சூழ்ந்தவன் கேடு அறம் சூழும் - எண்ணுவனாயின் தனக்குக் கேடுபயக்கும் வினையை அறக்கடவுள் எண்ணும்.

கேடு என்பன ஆகுபெயர். சூழ்கின்றபொழுதே தானும் உடன் சூழ்தலின், இவன் பிற்படினும் அறக்கடவுள் முற்படும் என்பது பெறப் பட்டது. அறக்கடவுள் எண்ணுதலாவது அவன்கெடத் தான் நீங்க நினைத்தல். தீவினை எண்ணலுமாகாது என்பதாம்.

மணக்:— பிறனுக்குக் கேட்டை மறந்தும் சூழாதொழிக; சூழ்வ னாயின், அவனால் சூழப்பட்டவன் அதற்கு மாறாகக் கேடு சூழ்வதன் முன்னே சூழ்ந்தவனுக்குக் கேட்டைத் தீமை செய்தார்க்குத் தீமை பயக்கும் அறம் தானே சூழும் என்றவாறு.

இது தீமை நினையினும் கேடுதரும் என்றது.

பரிதி:— எ - து மறந்தும் ஒருவர்க்குப் பொல்லாங்கு செய்வான் அல்லன்; அப்படிச்செய்தால், தன்மம் தனக்குக்கேடுவிளைக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— ....

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— கேடு என்பவை இரண்டும் காரிய ஆகுபெயர்.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்.— இணை எதுகைக்கு மேற்கோள் (தொல். சொல். 93)

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251)

யா. வி. உரை:— இரு குறள், தனிச்சொல்பெற்று ஒருவிகற்பத் தான் வந்த நேரிசை வெண்பாவுக்குக் காட்டிய பாடலின் முன்னிரண்டடியாக அமைந்துள்ளது இக்குறள் (சூ. 61)

205. [1] இலனென்று தீயவை செய்யற்க செய்யின்
இலனாகும் மற்றும் பெயர்த்து. (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இலன் என்று தீயவை செய்யற்க - யான் வறியனென்று கருதி அது தீர்தற்பொருட்டுப் பிறர்க்குத் தீவினைகளை ஒருவன் செய்யாதொழிக; செய்யின் பெயர்த்தும் இலன் ஆகும் - செய்வனாயின் பெயர்த்தும் வறியனாம்.

அத்தீவினையால் பிறவிதோறும் இலனாம் என்பதாம். அன்விகுதி முன் தனித்தன்மையினும், பின் படர்க்கை ஒருமையினும் வந்தது. தனித்தன்மை [2] "உளனா என் உயிரைஉண்டு" என்பதனானுமறிக. மற்று அசைநிலை. இலம் என்று பாடம் ஓதுவாரும் உளர். பொருளான் வறியன் எனக்கருதித் தீயவை செய்யற்க, செய்யின் அப்பொருளானேயன்றி நற்குண நற்செய்கைகளானும் வறியனாம் என்று உரைப்பாரும் உளர்.

மணக்:— நல்கூர்ந்தோம் என்று நினைத்துச் செல்வத்தைக் கருதித் தீவினையைச் செய்யாதொழிக; செய்வனாயின், பின்பும் நல்குரவினன் ஆவன்; அது செல்வம் பயவாது என்றவாறு.

இது வறுமை தீரத் தீமைசெய்யினும் பின்பும் வறியனாகும் என்றது.

பரிதி:— எ - து வறுவியோமென்று பாவமான காரியத்தைச் செய்து பொருள் தேடவேண்டாம்; தேடின பொருளும் நில்லாது, மறுமைக்கும் வறியனாம் என்றவாறு.

காளிங்:— ... .

[1] "இலம்' என்பது மணக்குடவர் பாடம்.

[2] கலி. 58. 7;

206. தீப்பால தான்பிறர்கண் செய்யற்க நோய்ப்பால
தன்னை அடல்வேண்டா தான். (சு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— நோய்ப்பால தன்னை அடல் வேண்டாதான் - துன்பம் செய்யுங் கூற்றவாகிய பாவங்கள் தன்னைப் பின்வந்து வருத்துதலை வேண்டாதவன், தீப்பால தான் பிறர்கண் செய்யற்க - தீமைக்கூற்றவாகிய வினைகளைத் தான் பிறர்மாட்டுச் செய்யாதொழிக.

செய்யின், அப்பாவங்கள் அடுதல் ஒருதலை என்பதாம்.

மணக்:— தன்னைத் துன்பப் பகுதியானவை நலிதல் வேண்டாதவன், தீமையாயினவற்றைத் தான் பிறர்க்குச் செய்யாதொழிக என்றவாறு.

இது நோயுண்டாம் என்றது.

பரிதி:— எ - து தன் ஆத்மா சுகசீவியாக இருக்கவேணுமாகில், வேறொரு ஆத்மாவை வருத்தஞ்செய்யாதொழிக என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து பெரிதும் இடருறுத்துவனவாகிய தீவினைக் கூற்று யாவை, அவற்றைத் தான் பிறர்மாட்டு என்றுஞ் செய்யாது ஒழிக; யாவன் எனின் மற்று இடருறுங் கூற்றனவாகிய கொடியவை தன்னை வந்து ஒறுத்தல் வேண்டாதவன் என்றவாறு.

207. எனைப்பகை உற்றாரும் உய்வர் வினைப்பகை
வீயாது பின்சென் றடும். (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— எனைப்பகை உற்றாரும் உய்வர் - எத்துணைப் பெரிய பகையுடையாரும் அதனை ஒருவாற்றால் தப்புவர்; வினைப்பகை வீயாது பின் சென்று அடும் - அவ்வாறன்றித் தீவினையாகிய பகை நீங்காது புக்குழிப் புக்குக் கொல்லும்.

"*வீயாது, உடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை" என்புழியும் வீயாமை நீங்காமைக்கண் வந்தது.

* புறநானூறு. 363

மணக்:— எல்லாப்பகையும் உற்றார்க்கும் உய்தியுண்டாம்; தீவினை யாகிய பகை நீங்காது, என்றும் புக்குழிப்புகுந்து கொல்லும் என்றவாறு.

அஃதாமாறு பின் கூறப்படும்.

பரிதி:— யாருடன் பகைகொண்டாலும் நற்குணத்தினாலே உறவுபண்ணிக்கொள்ளலாம்; தீவினைப்பகை விடாமல்நின்று கெடுக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— ... ...

ஒப்புமைப்பகுதி:

"செய்ததன் பயம் பற்று விடாது" —கலி. 59: 25.

"சூள்வாய்த்த மனத்தவன் வினைபொய்ப்பின் மற்றவன்
வாள்வாய் நன்றாயினும் அஃதெறியாது விடாதேகாண்"
—ஷை 149: 10 - 11.

"ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும் என்பதூஉம்" சிலப். பதிக. 57.

"உம்மை வினைவந்து உருத்தல் ஒழியாது" —மணி. வஞ்சி. 32.

வினைகளின் விளைவை யாவர் விலக்குநர் என்று நின்றான்"
—யசோத. 144.

"வெல்வதற் கரிதால் வினையின் பயன்" — ஷை 170.

"உயிர்புகும் சட்டகம் ஊழிதொறும் ஊழிதொறும்
பழவினை புகுந்த பாடகம் போல" —கல்லா - 11: 1 - 2.

"ஒளிப்பினும் ஊழ்வினை ஊட்டாது கழியாது" —இறை. சூ. 2. உரை.

"உறற்பால நீக்கல் உறுவர்க்கும் ஆகா" —நாலடி. 104.

"வேண்டினும் வேண்டாவிடினும் உறற்பால தீண்டா விடுதலரிது"
— ஷை 109.

208 தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல்தன்னை
வீயா தடியுறைந் தற்று. (அ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— தீயவை செய்தார் கெடுதல் - பிறர்க்குத் தீவினைகளைச் செய்தார் தாம்கெடுதல் எத்தன்மைத்தெனின், நிழல் தன்னை வீயாது அடி

உறைந்தற்று - ஒருவன் நிழல் கெடிதாகப்போயும் அவன்றன்னை விடாது வந்து அடியின்கண் தங்கிய தன்மைத்து.

இவ்வுவமையைத் தன்காலம் வருந்துணையும் புலனுகாது உயிரைப் பற்றி நின்று, அது வந்துழி உருப்பதாய தீவினையைச் செய்தார், பின் அதனுல் கெடுதற்கு உவமையாக்கி உரைப்பாரும் உளர். அஃது உரையன்று என்பதற்கு அடியுறைந்த நிழல்தன்னை வீய்ந்தற்று என்னுது வீயாது அடியுறைந்தற்று என்ற பாடமே கரியாயிற்று. *மேல் வீயாது பின்சென்று அடும் என்ருர், ஈண்டு அதனை உவமையான் விளக்கினர்.

மணக்:— தீயவானவற்றைப் பிறர்க்குச் செய்தார் கெடுதல், நிழல் தன்னை நீங்காதே உள்ளடியின்கீழ் ஒதுங்கினுற்போலும் என்றவாறு

மேல் வினைப்பகை பின்சென்று அடும் என்ருர்; அஃது அடுமாறு காட்டினர்.

பரிதி:— எ - து பாவம் செய்தாரை, அந்தப்பாவம் சுற்றிநிற்கும்; நிழல் தன்னைவிட்டு நீங்காத மூறைமைபோல என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து பாவமான தீவினைகளைச் செய்தவர் நசித்தல் எத்தன்மைத்தோ எனின், ஓர் உருவின்கண் தோன்றிய நிழலானது பின்னும் அவ் உருவினை விட்டு நீங்காது தான் தோன்றியவிடத்தே வந்து கூடிக்கொண்டு நின்றதன்மைத்து என்றவாறு.

ஒருவன் தான் செய்த தீவினைப்பயன் தன்னையே வந்துறும் இத்துணையல்லது வேறுபகுத்து, கோடற்குரியாரில்லை என்பது போலேயே நிழலுந் தன்னைவிட்டு நீங்காது என்பதாம்.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— வேருேர் முடிபு:- தீவினை அதனைச் செய்தவர்கெட, கெடுவது யாது போலும் எனில் ஒருவனுடைய நிழலானது அவனை விட்டு நீங்காமல் அவன் பாதத்திலே அடங்கி நின்று அவன்கெடக் கெடுதல் போலும் என்றவாறு.

நிழலுண்டாவதற்குக் காரணமாகிய ஒருவன் இறக்குமளவும் அவனைவிட்டு நீங்காமல் அடியைப்பற்றியே நின்று, அவனிறந்தபொழுதே

* குறள். 207.

ஒழியும் நிழலைப்போலத் தீவினைகளைச் செய்தவர் கெடுமளவும் விட்டுநீங்காமல் அவரைப்பற்றியே நின்று, அவர் கெட்ட பொழுதே ஒழியும் ஆதலால் தீயவைசெய்தார் கெடக் கெடுதல் நிழல் தன்னை வீயாது அடியுறைந்து அவன்கெடக் கெடுதல்போலும் என விரித்துக்கொள்க.

என்ன எனின் இது தொழிலுவமை ஆதலால், பொருளிலேவந்த கெடுதலாகிய தொழிலை உவமையிலும் பிரித்துச் சொல்லவேண்டும். சொன்னால் அவன்கெடாமல் நிழல்கெடாது ஆதலால் அவன் கெட என்பது அவாய்நிலையாகவந்து இயையும். இயையவே பொருளிலும் செய்தார்கெட என்பது தானே வந்து இயைதல் காண்க. செய்தார்கெடத் தீயவை கெடுதலாவது செய்தார் தீவினைப் பயன்களை அனுபவிக்குமளவும் நின்று நீங்குவது.

மேற்கோள்பகுதி :

பெருந்:— தர்க்கத்தில் எடுத்துக்காட்டுப்போலிக்கு மேற்கோள். (வீரசோ. 180 உரை.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"நின்னின் விடா நிழல்போல்." —கலி. 61:8.

209. தன்னைத்தான் காதல னாயின் எனைத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப் பால். (௯)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தன்னைத் தான் காதலன் ஆயின் - ஒருவன் தன்னைத் தான் காதல் செய்தல் உடையனாயின், தீவினைப்பால் எனைத்து ஒன்றும் துன்னற்க - தீவினையாகிய பகுதி எத்துணையுஞ் சிறியதொன்றாயினும் பிறர்மாட்டுச் செய்யாது ஒழிக.

நல்வினை தீவினை என வினைப்பகுதி இரண்டாகலின், தீவினைப் பால் என்றார். பிறர்மாட்டுச்செய்த தீவினை தன்மாட்டுத் துன்பம் பயத்தல் விளக்கினாராகலின், தன்னைத்தான் காதலனாயின் என்றார். இவை ஆறு பாட்டானும் பிறர்க்குத் தீவினை செய்யின் தாம் கெடுவர் என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— தனக்குத்தான் நல்லவனுயின் யாதொன்ருயினும் தீவினைப் பகுதியாயினவற்றைப் பிறர்க்குச் செய்யாதொழிக என்றவாறு.

இது தீவினைக்கு அஞ்சவேண்டும் என்றது.

பரிதி:— தன்னைத்தான் பிரியமுள்ளவன் ஆகில், பாவமான காரியத்தைச் செய்வான் அல்லன்; அதெப்படி என்ருல், தான் செய்த பாவம் தன் ஆத்மாவை வருத்தும் என்றவாறு,

காளிங்:— ....

210 அருங்கேடன் என்ப தறிக மருங்கோடித்
தீவினை செய்யான் எனின். (ம)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— மருங்கு ஓடித் தீவினை செய்யான் எனின் - ஒருவன் செந்நெறிக்கண் செல்லாது கொடுநெறிக்கண் சென்று பிறர்மாட்டுத் தீவினைகளைச் செய்யானுயின்; அருங்கேடன் என்பது அறிக - அவனை அரிதாகிய கேட்டையுடையன் என்பது அறிக.

அருமை இன்மை. அருங்கேடன் என்பதனைச் * "சென்று சேர்கல்லாப் புள்ள புள்ளில் என்றாழ் வியன்குளம்" என்பதுபோலக் கொள்க. ஓடி என்னும் வினைஎச்சம் செய்யான் என்னும் எதிர்மறைவினையுள் செய்தலோடு முடிந்தது. இதனுல் தீவினை செய்யாதவன் கேடிலன் என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஒரு மருங்கு ஓடிப் பிறர்க்குத் தீவினைகளைச் செய்யானுயின் தனக்குக் கேடுவருவதில்லையென்று தானே அறிக என்றவாறு.

இது கேடில்லை என்றது.

பரிதி:— கேட்டுக்கும் பாவத்திற்கும் உள்ளல்ல இவன் என்று அறியப்படும்; வாக்கினுலும், காயத்தினுலும், மனத்தினுலும் பாவத்தை அறியாதான் என்றவாறு.

காளிங்:— ... ...

* அகநானூறு. 42.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண் :— அருமை இன்மைமேல் நின்றது. அருங்கேடன் - கேடிலன். அரிதாகிய கேட்டையுடையன் என ஈண்டு உண்மைப்பொருள் கொண்டும் இன்மைமேல் நின்றது. "சென்று சேர்கல்லா" என்ற [1]நற்றிணையை இதற்குச் சொற்சோதனை காட்டினர். [2]"சூழ்ந்து முரன்றணவி ....வீழ்ந்தவிந்த பாசத்தார்" என்பதனுள் வீழ்ந்து அவிந்தபாசத்தாரும் அது. "சுழலும் இசைவேண்டி வேண்டா உயிரார்" (777) என்பதும், கோவையாரில் [3]"நீங்கின நாணொடு நேரிழை நின்றதும்," வடமொழியுள் [4]"வீத ராகி" என்பதும் அது. ஓடி என்பது செய்யான் என்னும் எதிர் மறையுள் செய்தலோடு முடிந்தது. "எண்பதத்தான் ஓரா" (548) அலர் நாண ஒல்வதோ" (1149) என்பனவும் கோவையாருள் "காவிநின்றோர் தரு", (41) "கற்றில கண்டன்னம்" (97) என்பனவும் இவ்வாறும். "ஆக்கங் கருதி" (463) என்பதனுள், ஊக்கார் என்பதனைக் கொள்ளும் என்பது குறித்து, 'கருதி என்னும் எச்சம் இழுக்கும் என்னும் பெயரெச்சவினை கொண்டது' என்றார். இவ்வாறு எழுதுதல் பேராசிரியருக்கும் ஒக்கும். உடன்பாட்டெச்சம் உடன்பாட்டுவினை கொள்ளுதலின்றி எதிர்மறைவினை கொள்ளாது என்பது அவர்கள் கருத்துப்போலும். வினைஎச்சத்திற்கு விதி இவ்வாறு கூறுமையின் அவர்கள் கருத்தறிதல் அரிது என்க.

இராமா :— அருங்கேடன் என்பதனைச் 'சென்றுசேர்கல்லாப்புள்ள புள்ளில் என்றாழ் வியன்குளம்' என்பதில் சென்று சேராத புட்களையும் அந்தப்புட்களைப் போலவே சென்று சேராத வெய்யிலையும் உடைய குளம் எனப் பொருள்கொள்வதுபோலக் கொள்க.

மேற்கோள்பகுதி :

சிவஞான :— இன்றுங்கட்டு என்பது 'அருங்கேடன்' என்பது போல நின்றது. (சிவஞானபோ. சூ. 1. அதி. 2)

---

[1] இது நற்றிணைப் பாடற்பகுதியன்று.

[2] தண்டியலங்காரம் 30. சூ. மேற்கோள்.

[3] 44-ம் பாடல் கொளு.

[4] இல்லையாகிய ஆசையையுடையவன் என்பது பொருள்.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— தீவினையார், தீயவைதீய, அறிவினுள், மறந்தும், இலனென்று, தீப்பால, எனைப்பகை, தீயவைசெய்தார், தன்னைத்தான், அருங்கேடன்.

மணக்:— தன்னைத்தான், எனைப்பகை, தீயவைசெய்தார், மறந்தும், இலனென்று, தீப்பால, தீயவைதீய, தீவினையார், அருங்கேடன், அறிவினுள்,

பரிதி:— தீவினையார், அறிவினுள், அருங்கேடன், தீயவைதீய, தீயவைசெய்தார், எனைப்பகை, தன்னைத்தான், தீப்பால, இலனென்று, மறந்தும்.

காளிங்:—தீவினையார், தீயவைசெய்தார், தீப்பால, மறந்தும், அறிவினுள், அருங்கேடன், தீயவைதீய, எனைப்பகை, தன்னைத்தான், இலனென்று.

22. ஒப்புரவறிதல்.

பரிமே:— அஃதாவது உலகநடையினை அறிந்து செய்தல். உலக நடை வேதநடைபோல அறநூல்களுள் கூறப்படுவதன்றித் தாமே அறிந்து செய்யுந்தன்மைத்தாகலின், ஒப்புரவறிதல் என்றார். மேல் மனமொழி மெய்களால் தவிரத்தகுவன கூறினார், இனிச் செய்யத்தகுவனவற்றுள் எஞ்சி நின்றன கூறுகின்றாராகலின், தீவினையச்சத்தின் பின் வைக்கப் பட்டது.

மணக்:— ஒப்புரவறிதலாவது இல்லெனை இரந்துவந்தார் யாவர்க்கும் வரையாது கொடுக்கும் ஆற்றல் இலரெனினும் தம்மளவிற்கும் தம்வருவாயளவிற்கும் ஏற்க, தக்கார்க்குத் தக்கன அறிந்து கொடுத்தல்.

பரிதி:— எ - து ஒப்புரவறிதலாவது ஒருவர்க்குச் செய்யும் ஒப்புரவு அறியவேண்டும் என்றவாறு.

211. கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்னாற்றுங் கொல்லோ உலகு. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— மாரிமாட்டு உலகு என் ஆற்றும் - தமக்கு நீருதவுகின்ற மேகங்களினிடத்து உயிர்கள் என்ன கைம்மாறு செய்யாநின்றன?, கடப்பாடு கைம்மாறு வேண்டா - ஆகலான், அம்மேகங்கள் போல்வார் செய்யும் ஒப்புரவுகளும் கைம்மாறு நோக்குவனவல்ல.

என்னாற்றும் என்ற வினா யாதும் ஆற்றா என்பது தோன்ற நிற்றலின், அது வருவித்துரைக்கப்படும். தவிருந்தன்மைய அல்ல என்பது கடப்பாடு என்னும் பெயரான் பெறப்பட்டது. செய்வாரது வேண்டாமை யைச் செய்யப்படுவனமேல் ஏற்றினார்.

மணக்:— ஒப்புரவு செய்யுங்கால் கைம்மாறு கருதிச் செய்ய வேண்டா; எல்லார்க்கும் நல்வழிசுரக்கின்ற மாரிக்கு உலகம் கைம்மாறு செய்தல் உண்டோ? என்றவாறு.

கடப்பாடு - ஒப்புரவு. இஃது, ஒப்புரவாவது கைம்மாறு வேண்டாத கொடை என்று கூறிற்று.

பரிதி:— எ - து ஒருவன் முன்னே செய்த உதவிக்கு, இவன் தானும் ஒரு உதவி செய்வோம் என்றது எத்தன்மைக்கு ஒக்கும் என்றால் பூலோகத்தை இரட்சிக்கிற மழைக்கு, உதவிசெய்வோம் என்பதற்கு நிகராம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவன் முன்செய்த உதவிக்குப் பின்புசெய்த உதவி எதுபோல் எனில் மழைக்கு உதவி செய்ததற்கு நிகராம் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— கடப்பாடு - முறைபறிந்து செய்யும் உபகாரம்: அஃது எழுவாயாகலின் செய்வாரது வேண்டாமை செய்வதன்மேல் நின்றது.

இராமா:— கடம் என்பதும் கடமை என்பதும் முறைமை. அது தொழிற்பெயராங்கால் கடம்படல், கடப்படல், கடப்பாடு எனநிற்கும்.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"பாரி ஒருவனுமல்லன் மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகு புரப்பதுவே."
—புறம். 107 : 3-4.

"கார் வேண்டாமைக் கொடுத்தலும் கற்பகம் வேண்டக்கொடுத்தலும் இயல்பு." —சீவக. 365. உரை.

"பேரியலாளர் செய்கை ஊதியம் பிடித்து மென்னார்
மாரியை நோக்கிக் கைம்மாறு இயற்றுமோ வையம் என்றான்."
— கம்ப. யுத்த. நாகபாச. 271.

"வான்செய்யும் நன்றிக்கு வையகத்தோர் செய்யும்
கைம்மாறு உண்டேயோ." —திருவிளை. மாணிக்க. 86.

212. தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தக்கார்க்கு - தகுதியுடையார்க்காயின், தாள் ஆற்றித் தந்த பொருள் எல்லாம் - முயறலைச்செய்து ஈட்டிய பொருள் முழுதும், வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு - ஒப்புரவு செய்தற்பயத்தவாம்.

பிறர்க்கு உதவாதார் பொருள் போலத் தாமே உண்டற் பொருட்டும், வைத்து இழத்தற்பொருட்டும் அன்று என்பதாயிற்று.

மணக்:— ஒருவன் முயன்று ஈட்டிய பொருளெல்லாம் தகுதி யுடையார்க்கு உபகரித்தற்காகவாம் என்றவாறு.

இது பொருளுண்டானால் ஒப்புரவு செய்க என்றது.

பரிதி:— எ - து தான்தேடின உடைமை ஏதுக்காம் என்னில், நல்லோர்க்கும் ஒப்புரவு செய்யத் தேடியது என்று ஒப்புரவு செய்வான் என்றவாறு.

* காளிங்:— ... ...

உரைவிளக்கப்பகுதி:

இராமா:— வேறு உரை: தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் - ஒருவன் முயற்சியைச் செய்து தொகுத்த பொருள் முழுதும் எதற்காக எனின், தக்கார்க்கு - சான்றோர்க்கு, வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு - உதவிசெய்தற்காக என்றவாறு.

தக்கார் - முனிவர் அறிவுடையோர் முதலாயினவர். எல்லாப் பற்றுக்களையும் விட்டவராதலால் அவர்க்கு உதவிசெய்தற்பொருட்டாகவே இல்லிடத்து இருந்து ஒருவன் முயன்று பொருளை ஈட்டுவது என்பதாம். வறியார்க்கு ஒன்று ஈவது, அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் முதலாக மற்றை யார்க்குச் செய்வன எல்லாம் சொன்னார். ஒப்புரவறிதலாவது உலகத்தில் ஒத்தது அறிந்து உபகரித்தல் ஆதலால் இவ்வதிகாரத்துள்ளே முன் கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாடு எனப் பொதுவகையால் தொகுத்துச் சொல்லி, பின் இதனாலே வகுத்துச் சொல்லத் தொடங்கி, அறிவுடையார் முனிவர் முதலியவரிடத்து ஒத்தது அறிந்து செய்க என்றார்.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"தாள்படு செல்வம்." —புறம். 161 : 15.

"தெரியுங்கால்
செல்வம் உடையாரும் செல்வரோ தற்சேர்ந்தார்
அல்லல் களைப எனின்." —நாலடி. 170.

* 2, 3, 6, 7, 10 இக்குறள்களின் உரைகள் பரிதியார் உரையையொத்துள்ளன.

213 புத்தேள் உலகத்தும் ஈண்டும் பெறல்அரிதே [1]
ஒப்புரவின் நல்ல பிற. (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— புத்தேளுலகத்தும் ஈண்டும் - தேவருலகத்தும் இவ் உலகத்தும், ஒப்புரவின் நல்ல பிற பெறல் அரிது - ஒப்புரவுபோல நல்லன பிற செயல்களைப் பெறுதல் அரிது.

[2] ஈவாரும் ஏற்பாருமின்றி எல்லாரும் ஒருதன்மையராதலின், புத்தேளுலகத்து அரிதாயிற்று; யாவர்க்கும் ஒப்பது இதுபோல் பிறி தொன்று இன்மையின், இவ்வுலகத்து அரிதாயிற்று. பெறற்கரிது என்று பாடம் ஓதிப் பெறுதற்குக் காரணம் அரிது என்று உரைப்பாரும் உளர். இவை மூன்று பாட்டானும் ஒப்புரவினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஒப்புரவு செய்தலின் நன்றாயிருப்பது தேவருலகத்தி னும் இவ்வுலகத்தினும் பெறுதற்கு அரிதாம் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து ஒப்புரவுபோலே ஒத்த இன்பம், தெய்வலோகத் திலும் இல்லை; அது எப்படி என்றால், தெய்வலோகத்தில் தானதன்மம், பரோபகாரம் இல்லை. இந்த உலகத்தில் செய்த தானதன்ம பலத்தை அங்கே அனுபவிப்பது உள்ளது என்றவாறு.

காளிங்:— ... ...

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— இன் உவமவுருபு. நல்ல பிற - நல்லன பிறசெய்தல்க ளாயிற்று.

---

[1] 'பெறற்கரிதே' என்பது மணக்குடவர்பாடம். [2] "ஈவாரும் கொள்வாரும் இல்லாத வானத்து வாழ்வாரே வன்கணவர் என்றார் பிறரும்." 1058ம் குறள் பரிமேலழகர் உரை. 'அறஞ்செய்மாக்கள் புறங்காத் தோம்புநர், நற்றவஞ்செய்வோர் பற்றற முயல்வோர், யாவரும் இல்லாத் தேவர் நன்னாடு' —மணி. 14: 40 - 42.

ஓப்புமைப்பகுதி:

"பொலம்பூங் காவி னன்னாட் டோரும்
செய்வினை மருங்கின் எய்தல் அல்லதை
உடையோர் ஈதலும் இல்லோர் இரத்தலும்
கடவ தன்மையின் கையற உடைத்து." —புறம். 38 : 12-15.

"ஒப்புரவறிதலில் தகுவா வில்லை." —முதுமொழி. 52.

214. ஒத்த தறிவான் உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும். (ச)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— உயிர் வாழ்வான் ஒத்தது அறிவான் - உயிரோடு கூடி வாழ்வானாவான் உலகநடையினை அறிந்து செய்வான்; மற்றையான் செத்தாருள் வைக்கப்படும் - அஃதறிந்து செய்யாதவன் உயிருடையனே யாயினும் செத்தாருள் ஒருவனாகக் கருதப்படும்.

உயிரின் அறிவும் செயலும் காணாமையின், செத்தாருள் வைக்கப் படும் என்றார். இதனால் உலக நடைவழு வேதநடைவழுப்போலத் தீர்திறன் உடைத்தன்று என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஒப்புரவறிவான் உயிர்வாழ்வான் என்று சொல்லப் படுவன்; அஃது அறியான் செத்தவருள் ஒருவனாக எண்ணப்படுவன் என்றவாறு.

இஃது ஒப்புரவறியாதார் பிணத்தோடு ஒப்பர் என்றது.

பரிதி:— எ - து ஒப்புரவு செய்வான் உயிருடன் வாழ்வான்; ஒப்புரவு அறியான் செத்தாரோடு ஒப்பன் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து நெஞ்சை எரிப்பது ஒத்ததாகிய ஒப்புரவு அறிகின்றவன் யாவன்? மற்றவனே உயிர்வாழ்கின்றவனாவன்; மற்றை யான் செத்தாருள் ஒருவனாக வைத்து எண்ணப்படுவது. எங்ஙனமெனின் பிறர் முகமறிந்து உபகரிக்கும் என்றே அதனால் அஃது இல்லாதானும் உயிரும் உணர்வும் உடையானொருவனல்லன்; வெறும் நடைப்பிணமே என்று பொருளாயிற்று என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

பேராசிரியர்:— "உவமையும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும்" ஈண்டு ஒத்தல் என்பதனை "ஒத்தது அறிவான்" என்பதுபோலக்கொள்க. (தொல். பொருள். 283.)

215. ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
பேரறி வாளன் திரு. (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— உலகு அவாம் பேரறிவாளன் திரு - உலகநடையை விரும்பிச் செய்யும் பெரிய அறிவினையுடையவனது செல்வம், ஊருணி நீர் நிறைந்தற்று - ஊரின் வாழ்வார் தண்ணீருண்ணுங்குளம் நீர் நிறைந்தாற் போலும்.

நிறைதல் என்னும் இடத்துநிகழ்பொருளின்தொழில் இடத்தின் மேல் ஏற்றப்பட்டது. பாழ்போகாது நெடிது நின்று எல்லார்க்கும் வேண்டுவன தப்பாது உதவும் என்பதாம்.

மணக்:— ஊர் உண்கின்ற கேணி நீர் நிறையப் புகுந்தால் ஒக்கும்; உலகத்தாரெல்லாராலும் நச்சப்படுகின்ற பெரிய ஒப்புரவு அறிவானது செல்வம் என்றவாறு.

இஃது ஒப்புரவறிவார்க்கு உளதாகிய செல்வம், நச்சிச்சென்றார் வேண்டியவாறு முகக்கலாம் என்றது.

பரிதி:— எ - து *வானேரி நிறைந்தால் ஒக்கும் அறிவுடையவனிடத்தில் செல்வம் என்றவாறு.

வானேரியும் சகலர்க்கும் பிரயோசனப்படும் என்பதாம்.

காளிங்:— எ - து ஊருணியாகிய பேரேரியும் பெருங்குளமும் முதலிய நீர் புகுந்து நிறைந்துநின்ற அவ்வத்தன்மைத்தே; உலகத்து யாவரும் 'இப்பொருள் நமது' என்று சூழ்ந்துகொள்ளுந் தன்மைத்தாகிய பேரறிவாளனது செல்வம் என்றவாறு.

அவாவுல் - சூழ்தல்.

---

* வான் ஏரி - பெரிய ஏரி, 'வானேறி' என்றும் பாடம்.

இனி மற்று இவன் பெருஞ்செல்வம் எய்தியவழி எத்தன்மையனும் எனின் அளவிறந்த பேருபகாரியாம் என்பதனை அறிவிக்கிறது ஈகை என்னும் மேலையதிகாரம்.

உரைவிளக்கப்பகுதி

நுண்:— இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின் மேல் நின்றது. "அளவளாவில்லாதான்" (523) "வசையிலா வண்பயன்" (239) 'அருமறை சோரும்' (847) 'புரந்தார்கண் ணீர்மல்க' (780) 'வாலெயிறூறிய நீர்' (1121) என்பனவும் 'நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றும்' (17) 'ஆபயன் குன்றும்' (560) என்பனவுமாம். நிகழ்பொருள் இயற்கையாயுண்டாகிய பொருள்; செயற்கையுமாம் என்னில் 'பணைநீங்கிப் பைந்தொடி சோரும்' (1234) என்பதனுள் [1]எழுதியதால் அறிக. இனி, "இலங்கிழாய் இன்று மறப்பின்" (1262) என்னும் பாட்டினுள் 'கலங்கழியும்' என்பதற்கும் 'இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேல் நின்றது' என்றது பிழை. 'பணை நீங்கிப் பைந்தொடி சோரும்' என்பதற்கு உரைத்தாங்கு உரைக்க. 'அக்கும் அரவும் அணிமணி' என்னுங் கோவையாருள் (103) பேராசிரியரும் இவ்வாறே எழுதினர் என்க.

இனித் தொல்காப்பிய வினையியலுள், 'ஆகிடந்து செறுவினையும்' என்பதனை இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேல் நின்றது [2]என்றார். ஈண்டு நிகழ்பொருள் செய்யுட்கண் வெளிப்படையாக வாராமையின் ஆகுபெயர்க்குள் அடங்கும் என்க. இவ்வாறு எழுதுவது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. இவ்வுரையாசிரியர் 'தொட்டனைத்தூறு மணற்கேணி' (396) என்பதன்கண், இடத்து நிகழ்பொருளின்தொழில் இடத்தின்மேல் நின்றது என எழுதாமை காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

பெருந்:— பயனுவமைக்கு மேற்கோள்காட்டுவர். (வீரசோ. 158.)

சுவாமி:— ஊருணி; படுசொல் அற்றுப் படுபொருளானது. (இ. கொ. 78.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"ஊருணி நிறையவும் உதவு மாடுயர்
பார்கெழு பழுமரம் பழுத்தற் றாகவும்." —கம்ப. அயோத். மந்திர. 84

---

[1] 'சோரும் என்னும் வினைத்தொழில் தோள்மேல் நின்றது' என்றார்.
[2] தொல். சொல். 233.

216. பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
நயனுடை யான்கண் படின். (சு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— செல்வம் நயனுடையான்கண் படின் - செல்வம் ஒப்புரவு செய்வான்கண்ணே படுமாயின், பயன் மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்று - அது பயன்படுமரம் ஊர் நடுவே பழுத்தாற்போலும்.

உலகநீதி பலவற்றுள்ளும் ஒப்புரவு சிறந்தமையின், அதனையே நயன் என்றார். எல்லார்க்கும் எளிதில் பயன்கொடுக்கும் என்பதாம்.

மணக்:— பயன்படுமரம் ஊர் நடுவே பழுத்தாற்போலும்; பிறரால் விரும்பப்படுவான்மாட்டுச் செல்வம் உண்டாயின் என்றவாறு.

இது வேண்டாதார்க்கும் பயன்படும் என்றது.

பரிதி:— பயன்படு மாமரம், பலாமரம், பனைமரம் ஒருவன் சுதந்தரமற்றதாகத் தன்னிலே பழுத்ததற்கு ஒக்கும், நல்லோர் செல்வம் என்றவாறு.

காளிங்:— ....

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— உள்ளூர் - ஊர்நடு; முன்பின்னாகத் தொக்க ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை. "முற்பகல்: பிற்பகல்" (319) 'நுனிக்கொம்பர் ஏறினர்' (476) 'கடைக்கண்' (476 உரை) 'கீழ்நீர்' (929) என்பனவும் அது. முருகாற்றுப்படையுள் கீழ்நீர் என்பதனை 'மீயென மரீஇய' என்னுஞ் [1]சூத்திரவிதியால் இலக்கண மரூஉவாக்கினர் நச்சினார்க்கினியர் என்க. இளம்பூரணரும், புள்ளி மயங்கியலுள், முன்றில் என்பதனையும் இலக்கண மரூஉஎன உரைத்து, கடைக்கண் என்பதனையும் அது என்றார்[2]. இவ்வுரை ஆசிரியர் வடநூன் மரபும், வடநூலை மொழிபெயர்த்துச் செய்த வீர சோழிய முதலிய பின்நூலுங் கண்டு, இவ்வாறு உரைத்தார் போலும் என்க. பரிபாட்டினுள் [3] 'மழைபிருஞ்சூல் வண்ணன்' என்பதனை முன் பின்னாகத்தொக்க இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை என்றார் இவ் வுரையாசிரியர். ஆகையால் அவர் கருத்து எம்மனோர்க்கு அறிதல் அரிது என்க.

---

[1] தொல். எழுத். 250. [2] தொல். எழுத். 355. [3] பாடல். 4, வரி. 7.

ஒப்புமைப்பகுதி:

" முன்னூர்ப் பழுனிய கோளி யாலத்துப்
புள்ளார் யாணர்த்தற்றே என்மகன்
வளனும் செம்மலும் எமக்கு." —புறம். 254: 7-9.

" நடுவூருள் வேதிகை சுற்றுக்கோள் புக்க
படுபனை யன்னர் பலர்நச்ச வாழ்வார்." —நாலடி. 96.

" —துன்னிக்
குழைகொண்டு தாழ்ந்த குளிர்மரம் எல்லாம்
உழைதங்கண் சென்றார்க்கு ஒருங்கு." ஷை 167.

" —பழுமரம்போல்
பல்லார் பயன்துய்ப்பத் தான்வருந்தி வாழ்வதே
நல்லாண் மகற்குக் கடன்." —நாலடி. 202.

" கற்றையஞ் சுடர்மணிக் கனகம் ஏனைய
பிற்றையென் றருள் பெரியர் வண்மைபோல்
மற்றவண் உள்ளவன் மரபும் தம்பயன்
எற்றையும் உவப்புறு ஈகை சான்றவே." —கந்தபுரா.

217. மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்வம்
பெருந்தகை யான்கண் படின். (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— செல்வம் பெருந்தகையான்கண் படின் - செல்வம் ஒப்புரவு செய்யும் பெரிய தகைமையை உடையான்கண்ணே படுமாயின், மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்று - அஃது எல்லா உறுப்பும் பிணிகட்கு *மருந்தாய்த் தப்பாத மரத்தை ஒக்கும்.

தப்புதலாவது கோடற்கரிய இடங்களில் நின்றுதல், மறைந்து நின்றுதல், காலத்தான் வேறுபட்டாதல் பயன்படாமை. தன் குறை நோக்காது எல்லார் வருத்தமும் தீர்க்கும் என்பதாம். இவை மூன்று பாட்டானும் கடப்பாட்டாளனுடைய பொருள் பயன்படுமாறு கூறப் பட்டது.

---

* 'மருந்துகொள் மரம்' புறநானூறு. 180:5.

மணக்:— பிணி மருந்தாகித் தேடுவார்க்கு மறைதல் இல்லாத மரத்தை ஒக்கும்; செல்வமானது பெருந்தகைமையான்மாட்டு உண்டாயின் என்றவாறு.

தப்புதல் என்றது ஒளித்தலை.

பரிதி.— பிரத்யக்ஷமான மருந்துமரம் நடுவூர்க்குள்ளே ஒருவர் சுதந்தரமற நின்றதற்கு ஒக்கும், நல்லோர் பெற்ற செல்வம் என்றவாறு.

காளிங்:— ... ...

218. இடனில் பருவத்தும் ஒப்புரவிற் கொல்கார்
கடனறி காட்சி யவர். (அ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— இடன் இல் பருவத்தும் ஒப்புரவிற்கு ஒல்கார் - செல்வம் சுருங்கியகாலத்தும் ஒப்புரவு செய்தற்குத்தளரார், **கடன்** அறி காட்சியவர் - தாம் செய்யத்தகுவனவற்றை அறிந்த இயற்கையறிவுடையார்.

பிற எல்லாம் ஒழியினும், இஃது ஒழியார் என்பதாம்.

மணக்:— செல்வம் விரிவற்ற காலத்திலும் ஒப்புரவிற்குத் தளரார்; ஒப்புரவை யறியும் அறிவுடையார் என்றவாறு.

இது செல்வம் விரிவல்லாத காலத்திலும் செய்யவேண்டுமென்றது.

பரிதி:— எ - து ஒப்புரவினால் வகையற்ற இடத்திலும் ஒப்புரவு குன்றார்; உலகத்தில் செய்முறைமை அறிபவர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தமக்கு ஒன்றும் தருதற்கு இடமில்லாதவாறு வறுமை வந்துற்றகாலத்தும், ஒப்புரவு செய்தற்கு ஒதுங்குதல் இலர்; யாரெனின், ஒப்புரவு என்னும் கடப்பாட்டினை அறிந்த அறிவினையுடையார் என்றவாறு.

கடப்பாடு என்பது முறைப்பாடு. காட்சி என்பது அறிவு.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"உறுபுனல் தந்துல கூட்டி அறுமிடத்தும்
கல்லூற் றுழியூறும் ஆறேபோல்—செல்வம்
பலர்க்காற்றிக் கெட்டுலந்தக் கண்ணும் சிலர்க்காற்றிச்
செய்வர் செயற்பா லவை." —நாலடி. 185.

219. நயன்உடையான் நல்கூர்ந்தான் ஆதல் செயும்நீர[1]
செய்யா தமைகலா ஆறு. (கூ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— நயன் உடையான் நல்கூர்ந்தான் ஆதல் - ஒப்புரவு செய்தலையுடையான் நல்கூர்ந்தான் ஆதலாவது, செயும் நீர செய்யாது அமைகலா ஆறு - தவிராது செய்யும் நீர்மையையுடைய அவ்வொப்புரவு களைச் செய்யப்பெறாது வருந்துகின்ற இயல்பாம்.

தான் நுகர்வன நுகரப்பெறாமையன்று என்பதாம். இவை இரண்டு பாட்டானும் வறுமையான், ஒப்புரவு ஒழிதற்பாற்று அன்று என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— நயனுடையான் நல்கூர்ந்தான் ஆகின்றது செய்ய வேண்டுவன செய்யாதே அமையமாட்டாத இயல்பாம் என்றவாறு.

இது செல்வம் குறைபடினும் செய்வர் என்றது.

பரிதி:— ஒப்புரவாளன் மிடித்தாலும் அற்பமாகிலும் ஒப்புரவு செய்வான். அது எது போலும் எனில், பெருகாறு விளைவித்து வற்றின தறுவாய்க்கு ஊற்றுநீர் கொடுப்பதுபோல என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இல்லொழுக்கம் உடையோன் தான் பிறர்க்குச் செய்யத்தகும் ஒப்புரவுகளைச் செய்யாது நல்கூர்ந்தானவது எப்போது எனில், தமது யாக்கை மூடியுமிடத்தல்லது ஒப்புரவுக்கு ஒல்கானுதலால் ஒப்புரவு ஒழியுங்காலத்து உயிர்வாழான் என்றவாறு.

அது எங்ஙனமெனில் [2]பால் புளித்தலும் பகல் இருளாதலும் இல்லையாதலால், நயனுடையான் ஒப்புரவுக்கு இளையான் என்பது கருத்து.

---

[1] 'செயனீர்மை' என்பது மணக்குடவர் பாடம். [2] புறநானூறு. 2: 17, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. 167 உரை.

220. ஒப்புரவி னால்வருங் கேடெனின் அஃதொருவன்
விற்றுக்கோள் தக்க துடைத்து. (ம)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— ஒப்புரவினால் கேடு வரும் எனின் - ஒப்புரவுசெய்தலான் ஒருவனுக்குப் பொருட்கேடு வரும் என்பார் உளராயின், அஃது ஒருவன் விற்றுக்கோள் தக்கது உடைத்து - அக்கேடு தன்னை விற்றாயினும் கொள்ளும் தகுதியை உடைத்து.

தன்னை விற்றுக்கொள்ளப்படுவதொரு பொருளில்லையன்றே இஃதாயின் அதுவும் செய்யப்படும் என்றது புகழ்பயத்தல் நோக்கி. இதனால் ஒப்புரவினால் கெடுவது கேடன்று என்பது கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஒருவன் ஒப்புரவு செய்தலினாலே பொருட்கேடு வரும் என்று சொல்லின் அக்கேட்டைக் கேடாகச் சேர்த்துக்கொள்ளல் கூடாது; அஃது ஒன்றை விற்று ஒன்றைக் கொள்ளுகின்ற வாணிகமாகக் கொள்ளும் தகுதியுடைத்து என்றவாறு.

கெட்டானாயினும் அதனை ஆக்கமாகக் கொள்ளல் தகும்; பிறபயப்பன நன்மையாதலான்.

பரிதி:— ஒப்புரவினால் மிடி வருமாகில் தன்னை விற்றாகிலும் ஒப்புரவு செய்க என்றவாறு.

காளிங்:— ... ...

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— இனிக் கோட்டக்கது என்பதற்கு, செய்தக்கது என்பது போலச் செயவெனெச்சம் ஈறுகெட்டு முதல் நீண்டு நின்றது எனக் கொண்டு, கொள்ளத்தக்க தொழிலை உடையது எனப்பொருள் உரைத்தால் உளதாந் தன்மை உணர்க.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"பிறந்தநாள் தொடங்கி யாரும் துலேபுக்க பெரியோன் பெற்றி
மறந்தநாள் உண்டே என்னேச் சரண் என்று வாழ்கின்ருனேத்
துறந்தநாட் கின்றுவந்து துன்னிஞன் சூழ்ச்சியாலே
இறந்தநாள் அன்ருே என்றும் இருந்தநாள் ஆவதென்ருன்."

—கம்ப. யுத்த. விபீடண. 110.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— கைம்மாறு, தாளாற்றித், புத்தேள், ஒத்தது, ஊருணி, பயன் மரம், மருந்தாகித், இடனில், நயனுடையன், ஒப்புரவினுல்.

மணக்:— தாளாற்றித், கைம்மாறு, இடனில், நயனுடையான், ஒப்புரவினுல், ஊருணி, பயன்மரம், மருந்தாகித், ஒத்தது, புத்தேள்.

பரிதி:— கைம்மாறு, தாளாற்றித், ஊருணி, பயன்மரம், மருந்தாகித், நயனுடையான், ஒத்தது, இடனில், ஒப்புரவினுல், புத்தேள்.

காளிங்:— கைம்மாறு, தாளாற்றித், பயன்மரம், மருந்தாகித், ஒத்தது, ஒப்புரவினுல், புத்தேள், நயனுடையான், இடனில், ஊருணி.

23. ஈகை

பரிமே:— அஃதாவது வறியராய் ஏற்றோர்க்கு மாற்றாதுகொடுத்தல். இது மறுமைநோக்கியது ஆகலின், இம்மை நோக்கிய ஒப்புரவறிதலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— ஈகையாவது இல்லெனை இரந்துவந்தார் யாவர்க்கும் வரையாது கொடுத்தல்.

பரிதி:— ஈகையாவது, ஒப்புரவாகிய மேன்முறைமையிலும் கொடுத்தல் விசேஷம் என்றவாறு.

221. வறியார்க்கொன் றீவதே ஈகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வறியார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை - ஒருபொருளும் இல்லாதார்க்கு அவர் வேண்டியதொன்றைக் கொடுப்பதே பிறர்க்குக் கொடுத்தலாவது; மற்றெல்லாம் குறியெதிர்ப்பை நீரது உடைத்து - அஃது ஒழிந்த எல்லாக்கொடையும் குறியெதிர்ப்பைக் கொடுக்கும் நீர்மையை உடைத்து.

ஒழிந்தகொடைகளாவன வறியரல்லாதார்க்கு ஒருபயன் நோக்கிக் கொடுப்பன. குறியெதிர்ப்பையாவது அளவுகுறித்துவாங்கி அவ்வாங்கிய வாறே எதிர்கொடுப்பது. நீரது என்புழி அது என்பது பகுதிப்பொருள் விகுதி. பின்னும் தன்பால் வருதலின், குறியெதிர்ப்பைக் கொடுக்கும் நீரதுடைத்து என்றார். இதனான் ஈகையது இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஈகையாவது இல்லாதார்க்கு யாதானும் ஒன்றைக் கொடுத்தல்; இஃதொழிந்த கொடையெல்லாம் குறியெதிர்ப்பைக் கொடுத்த நீர்மையாதலையுடைத்து என்றவாறு.

இது கொடுக்குங்கால் இல்லாதார்க்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்றது.

பரிதி:— எ - து வறியவர்க்குக் கொடுப்பதே கொடை; மற்ற தெல்லாம் வட்டிக்குக் கொடுப்பதை ஒக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— வறியவர்க்கு எஞ்ஞான்றும் யாதானும் ஒன்றினைக் கொடுப்பதே கொடையாவது; மற்று இம்மைப்பயனும் மறுமைப்பயனும் கருதிக் கொடுப்பன எல்லாம் தமக்கோர் ஊதியம் குறித்துக் கொடுக்கின்றமையின் அது கொடையல்ல என்றவாறு.

நீரது உடைத்து என்றது ஒப்புடைத்து என்றது.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண் :— நீரது : அது பகுதிப்பொருள்விகுதி; பகுதிப்பொருள் விகுதியாவது; பகுதியின் பொருளையேபடும்; விகுதிபெற்றிருந்தும் என்க. பகுதி விகுதியாவது - குழை என்பது பகுதி; அன் என்பது விகுதி; குழையுடையன் குழையன் என முடிக்க. அஃது இவ்வாறு பொருள்படாமை காண்க. "நத்தம் போல்கேடு" (235) "நுனிக்கொம்பர்" (476) "உள்ளத்தார் காதலவராக" (1249) "செயற்கை அறிந்தக் கடைத்தும்" (637) என்பனவும் ஆம்.

இராமா:— நீரது என்ற இடத்து அகரம் சாரியை; து பகுதிப்பொருள் விகுதி. குறிஎதிர்ப்பை என்பது இறந்தகால வினைத்தொகைத் தொடர்மொழி, எதிர்காலத்திலே பெறும்படியாகக் குறித்த எதிர்ப்பை என விரியும்.

மேற்கோள்பகுதி :

சுவாமி:— நீர் எனப் பகாப்பதமாகவே பொருள்கொள்வர். இதனைத் தமிழ்நூலோர் பகுதிப்பொருள்விகுதி எனப்பெயரிட்டு வழங்குவர். (இ. கொ. 117.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"ஆற்றுதல் என்பதொன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்." —கலி. 133, 6.

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக்காம் எனும்
அறவிலை வணிகன் ஆய் அலன்." —புறம். 134: 1-2.

"ஆற்றுநர்க் களிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்." —மணி. 11: 92.

"சிறுநன்றி யின்றிவர்க்குயாம் செய்தக்கால் நாளைப்
பெறுநன்றி மன்னும் பெரிதென்று—உறுநன்றி
தானவாய்ச் செய்வதூஉம் தானமன் றென்பவே
வானவாம் உள்ளத் தவர்." —யா. வி. 4. மேற்.

"வைப்பானே வள்ளல் வழங்குவான் வாணிகன்." —சிறுபஞ்ச. 34.

"ஏற்றகை மாற்றாமை என்னானும் தாம்வரையார்
ஆற்றாதார்க் கீவதாம் ஆண்கடன்— ஆற்றின்
மலிகடல் தண்சேர்ப்ப மாறீவார்க் கீதல்
பொலிகடன் என்னும் பெயர்த்து." —நாலடி. 98.

"தொடுத்த வறுமையும் பயனும் தூக்கி வழங்குநர்போல."

—திருவிளை, வாதவூ. உபதே. 2.

222. *நல்லா றெனினும் கொளல்தீது மேலுலகம்
இல்லெனினும் ஈதலே நன்று. (உ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— கொளல் நல்லாறு எனினும் தீது - ஏற்றல் வீட்டுலகிற்கு நல்லநெறி என்பார் உளராயினும் அது தீது; மேலுலகம் இல் எனினும் ஈதலே நன்று - ஈந்தார்க்கு அவ்வுலகு எய்துதல் இல்லை என்பார் உளராயினும் ஈதலே நன்று.

எனினும் என்பது இருவழியும் அங்ஙனங் கூறுவாரின்மை விளக்கிநின்றது. பிரிநிலை ஏகாரத்தால் பிற அறங்களின் ஈதல் சிறந்தது என்பது பெற்றாம். நல்லது கூறுவார் தீயதும் உடன் கூறினார்.

மணக்:— ஒருவன்மாட்டுக் கொள்ளல் நன்மை பயக்கும் நெறி எனினும் கோடல் தீது; ஒருவர்க்குக் கொடுத்தால் பாவம் உண்டெனினும் கொடுத்தல் நன்று என்றவாறு.

கொள்வோரமைதி அறிந்து கொடுக்கவேண்டும் எனினும், இது வரையாது கொடுத்தலாதலால், யாதொருவாற்றானும் கொடை நன்று என்பது கூறிற்று.

பரிதி:— எ - து இவர்கையாலே ஏற்றால் புண்ணியம் உண்டு என்று சொன்னாலும் ஏற்பது பொல்லாது; இவர்கையிலே கொடுத்தால் நரகம் என்றாலும் கொடுத்தலே நன்று என்றவாறு.

---

*'நல்லார்' என்பது பரிதியார் பாடம். நல்லார் எனப் பாடங்கொண்டு, முனி ஏற்கிறவீடு கணிகை விபசாரி முதலியோர் இப்பொழுது நல்ல ஒழுக்கமாக நடந்தாலும் அவர்களிடம் தானம் வாங்குதல் தீது எனப்பொருள் கொள்ளுதலும் உண்டு என்பர் **கவிராஜபண்டிதர்.**

காளிங்:— எ - து தாம் பிறரொருவர்மாட்டுச் சென்று ஏற்றுக் கொள்ளுவது நல்வழி என்று அறநூல் சொல்லினும் இரத்தல் மிகவும் தீது; மற்றுப் பிறர் ஒருவருக்குக் கொடுத்த அதனால் மறுமைப்பயன் இல்லை எனினும் ஈதலே நன்று என்றவாறு.

இனி ஈவார்க்கு இங்ஙனம் மறுமைப் பயனேயோ பயப்பது இம்மையில் பெறுவதொன்று இல்லையோ எனின், இம்மையிடத்தும் எஞ்ஞான்றும் தம்பெயர் அழியாது நிற்பதோர் பெரும்புகழ் எய்துவர் என்பதனை அறிவிக்கின்றது மேலதிகாரம்*.

மேற்கோள்பகுதி:

பெருந்தே:— இதனுள் தீது என்றும், நன்று என்றும் வந்தமையால் முரண் என்னும் அலங்காரமாயிற்று. (வீரசோ. 154.) இரட்டுற மொழிதலுக்கு மேற்கோள். (ஷை 180.)

காரிரத்னா:— "இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை" என்னும் குறளுக்கு முன்னர் உத்திக்கேற்பக் கூறிய பொருளன்றி "நல்லாறெனினும்......நன்று" என்னும் மேலிற் குறளின் பொருள்கட்கு ஒன்ற உம்மையை விரித்து இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமையும் ஈகையும் குலனுடையான்கண்ணே உள என உரைத்துக்கொள்க. (மாற. 25.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"ஈ என் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே" —தொல். சொல். 445.

"ஈ என இரத்தலோ அரிதே" —புறம். 154: 8.

"ஈ என இரத்தல் இழிந்தன்று; அதனெதிர்
ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று;
கொள் எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று; அதனெதிர்
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று" —204; 1 - 4.

"இன்னுயிரேனும் கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றால்"
—கம்ப. வேள்வி 29.

"ஈவதே பெருமையன்றி இரக்கின்றது இழிவே அன்றோ"
—திருவிளை. மாணிக். 30.

---

* மேலதிகாரம் என்றது புகழ் என்ற அடுத்த அதிகாரத்தை.

223. இலன்என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே உள. (௩)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை - யான் வறியன் என்று இரப்பான் சொல்லும் இளிவரவைத் தான் பிறர்கட்சொல்லாமையும்; ஈதல் - அதனைத் தன்கண் சொன்னார்க்கு மாற்றாது ஈதலும்; உள குலனுடையான்கண்ணே - இவை இரண்டும் உளவாவன குடிப்பிறந்தான் கண்ணே.

மேல் தீது என்றது ஒழிதற்கும் நன்று என்றது செய்தற்கும் உரியவனை உணர்த்தியவாறு. இனி 'இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்' என்பதற்கு அவ்விளிவரவை ஒருவன் தனக்குச் சொல்வதற்கு முன்னே அவன் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல் எனவும், அதனைப் பின்னும் பிறனொருவன்பாற்சென்று அவன் உரையாவகையால் கொடுத்தல் எனவும், யான் இதுபொழுது பொருளுடையேன் அல்லேன் எனக் கரப்பார் சொல்லும் இளிவரவைச் சொல்லாது கொடுத்தல் எனவும் உரைப்பாரும் உளர். அவர் ஈதல் என்பதனைப் பொருட்பன்மைபற்றி வந்த பன்மையாக உரைப்பர்.

மணக்:— இரந்துவந்தார்க்கு இலன் என்னுநின்ற துன்பத்தைக் கூறாது ஈதலும், குடிப்பிறந்தான்மாட்டே உளதாம் என்றவாறு.

இது கொடுக்குங்கால் மாறாது கொடுக்கவேண்டும் என்றது.

பரிதி:— எ - து தன்னிடத்திலே ஏற்றவன் [1] பிறத்தியிலே போய் எனக்கு என்று சொல்லாதவாறு மிடிதீரக் கொடுப்பது குடிப்பிறந்தார்க்கு [2] 'வரவித்தை' என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து மற்றெவ்வாற்றானும் தம்மாட்டு வந்தோர் யாவர்; மற்றவர் 'எமக்கு [3]வகையிலோம்' என்று சொல்லும் இத்துயருறு சொல்லினைச் செவிகேட்பச் சொல்லுதற்கு முன்னமே கொடுத்தல் யாவர் மாட்டுளவோ எனில், குலமரபுடையோன்மாட்டே உளவாம் என்றவாறு.

எவ்வம் என்பது துயரம்.

[1] 'புறத்திலே' எனவும் பாடம். [2] இதற்குப் பொருள் விளங்கவில்லை. [3] 'உவகையிலோம்' எனவும் பாடம்.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— குலன் - குடி. ஈதலைப் பலவாக்கிய பக்ஷாந்தரம் மூன்று காண்க. "ஏதிலார்போலப் பொதுநோக்கு" (1099) என்பதற்கும் இவ்வுரையாசிரியர் அவ்வாறு எழுதினர் என்க.

இராமா:— வேறோர் உரை: செல்வம் உயர்ந்தகாலத்திலே நான் பொருளுடையன் என்று இனிதாகச் சொல்லிக் கொடுப்பனவும், அது சுருங்கிய காலத்திலே நான் இல்லாதவன் என்று துன்பவார்த்தைகளைச் சொல்லி இரந்தவரை விலக்குவனவும், யாவர்க்கும் எளியவையாம். இனி, அரியவை யாவை? அவை யாரிடத்து உண்டாம் எனின், இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல் - ஒருவன் செல்வம் சுருங்கியகாலத்தே தான் இல்லாதவன் ஆவான் ஆகலால் தன்னைவந்து இரந்தவர்க்குத் தான் நான் தரித்திரனானேன் என்று சொல்லும் துன்ப மொழிகளைச் சொல்லாது கொடுப்பவை அரியவையாம், குலன் உடையான்கண்ணே உள - அவை குலத்தை உடைமையாகப் பெற்றவனிடத்தே உண்டாம் என்றவாறு.

வினைவிசை எச்சம் வருவிக்கப்பட்டது. குலத்தை உடைமையாகப் பெறுதலாவது அக்குலத்திலுள்ளோர் யாவருக்கும் தலைவனாகவிளங்குவது. செல்வம் சுருங்கியகாலத்து வேண்டுவன கொடுத்தல் கூடாதெனின், அது கூடுதற்கு அவன் குலத்தை உடைமையாகப் பெறுதற்கு அமைந்த நற்குண நற்செய்கைகளும், கொடையின்கண் மன ஊக்க உறுதியும், தெய்வ அருளும், பிறவும் காரணமாதலால் கூடும்என்க. செல்வம் சுருங்கிய காலத்தில் இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈந்ததைப் பாம்பின் புற்றிலே கையிட்டோன் முதலியோரிடத்தில் காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— இக்குறள் ஈதல் கூறியது. (தொல். பொருள். சூ. 75.)

இளம்:— ஈதலாவது இல்லெனை இரந்தோர்க்குக் கொடுத்தல் உதாரணம் 'இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்' (தொல். பொருள். 74.)

காரிரத்ன:— 'இலன்.........உள' என்பதனுள் பல பொருள் தோன்றியவிடத்து முதலேகண்ட இரண்டுகிரிகையும் அன்றி, இரப்போன் என்றும் ஒருவர்பால், யான் ஒன்றும் இலன் என்று மானபங்கம் கூறாமல் இரக்கப்படுவோன் ஈகை எனப்பொருள் கோடலுமாம். (மாற - 25,உரை.)

யா. வி. உரை:— ஒன்பதெழுத்து ஈற்றடி வெண்பாவுக்கு மேற்கோள். (சூ. 95.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

" இல்லது நோக்கி இளிவரவு கூறாமுன்
நல்லது வெஃகி வினைசெய்வார்." —பரிபா. 10: 87-88.

" நிற்பாடிய அலங்கு செந்நாப்
பிறரிசை நுவலாமை
ஓம்பாதீயும் ஆற்றல் எங்கோ." —புறம். 22: 31-33.

" பிறன்கடை மறப்ப நல்குவன் செலினே " —ஷை 68-19.

" இரவினானே யீத்தோன் எந்தை
அன்றை ஞான்றினொடு இன்றினூங்கும்
இரப்பச் சிந்தியேன்." —ஷை 376 : 16 - 18.

" முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
எல்லைநீர் ஞாலத்து இசை விளங்கத்—தொல்லை
இரவாமல் ஈந்த இறைவர்போல் நீயுங்
கரவாமல் ஈகை கடன்." —புறப்பொருள், 194.

" செருமான வேற்சென்னி தென்னுறந்தை யார்தம்
பெருமான் முகம்பார்த்த பின்னர்—ஒருநாளும்
பூதலத்தோர் தம்மைப் பொருள்நசையாற் பாராவாம்
காதலித்துத் தாழ்ந்திரப்போர் கண்." —தண்டி. சூ. 21. உரை.

" வளங்குன்றினும் இன்மைகூறாத்தன் நீர்மைகுன்றான்
எனும் தன்மை." —திருவிளை. உலவாக்கோட். 6.

" இன்மையால் சென்றிரந்தார்க்கு இல்லையென்னாது ஈந்துவக்குந்
தன்மையார் ஆக்கூரில் தான்தோன்றி மாடமே."
—சம்பந் - ஆக்கூர். 9.

" செல்வமேவிய நாளில் இச்செயல் செய்வ தன்றியும் மெய்யினால்
அல்லல் நல்குரவான போதிலும் வல்லர் என்றறி விக்கவே."
—பெரிய. இளையா. 6.

" இரப்பவன் வாளா தேக இலன் எனும் எவ்வம் கூறாது
இரப்பினை நிரப்பல் நன்றாம் அதனின்நன் றாவதாகும்
இரப்பவன் இலன் என்றாா இயம்பிய எவ்வம் சொல் என்று
இரப்பினும் பிறர்பால் கூறாது இரக்கமோடு ஈதல் மைந்தா."

"அருந்தியின் இலன் என்னுமுன் அளித்தலும் இலன் என்றப்பால்
உரைத்தில னுகச் சால உதவலும் ஏற்கின்றுனும்
வருத்துற விலன் என்னுமை வழங்கிட வரைவில் செல்வம்
பொருத்தலும் ஒன்றினென்று புகழ்மிக விளங்கி நிற்கும்."

"நலமிகு செல்வம் பெற்றும் நல்குரவினரைக் காத்தல்
இலனற மாதிச் சீர்த்தி இலனெனப் பிறர்சொல் எவ்வ
வலனுரைக்கு அஞ்சியேனும் வறியனை இலன் என்றெள்ளாது
அலர்புகழ் பயனும் வேண்டின் ஆக்கையும் அளிக்க மைந்தா."

—விநாயகர், அரசிய, 38 - 40.

224. இன்னு திரக்கப் படுதல் இரந்தவர்
இன்முகம் காணும் அளவு. (ச)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இரக்கப்படுதல் இன்னுது - இரத்தலேயன்றி இரக்கப் படுதலும் இனிதன்று; இரந்தவர் இன்முகம் காணும் அளவு - ஒரு பொருளையிரந்தவர் அது பெற்றதனுல் இனிதாகிய அவர் முகங்காணும் அளவும்.

எச்சவும்மையும் முற்றும்மையும் விகாரத்தால்தொக்கன. இரக்கப் படுதல் - இரப்பார்க்கு ஈவல் என்று இருத்தல். அதனை இன்னுதென்றது *"எல்லாம் - இரப்பார்க்கொன் றீயாமை" கூடுங்கொல்லோ என்னும் அச்ச நோக்கி. எனவே, எல்லாப் பொருளும் ஈதல் வேண்டும் என்பது பெறப் பட்டது.

மணக்:— பிறன் ஒருவனுல் இரக்கப்படுதலும் இன்னுது; எவ்வளவும் எனின், இரந்துவந்தவன் தான்வேண்டியது பெற்றதனுனே இனிதானமுகங் காணுமளவும் என்றவாறு.

இது கொடுக்குங்கால் தாழாது கொடுக்கவேண்டும் என்றது.

பரிதி:— எ - து தேகி என்பது பொல்லாது; எவ்வளவும் என்னில், தாதாவானவன் அவன் முகங்காணுமளவும் என்றவாறு.

தேகியின் நகைமுகங்கண்டால் துயரங் கெடும் என்பதாம்.

* நாலடி. 145.

காளிங்:— எ - து பிறரால் இரக்கப்படுதல் மிகவும் இன்னாங்கு உடைத்து. மற்று தம்பால்வந்து இரந்தவரது இனிய முகம் காணுமளவும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— இரக்கப்படுதல் - இரப்பார்க்கு ஈவனென்றிருத்தல். படுதல் எச்சவும்மை, அளவு முற்றும்மை; செய்யுட்டொடை விகாரத்தால் தொக்கு நின்றன. இரக்கப்படுதல் செயப்படுபொருண்மேல் நில்லாது ஈவல் என்று இருத்தற்றொழில்மேல் நின்றது. "அகத்தின்னா வஞ்சரை அஞ்சப்படும்" (824) என்பதும் அது. கோவையாருள் 'கொள்ளப்படாது' (87) என்பதற்குப் பேராசிரியரும் இவ்வாறுரைத்தார்*. 'உதவி செயப் பட்டார்' (105) என்பதும் 'உட்கப்பட்டார்' (921) என்பதும், பாயிரத்துள் 'கற்கப்பட்டார்' என்பதும் இவ்வாறு வேறு பொருள்படும் என்க.

இராமா:— இரக்கப்படுதலும் என்கின்ற இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மையும், காணுமளவும் என்கிற முற்றும்மையும் குறைந்து நின்றன.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"ஈத்தவகையால் உவவா தார்க்கு ஈப்பு இன்னா." —இன்னா. 22.

225. ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின். (௫)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசி ஆற்றல் - தவத்தான் வலியார்க்கு வலியாவது தம்மையுற்ற பசியைப் பொறுத்தல்; அப்பசியை மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின் - அவ்வலிதான் அங்ஙனம் பொறுத்தற்கரிய பசியை ஈகையால் ஒழிப்பாரது வலிக்குப்பின்.

தாமும் பசித்துப் பிறரையும் அது தீர்க்கமாட்டாதார் ஆற்றலின் தாமும் பசியாது பிறரையும் அது தீர்ப்பார் ஆற்றல் நன்று என்பதாம்.

---

* 'கொள்ளப்படாது என்பது வினைமுதன்மேலும் செயப்படுபொருண் மேலும் அன்றி வினைமேல் நின்ற முற்றுச்சொல். அகத்தின்னாவஞ்சரை அஞ்சப்படும் என்பது போல' —பேராசிரியர்.

மணக்:— பெரியாரது பெருமையாவது பசியைப் பொறுத்தல்; அதுவும் பெரிதாவது பிறர் பசியைத் தீர்ப்பாரது பெருமைக்குப் பின்பு என்றவாறு.

இது தவம்பண்ணுவாரினும் தானம்பண்ணுவார் வலியுடையர் என்றது.

பரிதி:— எ - து ஆற்றுவார் பசி ஆற்றலே பெரிது; அவன் சருகு பொசித்து தவசு பண்ணுவாரிலும் பெரியனும் எப்படி என்றால் சருகு பொசிப்பார், ஒருவரையும் பசி யாற்ற மாட்டார்; தன் ஆத்துமாவையும் ஒறுப்பார் ஆகையால் இவனுக்கு அவர்கள் சரியல்லர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தவம்மானம் முதலாகிய அனைத்துக் காரணங்களையும் தாம் இயற்றுகின்ற அறநெறிக்கு வழுவுதலுண்டாகாமே அவற்றின் மதங்களை ஆற்றி ஒழுகுவாருடைய ஆற்றலின் மிக்க தவமாவது யாதோ எனில், பசியை ஆற்றலாகின்ற பெருந்தவமானது வறியவர் வந்தால் அப்பசிப்பிணிக்கு மருந்தாகிய அமுதம் கொடுத்து மற்றதனை ஒழிப்பாரது புண்ணியத்திற்குப்பின் என்றவாறு.

226. அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி. (சு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அற்றார் அழி பசி தீர்த்தல் - வறியாரது மிக்க பசியை அறநோக்கித் தீர்க்க; பொருள் பெற்றான் ஒருவன் வைப்புழி அஃது - பொருள்பெற்றான் ஒருவன் அதனைத் தனக்கு உதவ வைக்குமிடம் அவ் அறமாகலான்.

எல்லா நன்மைகளும் அழியவருதலின், அழிபசி என்றார். அறன் நோக்கி என்பது எஞ்சிநின்றது. அற்றாரழிபசி தீர்த்த பொருள் பின் தனக்கே வந்துதவும் என்பதாம்.

மணக்:— பொருளற்றாரது குணங்களையழிக்கும் பசியைப் போக்குக; அது செய்ய ஒருவன் தான் தேடின பொருள் வைத்தற்கு இடம் பெற்றானும் என்றவாறு.

இது பகுத்துண்ணப் பொருளழியாது என்றது.

பரிதி:— எ - து பொருளற்றாரது பசிதீர்த்தல் ஒருவன் பெற்ற பொருளைச் சேமிக்குமிடம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தன்கைப்பொருள் அற்றாராகிய வறியோரது மிக்கபசியினைத் தீர்த்தல் யாது மற்றஃது பொருள் நசித்துப்போகாமை தனது நெஞ்சறிந்து மகிழ்ந்து தானே தன்கையால் எடுத்து வைப்பதோரிடத்தினைப் பெற்றான் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— எல்லா நன்மைகளும் அழியவரும் என்பதை 'பிறந்த குலம் மாயும் பேராண்மை மாயும், சிறந்ததங்கல்வியும் மாயும் - கறங்கருவி, கன்மேல் கழூஉம் கணமலை நன்னாட, இன்மை தழுவப்பட் டார்க்கு'* என்பதுகொண்டு காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

தெய்வச்:— ஒருவன் தேடின பொருள்வைத்தற்கு இடம்பெற்றானும் என உரைக்கவேண்டுதலின், ஆம் என்னும் வினைக்குறிப்பு எஞ்சி நின்றது. (தொல். சொல். 424.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"அழிபசி வருத்தம் வீட." —சிறுபா. 10.

227. பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசிஎன்னும்
தீப்பிணி தீண்டல் அரிது. (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பாத்து ஊண் மரீஇயவனை - எஞ்ஞான்றும் பகுத்து உண்டல் பயின்றவனை; பசி என்னும் தீப்பிணி தீண்டல், அரிது - பசி என்று சொல்லப்படும் தீயநோய் தீண்டுதல் இல்லை.

இவ்வுடம்பினின்று ஞானஒழுக்கங்களை அழித்து அதனால் வரும் உடம்புகட்கும் துன்பஞ்செய்தலின், தீப்பிணி எனப்பட்டது; தனக்கு மருத்துவன் தானாகலின், பசிப்பிணி நணுகாது என்பதாம். இவை ஆறு பாட்டானும் ஈதலின் சிறப்புக்கூறப்பட்டது.

---

* நாலடி. 285.

மணக்:— பகுத்து உண்டலைப் பழகியவனைப் பசியாகிய பொல்லாநோய் தீண்டுதல் இல்லை என்றவாறு.

இஃது ஒருவன் பிறர்க்கீயாதொழுகின்றமை, ஈந்தால் பொருள் குறையும்; அதனாலேபசியுண்டாம் என்றஞ்சியன்றே? அவ்வாறு நினைத்தல் வேண்டா; பகுத்துண்ணப் பசி வராது என்று கூறிற்று.

பரிதி:— எ - து பசித்தவர் உண்டோ என்று பார்த்துக்கூட்டிக் கொண்டுவந்து பசியாற்றுவானை இம்மைமறுமைக்கும் பசிப்பிணிதீண்டாது என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து அங்ஙனம் தான் தனித்துண்ணாது பிறர்க்கும் பகுத்துண்ணும் பகுத்தூணினையே எஞ்ஞான்றும் மருவி வருகின்றவனை மற்றுப் பசி என்று சொல்லப்படும் கொடுந் தீயாகியபிணி எஞ்ஞான்றும் தீண்டுதலரிது என்றவாறு.

228. ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்க ணவர். (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே— தாம் உடைமை வைத்து இழக்கும் வன்கணவர் - தாம் உடையபொருளை ஈயாதுவைத்துப் பின் இழந்துபோம் அருளிலாதார், ஈத்து உவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் - வறியார்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்து அவர் உவத்தலான் அருளுடையர் எய்தும் இன்பத்தினைக் கண்டறியார்கொல்லோ !

உவக்கும் என்பது காரணத்தின்கண் வந்த பெயரெச்சம்; அஃது இன்பம் என்னுங் காரியப்பெயர் கொண்டது. அறிந்தாராயின், தாமும் அவ்வின்பத்தை எய்துவதல்லது வைத்து இழவார் என்பது கருத்து.

மணக்:— கொடுத்த கொடையினால் பெற்றவர்க்கு வரும் முக மலர்ச்சியைக் கண்டறியாரோ? தாம் உடைய பொருளைக்கொடாதே வைத்துப் பின் இழக்கின்ற வன்கண்ணர் என்றவாறு.

இஃது இடார் இழப்பர் என்றது.

பரிதி:— எ - து கொடுத்து அதனால்வரும் இன்பம் அறியார்; அவர் யாரென்னில், உடைமையைத் தேடிவைத்துத் தானும் பொசியாமல் பாழே கெடுப்பவர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து வேண்டுநர் யாவருக்கும் கொடுத்து, அதனால், தனது மனம் மகிழும் இன்பத்தை அறியார் போலும்; யாரோ எனில், உடைமையாகிய பொருளினை வழங்காது ஈட்டிவைத்து இழந்து உயிர் கழியும் தறுகணாளர் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— ஈத்து வினையெச்சத்திரிசொல். தம்முடைமை என நிற்கற்பாலது தாமுடைமை எனவும், முன்னர்க் காமத்துப்பாலில், "தாமுடைய நெஞ்சந்துணையல்வழி" (1299) "தமரல்வழி" (1300) எனவும் "பூங்கணியார்" என்னுங் கோவையாருள் (19) 'பாங்கனையானன்ன பண்பனை' எனவும், 'தெளிநீயனைய பொன்னே பன்னுகோலம் தெளிவுறவே' (122) எனவும், [1] 'வேனில் வெயிற்குலர்ந்த மெய்வறுமை கண்டு இரங்கி, வானின் வளஞ்சுரந்த வண்புயற்குத் - தானுடைய, தாது மேதக்க மதுவும் தடஞ்சினையால், போதுமீ தேந்தும் பொழில்'' என்பதனுள் தானுடைய எனவும், பிற்காலக்கவியிலும் 'தானுடைய மெய்ந்நுடக்கம் தண்மாதவிக்கு அளித்து' எனவும் பெரும்பான்மையும் வரும்.

[2] "தாம் நாம் என்னும் மகர இறுதியும், யாம் என் இறுதியும் அதனோரன்ன" என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெறாது, உருபு புணர்ச்சிக்கும் பொருட்புணர்ச்சிக்கும் மாறுபட்டு வருதலின் இவற்றின்கண் உரையாசிரியர் பரிகரியாமையால், இவ்வுரையாசிரியர் கருத்தும் எம்மனோர்க்கு அறிதல் அரிது என்க.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251)

நச்:— வணிகர் வேளாளர் இருவர்க்கும் ஈதற் சிறப்பு கூறியதற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 75.)

குணசா:— மருட்செந்தொடைக்கு மேற்கோள், (யா. கா. 43.)

---

[1] தண்டி. சூ. 29. மேற்கோள். [2] தொல். எழுத். 188.

யா. வி உரை:— முதற்சீர் கடையொத்து வந்தமையால் கடையியையுக்கு மேற்கோள். (சூ. 39)

அடியார்:— 'இருகரும் புருவமாக ஈக்க': ஈக்க, 'ஈத்துவக்கும்' என்றாற்போல நின்றது. (சிலப். மனையறம். 45.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"ஈவாரைக் கொண்டாடி ஏற்பாரைப் பார்த்துவக்கும்
சேய்மாடக் கூடல்." பரிபா. திரட்டு. 11.

"ஈதல் இன்பம் வெஃகி." —அகம் 69 : 5.

"இல்லது நிரப்பல் ஆற்றா தோரினும்
உள்ளி வருநர் நசை இழப்போரே" —புறம். 203 : 7 - 8.

"செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
துய்ப்பேம் எனினே தப்புந பலவே." —ஷை 139 : 7 - 8

"வருந்திவந்தோர் அரும்பசி களைந்தவர்
திருந்து முகம் காட்டும் என் தெய்வக்கடிஞை."
—மணி. பாத்திரமரபு. 44 - 45

"ஈட்டிய எல்லாம் ஈதற்கே என்பது
காட்டிய கைவண்மை காட்டினார் - வேட்டொறும்
காமருதார்ச் சென்னி கடல்சூழ் புகார்வணிகர்
தாமரையும் சங்கும்போற் றந்து." —பெரும்பொருள் விளக்கம்.

"கருங்குளவி சூரைத்தூற் றீச்சங் கனிபோல்
வருந்தினர்க் கொன்றீயா தான் வாழ்க்கை - அரும்பகலை
இச்சித் திருந்தபொருள் தாயத்தார் கொள்வரே
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று." —தனிக்கவி.

"—கொன்னே
வழங்கான் பொருள்காத்து இருப்பானேல் அஆ
இழந்தான் என்று எண்ணப்படும்." —நாலடி. 9.

"உடாஅதும் உண்ணாதும் தம்முடம்பு செற்றும்
கெடாஅத நல்லறமும் செய்யார் - கொடாஅது
வைத்தீட்டினார் இழப்பர் வான்தோய் மலைநாட
உய்த்தீட்டும் தேனீக் கரி." ஷை 10

229. இரத்தலின் இன்னாது மன்ற நிரப்பிய
தாமே தமியர் உணல். (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— நிரப்பிய தாமே தமியர் உணல் - பொருட்குறை நிரப்ப வேண்டி வறியார்க்கு ஈயாது தாமே தனித்து உண்டல், இரத்தலின் இன்னாதுமன்ற - ஒருவர்க்குப் பிறர்பாற்சென்று இரத்தலினும் இன்னாது ஒருதலையாக.

பொருட்குறை நிரப்பலாவது ஒரோ எண்களைக் குறித்து 'இத்துணையீட்டுதும்' என ஈட்டத்தையே மேற்கொண்டு இவறிக்கூட்டுதல். தனித்தல்-பிறரை ஒழித்தல். இரத்தற்குள்ளது அப்பொழுதை இளிவரவே பின் நல்குரவு இல்லை; தமியருண்டற்கு அவை இரண்டும் உளவாமாகலின், இரத்தலின் இன்னாது என்றார். நிரப்பிய என்பதற்குத் தேடிய உணவுகளை என்று உரைப்பாரும் உளர்.

மணக்:— இரத்தல்போல மெய்யாக இன்னாதாம்; தேடின உணவைத் தாமே தமியராயிருந்து உண்டல் என்றவாறு.

தமியராய் என்றது ஒருவருங் காணாமல் என்றது.

பரிதி:— எ-து தேகி என்பதுபொல்லாது; அதிலும் பொல்லாது தான்பெற்ற செல்வத்தைத் தானே பொசித்தல்; அது எப்படி என்றால் தேகி என்பவன், கொடுப்பார்க்குப் புண்ணியத்தைக் கொடுத்தான்; இவன் தனக்குப் பாவமே தேடினான்; ஆகையால் இவனுக்குச் சரியல்ல என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து யாவரானும் பிறர்மாட்டுச் சென்று இரத்தல் சால இன்னாங்குடைத்து; மற்றதனினும் இன்னாங்குடைத்து ஒன்று உண்டு; மற்றது யாதோ எனில், ஒருவர்க்கு ஈந்தால் அதனாலே, நமக்கு ஊண் குறைவுபடும் என்று, தாம் வயிற்றை நிரப்புதற்காகத் தாமே தமியராயிருந்து உண்டல் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— நிரப்பிய என்பது செய்யிய என்னும் வினையெச்சம். "பெருங்கடல் ஆடிய" என்றார் நாலடியாரில். இச்செய்யுளாசிரியரும் "கோட்டுப்பூச் சூடினும்......காட்டிய சூடினீர் என்று" (1313) "தினிய இருந்தது" (1296) எனக்காமத்துப்பாலுட் கூறினார்.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"என்னை இரவூக்கும் இன்னு இடும்பைசெய்தாள்." —கலி. 141:13.

"இரப்பான்போல் இளிவந்தும் சொல்லும் உலகம்." ஷை 47:1.

"இரவு உள்ள உள்ளம் உருகும்" —குறள். 1069.

"இரவினை உள்ளுங்கால் உள்ளம் உருகுமால்" —நாலடி. 305.

உள்கூர் பசியால் உழைநசைஇச் சென்றார்கட்கு
உள்ளூர் இருந்தும் ஒன்றாற்றாதான்—உள்ளூர்
இருந்துயிர் கொன்னே கழியாது தான்போய்
விருந்தினன் ஆதலே நன்று" ஷை 286.

"தானோர் இன்புறல் தனிமையிற் றுவ்வாது. —முதுமொழி. 40.

230. சாதலின் இன்னாத தில்லை இனிததூஉம்
ஈதல் இயையாக் கடை. (ம)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— சாதலின் இன்னாதது இல்லை - ஒருவற்குச் சாதல் போல இன்னாதது ஒன்று இல்லை; அதூஉம் ஈதல் இயையாக்கடை இனிது - அத்தன்மைத்தாகிய சாதலும் வறியார்க்கு ஒன்று ஈதல் முடியாதவழி இனிது.

பிறர்க்குப் பயன்படாத உடற்பொறை நீங்குதலான், இனிது என்றார். இவை மூன்று பாட்டானும் ஈயாமையின் குற்றம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— சாதலின் மிக்க துன்பம் இல்லை; அதுவும் இனிதாம் இரந்துவந்தார்க்குக் கொடுத்தல் முடியா இடத்து என்றவாறு.

இஃது ஈயாது வாழ்தலில் சாதல் நன்று என்றது.

பரிதி:— எ - து மரணம் என்று சொல்லுகிறது பாரமிகுதி; அதிலும் நன்று கொடாமல் வீணாள் கழித்தல் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இவ்வுலகத்து ஒருவர் இனிது வாழாது இறந்துபடுதல் இன்னாங்குடையது இல்லையன்றே; மற்று அதுவும் இனிது பிறர்க்கு ஒன்று கொடுத்தல் கூடாத இடத்து என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— அது என்னும் முற்றுகரத்தின்மேல் இழிவுசிறப்பு உம்மையின் உயிரேறி, அதும் என நின்று, பின் செய்யுள் இசைநிறைக்க வேண்டிக் குறில் நெடிலாய் அளபெடுத்து அதூஉம் என நின்றது.

மேற்கோள்பகுதி :

மயிலை:— ஏழாம் வேற்றுமையில் கடை என்ற உருபிற்கு மேற்கோள் (நன். 301.)

சங்கர:— கடை என்பது எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் கொண்ட இடப்பெயர்என்றால் என்னை எனின், அதனகத்து இடப்பொருளின்றி ஈதல் இயையாதாயின் என்னும் பொருள் தந்து நிற்றலின் வினையெச்ச விகுதியேயாமென்க. (நன். 343.)

பெருந்தே:— குறள் வெண்பாவிற்கு உதாரணம். (வீர. 114.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"சாதலன்ன பிரிவு", —அகம். 339: 14.

"இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மை யானுறவே" —புறம். 72: 18.

"இரப்போன் இன்மை கண்டும்
கரப்போன் சிறுமை யானுறுகவ்வே" —தகடூர்யாத்திரை.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— வறியார்க்கு, நல்லாறு, இலனென்னும், இன்னாது, ஆற்றுவார், அற்றார், பாத்தூண், ஈத்துவக்கும், இரத்தலின், சாதலின்.

மணக்:— நல்லாறு, வறியார்க்கு, இலனென்னும், இன்னாது, சாதலின், ஈத்துவக்கும், இரத்தலின், பாத்தூண், அற்றார், ஆற்றுவார்.

பரிதி:— வறியார்க்கு, அற்றார், ஆற்றுவார், பாத்தூண், இரத்தலின், ஈத்துவக்கும், சாதலின், இன்னாது, இலனென்னும், நல்லாறு.

காளிங்:— வறியார்க்கு, ஈத்துவக்கும், சாதலின், ஆற்றுவார், இன்னாது, இரத்தலின், பாத்தூண், அற்றார், இலனென்னும், நல்லாறு.

24. புகழ்

பரிமே:— அஃதாவது இல்வாழ்க்கை முதல், ஈகை யீறாகச் சொல்லப்பட்ட இல்லறத்தின் வழுவாதார்க்கு இம்மைப்பயனாகி இவ் வுலகின்கண் நிகழ்ந்து இறவாது நிற்குங் கீர்த்தி. இது, பெரும்பான்மையும் ஈதல்பற்றி வருதலின், அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— புகழாவது புகழ்படவாழ்தல்.

பரிதி:— புகழாவது, பிறந்தால் கீர்த்தியுடனே வாழவேணும் என்றவாறு.

231. ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுஅல்ல-
தூதியம் இல்லை உயிர்க்கு. (க)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— ஈதல் - வறியார்க்கு ஈக; இசைபட வாழ்தல் - அதனால் புகழுண்டாக வாழ்க; அது அல்லது உயிர்க்கு ஊதியம் இல்லை - அப்புகழல்லது மக்களுயிர்க்குப் பயன் பிறிதொன்று இல்லையாகலான்.

இசைபடவாழ்தற்குக் கல்வி ஆண்மை முதலிய பிறகாரணங்களும் உளவேனும்; *உணவின் பிண்டம் உண்டி முதற்று ஆகலின், ஈதல் சிறந்தது என்பதற்கு ஞாபகமாக ஈதல் என்றார். உயிர்க்கு என்பது, பொதுப்படக் கூறினாரேனும் விலங்குயிர்கட்கு ஏலாமையின், மக்கள் உயிர்மேல் நின்றது.

மணக்:— புகழ்படவாழ்தலாவது கொடுத்தல்; அக் கொடையான் அல்லது உயிர்க்கு இலாபம் வேறொன்று இல்லை என்றவாறு.

இது புகழுண்டாமாறு கூறிற்று.

பரிதி:— எ - து ஆத்துமாவுக்குப் பயன் தேகி என்பவர்க்குக் கொடுப்பதும், புகழுடன் வாழ்வதும் அல்லது வேறொன்றும் இல்லை என்றவாறு.

---

*புறம். 18 : 20.

காலிங்:— ஈ-து கீழ்ச்சொன்ன ஈதலின் பின்னரே புகழதிகாரம் என்னை யெனின், அது பயக்கப் பெருகிநிகழ்வது புகழாகலான் இவை இரண்டுமல்லது மற்றிவைபோல்வன லாபம் ஒன்றும் இல்லை உலகத்தில் அறமியற்றும் மக்கட்கு என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— ஈதலால் புகழுண்டாக வாழ்தல் என்றார் "இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈவார்மேல் நிற்கும் புகழ்" (232) என்பதுவும் இக்கருத்து. படுதல் - உண்டாதல். இனி, இவ்வுரையாசிரியர் பரிபாட்டினுள் [1]"இலம்படுபுலவர் ஏற்றகை ஞெமரப், பொலன்சொரி வழுதி" என்பதற்குத் தொல்காப்பியத்துள், [2]"இலமென் கிளவிக்கு" என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் உரைத்தாங்கு உரைத்தார். அத்தன்மை எம்மனோர்க்கு அறிதல் அரிது என்க. நச்சினார்க்கினியர் அதனை வேறுரைத்தார் என்க.[3]

இராமா:— ஈதல் என்பது [4]'சிறிது வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும் எனவும், 'ஈயாச் சிறுவிலைக் காலத்தாயினும்' எனவும் பெரும்பாலும் உண்ணும்பண்டங்கள், உணவுமுதலியவற்றையே குறித்து வழங்கி வருவது காண்க.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"விழுநிதி ஈதலுள்ளமொடு இசை வேட்குவையே."
—மதுரைக். 204 - 205.

"எய்தற் கரியது இயைந்தக்கால் அந்நிலையே
செய்தற் கரிய செயலென்று—வையகத்து
ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அது அல்லது
ஊதிய மில்லை உயிர்க்கு."
—யா. வி. சூ. 60. மேற்.

---

[1]பா. 10, வரி 126 - 127.

[2]தொல். எழுத்து. 316.

[3]"இல்லத்தால் பற்றப்பட்ட புலவர்" என்றார் இளம்பூரணர். "இல்லாமை உண்டாகின்ற புலவர்" என்றார் நச்சினார்க்கினியர். "இன்மையால் பற்றப்பட்ட புலவர்" என்பது பரிபாடல் உரை.

[4]குறள். 412.

232. உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கொன்
றீவார்மேல் நிற்கும் புகழ். (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம் - உலகத்து ஒன்றுரைப்பார் உரைப்பன எல்லாம், இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈவார்மேல் நிற்கும் புகழ் - வறுமையான் இரப்பார்க்கு அவர் வேண்டியது ஒன்றை ஈவார்கண் நிற்கும் புகழாம்.

*புகழ்தான் உரையும் பாட்டும் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் உரைப்பாருரைப்பவை என எல்லார்க்குமுரிய வழக்கினையே எடுத்தாராயினும், இனம்பற்றிப் புலவர்க்கேயுரிய செய்யுளும் கொள்ளப்படும்; படவே, பாடுவார் பாடுவன எல்லாம் புகழாம் என்பதூஉம் பெற்றும். ஈதற்காரணஞ் சிறந்தமை இதனுள்ளுங்காண்க. இதனைப் பிறர்மேலும் நிற்கும் என்பார் எல்லாம் சொல்லுக; புகழ் ஈவார்மேல் நிற்கும் என்று உரைப்பாரும் உளர். அது புகழது சிறப்பு நோக்காமை அறிக.

மணக்:— சொல்லுவார் சொல்லுவன எல்லாம், இரந்து வந்தார்க்கு அவர் வேண்டியது ஒன்றைக் கொடுப்பார்மேல் நில்லாநின்ற புகழாம் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து சொல்லுவார் சொல்லுவதெல்லாம் தேகி என்பார்க்குக் கொடுப்பார்மேலது புகழ் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து உரைப்பார் உரைப்பவையான சுருதியும் மிருதிபுராணமும் கலைகளும் பிறவும் மற்றும் உலகத்தார் நாவில் பிறக்கும் நல்ல சொற்களும் இவை எல்லாம் வறியோர்க்கு ஒன்று ஈவார்மேல் நிற்கும் புகழ் எனச் சொல்லும் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

மயிலை:— நான்காம் வேற்றுமை உருபு கொடைப்பொருளில் வந்ததற்கு மேற்கோள். (நன். 297) உரை என்னும் சொல் தொழிற் பண்பாயினமைக்கு உதாரணம். (நன். 457)

சங்கர:— 'இரப்பார்க்கு ஒன்றீவார்' இது நான்காம் வேற்றுமை கொடைப்பொருளுக்கு மேற்கோள். (நன். 298) உரைப்பார் உரைப்பவை

*"உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே." —புறம். 27 : 5.

எல்லாம் என்பது சொல் என்னும் ஒருகுணந்தழுவிய உரிச்சொல். (நன். 458.)

யா. வி. உரை:— ஏழெழுத்து ஈற்றடி வெண்பாவிற்கு மேற்கோள். (சூ. 95.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"ஈவாரைக் கொண்டாடி ஏற்பாரைப் பார்த்துவக்கும்
சேய்மாடக் கூடல்." —பரிபா. திரட்டு. 11.

"வெய்ய குரற்றோன்றி வெஞ்சினவே றுட்கொளினும்
பெய்யும் மழைமுகிலைப் பேணுவரால் — வையத்து
இருள்பொழியும் குற்றம் பலவெனினும் யார்க்கும்
பொருள்பொழிவார் மேற்றே புகழ்."
—தண்டி. சூ. 47. மேற்கோள்.

"இரப்போர்க் கீதலின் எய்தும் சிறப்பில்லை." —முதுமொழிக். 60.

233. ஒன்றா உலகத் துயர்ந்த புகழல்லால்
பொன்றாது நிற்பதொன் றில். (௩)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— ஒன்றா உயர்ந்த புகழல்லால் - தனக்கு இணையின்றாக ஓங்கிய புகழல்லது; உலகத்துப் பொன்றாது நிற்பது ஒன்று இல் - உலகத்து இறவாது நிற்பது பிறிதொன்று இல்லை.

இணையின்றாக ஓங்குதலாவது கொடுத்தற்கரிய உயிர் உறுப்புப் பொருள்களைக் கொடுத்தமைபற்றிவருதலால் தன்னோடொப்பது இன்றித் தானே உயர்தல். அத்தன்மைத்தாகிய புகழே செய்யப்படுவது என்பதாம். இனி ஒன்றா என்பதற்கு ஒருவார்த்தையாகச் சொல்லின் எனவும், ஒரு தலையாகப் பொன்றாது நிற்பது எனவும் உரைப்பாரும் உளர். இவை மூன்றுபாட்டானும் புகழது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— உயர்ந்தபுகழல்லது இணை யின்றாக உலகத்துக் கெடாது நிற்பது பிறிதில்லை என்றவாறு.

இது புகழ், மற்றுள்ளபொருள்போல் அன்றி அழியாதுநிற்கும் என்றது.

பரிதி:— எ - து ஒன்று உலகத்தில் மிகுத்த புகழல்லாது நிலவாது; ஆதலால் மிகுத்தபுகழைத் தேடுவான் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து நிலையாதாகிய இவ்வுலகத்தின்கண் கெடாது நிலைநிற்பது யாதோ எனின் ஓங்கியபுகழ் ஒன்றுமேயல்லது வேறொன்றும் இல்லை என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி:

அடியார்:— 'இம்மைக்கு இன்பமும் மறுமைக்கு இன்பமும்': இனி ஒருவர்க்கு இம்மை மறுமைகட்கு இன்பத்தைத்தந்து பூமி உள்ளளவும் நிற்பது புகழ் எனலுமாம். 'ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால்....இல்' எனவும் கூறினாராகலின். (சிலப். காடுகாண். 112.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

[1]"நில்லா வுலகத்து நிலைமை தூக்கி." —பொருந. 176.

"தொன்றோங் காளர் துணியப்பட்ட
பொன்றா இயற்கைப் புகழது பெருமையும்" —பெருங். 1:8:9-10.

"வீங்கல் வேண்டுவோன் பல்புகழ் தண்டான்." —முதுமொழி. 92.

234. நிலவரை நீள்புகழ் ஆற்றின் புலவரைப்
போற்றாது புத்தேள் உலகு.[2] (௪)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— நிலவரை நீள் புகழ் ஆற்றின் - ஒருவன் நிலஎல்லைக்கண்ணே பொன்றாது நிற்கும் புகழைச் செய்யுமாயின், புத்தேள் உலகு புலவரைப் போற்றாது - புத்தேளுலகம் அவனையல்லது தன்னை எய்திநின்ற ஞானிகளைப் பேணாது.

---

[1] "நிலைபெறும் தகைமையுடைத்தாதலின் புகழை நிலைமை என்றார்" என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை.

[2] பூமி எல்லையிலே தன்னுடைய கீர்த்தியே அதிகம் என்று சொல்லும் யதியைத் தேவர்கள் துதிக்கமாட்டார்கள்; இகழ்ச்சி பண்ணுவார்கள். தன்னைத்தான் மெச்சுவது கெர்வம்; அந்த யதி நல்ல கதியும் இல்லாது கெடுவான் என்பதாம்.

—கவிராஜபண்டிதர்.

புகழுடம்பான் இவ்வுலகும் புத்தேளுடம்பான் அவ்வுலகும் ஒருங்கே எய்தாமையின், புலவரைப் போற்றாது என்றார். அவன் இரண்டு உலகும் ஒருங்கெய்துதல் *"புலவர்பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின், வலவ னேவா வான வூர்தி, எய்துப என்பதஞ் செய்வினை முடித்து" எனப் பிறராலுஞ் சொல்லப்பட்டது.

மணக்:— ஒருவன் நிலத்தெல்லையின்கண்ணே நெடிய புகழைச் செய்வனாயின், தேவருலகம் புலவரைப் போற்றாது இவனைப்போற்றும் என்றவாறு.

புலவரென்றார் தேவரை; அவர் புலனுடையாராதலான். இது புகழ்செய்தாரைத் தேவருலகம் போற்றும் என்றது.

பரிதி:— எ - து பூமியிலே பிறந்தார் புகழுடனே வாழ்வாராயின், தேவர்களைத் தெய்வலோகத்தார் போற்றார்; பூமியிலுள்ளாரைப் போற்றுவர் என்றவாறு.

காலிங்:— எ - து வையத்து வாழும் இல்வாழ்க்கைப் பண்பினர் யாவரும் கீழ்ச்சொல்லிப் புகழ்ந்த இல்லறத்தினாகிய நெடும்புகழை இடைவிடாது நடத்துவராயின் இவரைப் போற்றுவதல்லது துறவறத்தின்கண் நின்ற புலவராகிய அறிவுடையோரைத் தேவருலகு போற்றாது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— "புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின், வலவனேவா வானவூர்தி, எய்துப என்பதஞ் செய்வினை முடித்து" எனக் காட்டுதலால் புலவர்பாட்டுக்கொள்ளுதல் அறமாம் என்க.

இராமா:— இனிப் புலவரைப் போற்றாது புத்தேளுலகு என்றதற்குத் தேவருலகானது தன்னில் தலைமைபெற்ற கடவுளரைப் போற்றாது என்பதே தெளிவு. என்ன எனில் ஞானிகள் வீட்டுலகத்துக்கு உரியர் ஆதலால் எனக் காண்க.

மேற்கோள்பகுதி :

யா. வி. உரை:— ஆறெழுத்து ஈற்றடி வெண்பாவிற்கு மேற்கோள். (சூ. 95.)

---

*புறம். 27 : 7 - 8.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"தொலையா நல்லிசை உலகமொடு நிற்ப" —மலைபடு. 70.

"செல்லா நல்லிசைப் பெயரொடு நட்ட" —ஷை 338.

"மண்ணின்மேல் வான்புகழ் நட்டானும்" —திரிகடு. 16.

235. நத்தம்போல் கேடும் உளதாகும் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லால் அரிது, (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— நத்தம் (ஆகும்) கேடும் - புகழுடம்பிற்கு ஆக்கமாகும் கேடும், உளது ஆகும் சாக்காடும் - புகழுடம்புளதாகுஞ் சாக்காடும், வித்தகர்க்கு அல்லால் அரிது - சதுரப்பாடு உடையார்க்கல்லது இல்லை.

நந்து என்னுந் தொழிற்பெயர் விகாரத்தால் நத்து என்றாய், பின் அம் என்னும் பகுதிப்பொருள்விகுதிபெற்று, நத்தம் என்றாயிற்று. போல் என்பது ஈண்டு உரையசை. ஆகும் என்பதனை முன்னுங்கூட்டி, அரிது என்பதனைத் தனித்தனி கூட்டியுரைக்க. ஆக்கமாகுங்கேடாவது புகழுடம்பு செல்வமெய்தப் பூதவுடம்பு நல்கூர்தல். உளதாகுஞ்சாக்காடாவது புகழுடம்பு நிற்கப் பூதவுடம்பு இறத்தல். நிலையாதனவற்றான் நிலையின எய்துவார் வித்தகராகலின், வித்தகர்க்கல்லால் அரிது என்றார். இவை இரண்டுபாட்டானும் புகழுடையாரெய்தும் மேன்மை கூறப்பட்டது.

மணக்:— ஆக்கம் போலக் கேடும் உளதானற்போலச் சாதலும் வல்லவற்கல்லது அரிது என்றவாறு.

இது புகழ்படவாழ்தல் மக்களெல்லார்க்கும் அரிது என்றது.

பரிதி:— எ - து சங்கு ஆயிரம் சூழ்ந்த வலம்புரிபோலே, கிளையானது தன்னைச்சூழவாழ்வது, கீர்த்திமானுக்குக் கைவரும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து வலம்புரிச்சங்கானது தன்னிலைகுலைந்து பிறர் கைப்படினும் தன் பெருமை குன்றாதது போல இல்லறமியற்றும் நல்லறிவாளர் தாம்வாழுமிடத்தும் கெடுமிடத்தும் தம்புகழ் விளங்கக் கெடுவதோர் கேடும் அதுவே அன்றி மற்றிறந்துபடினும் விரிபுகழ் விளைக்கும் அல்லது மற்றுளோர்க்கு என்றும் அரிது என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— போல் - ஒப்பில்போலி; "மலைநாட்டுள் மங்கல மென்பதோர் ஊருண்டுபோலும்" என்பதும் அது. ஆகும் என்பதனை முன்னுங் கூட்டி அரிது என்பதனைத் தனித்தனி கூட்டுக. தனித்தனி கூட்டாதொழியின் பன்மையொருமை மயக்கமாதலாம் என்க. "கடுமொழியுங் கையிகந்த தண்டமும்.........தேய்க்குமரம்" (567) "இகலின் மிகலினிது என்பவன்வாழ்க்கை........நணித்து" (856) என்பனவும் இவ்வாறும். நத்தம் போற் கேடு - புகழுடம்பிற்கு ஆக்கமாகுங்கேடு. உளதாகுஞ் சாக்காடு - புகழுடம்பு உளதாகுஞ் சாக்காடு. நந்து என்னும் தொழிற்பெயர் விகாரத்தால் நத்து என்றாயிற்று. அம் பகுதிப்பொருள் விகுதி.

இராமா:— பொருந்தல், திருந்தல் என்னும் தொழிற் பெயர்கள் பொருத்தம், திருத்தம் என நின்றதுபோல நந்தல் என்னும் தொழிற் பெயர் நத்தம் என நின்றது. போல் என்பது இங்கே அசைநிலை இடைச் சொல். ஞானத்தைக் குறித்து வருகின்ற விது என்னும் வடமொழி வித்து, வித்தம், வித்தகம் என விகாரப்பட்டு வருதலால் வித்தகர் அறிஞர்.

மேற்கோள்பகுதி :

சுவாமி:— நத்தம் என்ற பகுபதத்தை நத்து என்னும் பகாப் பதமாகவே பொருள்கொள்வர். இதனைத் தமிழ்நூலார் பகுதிப்பொருள் விகுதி என்று பெயரிட்டு வழங்குவர். (இ. கொ. 117.)

நச்:— சங்கு சுட்டாலும் நிறம் கெடாததுபோலக் கெட்டாலும் தன்தன்மைகெடாத குடியுமாம்; 'நத்தம்போற் கேடும்' என்ப. (சீவக. 547.)

சிவஞான:— நத்தம்போற் கேடும் உளதாகும் என்பது 'நட்பாடல் தேற்றாதவர்' என்புழிப்போல ஈண்டுப் பொருட்கேற்ப 'ஆக்கும்' என்பதனை 'ஆகும்' எனத் தன்வினையாகவே கொள்க. (கம்ப, சங்கோத், பக். 15.)

236. தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று. (சா)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக - மக்களாய்ப் பிறக்கின் புகழுக்கு ஏதுவாகிய குணத்தோடு பிறக்க; அஃது இலார் தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று - அக்குணமில்லாதார் மக்களாய்ப் பிறத்தலின் விலங்காய்ப் பிறத்தல் நன்று.

புகழ் ஈண்டு ஆகுபெயர். அஃதிலார் என்றமையின் மக்களாய் என்பதூஉம், மக்களாய்ப் பிறவாமை என்ற அருத்தாபத்தியான் விலங்காய்ப் பிறத்தல் என்பதூஉம் பெற்றும். இகழ்வார் இன்மையின் நன்று என்றார்.

மணக்:— பிறக்கின் புகழுண்டாகப் பிறக்க; அஃது இலார் பிறக்குமதின் பிறவாமை நன்று என்றவாறு.

இது புகழ்பட வாழவேண்டும் என்றது.

பரிதி:— எ - து பிறந்தால் புகழுடனே வாழவேணும்; அந்த நெறியில்லாதார் பிறப்பதிற் பிறவாமலிருப்பதே நன்று என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவர் தம்புகழ் பரப்புவதாகப் பழியினை நீக்கிப் புகழ் பெறுதலே தோற்றமாவது அஃதிலார் நானிலத்தின்கண் தாம் ஒரு மக்கள் உருவுகொண்டு தோன்றுதலின் இறந்து படுதலே பெரிதும் நன்மையுடைத்து என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்;— அருத்தாபத்தி.

இராமா:— புகழ் காரிய ஆகுபெயர். இனி இந்தஅருத்தாபத்திப் பிரமாணங் கொள்ளாது பிறத்தலின் பிறவாமை நன்று எனச்சொல்லின் முடிவினப்பொருள் முடித்தலே தெளிவு.

மேற்கோள்பகுதி :

சங்கர:— அஃதிலார் என ஆய்த எழுத்து மெய்போல அலகு பெறாததற்கு மேற்கோள். (நன். 60.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"பாடல் பெறானேல் பலர்மெச்ச வாழானேல்
நாடறிய நன்மணங்கள் நாடானேல்—சேடன்
இவன்வாழும் வாழ்க்கை இருங்கடல்சூழ் பாரில்
கவிழ்ந்தென் மலர்ந்தென்னை காண்."

—தனிக்கவி.

"மண்ணுறு முரசுடை மன்னர் மாலையில்
எண்ணுறப் பிறந்திலன் இறத்தல் நன்றென்றாள்."

—கம்ப. மந்தரை. சூழ். 58.

237. புகழ்பட வாழாதார் தந்நோவார் தம்மை
இகழ்வாரை நோவ தெவன். (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— புகழ்பட வாழாதார் - தமக்குப் புகழுண்டாக வாழ மாட்டாதார், தம் நோவார் - அதுபற்றிப் பிறரிகழ்ந்தவழி இவ்விகழ்ச்சி நம்மாட்டாமையான் வந்தது என்று தம்மை நோவாதே, தம்மை இகழ்வாரை நோவது எவன் - தம்மை இகழ்வாரை நோவது என்கருதி.

புகழ்பட வாழலாயிருக்க அதுமாட்டாத குற்றம்பற்றிப் பிறர் இகழ்தல் ஒருதலையாகலின், இகழ்வாரை என்றார்.

மணக்:— புகழ்பட வாழமாட்டாதார் தங்களை நோவாது தம்மை இகழ்வாரை நோகின்றது யாதினுக்கு? என்றவாறு.

இது புகழ்பட வாழமாட்டாதார் இகழப்படுவர் என்றது.

பரிதி:— எ - து புகழ்பெற வாழவேணும் என்று விரதங்களை நோற்காதவர்கள் தம்மை இகழ்வாரை ஏன்தான் வினைப்படுவார்கள் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து மற்று இவ்வுலகத்துத் தம்புகழை நிறுத்தி வாழுகை கல்லாதார் தம்மையே நொந்துகொள்ளுமல்லது மற்றொருவர்க்கு ஈயாத பாவியர் என்று இங்ஙனம் தம்மை இகழ்ந்து உரைப்பாரை நோகின்றது எது கருதியோ என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

நச்:— மக்கட் பாடாண்திணையுள் கொடார்ப்பழித்தல் என்னும் துறைக்கு இக்குறள் மேற்கோள். (தொல். பொருள். 90.)

காரிரத்னா:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251.)

யா. வி. உரை:— எட்டெழுத்து ஈற்றடி வெண்பாவிற்கு மேற்கோள். (சூ. 95.)

238. வசைஎன்ப வையத்தார்க் கெல்லாம் இசைஎன்னும்
எச்சம் பெறாஅ விடின். (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இசை என்னும் எச்சம் பெறாவிடின் - புகழென்னும் எச்சம் பெறலாயிருக்க அது பெறாது ஒழிவாராயின், வையத்தார்க்கு எல்லாம் வசைஎன்ப - வையகத்தோர்க்கெல்லாம் அதுதானே வசை என்று சொல்லுவர் நல்லோர்.

எச்சம் என்றார், செய்தவர் இறந்துபோகத் தான் இறவாது நிற்றலின். இகழப்படுதற்குப் பிறிதொருகுற்றம் வேண்டா என்பதுகருத்து.

மணக்:— உலகத்தார்க்கெல்லாம் புகழாகிய ஒழிபு பெறாவிடின் அப்பெறாமைதானே வசையாம் என்று சொல்லுவர் என்றவாறு.

மேல் புகழில்லாதாரை இகழ்ப என்றார்; அவர்குற்றமில்லாராயின் இகழப்படுவரோ என்றார்க்கு, வேறு குற்றம் வேண்டா; புகழின்மைதானே அமையும் என்றார்.

பரிதி:— எ - து கீர்த்தியுடனே வாழ அறியாதார் பெறுவது எது என்னில், வசை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து வையத்து வாழும்மக்களாயினார்க்கெல்லாம் பெரியவசை என்று சொல்லுப சான்றோர் மற்று யாது பெறாவிடின் எனில் புகழென்று எடுத்தேத்திச் சொல்லப்படுகின்ற பெருஞ்செல்வத்தைப் பெறாதஇடத்து என்றவாறு.

எச்சம் என்பது செல்வம்.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— வேறு உரை: இசை என்னும் எச்சம் பெறாவிடின் - ஒருவன் இல்லறம் என்னும் மனையைத்தழுவிப் புகழ் என்னும் புத்திரனைப் பெறாவிட்டால், வையத்தார்க்கெல்லாம் வசை என்ப - அது எல்லா உலகத்தார்க்கும் சொல்லக்கிடந்த பழி என்று சொல்லுவர் அறிந்தோர் என்றவாறு.

ஒருவன் இயல்பாகிய புத்திரனைப் பெறாவிடின் அவனுக்கு நற்கதி இல்லை என்று இந்த ஒரு உலகத்தார்க்குச் சொல்லக்கிடந்த நிந்தை

என்பதும், மகப்பேறு ஏட்டினுள்ளும் சிறந்தபுகழாகிய புத்திரனைப் பெற்றா ளுயின் இயல்பாகிய புத்திரனைப் பெறுதபழியும் நீங்கி எல்லா உலகத்தாரும் புகழப்படுதலால் இசை என்னும் எச்சம் பெறுவிடின் எல்லா உலகத்தார்க் கும் சொல்லக்கிடந்த நிந்தை என்பதும் நூல்வழக்கு என்று சொல்ல வந்தவர் என்ப என்றார். இசை என்னும் எச்சம் பெறுவிடின் என்றதால் இல்லறமாகிய மனைவியைத் தழுவி என்பதும், இயல்பாகிய புத்திரனைப் பெறுவிடின் என்பதும், வசை என்ப வையத்தார்க்கெல்லாம் என்றதனுல் இந்த ஒரு உலகத்தார்க்குச் சொல்லக்கிடந்த நிந்தை என்பதும் பெற்றாம். இதனுள் சொல்லக் கிடந்த என்பது அவாய்நிலையாய் வந்தது. இசை என்னும் எச்சம் பெற்ற உலகத்தார்க்கெல்லாம் அது விரோதமாதலால் வையத்தார்க்கெல்லாம் வசை என்ற இடத்துக்கு உருபு பகைப்பொருள்பட நின்றதெனக் காண்க. வையத்தாரெல்லாராலும் சொல்லக் கிடந்தநிந்தை எனக்கொண்டு உருபுமயக்கம் எனினும் அமையும். இந்தக் குறளை எச்சம் பெறுவிடின் வசைஎன்ப எனத்தன்மையணிக்கும், இசையென்னும் எச்சம் பெறுவிடின் என உருவக அணிக்கும் பிரித்துக்கூட்டுக. எச்சம் என்பது புதல்வன் புதல்வி என்கின்ற இருபாலுக்கும் ஒத்ததாயினும் வசை என்ப என்னும் குறிப்பினுலே புதல்வன் என்பது பெற்றாம் என்னெனின் புதல்வியைப்பெறினும் வசை என்பது நூல்வழக்கும் உலகவழக்குமாதலால் எனக் காண்க. புகழ்படவாழாதாரை எல்லா உலகத்தாரும் இகழ்வர் என்பது கருத்து.

239. வசைஇலா வண்பயன் குன்றும் இசைஇலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம். (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— இசை இலா யாக்கை பொறுத்த நிலம் - புகழில்லாத உடம்பைச் சுமந்த நிலம், வசை இலா வண்பயன் குன்றும் - பழிப்பில்லாத வளப்பத்தையுடைய விளையுள் குன்றும்.

உயிருண்டாயினும் அதனுல் பயன் கொள்ளாமையின் யாக்கை எனவும், அது நிலத்திற்குப் பொறையாகலின் பொறுத்தல் எனவும் கூறினர். விளையுள் குன்றுதற்கு ஏது பாவயாக்கையைப் பொறுக்கின்ற வெறுப்பு. குன்றும் என இடத்துநிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின் மேல் நின்றது. இவை நான்கு பாட்டானும் புகழில்லாதாரது தாழ்வு கூறப்பட்டது.

மணக்:— புகழில்லாத உடம்பைப் பொறுத்த நிலம் பழியற்ற நல்விளைவு குறையும் என்றவாறு.

இது புகழில்லாதான் இருந்த இடம் விளைவு குன்றும் என்றது.

பரிதி:— எ - து வசையற்ற பயன் குன்றிவிடும்; கீர்த்தியை வேண்டாதான் இருந்த பதி என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து வசையில்லாத வளவிய பயனாகிய வள மெல்லாங் குறைபடும்; யாதோ எனில் புகழியற்றுதல் இல்லாத ஆக்கையை உடைய மூர்க்கனைச் சுமந்தநிலம் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— பிரயோசனம் குறைதலும் அது குறையப்படுதல் பூமியும் ஆதலாலே குன்றும் என்பது செயப்பாட்டுவினை செய்வினையாக நின்றது.

240. வசைஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் இசைஒழிய
வாழ்வாரே வாழா தவர். **(10)**

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் - தம்மாட்டு வசை உண்டாகாமல் வாழ்வாரே உயிர்வாழ்வாராவர்; இசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழாதவர் - புகழுண்டாகாமல் வாழ்வாரே இறந்தாராவர்.

வசை ஒழிதலாவது இசை என்னும் எச்சம் பெறுதல் ஆயினமையின் இசை ஒழிதலாவது வசைபெறுதலாயிற்று. மேல் இசையிலா யாக்கை என்றதனை விளக்கியவாறு. இதனால் இவ்விரண்டும் உடன் கூறப்பட்டன. மறுமைப்பயன் 'வானுறையுந்தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்' என மேலே* கூறப்பட்டது. படவே, இல்லறத்திற்கு இவ்வுலகில் புகழும், தேவருலகில் போகமும் பயன் என்பது பெற்றாம்.

*குறள். 50.

இனி மனு முதலிய அறநூல்களால் பொதுவாகக் கூறப்பட்ட இல்லறங்களெல்லாம் இவர் தொகுத்துக்கூறிய இவற்றுள்ளே அடங்கும். அஃது அறிந்து அடக்கிக்கொள்க; யாம் உரைப்பின் பெருகும்.

மணக்:— வசையொழிய வாழுமவர்களே உயிர்வாழ்வாராவர்; புகழொழிய வாழ்வாரே உயிர்வாழாதார் என்றவாறு.

இது புகழில்லார் பிணத்தோடு ஒப்பர் என்றது.

பரிதி:— எ - து வசை யில்லாமல் வாழ்கின்றது வாழ்வுக்கு லட்சணம்; அதுவன்றியே, வித்தையும், புத்தியுடனும் வாழ்கின்றது, அதிலும் பெரியது என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஏற்பவர்க்கு ஈயாப் பெரும்பாவியர் இவர் என்றுசொல்லும் வழுவுரை தமக்கிலதாக வாழ்வாரே ஈண்டு உயிர்வாழ்வார் என்று யாவராலும் சொல்லப்படுவார்; ஆதலால் யாவர்க்கும் உபகரிக்கும் பெரும்புகழாளர் இவர் என்று யாவரும் சொல்லும் புகழ்ந்துரை தமக்கு இலதாமாறுவாழ்வாரே ஈண்டு உயிர்வாழாத நடைப்பிணம் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

இராமா:— இசை தோன்ற வசைதோன்ற என்று சொல்ல வந்தவர் அருத்தாபத்தியால் வசையொழிய இசைஒழிய என்றாரல்லது, அவை இரண்டும் முன்பு உளவாய்ப் பின்பு நீங்க என்றார் அல்லர். புகழில்லாதார் உற்றறிபுலன் ஒன்றுமில்லாத சடப்பொருளோடு ஒப்பர் என்பதாயிற்று. இதனாலே குணமும் குற்றமும் சொல்லப்பட்டன.

ஒப்புமைப்பகுதி :

“மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாம் மாய்ந்தனரே” —புறம். 165: 1 - 2.

“நில்லா உலகத்து நிலைமை தூக்கி
அந்நிலை அணுகல் வேண்டி” —பெரும்பா : 466-7.

"ஒருவனது இரண்டு யாக்கை ஊன்பயில் நரம்பின் யாத்த
உருவமும் புகழும் என்றாங்கு அவற்றினாழ் காத்துவந்து
மருவிய உருவம் இங்கே மறைந்துபோம் மற்றையாக்கை
திருவமர்ந் துலக மேத்தச் சிறந்துபின் நிற்கும் அன்றே"

—சூளா, சீயவதை. 204.

"மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கள் மாயாது
ஏந்திய கைகொடு இரந்தவர் எந்தாய்
வீந்தவர் என்பவர் வீந்தவ ரேனும்
ஈந்தவர் அல்லது இருந்தவர் யாரே."

—கம்ப. வேள்வி. 30.

இல்லறவியல் முற்றிற்று.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:- ஈதல், உரைப்பார், ஒன்று, நிலவரை, நத்தம், தோன்றின், புகழ்பட, வசைஎன்ப, வசையிலா, வசை ஒழிய.

மணக்:- தோன்றின், ஈதல், உரைப்பார், ஒன்று, நிலவரை, புகழ்பட, வசைஎன்ப, வசைஒழிய, வசையிலா, நத்தம்.

பரிதி:- தோன்றின், ஈதல், ஒன்று, நிலவரை, உரைப்பார், புகழ்பட, வசைஎன்ப, வசையிலா, நத்தம், வசைஒழிய.

காளிங்:- தோன்றின், புகழ்பட, வசைஒழிய, வசையிலா, நிலவரை, ஒன்று, உரைப்பார், வசைஎன்ப, ஈதல், நத்தம்.

துறவறவியல்.

இனி முறையானே துறவறங்கூறிய தொடங்கினர். துறவறமாவது மேற்கூறிய இல்லறத்தின் வழுவாதொழுகி அறிவுடையராய்ப் பிறப்பினை அஞ்சி வீடுபேற்றின்பொருட்டுத் துறந்தார்க்கு உரித்தாய அறம். அதுதான் வினைமாசு தீர்ந்து அந்தக்கரணங்கள் தூயவாதற் பொருட்டு அவரால் காக்கப்படும் விரதங்களும், அவற்றான் அவை தூயவாயவழி உதிப்பதாய ஞானமும் என இருவகைப்படும்.

விரதம்.

அவற்றுள் விரதங்களாவன இன்ன அறஞ்செய்வல் எனவும் இன்னபாவம் ஒழிவல் எனவும் தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்ப வரைந்துகொள்வன. அவைதாம் வரம்பிலவாகலின் பெருகுமென்று அஞ்சி, அவைதம்முள்ளே பலவற்றையும் அகப்படுத்துநிற்குஞ் சிறப்புடையன சிலவற்றை ஈண்டுக் கூறுவான் தொடங்கி, முதற்கண் அருளுடைமை கூறுகின்றார்.

25. அருளுடைமை.

பரிமே:— அஃதாவது தொடர்புபற்றாது இயல்பாக எல்லா உயிர்கள்மேலும் செல்வதாகிய கருணை. இல்லறத்திற்கு அன்புடைமை போல இது துறவறத்திற்குச் சிறந்தமையின் முற்கூறப்பட்டது.

மணக்:— அருளுடைமையாவது யாதானும் ஒருயிர் இடர்ப்படின் அதற்குத் தன்னுயிர்க்கு உற்ற துன்பத்தினால் வருந்துமாறுபோல வருந்தும் ஈரமுடைமை.

பரிதி:— அருளுடைமையாவது வானப்பிரஸ்தம்.

காளிங்:— இனி மற்று இவ் இல்லறத்தின்பின்னரே துறவறம் அறிவிப்பான் எடுத்துக்கொண்டார்; அஃதாவது மேல்வருகின்ற துறவறத்துக்கெல்லாம் முதற்காரணம், ஒருவன் தன்நெஞ்சத்து அருளுடைமையாகலான் அனைத்துயிர்க்கும் ஒப்பநிகழ்வதாகிய அருளில்வழி மற்றவர் செய்யுந் தவம் வஞ்சனையுடைத்தாய் அஞ்சத்தக்கதாகலானும் துறவறம் பூண்பார்க்கு நிறையருள்வேண்டும் என்பதனாலும் அதனை அறிவிக்கின்றது அருளுடைமை என்னும் அதிகாரம்.

241. *அருட்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம் பொருட்செல்வம்*
பூரியார் கண்ணும் உள. (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— *செல்வத்துள் செல்வம் அருட்செல்வம் - செல்வங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஆராய்ந்து எடுக்கப்பட்ட செல்வமாவது அருளான் வரும் செல்வம்; பொருட்செல்வம் பூரியார்கண்ணும் உள - அஃது ஒழிந்த பொருளான் வருஞ் செல்வங்கள் இழிந்தார்கண்ணும் உளவாம் ஆகலான்.*

அருளான்வரும் செல்வமாவது உயிர்களை ஓம்பி அவ்வறத்தான் மேம்படுதல். உயர்ந்தார்கண்ணேயல்லது இல்லாத அருட் செல்வமே சிறப்புடைய செல்வம்; ஏனை நீசர்கண்ணும் உளவாம் பொருட்செல்வங்கள் சிறப்பில என்பதாம்.

மணக்:— *செல்வத்துள் வைத்துச் செல்வமாவது அருளுடைமை யாகிய செல்வமாம்; பொருட்செல்வமானது கீழாயினோர்மாட்டும் உளவாத லால் என்றவாறு.*

இஃது அருள்நிலை கூறிற்று.

பரிதி:— *எ - து செல்வமாவது, மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்க; இதிற் பெரிய செல்வம் அருட்செல்வம் என்க. பொருட்செல்வம் அறிவிலாதவரிடத்தும் உண்டென்று அறிக என்றவாறு.*

காளிங்.— *எ - து பொருளாகிய செல்வம் உலகத்து, குலமக்கட்கும் கீழ்மக்கட்கும் மற்றறிவுடையோர்க்கும் அறிவுகேடர்க்கும் ஒப்பதாக வந்து எய்துமாதலால் மற்றிது சிற்றின்பம் பயக்குமதுவேயாதலால் கற்று உணர்ந்தோர் இதனைச் செல்வம்என்று கருதார்; இனிஅருட்செல்வமானது அளவிறந்த இன்பம்பயப்பதொன்றாதலான் இதனை என்றும் அழியாத செல்வம் என்று கொள்வர் அறிவுடையோர் என்றவாறு.*

மேற்கோள்பகுதி :

இளம்:— *'அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி': அருளுடைமையாவது யாதானும் ஒருயிர் இடற்படுமிடத்துத் தன் உயிர் வருந்தினாற்போல வருந்தும் ஈரம் உடைமை என்பதற்கு மேற்கோள்.* (தொல். பொருள். 75)

பெருந்தே:— *இன்னது அல்லது இதுவென மொழிதலுக்கு மேற்கோள்.* (வீரசோ. 180)

காரிரத்ன:— *பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள்.* (மாற. 251.)

242. நல்லாற்றான் நாடி அருளாள்க பல்லாற்றான்
தேறினும் அஃதே துணை. (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— நல்லாற்றான் நாடி அருள் ஆள்க - அளவைகளானும் பொருந்துமாற்றானும் நன்றான நெறியிலே நின்று நமக்குத் துணையாம் அறம் யாதென்றாராய்ந்து அருளுடையராக; பல்லாற்றான் தேரினும் துணை அஃதே - ஒன்றையொன்று ஒவ்வாத சமயநெறிகள் எல்லாவற்றானும் ஆராய்ந்தாலும் துணையாவது அவ் அருளே, பிறிதில்லை.

அளவைகளாவன பொறிகளால்காணுங் காட்சியும், குறிகளான் உய்த்துணரும் அனுமானமும், கருத்தாமொழியாகிய ஆகமமும் என மூன்று. ஒப்புப்பற்றியுணரும் உவமையும், இங்ஙனமன்றாயின் இது கூடாதென்றுணரும் அருத்தாபத்தியும், உண்மைக்குமாறாய இன்மையும் என இவற்றைக் கூட்டி ஆறு என்பாரும் உளர். இவையும் ஒருவாற்றான் அவற்றுள்ளே அடங்குதலின், மூன்றென்றலே கருத்து. பொருந்துமாறாவது இது கூடும் இது கூடாது எனத் தன்கண்ணே தோன்றுவது: இதனை வடநூலார் யுத்தி என்ப. ஆற்றான் என்பது வேற்றுமைமயக்கம். ஒன்றையொன்று ஒவ்வாமையாவது மதவேறுபாட்டான் அளவைகளும் பொருள்களும் தம்முள் மாறுகோடல்; அன்னவாயினும் அருள்துணை என்றற்கண் ஒக்கும் என்பதாம். உயிரை விட்டு நீங்காது இருமையினும் உதவலின் துணை என்றார். இவை இரண்டுபாட்டானும் அருளினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— நல்லவழியாலே நாடி அருளை உண்டாக்குக; பலவழியினும் ஓடி ஆராயினும், தமக்கு அவ் அருளே துணையாம் என்றவாறு.

நல்லாற்றான் நாடி அருளாள்க என்றது அருளுடைமை யுண்டாகப் பல அறங்களையுஞ் செய்க என்றவாறு. இஃது அருளுடைமை வேண்டும் என்றது.

பரிதி:— எ - து நல்லநெறி எதுவாகும் என்று விசாரிக்கில், எல்லார்க்கும் கிருபை பாலித்தலே பெரியது என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து வீட்டின்பத்திற்கு இதுவே நன்னெறியாவது என்னுமரபினால் குறிக்கொண்டு முன் சொன்ன அருளினையே மருவுக; என்னை எனில் பல வழியாலும் மறை நூல் சொல்லுகின்ற முறைமை வகுத்தாராயினும் மற்றவருள் தானே வீட்டின்பம் சேர்தற்கு மிக்கதுணையாவாய் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— பொறிகளால் காணும் காட்சியும், குறிகளான் உய்த்துணரும் அநுமானமும் கருத்தாமொழியாகிய ஆகமமும் என மூன்று. ஒப்புப்பற்றி உணரும் உவமையும், இங்ஙனமன்றாயின் இது கூடாது என்று உணரும் அருத்தாபத்தியும், உண்மைக்கு மாறாய இன்மையும் என்னும் மூன்றுமாக ஆறு அளவை என்க. இவற்றை வடநூலார் பிரத்யக்ஷம், அநுமானம், சாப்தம், திருஷ்டாந்தம், அருத்தாபத்தி, அநுபலத்தி என்பர். "அறத்தாறிது எனவேண்டா" (37) "அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ்" (71) "உயிருடம்பின் நீக்கியார் என்ப" (330) "பொருளாட்சி போற்றாதார்க்கில்லை" (252) "படைகொண்டார் நெஞ்சம் போல்" (253) "தினற்பொருட்டால் கொல்லாது உலகு எனின்" (256) என்பன முறையே காண்க. ஒழிந்தது வந்தவழிக் காண்க. ஆற்றான் என்பது வேற்றுமைமயக்கம்.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"அறனும் அருளுடையார் கண்ணதே ஆகும்" —சிறுபஞ்ச. 3.

"நெகிழ்ந்த அருளினன் ஆகும் அறம்" —ஷை 35.

243. அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினார்க் கில்லை இருள்சேர்ந்த
இன்னா உலகம் புகல். (ங)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— இருள் சேர்ந்த இன்னா உலகம் புகல் - இருள் செறிந்த துன்ப உலகத்துள் சென்று புகுதல், அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்கு இல்லை - அருள்செறிந்த நெஞ்சினையுடையார்க்கு இல்லை.

இருள்செறிந்த துன்பவுலகம் என்றது திணிந்த இருளையுடைத்தாய்த் தன்கட்புக்கார்க்குத் துன்பஞ்செய்வதோர் நரகத்தை; அது கீழ் உலகத்துள் ஓரிடமாகலின் உலகம் எனப்பட்டது.

மணக்:— அருளைப் பொருந்தின நெஞ்சினை உடையவர்க்கு இருளைப் பொருந்தின நரகலோகம் புகுதல் இல்லை என்றவாறு.

இது நரகம் புகார் என்றது.

பரிதி:— எ - து சர்வரிடத்திலும் கிருபை ஆள்பவர்க்கு நரக லோகம் இல்லை; தெய்வலோகம் சித்திக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து அனைத்துயிர்மாட்டும் ஒத்த அருளானது பொருந்திய நெஞ்சினையுடையார்க்கு எஞ்ஞான்றும் இல்லை; யாதோ எனில் உண்மை உணராமை காரணமாக வந்துசேர்ந்த இன்னாங்குடைய உலகங்களைச் சென்றடைதல் என்றவாறு.

244. மன்னுயிர் ஓம்பி அருளாள்வாற் கில்என்ப
தன்னுயிர் அஞ்சும் வினை. (௪)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— மன்னுயிர் ஓம்பி அருள் ஆள்வாற்கு - நிலைபேறுடைய உயிர்களைப் பேணி அவற்றின்கண் அருளுடையன் ஆவானுக்கு, தன்உயிர் அஞ்சும் வினை இல் என்ப - தன்னுயிர் அஞ்சுதற்கு ஏதுவாகிய தீவினைகள் உளவாகா என்று சொல்லுவர் அறிந்தோர்.

உயிர்களெல்லாம் நித்தமாகலின், மன்னுயிர் என்றார். அஞ்சுதல் துன்பநோக்கி அஞ்சுதல். அன்ன அறத்தினோன் கொலைமுதலிய பாவங்கள் செய்யான்எனவே மறுமைக்கண் நரகம் புகாமைக்கு ஏதுகூறியவாறாயிற்று.

மணக்:— நிலைபெற்ற உயிரை ஓம்பி அருளை ஆள்வானுக்குத் தன்னுயிரஞ்ச வரும் வினை வருவதில்லை என்று சொல்லுவார் என்றவாறு.

இது தீமை வராது என்றது.

பரிதி:— எ - து தன்னுயிர்போலே எல்லாரையும் பரிந்து பார்த்து நடப்பார்க்கு, எந்தக்காலத்திலும் வினையில்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இவ்வுலகத்து மன்னப்பட்ட உயிர்களனைத்தையும் பாதுகாத்தியல்வதோர் அருளினையுடையார்க்கு என்றும் இல்லை என்று சொல்லுவர் சான்றோர்; யாதோ எனின் தனது உயிர், வீட்டின்பத்தின்கண் செல்லுமிடத்துத் தான் அஞ்சுவதோர் காரியம் என்றவாறு.

மன்ன என்றது நிலைபெறுதலை.

ஒப்புமைப்பகுதி :

“வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய ஒழுக்கத்தான்
நல்லாற்றின் உயிர்காத்து நடுக்கறத் தான்செய்த
தொல்வினைப் பயன்துய்ப்பத் துறக்கம்வேட் டெழுந்தாற்போல்.”
—கலி. 118: 1-3.

245. அல்லல் அருளாள்வார்க் கில்லை வளிவழங்கும்
மல்லன்மா ஞாலம் கரி. (௫)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அருள் ஆள்வார்க்கு அல்லல் இல்லை - அருளுடையார்க்கு இம்மையினும் ஒருதுன்பம் உண்டாகாது; வளி வழங்கும் மல்லல் மா ஞாலம் கரி - அதற்குக் காற்று இயங்குகின்ற வளப்பத்தையுடைய பெரிய ஞாலத்து வாழ்வார் சான்று.

சான்றுவார் - தாம் கண்டு தேறிய பொருளைக் காணாதார்க்குத் தேற்றுதற்கு உரியவர். அருளாள்வார்க்கு அல்லலுண்டாக ஒருகாலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருவரும் கண்டறிவார் இன்மையின், இன்மைமுகத்தான் ஞாலத்தார் யாவருஞ் சான்று என்பார், வளி வழங்கு மல்லன் மா ஞாலங்கரி என்றார். எனவே, இம்மைக்கண் என்பது பெற்றாம். ஞாலம் ஆகுபெயர். இவை மூன்றுபாட்டானும் அத்துணையுடையார்க்கு இருமையினும் துன்பம் இல்லாமை கூறப்பட்டது.

மணக்:— அருளுடையார்க்கு அல்லலில்லை; அதற்குச் சான்று காற்று இயங்குகின்ற வளப்பத்தினையுடைய பெரிய உலகம் என்றவாறு.

இஃது அருளுடையார்க்கு அல்லலின்மை உலகத்தார்மாட்டே காணப்படும் என்றது.

பரிதி:— எ - து கிலேசம், அருளை விரும்பினரிடத்து வாராது; அதற்கு வாயு இயங்கும் பூமி சாட்சி என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இல்லற முதலாகிய நல்வினை செய்வார்க்கும் அதனின்நீங்கிய தீவினை செய்வார்க்கும்உயர்ந்தும் இழிந்தும் பிறந்திறந்துழலும் பெருந்துயர் உறவேண்டுதலான். மற்றிவ்வல்லலானது, அனைத்துயிர் மாட்டும் அவற்றிற்குத் துயர்செய்யாத அருளுடைமையை எஞ்ஞான்றும் இடைவிடாது ஆளும் அமைவுடையோர்க்குஇல்லை; மற்று இதற்குக் காற்று வழங்கும் கடல்சூழ் உலகமே சான்று என்றவாறு.

246. பொருள்நீங்கிப் பொச்சாந்தார்* என்பர் அருள்நீங்கி
அல்லவை செய்தொழுகு வார். (சு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அருள் நீங்கி அல்லவை செய்து ஒழுகுவார் - உயிர்கண் மாட்டுச் செய்யப்படும் அருளைத் தவிர்ந்து தவிரப்படுங் கொடுமைகளைச் செய்தொழுகுவாரை, பொருள் நீங்கிப் பொச்சாந்தார் என்பர் - முன்னும் உறுதிப்பொருளைச் செய்யாது தாம் துன்புறுகின்றமையை மறந்தவர் என்று சொல்லுவர் நல்லோர்.

உறுதிப்பொருள் அறம். துன்புறுதல் பிறவித்துன்பம் மூன்றனையும்§ அனுபவித்தல். மறந்திலராயின், அவ்வாறு ஒழுகார் என்பது கருத்து.

‡மணக்:— முற்பிறப்பின்கண் அருளினின்று நீங்கி அல்லாதவற்றைச் செய்தொழுகினவர், இப்பிறப்பின்கண் பொருளினின்று நீங்கி மறவியும் உடையவர் என்று சொல்லுவர் என்றவாறு.

இது பொருளில்லையாம் என்றது.

பரிதி:— எ - து சத்தியத்தைச் சேராமல், பொய்ந்நெறி ஒழுகுவார் அருளை நீங்கிக் கொடுமைத்தொழில் செய்வார் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து மெய்ப்பொருளாகிய இதனை நீங்கி மற்றிதனை இகழ்ந்துவிடுவார் என்று சொல்லுவர் சான்றோர்; யாரை எனின், அருள் நீங்கி அஃதல்லனவற்றையே செய்து பின்னும் மீட்சி விகாரமின்றியே மறித்து அதன்கண்ணே ஒழுகுகின்ற அறிவில்லாதாரை என்றவாறு.

பொய்ச்சாப்பு என்பது இகழ்ச்சி.

---

* 'பொய்ச்சாந்தார்' எனவும் பாடம்.

§ 4-ம் குறள் உரையில் காண்க.

‡ அருளிலிருந்து நீங்கிக் கொடுமைகளைச் செய்து ஒழுகுபவர்கள் (வரும் பிறவியில்) உறுதிப்பொருளிலிருந்தும் நீங்கி மறதியையும் உடையவராவர். துணிவு பற்றி 'நீங்கிப் பொச்சாந்தார்' என இறந்தகாலத்தாற் கூறினர். முற்பிறவியில் அருளை விட்டு அல்லவை செய்தாரே வறுமையும் மறதியும் உடையவராவர் என்று உரைப்பின் துறவிக்கு வறுமையும், புறச்சூழலில் மறதியும் வரவேற்கத்தக்கன ஆதலின் அப்பொருள் துறவறஇயலுக்குப் பொருந்தாமை அறிக. —தொகுப்பாசிரியர்.

247\. அருளில்லார்க் கவ்வுலகம் இல்லை பொருளில்லார்க்
இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு. (எ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— அருள் இல்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை - உயிர்கள் மேல் அருளில்லாதார்க்கு வீட்டுலகத்தின்பம் இல்லை, பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லாகி ஆங்கு - பொருளில்லாதார்க்கு இவ்வுலகத்தின்பம் இல்லையாயினாற்போல.

அவ்வுலகம் இவ்வுலகம் என்பன ஆகுபெயர். இவ்வுலகத்து இன்பங்கட்குப் பொருள் காரணமானாற்போல, அவ்வுலகத்து இன்பங்கட்கு அருள்காரணம் என்பதாயிற்று.

மணக்:— அருள் இல்லாதார்க்கு மேலுலகம் உறுங் காட்சி இல்லை; பொருள் இல்லாதார்க்கு இவ்வுலகின்கண் இன்பம் உறுங்காட்சி இல்லையானாற்போல என்றவாறு.

இஃது அருளில்லாதார் சுவர்க்கம் புகார் என்றது.

பரிதி:— எ - து அருளில்லாதார்க்குத் தெய்வலோகம் இல்லை; அதுபோலப் பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இவ்வுலகத்தொருவர் துறவின்கண் இயலு மிடத்து அருள் என்னும் பெருந்துணை இலராயின், இப்பிறவித்துயர் நீங்கத் தாம் வீட்டின்பம் பெறுவதொன்றில்லை; எஃபோல எனில் பொருளீட்டம் இல்லாதார்க்குப் பிறவிக்கண் பெறுவதாகிய இவ்வுலகம் இல்லாதிருக்கின்றது யாதொருபடி மற்று அப்படியே என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

மயிலை:— உடம்போடு கூடிய உயிர்க்குணம் 'அருள்' என்பதற்கு மேற்கோள். (நன். 451.)

பெருந்:— தர்க்கத்தில் எடுத்துக்காட்டுப் போலி. (வீரசோ. 180.)

சுவாமி:— இல்லாகி யாங்கு என்பதற்கு இல்லையானாற் போல என்று 'ஆனால்' என்பதை விரித்துப் பொருளெழுதி வாளாபோயினர் என மறுப்பர். (இ. கொ. 86.)

அடியார்:— 'பிணிப்பறுத்தோர்' பிணிப்பு - பற்று; ஆவது அன்பாகிய ஒரு தளை. அதனை அறுத்தோர் அருளுடையோர்; அவர் பெற்றியாவது சுவர்க்கம் எனக்கொள்க. 'அருளிலார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை........ ஆங்கு' என்றாராகலின். (சிலப். அடைக்கலக். 100.)

248. பொருளற்றார் பூப்பர் ஒருகால் அருளற்றார்
அற்றார்மற் றாதல் அரிது. (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பொருள் அற்றார் ஒருகால் பூப்பர் - ஊழான் வறியராயினர் அது நீங்கிப் பின் ஒருகாலத்துச் செல்வத்தால் பொலிவர், அருள் அற்றார் அற்றார் மற்று ஆதல் அரிது - அவ்வாறன்றி அருளிலாதார் பாவம் அறாமையின் அழிந்தாரே; பின் ஒருகாலத்தும் ஆதலில்லை.

மற்று வினைமாற்றின்கண் வந்தது. மேல் பொருளின்மையோடு ஒருவாற்றான் ஒப்புமை கூறினாராகலின், அது மறுத்து, பிறவாற்றான் அதனினும் கொடிது என்பது கூறியவாறு.

மணக்:— பொருளில்லாதார் ஒருகாலத்தே பொருளுடையார் ஆதலும் கூடும்; அருளில்லாதார் கெட்டார், பின்பு ஆக்கமுண்டாகாது என்றவாறு.

இது பொருளின்மையேயன்றி எல்லாக் கேடும் உண்டாம் என்றது.

பரிதி:— எ - து பொருளற்றார் ஒருகாலத்திலே செல்வராவர்; அருளற்றார் நரகாத்துமாக்கள் ஆவர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து முன் தமக்குள்ள பொருட்செல்வத்தார் பின்னும் ஒருகாலம் பொருட்பொலிவுடையார் ஆகவும் கூடும்; இனி அவ்வாறன்றி வீட்டின்பக்காரணமாகிய மெய்யருளற்றார் மறித்து ஆக்கமுடையார் ஆதல் அரிது என்றவாறு.

பூப்பர் என்பது பொலிவுடையர் என்றது.

249. தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால் தேரின்
அருளாதான் செய்யும் அறம். (௯)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அருளாதான் செய்யும் அறம் தேரின் - உயிர்கண் மாட்டு அருள்செய்யாதவன் செய்யும் அறத்தை ஆராயின், தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டு அற்று - ஞானம் இல்லாதவன் ஒருகால் மெய்ப் பொருளை உணர்ந்தாற்போலும்.

மெய்ப்பொருள் - மெய்ந்நூலில் சொல்லும்பொருள். நிலைபெற்ற ஞானமில்லாதவன் இடையே மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தால் அதனைத் தன் ஞானமின்மையால் தானே அழித்துவிடும்; அதுபோல அருளாதான் இடையே அறஞ்செய்தால் அதனைத் தன்னருளாமையால் தானேயழித்து விடும் என்பதாயிற்று; ஆகவே, பிற அறங்கட்கெல்லாம் அருளுடைமை மூலம் என்பது பெற்றாம். இவை நான்குபாட்டானும் அத்துணை இல்லாதார்க்கு வரும் குற்றம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— தெளிவில்லாதான் மெய்ப்பொருளைத் தெளிந்தாற் போலும்; ஆராயின், அருளில்லாதான் செய்யும் அறமும் என்றவாறு.

இஃது அறஞ்செய்யவும் மாட்டார் என்றது.

பரிதி:— எ - து குழந்தைகையில் மாணிக்கம் என்று அறிக அறிவில்லாதான் செய்யும் தன்மம் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இவ்வுலகத்து மெய்ஞ்ஞானமென்னும் அறிவில் லாதான் வீட்டின்பமென்னும் மெய்ப்பொருளினை விடக்கண்ட அத்தன்மை யுடைத்து; நான்முறைவழி நுண்ணிதாக ஆராய்ந்து தன் நெஞ்சத்து அனைத்துயிர்க்கும் ஒப்ப நிகழ்வதோர் அருளிலாதான் செய்யக் கருதும் துறவறமானது என்றவாறு.

தெருளாதான் என்பது அறிவில்லாதான். தேரின் என்பது ஆராயின்.

ஒப்புமைப்பகுதி:

"மட்டார்பூம் பிண்டி வளங்கெழு முக்குடைக்கீழ் மாலேகண்டீர்
முட்டாத இன்பப் புதாத்திறக்குந் தாளுடைய மூர்த்திபாதம்
எட்டானும் பத்தானும் இல்லாதார்க்கு இவ்வுலகில் இன்பமேபோல்
ஒட்டாவே கண்டீர் வினையவனைத் தேறுதார்க்கு உணர்ந்தீர் அன்றே!
—சீவக. 1549.

"பத்தெட்டு உடைமை பலருள்ளும் பாடெய்தும்" —நாலடி. 281.

250. வலியார்முன் தன்னை நினைக்கதான் தன்னின்
மெலியார்மேல் செல்லும் இடத்து. (ம)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— வலியார்முன் தன்னை நினைக்க - தன்னின் வலியார் தன்னை நலியவரும் பொழுது அவர்முன் தான் அஞ்சிநிற்கும் நிலையினை நினைக்க, தான் தன்னின் மெலியார் மேல் செல்லுமிடத்து - அருளில்லாதவன் தன்னின் எளியார்மேல் தான் நலியச்செல்லும் பொழுது.

மெலியார் எனச் சிறப்புடைய உயர்திணைமேல் கூறினாராயினும், ஏனை அஃறிணையுங் கொள்ளப்படும். அதனை நினைக்கவே இவ்வுயிர்க்கு அவ்வாறே அச்சமாம் என்றறிந்து அதன்மேல் அருளுடையனும் என்பது கருத்து. இதனல் அருள் பிறத்தற்கு உபாயம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— தாம் தம்மின் மெலியார்மேல் வெகுண்டெழுமிடத்து, தம்மின் வலியார்முன் தாம் நிற்குநிலையை நினைக்க என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து தான் தனக்கு எளியார் மேல் கோபிக்குங் கோபத்தைத் தனக்குவலியாரிடத்திலே சென்று அறிக என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தான் தன்னின் வலியார்முன் சென்றால் அவரால் உறும் துயர், இழிவு, எளிமை இவையிற்றை நினைத்துக் கொள்க. அது எவ்விடத்து என்னின் தான் தன்னின் மெலியாரை அடர்க்கச் செல்லுமிடத்து என்றவாறு.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— அருட்செல்வம், நல்லாற்றான், அருள்சேர்ந்த, மன்னுயிர், அல்லல், பொருணீங்கி, அருளிலார்க்கு, பொருளற்றார், தெருளாதான், வலியார்முன்.

மணக்:— நல்லாற்றான், அருட்செல்வம், அருள்சேர்ந்த, மன்னுயிர், அல்லல், அருளிலார்க்கு, தெருளாதான், பொருணீங்கி, பொருளற்றார், வலியார்முன்.

பரிதி:— அருள்சேர்ந்த, மன்னுயிர், நல்லாற்றான், அல்லல், பொருணீங்கி, பொருளற்றார், அருட்செல்வம், வலியார்முன், தெருளாதான், அருளிலார்க்கு.

காளிங்:— அல்லல், அருளிலார்க்கு, வலியார்முன், தெருளாதான், மன்னுயிர், அருள்சேர்ந்த, நல்லாற்றான், பொருணீங்கி, அருட்செல்வம், பொருளற்றார்.

26. புலான்மறுத்தல்

பரிமே:— அஃதாவது ஊனுண்டலை ஒழிதல். கொலைப் பாவத்தைப் பின்னும் உளதாக்கலின் அதற்குக் காரணமாதலையும் முன்னும் அதனான் வருதலின் அதன்காரியமாதலையும் ஒருங்குடைத்தாய ஊனுண்டல் அருளுடையார்க்கு இயைவதன்று ஆகலின் அதனை விலக்குதற்கு, இஃது அருளுடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— புலான்மறுத்தலாவது புலால் தின்றால் அருளில்லையாம் என்பதனால் புலாலை விடுக.

பரிதி:— புலால் மறுத்தலாவது சர்வாத்மாக்களிடத்திலும் அருளுண்டாகில் புலால்மறுக்கவேணும் என்றவாறு.

251. தன்ஊன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூன்உண்பான்
எங்ஙனம் *ஆளும் அருள். (க)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— தன் ஊன் பெருக்கற்குத் தான் பிறிது ஊன் உண்பான் - தன்னுடம்பை வீக்குதற்பொருட்டுத் தான் பிறிதோருயிரின் உடம்பைத் தின்பவன், எங்ஙனம் ஆளும் அருள் - எவ்வகையான் நடத்தும் அருளினை.

பயனிலாத ஊன் பெருக்கலைப் பயனெனக்கருதி இக்கொடுமை செய்வானே அறிவிலாத கொடியோன் என்றவாறாயிற்று. எங்ஙனம் ஆளும் அருள் என்பது ஆளான்என்பதுபயப்பநின்ற இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

மணக்:— தன்னுடம்பை வளர்த்தற்குத் தான் பிறிதொன்றினது உடம்பை உண்ணுமவன், அருளுடையவனாவது மற்றியாதானோ? என்றவாறு.

'ஊனுண்ண அருள்கெடுமோ?' என்றார்க்கு, இது கூறப்பட்டது.

பரிதி:— எ - து தன்னுடம்பு பெருக்குதற்குத் தான் பிறிதொன்றின் உடலைத்தின்பார்க்கு எப்படி அருள் உண்டாம் என்றவாறு.

---

*"ஆகும் அருள்" எனவும் பாடம்.

காளிங்:— எ - து தன் ஊனினைப் பெருக்கி வளர்ப்பதோர் காரணமாக, தான் பிறிதொன்றினது ஊனை உண்கின்ற பாவியானவன் மற்ற அனைத்துயிர்மாட்டும் அருளினை எவ்வாற்றால் மருவிப்போதுமோ என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

நீலகேசி உரை:— அன்பு செய்யப்பட்டார் துன்புகண்டன்றே அன்புடையார் இரங்குவது; அதுபோல அருள் செய்யப்பட்ட பிராணிகளின் சரீரங்கள் சோர்ந்துகிடப்பக் கண்டால் அருளுடையார் அருள் செய்ப அன்றே; இவன் அருளில்லாமையினன்றே பிணம் தின்கின்றது என்ப ஆதலின் அருளிலன். 'தன்னூன்... அருள்' என்பதும் கொள்க. (190.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

" ஊனைத்தின்று ஊனைப் பெருக்காமை முன்னினிதே." —இனியவை.5.

" ஊனைத்தின்று ஊனைப்பெருக்கல் முன் இன்னா." —இன்னா.

252. பொருளாட்சி போற்றாதார்க் கில்லை அருளாட்சி
ஆங்கில்லை ஊன்தின் பவர்க்கு. (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பொருளாட்சி போற்றாதார்க்கு இல்லை - பொருளால் பயன்கோடல் அதனைப் பாதுகாவாதார்க்கு இல்லை; ஆங்கு அருளாட்சி ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லை - அதுபோல அருளால் பயன்கோடல் ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லை.

பொருட்பயன் இழத்தற்குக் காரணம் காவாமைபோல, அருட்பயன் இழத்தற்கு ஊன்தினல் காரணம் என்பதாயிற்று. ஊன்தின்றாராயினும் உயிர்கட்கு ஒரு தீங்கும் நினையாதார்க்கு அருளாடற்கு இழுக்கில்லை என்பாரை மறுத்து, அஃது உண்டென்பது இவை இரண்டுபாட்டானும் கூறப்பட்டது.

மணக்:— பொருளினை யாளுதல் அதனைக் காக்கமாட்டாதார்க்கு இல்லை; அதுபோல், அருளினை யாளுதல் ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லை என்றவாறு.

இஃது ஊனுண்ண அருட்கேடு வரும் என்றது.

பரிதி:— எ - து பொருளாட்சி செலவழிப்பார்க்கு இல்லை; அது போல அருளாட்சி புலால் உண்பார்க்கு இல்லை என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தம்பொருளினைக் கெடாமல் பேணிவாழும் ஆட்சியினைக் குறிக்கொண்டு பாதுகாவாதார்க்கு இல்லை; மற்றதுபோல அருந்தவமுயல்வார்க்கு ஓர் பெருந்துணையாக முன் சொன்ன அருளினைக் கெடாமல் ஆண்டு பெறுவதோர் ஆட்சிப்பாடு இல்லை பிறிதொன்றின் நோவு அறியாது தின்பவனுக்கு என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

நீலகேசி உரை:— அருளுடையோம் என்று சொல்லுப, ஊன் தின்ப; 'அருளாட்சி ஆங்கில்லை ஊன் தின்பவர்க்கு' என்றலின். (251.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"உரைப்ப பேரருள் உண்பன மீனொடு ஊன்." —நீலகேசி. 251.

253. படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல் நன்றூக்கா தொன்றன்
உடல்சுவை உண்டார் மனம். (௩)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— படை கொண்டார் நெஞ்சம்போல் - கொலைக் கருவியைத் தம்கையிற்கொண்டவர் மனம் அதனால் செய்யும் கொலையையே நோக்குவதல்லது அருளை நோக்காதவாறுபோல, ஒன்றன் உடல் சுவை உண்டார் மனம் நன்று ஊக்காது - பிறிதோருயிரின் உடலைச் சுவைபட உண்டவர் மனம் அவ் ஊனையே நோக்குவதல்லது அருளை நோக்காது.

சுவைபடவுண்டல் - காயங்களான் இனிய சுவைத்தாக்கி உண்டல். இதனால் ஊன் தின்றார் மனம் தீங்குநினைத்தல் உவம அளவையால் சாதித்து, மேலது வலியுறுத்தப்பட்டது.

மணக்:— ஆயுதம் கையிற்கொண்டவர் நெஞ்சுபோல், நன்மையை நினையாது; ஒன்றினுடலைச் சுவைபட உண்டார் மனம், என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து அரிவாளும் கையும் பிடித்தவர்மனம் கொலை மேலே நினைப்பது போலப் புலாலுண்டார் மனமும் கொலையை நினைக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து அந்தணராயினும் ஆயுதத்தைக் கைப்பற்றி ஞல் அதனைச் சுற்றுதல், எறிதல், நீட்டுதல், நிமிர்த்தல், வெட்டுதல் செய்வர்; மற்றதுபோல நன்றிக்கண் செல்லாது யாது எனில், ஓர் உயிர்வாழ் சாதி யின் ஊனின் சுவை கருதி உண்டாரது நெஞ்சம் என்றவாறு.

254. அருளல்ல தியாதெனின் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்ல தவ்வூன் தினல். (சு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அருள் யாதெனின் கொல்லாமை - அருள் யாதெனின் கொல்லாமை; அல்லது (யாதெனின்) கோறல் - அருளல்லது யாதெனின் கோறல்; அவ் ஊன் தினல் பொருளல்லது - ஆகலான், அக்கோறலான் வந்த ஊனைத் தின்கை பாவம்.

உபசாரவழக்கால் கொல்லாமை கோறலாகிய காரியங்களை அருள் அல்லது எனக் காரணங்களாக்கியும், ஊன்தின்கையாகிய காரணத்தைப் பாவம் எனக் காரியமாக்கியும் கூறினர். அருளல்லது - கொடுமை. சிறப்புப் பற்றி அறமும் பொருளெனப்படுதலின், பாவம் பொருளல்லது எனப் பட்டது. கோறல் என முன்னின்றமையின், அவ்வூன் என்றார். இனி இதனை இவ்வாறன்றி அருளல்லது என்பதனை ஒன்றாக்கி, கொல்லாமை கோறல் என்பதற்குக் கொல்லாமை என்னும் விரதத்தை அழித்தல் என்று உரைப்பாரும் உளர்.

மணக்:— அருளல்லது யாதெனின், கொல்லாமையைச் சிதைத்தல்; பொருளல்லது யாதெனின் அவ் ஊனைத் தின்றல் என்றவாறு.

இஃது அதனை உண்டதனுல் அருள் கெடுதலேயன்றி, பெறுவ தொரு பயனும் இல்லை என்றது.

பரிதி:— எ - து அருளாவதும், அருளல்லாமையும் யாவை எனில், கொல்லாமையே அருள்; அருள் அல்லாமையே கொலை. உபதேசமும், உபதேசம் இல்லாமையும் யாவை என்னில், உபதேச நெறியே புலால் மறுத்தல்; உபதேச நெறியல்லாமை புலாலுண்டல் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து உலகத்து அருளும் அல்லதும் யாவை எனின் ஒன்றினை ஊன் சுவை கருதிக் கொல்லாமையும் அதனைக் கோறலும்

அன்றே; மற்றது போல ஒருவன் தவப்பெருநெறியல்லது உங்குயாது எனில் மற்ற ஊனைத்தின்றல் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— கோறல் என முன்னின்றமையின் 'அவ்வூன்' எனச் சுட்டிக் காட்டினார்; அல்லாக்கால், செய்யுளாதலின் சுட்டு முற்கூறினர் என்பது. அஃது "ஆக்கமுங் கேடும் அதனால் வருதலால் காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு" (642) என்பதனுட் காண்க. யாதெனின் என்பதனை முன்னுங் கூட்டுக.

மேற்கோள்பகுதி :

பேராசிரியர்:— இயலசை சார்ந்து ஒற்றியற்றாகி குற்றிகரம் வந்ததற்கு மேற்கோள். (தொல். பொருள். 320.)

குணசா:— குற்றியலிகரம் ஒற்றியல்பினவாய் நின்று அலகு பெறுமைக்கு மேற்கோள். (யா. கா. 38)

'பொருள்கோள்' என்பது உம்மைத்தொகை. பொருளும் பொருள் கோளும் என; என்னை? 'அருளல்லது' என்பதில் அருளும் அருளல்லதும் என உம்மை தொக்காற்போல. (யா. கா. 45.)

யா. வி. உரை:— குற்றியலிகரம் அலகு பெறாமல் வந்ததற்கு மேற்கோள். (சூ. 4.)

நச்சர்:— ௸ (தொல். செய்யுள். 8.)

255. உண்ணாமை உள்ள துயிர்நிலை ஊன்உண்ண
அண்ணாத்தல் செய்யா தளறு. (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— உயிர்நிலை ஊன் உண்ணாமை உள்ளது - ஒருசார்உயிர் உடம்பின்கண்ணே நிற்றல் ஊனுண்ணாமை என்கின்ற அறத்தின் கண்ணது; உண்ண அளறு அண்ணாத்தல் செய்யாது - ஆகலான், அந்நிலை குலைய ஒருவன் அதனை உண்ணுமாயின் அவனை விழுங்கிய நிரயம் பின் உமிழ்தற்கு அங்காவாது.

உண்ணப்படும் விலங்குகள் அதனால்தேய்ந்து சிலவாக, ஏனைய பலவாய் வருதலின், உண்ணாமையுள்ளது உயிர்நிலை என்றார். உண்ணின் என்பது உண்ண எனத் திரிந்து நின்றது. ஊனுண்டவன் அப்பாவத் தான் நெடுங்காலம் நிரயத்துள் அழுந்தும் என்பதாம். கொலைப்பாவம் கொன்றார்மேல் நிற்றலின் பின் ஊனுண்பார்க்குப் பாவமில்லை என்பாரை மறுத்து, அஃது உண்டு என்பது இவ்இரண்டுபாட்டானும் கூறப்பட்டது.

மணக்:— உயிர்நிலையைப் பெறுதல் ஊனை உண்ணாமையினால் உள்ளது; ஊனை உண்ண, உண்டாரை எல்லாவுலகத்தினும் இழிந்த நரகம் விழுங்கிக்கொண்டு அங்காவாது என்றவாறு.

அங்காவாமை - புறப்பட விடாமை.

பரிதி:— எ - து புலால் விடுத்தல் உயிர் நிலை பெறுதல்; புலால் உணவு, நரகத்தை விட்டு மேலேறவொட்டாது என்றவாறு.

காளிங்:—* ... ...

மேற்கோள்பகுதி:

மயிலை:—	தாப்பிசைப் பொருள்கோளுக்கு மேற்கோள்.	(415.)
சங்கர:—	ஷை	(நன். 416.)
குணவீர:—	ஷை	(நேமி. 68.)
குணசா:—	ஷை	(யா. கா45.)
யா. வி. உரை:—	ஷை	(சூ. 95.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"ஊன்சுவைத் துடம்பு வீக்கி நரகத்தில் உறைதல் நன்றோ
ஊன்றினாது உடம்பு வாட்டித் தேவராய் உறைதல் நன்றோ
ஊன்றிஇவ் விரண்டினுள்ளும் உறுதிநீ யுரைத்தி டென்ன
ஊன்றினை தொழிந்து புத்தே ளாவதே உறுதி என்றான்."

—சிந்தா. 2135.

* இவர் உரை பரிதியார் உரையை ஒத்துள்ளது.

256. தினற்பொருட்டால் கொல்லா துலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டால் ஊன்தருவார் இல். (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— *தினற்பொருட்டு உலகு கொல்லாது எனின் - பேதைமை காரணமாக அல்லது ஊன் தின்கை காரணமாக உலகம் கொல்லாதாயின், விலைப்பொருட்டு ஊன் தருவார் யாரும் இல் - பொருள் காரணமாக ஊன் விற்பார் யாவரும் இல்லை.*

உலகு என்பது ஈண்டு உயிர்ப்பன்மைமேல் நின்றது. பின் நிகழும் தின்கை முன்னிகழுங் கொலைக்குக் காரணமாகாமையின் தின்பார்க்குக் காரணத்தான்வரும் பாவமில்லை என்ற வாதியைநோக்கி, அருத்தாபத்தியளவையால் காரணமாதல் சாதித்தலின், இதனான் மேலது வலியுறுத்தப்பட்டது.

மணக்:— *தின்னுதற்காக உலகத்தார் கொள்ளாராயின், விலைக்காக ஊன்விற்பார் யாரும் இல்லை என்றவாறு.*

இது கொன்றுதின்னுது விலைக்குக்கொண்டுதின்பார்க்குக் குற்றமென்னை என்றார்க்கு, அதனாலும் கொலைப்பாவம் வரும் என்றுகூறிற்று.

பரிதி:— *எ - து தின்பது பொருட்டாகப் புலால் விற்பார்கள்; புலால் விட்டாரிடத்தில், புலால் விற்பார் இல்லை; அதெப்படி என்றால், அகரத்திலே* மாங்கிசம் விற்பாரில்லை என்றறிக என்றவாறு.*

காளிங்:— *எ - து இவ்வுலகமானது ஒன்றின் சுவை கருதி மற்றதனைத் தினற்பொருட்டால் கொல்லாதாயின் இவ்வுலகத்து யாவரும் பொருள் விலையின் பொருட்டாக ஒன்றின் ஊனினைக் கொண்டுவந்து விற்பாரும் இல்லை என்றவாறு.*

ஒப்புமைப்பகுதி :

*"கொன்றான் கொலையை உடன்பட்டான் கோடாது
கொன்றதனைக் கொண்டான் கொழிக்குங்கால்—கொன்றதனை
அட்டான் இடவுண்டான் ஐவரினும் ஆகும்எனக்
கட்டெறிந்த பாவங் கருது."* —சிறுபஞ்ச. 70.

* *அகரம் - அக்கிரகாரம்.*

"கொன்றவன் குறைத்தவன் கொணர்ந்து விற்றவன்
ஒன்றிய பொருள்கொடுத் துவந்து கொண்டவன்
நன்றிது வென்றவன் நாவிற் பெய்தவன்
என்றிவர் அறுவரும் நரகம் எய்துவர்." —கம்ப.

257. உண்ணாமை வேண்டும் புலாஅல் பிறிதொன்றன்
புண்ண துணர்வார்ப் பெறின். (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பிறிதோன்றன் புண் - புலாலாவது பிறிதோருடம்பின் புண், அது உணர்வார்ப் பெறின் உண்ணாமை வேண்டும் - அது தூய்து அன்மை அறிவாரைப்பெறின், அதனை உண்ணாது ஒழியல் வேண்டும்.

அஃது என்னல்வேண்டும் ஆய்தம் விகாரத்தால்தொக்கது. அம் மெய்ம்மை யுணராமையின், அதனை உண்கின்றார் என்பதாம். பொருந்து மாற்றானும் புலாலுண்டல் இழிந்தது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

மணக்:— புலாலை உண்ணாமை வேண்டும்; அது பிறிதொன்றின் புண்; ஆதலால், அதனை அவ்வாறு காண்பாருண்டாயின் என்றவாறு.

இது புலால்மறுத்தல் வேண்டும் என்பதூஉம், அது தூயதாம் என்பதூஉம் கூறிற்று.

பரிதி:— எ - து புலாலைத்தின்னமல் வேண்டும்; அது எது எனில், தன்னுடம்பின் புண்ணைத் தானே தின்னான் அதுபோல் பிறிதொன்றின் புண் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தனது உண்ணாமைத் தன்மையை ஓர்ந் துணர்வாரைப்பெறின் மற்றவ் ஊன்தானும் பிறிதொன்றினது புண் அல்லது மற்றொன்றும் இல்லை; இப்படியாதலால் எஞ்ஞான்றும் புலாலினை உண்ணாமையைக் கருதவேண்டும் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— புண்ணதுஉணர்வர் - ஆய்தம் விகாரம் என்றது, கண்டு எனக் குற்றியலுகரத்திறே உயிரேறுவதல்லது அது என்னுஞ் சுட்டீற்று உகரம் உயிரேறாது என்பது நோக்கி; "வாளதுணர்வார்ப் பெறின்" (334)

என்பதனுட் காண்க. "விலங்கலைக் கால்விண்டு" என்னும் கோவையாரில் (24) 'துலங்கலைச் சென்றிதென்னே' என்பதன் பதவுரையினும் காண்க.

மேற்கோள்பகுதி:

நீலகேசி உரை:— 'தூய்மையிலா முடை சுக்கில சோணித, மாமதுபோன்ம் எனின் ஆன்முலைப் பாலன்ன தூய்மையதன்று' என்ற தன் உரையில் ஆன் முலைப்பாலினை எக்குலத்து எத்தவத்தார் இழிக்கின்றார்? ஆதலால், மாம்சம் சுத்தமானது என்று கூறுபவனை மறுக்கும் போது 'உண்ணாமை வேண்டும்........பெறின்' என மாம்ஸம் நிந்திக்கப் படுகின்றதன்றே; ஆகலின் மாம்ஸத்தைப் பாலோடு ஒப்பிப்பது லோக விரோதம் என்பது என்று குறிக்கின்றார். (341)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"தம்புண்கழுவி மருந்திடுவர் தாம்பிறிதின்
செம்புண் வறுத்த வறைதின்பர்" —அறநெறி. 97.

258. செயிரின் தலைப்பிரிந்த காட்சியார் உண்ணார்
உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன். (அ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— செயிரின் தலைப்பிரிந்த காட்சியார் - மயக்கமாகிய குற்றத்தின் நீங்கிய அறிவினையுடையார், உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன் உண்ணார் - ஒருயிரின் நீங்கிவந்த ஊனை உண்ணார்.

தலைப்பிரிவு என்பது ஒருசொல். பிணம் என ஊனின்மெய்ம்மை தாமேயுணர்தலின், உண்ணார் என்றார்.

மணக்:— குற்றத்தினின்று நீங்கின தெளிவுடையார் உண்ணார்; உயிரினின்று நீங்கின உடம்பை என்றவாறு.

இது மேற்கூறிய குற்றமெல்லாம் பயத்தலின், அதனைத் தெளிவுடையார் உண்ணார் என்றது.

பரிதி:— எ - து அசுத்தத்தின் நெறியை அறிந்த காட்சியினர் உண்ணார்; உயிர்போன உடலை என்றவாறு.

உயிர்போன உடல் சவம் என்பதாம்.

46

காளிங்:— எ - து பாவத்தின் கண் நீங்கி நின்ற அறிவினை யுடையோர்*.........

மேற்கோள்பகுதி

சிவஞான:— 'செயிரில் தலைப்பிரிந்த காட்சியார்' என்றாற் போல்வன இடைச்சொற்களாய்த் தாம் சேர்ந்த வினையைச் சிறப்பித்துப் பொருட்கு உபகாரப்பட்டுவரும். இவ்வாறு வருவனவற்றை வடநூலார் உபசர்க்கம் என்பர். (பாயிர. பக். 11.)

259. அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று. கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் - தீயின்கண் நெய் முதலிய அவிகளைச் சொரிந்து ஆயிரம் வேள்வி வேட்டலினும், ஒன்றன் உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று - ஓர் விலங்கின் உயிரைப் போக்கி அது நின்ற ஊனை உண்ணாமை நன்று.

அவ்வேள்விகளான் வரும் பயனினும் இவ்விரதத்தான் வரும் பயனே பெரிது என்பதாம்.

மணக்:— நெய் முதலான அவியைச்சொரிந்து ஆயிரம்வேள்வி வேட்டலினும், ஒன்றினுயிரை நீக்கி அதன் உடம்பை யுண்ணாமை நன்று என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து நெய்முதலானவற்றை ஓமத்திலே சொரிந்து ஆயிரம் யாகம் செய்வதில், ஒரு உயிரைக் கொன்று புலால் தின்னாமை நன்று என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து வேள்வித்தீக்கு உரித்தாயுள்ள நெய்யும் அசனமும் முதலாகிய ஓமத்திரவியங்களைக் குறைவறச் சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலினும் மிகநன்று; மற்றொன்றினையே கொன்று அதன் ஊனை உண்ணாமை என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற. 251)

* இப்பகுதி சிதைவுபட்டுள்ளது.

260. கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும். (ம)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— கொல்லான் புலாலை மறுத்தானை - ஓருயிரையும் கொல்லாதவனுமாய்ப் புலாலையும் உண்ணாதவனை, எல்லா உயிரும் கைகூப்பித் தொழும் - எல்லா உயிரும் கைகுவித்துத் தொழும்.

இவ்விரண்டறமும் ஒருங்குடையார்க்கல்லது ஒன்றேயுடையார்க்கு அதனால் பயனில்லை ஆகலின், கொல்லாமையும் உடன்கூறினார். இப் பேரருளுடையான் மறுமைக்கண் தேவரின் மிக்கானும் என அப்பயனது பெருமை கூறியவாறு. இவை மூன்றுபாட்டானும் ஊனுண்ணாமையது உயர்ச்சி கூறப்பட்டது.

மணக்:— கொல்லானுமாய்ப் புலாலையுண்டலையும் தவிர்த்தவனை, கைகுவித்து எல்லா உயிரும் தொழும் என்றவாறு.

மேல் எல்லாப்புண்ணியத்திலும் இது நன்று என்றார்; அது யாதினைத்தரும் என்றார்க்கு, கொல்லாதவன் தேவர்க்கும் மேலாவன் என்று கூறினார்.

பரிதி:— எ - து கொல்லாமையும், புலால் மறுத்தலும் உள்ளானை எல்லா உயிரும் தொழும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தனக்குச் சுவைகருதி ஒன்றினைக் கொல்லானுமாய், புலாலினைத்தின்ன மறுப்பதுசெய்வானுமாய் இருந்தானை அனைத்து உயிரும் கைகூப்பித் தொழும் என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

அடியார்க்:— 'வாய்மையின் வழாது மன்னுயிர் ஓம்புநர்க்கு, யாவதும் உண்டோ எய்தா அரும்பொருள்' 'யாமெய்யா ......பிற' எனவும், கொல்லான்......தொழும்' எனவும் உட்கொண்டவாறு எனக்கொள்க. (சிலப். காடுகாண். 158 - 9)

குணவீர:— இக்குறளில் 'மறுத்தானை' என்றதாயினும் ஐம்பால் மேலும் ஒட்டிக்கொள்க. (நேமி. சூ. 66.)

குணசா:— ஒழுகிசைச் செப்பலோசைக்கு மேற்கோள். (யா. கா.

காரிரத்ன:— காதைகரப்பு என்ற சித்திரகவியில் இக்குறள் எழுத்துக்கள் அமைந்திருப்பதைக் காட்டுவர். (மாற. 289.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"கொலையின தின்மை கூறின் குவலயத் திறைமை செய்யும்"
—யசோதர. 243.

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— தன்னூன், பொருளாட்சி, படைகொண்டார், அருளல்லது, உண்ணாமை. உள்ளது. தினற்பொருட்டால், உண்ணாமை வேண்டும், செயிரின், அவிசொரிந்து, கொல்லான்.

மணக்:— உண்ணாமை வேண்டும், பொருளாட்சி, தன்னூன், படைகொண்டார், தினற்பொருட்டால். அருளல்லது, செயிரின், அவிசொரிந்து, கொல்லான், உண்ணாமையுள்ளது.

பரிதி:— அவிசொரிந்து, கொல்லான், அருளல்லது, பொருளாட்சி, தன்னூன், உண்ணாமையுள்ளது, உண்ணாமைவேண்டும். செயிரின், படைகொண்டார், தினற்பொருட்டால்.

காளிங்:— அவிசொரிந்து, கொல்லான், தினற்பொருட்டால், படைகொண்டார், உண்ணாமை வேண்டும், தன்னூன், பொருளாட்சி, அருளல்லது, செயிரின், உண்ணாமையுள்ளது.

27. தவம்.

பரிமே:— அஃதாவது மனம் பொறிவழி போகாது நிற்றற் பொருட்டு விரதங்களான் உண்டிசுருக்கலும், கோடைக்கண் வெயில்நிலை நிற்றலும், மாரியினும் பனியினும் நீர்நிலை நிற்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு, அவற்றால் தம்உயிர்க்கு வரும் துன்பங்களைப் பொறுத்து, பிற உயிர்களை ஓம்புதல். புலால்மறுத்து உயிர்கண்மேல் அருள் முதிர்ந்துழிச் செய்யப்படுவதாகலின், இது புலால்மறுத்தலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— தவமாவது ஊணும் உறக்கமுங் குறைத்தலும், வெயி லும் பனியும் தாங்கலும், தேவர்வழிபாடு முதலாயினவும் மேற்கொண்டு முயறல்.

பரிதி:— தவமாவது, தவஞ்செய்யும் நெறியைச் சொல்லும் என்றவாறு.

261. உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு.* (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தவத்திற்கு உரு - தவத்தின் வடிவு, உற்ற நோய் நோன்றல் உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை அற்றே - உண்டிசுருக்கல் முதலியவற்றால் தம் உயிர்க்கு வருந்துன்பங்களைப் பொறுத்தலும் தாம் பிற உயிர்கட்குத் துன்பஞ்செய்யாமையுமாகிய அவ்வளவிற்று.

மற்றுள்ளன எல்லாம் இவற்றுள்ளே அடங்குதலின், அற்றே எனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தார். தவத்திற்கு உருஅற்று என்பது யானையதுகோடு கூரிது என்பதனை யானைக்குக் கோடு கூரிது என்றாற்போல ஆறாவதன்பொருட்கண் நான்காவது வந்த மயக்கம். இதனால் தவத்தது இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— தமக்கு உற்றநோயைப் பொறுத்தலும் பிறவுயிர்க்கு நோய்செய்யாமையும் ஆகிய அத்தன்மையே தவத்திற்கு வடிவாம் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து பிறர் நோவுக்கு இரங்கலும் தான் பிறர்க்கு வருத்தஞ் செய்யாமையும் ஆகிய இவையே தவத்திற்கு வடிவு என்றவாறு.

---

* 'உருவு' எனவும் பாடம்.

காளிங்:— எ - து தமக்கு வந்துற்றநோயைத் தாம் பொறுத்தலும் தாம் பிற உயிர்க்கு இடுக்கண் செய்யாமையுமாகிய அத்தன்மைத்தே ஒருவரொருவர் செய்யுந் தவத்திற்கு வடிவாவது என்றவாறு.

உறுகண் என்பது இடுக்கண். நோன்றல் என்பது பொறுத்தல்.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண் :— தவத்திற்கு உரு அற்று என்பது, யானையதுகோடு கூரிது என்பதுபோலும். 'இதனின் இது இற்று என்னுங் கிளவியும்' (தொல். சொல். 110) என்பதனுல் அறிக.

மேற்கோள்பகுதி :

நீலகேசி உரை:— ஒருவழி நிற்றல் இருத்தல்செய்து ஞான தியானங்கள் பயில்வுழி வெயிலும் மழையும் காற்றும் முதலாயின வந்தால் அவற்றைச் சக்திக்குத் தக்கவாறு பொறுத்தாம். என்னை? 'உற்றநோய் நோன்றல்........உரு' என்பது எம் ஒத்தாகலின். தாமே வந்தன பொறுத்தலல்லது, வெயில் முதலாயினவற்று வருந்துதலே தவமென்று சொன்னேமோ? இல்வாழ்க்கைக்கண் நின்ருரும், இல்வாழ்க்கைக் காரியங்கள் ஒன்று செய்வுழி ஒழிந்த காரியங்கள் துறந்து, க்ருஷி முதலாயின செய்ய, அவ்வழி வந்தன வெயில் முதலாயினவும், சக்திக்குத் தக்கவாறு பொறுப்பதற்காகக் காயம் வருந்திஞராவரோ? (353)

ஒப்புமைப்பகுதி :

" உயிர்நோய் செய்யாமை யுறுநோய் மறத்தல்
செயிர்நோய் பிறர்கண் செய்யாமை—செயிர்நோய்
விழைவு வெகுளி இவைவிடுவா ளுயின்
இழிவன் றினிது தவம்."
—சிறுபஞ்ச. 31.

262. தவமும் தவம்உடையார்க் காகும் அவம்அதனை
அஃதிலார் மேற்கொள் வது. (உ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே :— தவமும் தவமுடையார்க்கு ஆகும் - பயனேயன்றித் தவந்தானும் உண்டாவது முன்தவமுடையார்க்கே, அதனை அஃது இலார் மேற்கொள்வது அவம் - ஆகலான், அத்தவத்தை அம் முற்றவமில்லாதார் முயல்வது பயனின்முயற்சியாம்.

பரிசயத்தால் அறிவும் ஆற்றலும் உடையராய் முடிவுபோக்கலின் தவமுடையார்க்கு ஆகும் என்றும், அஃது இல்லாதார்க்கு அவை இன்மையான் முடிவுபோகாமையின் அவமாம் என்றும் கூறினர்.

மணக்:— தவஞ்செய்தலும் முன்பு நல்வினை செய்தார்க்கு வரும், அந் நல்வினையில்லாதார் அத்தவத்தை மேற்கொள்வது பயன் இல்லை என்றவாறு.

இது தவமிலார்க்குத் தவம் வாராது; வரினும் தப்பும் என்றது.

பரிதி:— எ - து இளமையிலே தவஞ்செய்கிறோம் என்றாலும், தவத்துக்கு இடையூறு ஆக்கும்; போனசென்மத்தில் விட்டகுறை உண்டாகில், அத்தவத்தை முயலப்பண்ணி முடிப்பிக்கும் என்றவாறு.

*காளிங்:— ... ...

ஓப்புமைப்பகுதி :

"முன்முறை செய்தவத்தின் இம்முறை இயைந்தேம்." —பரிபா. 11:138.

"அகத்தாரே வாழ்வாரென் றண்ணாந்து நோக்கிப்
புகத்தாம் பெறாஅர் புறங்கடை பற்றி
மிகத்தாம் வருந்தி இருப்பரே மேலைத்
தவத்தால் தவம்செய்யா தார்." —நாலடி. 31.

263. துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல்
மற்றை யவர்கள் தவம். (௩)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— மற்றையவர்கள் - இல்லறத்தையே பற்றி நிற்பார், துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டித் தவம் மறந்தார்கொல் - துறந்தார்க்கு உண்டியும் மருந்தும் உறையுளும் உதவலை விரும்பித் தாம் தவஞ் செய்தலை மறந்தார்போலும்.

துப்புரவு - அனுபவிக்கப்படுவன. வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தற்பயத்ததாகலின் யாவராலும் செய்யப்படுவதாய தவத்தைத் தாம் செய்யும் தானத்தின்மேல் விருப்பமிகுதியான் மறந்தார்போலும் எனவே, தானத்தில் தவம் மிக்கது என்பது பெற்றும்.

* இவருரை பரிதியார் உரை போன்றதே.

மணக்:— துறந்தவர்களுக்கு உணவுகொடுத்தலை வேண்டித் தவிர்ந்தாராயினரோ? இல்வாழ்வார் தவம் செய்தலை என்றவாறு.

இது தானத்தினும் தவம் மிகுதியுடைத்து என்றது.

பரிதி:— எ - து துறந்து தவம் பண்ணினவற்கு ஆகாரம் விசாரிக்கவேண்டிப் பிறந்தார்களோ ஸ்திரிபர்த்தாக்கள் என்றவாறு.

*காளிங்:— ... .

264. [2] ஒன்னார்த் தெறலும் உவந்தாரை ஆக்கலும்
எண்ணின் தவத்தான் வரும். (௪)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— ஒன்னார்த் தெறலும் - தம் அறத்திற்குப் பகையாய் அழிவுசெய்தாரைக் கெடுத்தலும், உவந்தாரை ஆக்கலும் - அதனை யுவந்தாரை உயர்த்தலுமாகிய இவ்விரண்டையும், எண்ணின் தவத்தான் வரும் - தவஞ்செய்வார் நினைப்பராயின், அவர் தவவலியான் அவை அவர்க்கு உளவாம்.

முற்றத்துறந்தார்க்கு ஒன்னாரும் உவந்தாரும் உண்மை கூடாமையின், தவத்திற்கு ஏற்றி உரைக்கப்பட்டது. எண்ணி என்றதனான், அவர்க்கு, அவை எண்ணுமை இயல்பு என்பது பெற்றும். ஒன்னார் பெரியராயினும், உவந்தார் சிறியராயினும், கேடும் ஆக்கமும் நினைந்த துணையானே வந்து நிற்கும் எனத் தவஞ்செய்வார்மேலிட்டுத் தவத்தினது ஆற்றல் கூறியவாறு.

மணக்:— இவ்விடத்துப் பகைவரைத் தெறுதலும், நட்டோரை ஆக்குதலுமாகிய வலி ஆராயின், முன்செய்த தவத்தினாலே வரும் என்றவாறு.

இது பிறரை ஆக்குதலும் கெடுத்தலும் தவத்தினாலே வரும் என்றது.

---

*இவர் உரை பரிதியார் உரை போன்றதே. [2] 'ஒன்னாரை' எனவும்பாடம்.

பரிதி:— எ - து சத்துருக்களைச் செயிப்பதும், மித்துருக்களை அழிப்பதும் தவத்தால்வரும் என்றவாறு.

*காளிங்:— ... ...

265. வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலால் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப் படும். (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தலால் - முயன்றால் மறுமைக்கண் தாம் வேண்டிய பயன்கள் வேண்டியவாறே பெறலாம் ஆதலால், செய்தவம் ஈண்டு முயலப்படும் - செய்யப்படுவதாய தவம் இம்மைக்கண் அறிவுடையோரான் முயலப்படும்.

ஈண்டு என்பதனான் மறுமைக்கண் என்பது பெற்றாம். மேற்கதி, வீடுபேறுகள் தவத்தானன்றி எய்தப்படா என்பதாம். இவை நான்கு பாட்டானும் தவத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— விரும்பியன விரும்பினபடியே வருதலால், தவம் செய்தலை இவ்விடத்தே முயல வேண்டும் என்றவாறு.

இது போகநுகர்ச்சியும் இதனால்வரும் என்றது.

பரிதி:— எ - து தான் வேண்டின காமியத்தைத் தவம் தருகையினாலே மேன்மேலே தவம் பண்ணுவான் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து அணிமாதியாகிய சித்திகளும் சுவர்க்கமும் முத்தியும் என்பனவற்றுள் தாம் விரும்பியவற்றை மற்றவ் விரும்பிய வண்ணமே ஒரு குறைபாடின்றிப் பெறுதலினான் மற்றவை அவற்றிற்குரிய தாகச் செய்யத்தக்கது தவமானது உலகத் மக்களுள் சிறந்தாரால் செய்ய அடுக்கும் என்றவாறு.

வேண்டிய என்பது விரும்பிய.

---

* இவர் உரை பரிதியார் உரைபோன்றதே.

இனி ஒருவன் இவ்வாறு ஒழுகுகின்ற தவநெறி ஒழுக்கம் தனது மனக்குறிப்பினாலன்றியே புறத்துத் தவமுடையோன்போல ஒழுகின் அது தவநெறிக்குக் கூடா ஒழுக்கம் ஆதலால் அதனை அறிவிக்கின்றது மேலை அதிகாரம்.

மேற்கோள்பகுதி :

நக்கீரர்:— இனிக் காமம் நன்றுமாறும் உண்டு என்று கூறி, காரணம் கூறும்பொழுது 'மக்கள் பாட்டினானும், வலியானும், வனப்பானும், பொருளானும் பெறலாவதன்று தவஞ்செய்தால் பெறலாம்' என்னை? 'வேண்டிய........படும்' என்பதாகலான் என்று குறிப்பர். (இறை. சூ. 1.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"அருந்தவம் ஆற்றியார் நுகர்ச்சிபோல்" —கலி. 30: 1.

"வேண்டுநர் வேண்டியாங் கெய்தினர்." —திருமுரு. 248.

"தவஞ்செய் மாக்கள் தம்முடம்பிடாது
அதன்பயம் எய்திய அளவைமான." —பொருந. 99.

"நோற்றார்க்குச் சோற்றுள்ளும் வீழும் கறி." —பழமொழி. 150.

"முற்பெரிய நல்வினை முட்டின்றிச் செய்யாதார்
பிற்பெரிய செல்வம் பெறலாமோ." ஷை 312.

"விழுப்பொருள் பரவைஞாலம் நோற்பவர்க் குரியவாகும்."
—சீவக. 2986.

"வேண்டிய விளைத்துக்கொள்ளும் விழுத்தவம் விளைத்துவந்தான்."
—சூளா. சுயம். 113.

"பெருந்தவ முள்வழி விரும்புபு செல்லும்
பொருளும் போகமும் புகழும் போல." —பெருங்கதை. 2: 8: 126.

"வேண்டின வேண்டினர்க் களிக்கும் மெய்த்தவம்"
—கம்ப. ஆரண்ய. அகத். 8.

"பண்ணிய தவத்தால் அன்றி யாதானும் படுபொருள் பிறிதிலை."
—திருவிளை. வேதத்து. 7.

"அத்தவம் பிறவியை அகற்றி மேதகு
முத்தியை நல்கியே முதன்மை யாக்குறும்
இத்துணை யன்றியே இம்மை இன்பமும்
உய்த்திடும் உளந்தனில் உன்னும் தன்மையே." —கந்த.

"ஆற்றலில் தம்முடல் அலசப் பற்பகல்
நோற்றவர் அல்லரோ நுவலல் வேண்டுமோ!
தேற்றுகிலீர் கொலோ தேவராகியே
மேற்றிகழ் பதந்தொறும் மேவுற்றோர் எலாம்." ௸

266. தவம்செய்வார் தங்கருமம் செய்வார்மற் றல்லார்
அவம்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு. (சா)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தங்கருமம் செய்வார் தவம் செய்வார் - தங்கருமம் செய்வாராவார் துறந்து தவத்தைச்செய்வார், மற்று அல்லார் ஆசையுள் பட்டு அவம் செய்வார் - அவரையொழிந்த பொருளின்பங்களைச் செய்வார் அவற்றின்கண் ஆசையாகிய வலையுட்பட்டுத் தமக்குக் கேடு செய்வார்.

அநித்தமாய் மூவகைத் துன்பத்ததாய் உயிரின்வேறாய உடற்கு வருத்தம் வரும் என்று ஒழியாது தவத்தினைச் செய்ய, பிறப்புப் பிணி மூப்பு இறப்புக்களான் அநாதியாகத் துன்பமெய்திவருகின்ற உயிர் ஞானம் பிறந்து வீடு பெறும் ஆகலின், தவஞ்செய்வாரைத் தங்கருமஞ்செய்வார் என்றும், கணத்துள் அழிவதாய சிற்றின்பத்தின் பொருட்டுப் பல பிறவியும் துன்புறத்தக்க பாவஞ்செய்துகோடலின், அல்லாதாரை அவஞ்செய்வார் என்றும் கூறினார். மற்று வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

மணக்:— தம்கருமம் செய்வார் தவம் செய்வார்; அஃதல்லாதன செய்வார் எல்லாம் ஆசையிலே அகப்பட்டுப் பயனில்லாதன செய்கின்றார் என்றவாறு.

இது தவம்பண்ண வேண்டும் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து *நிலையாமை, நோய், மூப்பு, சாக்காடு என்று எண்ணித் தலையாவார் தங்கருமஞ் செய்வர்; தங்கருமமாவன தவம்,

*"நிலையாமை நோய்மூப்புச் சாக்காடென் றெண்ணித் தலையாயார் தங்கருமஞ் செய்வார்". —நாலடி 52.

பூசை, நியதி, தானம், தன்மம் என்பன. மற்றல்லாதார் செனனவழி தேடி ஆசைவிலங்கிட்டு அவம் செய்வார் என்றவாறு.

*காளிங்:— ... ...

மேற்கோள்பகுதி :

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள். (மாற, 251.)

ஒப்புமைப்பகுதி :

"தாவில் கொள்கைத் தந்தொழில் முடிமார்." —திருமுரு. 89.

"என்னுயிர்க் குறுவதும் செய்ய எண்ணினேன்." —கம்ப. மந்திர. 15.

267. சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும் துன்பம்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு. (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— சுடச் சுடரும் பொன்போல் - தீயின்கணுடும் பொன்னுக்கு அது சுடச்சுடத் தன்னோடு கலந்த குற்றம்நீங்கி ஒளிமிகுமாறுபோல, நோற்கிற்பவர்க்குத் துன்பம் சுடச் சுட ஒளிவிடும் - தவஞ்செய்ய வல்லார்க்கு அதனன் வருந்துன்பம் வருத்த வருத்தத் தம்மொடு கலந்த பாவம் நீங்கி ஞானமிகும்.

சுடச்சுடரும் பொன்போல் என்றாராயினும், கருத்துநோக்கி இவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. ஒளிபோலப் பொருள்களை விளக்கலின் ஒளி என்றார்.

மணக்:— நெருப்பின்கண்ணே இட இடத் தன்னோடு கலந்த மாசு அற்று ஒளிவிடுகின்ற பொன்னைப்போல, துன்பம் நலிய நலியத் தவம் செய்வார்க்குத் தம்மோடு மருவினவினை விட்டு ஒளிவிடும் என்றவாறு.

இது வினைவிட்டு ஒளி உண்டாம் என்றது.

பரிதி:— எ - து சுடவைத்த பொன் களங்கமற்றது போலக் கன்மம் விடும் தவஞ்செய்கையினாலே; விக்கினம் வந்தால் அந்த விக்கினத்தைப் பாராமல் தவம் பண்ணுவார்க்கு என்றவாறு.

---

*இவர் உரை பரிதியார் உரை போன்றதே.

காளிங்:— எ - து தீப்பெற்று நின்று ஒளிவிட்டு விளங்கும் பொன்னைப்போல விளங்காநிற்கும் யாதோவெனில் வீட்டின்பமாகிய ஒரு பெரும்பொருள்; யார்க்கு எனின் முன் தம்மாட்டுவந்து மயங்கிக்கிடக்கின்ற அவங்காளானவற்றை உருவழியச் சுடுமாறு பலயாண்டும் பயிலக் குறிக்கொண்டு நோற்றலை வல்லார்க்கு என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— சுடரும் - ஓடும். ஒளி - ஞானம்.

மேற்கோள்பகுதி:

யா. வி. உரை:— தலையாகுமோனைக்கு மேற்கோள் (37.) மோனை முதற்றொடையான்வந்த இனக்குறள் வெண்பாவிற்கு மேற்கோள். (59.)

ஒப்புமைப்பகுதி:

"ஆரழன் முளரியன்ன அருந்தவம்." —சீவக. 2632.

"தவத்தழல் எழுந்து உயிராம் பொற்றுதுவைத்
துவக்கறச் சுடச்சுடத் தோன்று நீரொளி
நிவத்தலால் நின்று ஒளிதுளும்பும் மூர்த்தியான்." —மேரு. 547

"வீட்டி நின்றது வெவ்வினை எண்மையின்
கேட்டில் எண்குணம் எய்தினர் கேடிலா
மாட்சி யானுல கந்தொழ மாற்றற
ஓட்டி வைத்தசெம் பொன்னெத் தொளிருமே." ஷை 70.

"கொள்கைக் கட்டழல் உள்ளுற மூட்டி
மாசுவினை கழித்த மாதவர் போலத்
தீயகத் திலங்கித் திறல்விடு கதிரொளி
சேடுறக் கிடந்த செம்பொன்." —பெருங். 2: 19: 62-65.

268. தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானை ஏனைய
மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும். (அ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— தன் உயிர் தான் அறப்பெற்றானை - தன்னுயிரைத் தான் தனக்கு உரித்தாகப் பெற்றவனை, ஏனைய மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும் - பெறாதனவாகிய மன்னுயிர்களெல்லாம் தொழும்.

தனக்குரித்தாதல் தவமாகிய தன்கருமஞ்செய்தல். அதனினூங்குப் பெறுதற்கரியது இன்மையின், பெற்றானை என்றார். அது பெறாதன என்றது ஆசையுட்பட்டு அவஞ்செய்யும் உயிர்களை. சாபமும் அருளுமாகிய இரண்டாற்றலும் உடைமையின், தொழும் என்றார்.

மணக்:— [1]தன்னுயிரானது தான் என்று கருதும் கருத்து அறப்பெற்றவனை, ஒழிந்தனவாகிய நிலைபெற்ற உயிர்கள் எல்லாம் தொழும் என்றவாறு.

உயிர் என்றது சலிப்பற்ற அறிவை; தான் என்றது சீவனாகி நிற்கின்ற நிலைமையை; தானறுதலாவது அகங்காரம் அறுதல்.

பரிதி:— எ-து தன் ஆத்மா ஈடேறப்பார்ப்பானை 'இவனாலே நாமும் ஈடேறுவோம்' என்று சகல ஆத்மாவும் தொழும் என்றவாறு.

[2]காளிங்:— ... ...

269. கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும் நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட் டவர்க்கு. (கூ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும் - கூற்றத்தைக் கடத்தலும் உண்டாவதாம், நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு - தவத்தான் வரும் ஆற்றலைத் தலைப்பட்டார்க்கு.

சிறப்பும்மை அது கூடாமை விளக்கிற்று; மன்னுயிரெல்லாம் தொழுதலேயன்றி இதுவும் கைகூடும் என எச்சவும்மையாக உரைப்பினும் அமையும். ஆற்றல் சாப அருள்கள். இவை நான்குபாட்டானும் தவஞ் செய்வாரது உயர்ச்சி கூறப்பட்டது.

---

[1] 'தன் உயிரைத் தான்அறப்பெறுதலாவது தன்னோடு கூடிய கருமங்களை வென்று, தன்னுடைய சுத்த சுபாவ குணத்தை அடைந்து பரிசுத்த ஆத்மனாகிற நிலையைப்பெறுதல்; அத்தகைய ஆத்மனே பரமாத்மன் என்றும், கடவுள் என்றும் அருகன் என்றும் மூவுலகத்தோராலும் போற்றப்படும். —கவிராஜபண்டிதர்;

[2] இவர் உரை பரிதியார் உரை போன்றதே.

மணக்:— கூற்றத்தைத் தப்புதலும் கைகூடும்; தவத்தினாகிய வலியைக் கூடினார்க்கு என்றவாறு.

இது மார்க்கண்டேயன் தப்பினாற்போல என்றது.

பரிதி:— எ - து தலை எழுத்து முடிந்த நாள்வர அப்போது கூற்றுவனையும் வெல்லலாம் தவத்திற் பெரியோர்க்கு என்றது.

அதற்கு, நந்திகேசுவர தேவனையும் மார்க்கண்டேயனையுங் கண்டு கொள்க என்பது.

[1]காளிங்:— ... ...

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— குதித்தல் - கடத்தல். அர்த்தாங்கீகாரத்துள் கடத்தலும் என்றதனை எச்சவும்மையாக்கினார். முற்கவிப்பொருளைக் குறித்தென்க.

270, இலர்பலர் ஆகிய காரணம் நோற்பார்
சிலர்பலர் நோலா தவர். (௰)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— இலர் பலராகிய காரணம் - உலகத்துச் செல்வர்கள் சிலராக நல்கூர்வார் பலராதற்குக் காரணம் யாது எனின், நோற்பார் சிலர் நோலாதவர் பலர் - அது தவஞ்செய்வார் சிலராக அது செய்யாதார் பலராதல்.

செல்வம் நல்குரவு என்பன ஈண்டு அறிவினது உண்மை இன்மைகளையும்[2] குறித்து நின்றன; என்னை? "நுண்ணுணர் வின்மை வறுமை

---

[1] இவர் உரை பரிதியார் உரை போன்றதே.

[2] "உண்மை இன்மைகளைக் குறித்து நின்றன" எனவும் பாடம். மேற்குறித்தபடி உம்மையிருப்பின் பொருளுடைமையும் இன்மையுமேயன்றி அறிவினதுடைமை இன்மைகளையும் குறித்தன எனப்பொருள்படும். அங்ஙனமாயின் இருவகைப்பற்றையும் முற்றத்துறந்து, எல்லாவுயிர்களையும் ஒப்பநோக்குதலாகிய அருளையுடையனாய், உடலோம்பும் ஊனுணவை வெறுத்து புலன்களையடக்கும் ஞானவாயிலாகிய தவத்தினை மேற்கொண்ட துறந்தான் பொருளுடைமையைக் கருதித் தவத்தினை மேற்கொண்டான் என்பது போதருமாகலின் அதிகார இயைபிற்கு ஆகாமையறிக. நுண்பொருண்மாலை உடையாரும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்தல் காண்க. பயின்றோர், உம்மையும் விரித்து, 'இம்மை யின்பமும் இல்லை' எனக் குறிப்பெழுதினர் போலும்.

[3] நாலடி. 251.

அஃதுடைமை பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்" என்றாராகலின். நோற்பார் சிலர் எனக் காரணம் கூறினமையான், காரியம் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. தவஞ்செய்யாதார்க்கு இம்மையின்பமும் இல்லை என இதனால் அவரது தாழ்வு கூறப்பட்டது.

மணக்:— பொருளில்லாதார் உலகத்துப் பலராதற்குக் காரணம், தவம்செய்வார் சிலராதல்; அது செய்யாதார் பலராதல் என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து பாக்கியவான்கள் சிறிதாக மிடியாளர் பெருத்த தாகிய காரியம் எது என்னில், தவம் பண்ணினவர்கள் அற்பம் தவம் செய்யாதார் பலராகையால் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இவ்வுலகத்து இவ்வாறு தமது பேரிடர் நீங்கிப் பெரும்பயனுறுதலைப் பலரும் இலராதற்குக் காரணம் யாதோ எனின், உலகத்தில் ஞானம் பெறநோற்பார் சிலர். மற்றுநோலாதார் அளவிறந்தாராவர் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— தவம் துறந்தார்மேற்றாகலின் செல்வம் நல்குரவு ஈண்டு அறிவின் உண்மை இன்மைகளாயின; "நுண்ணுணர் வின்மை வறுமை அஃதுடைமை, பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்" எனக் காட்டியதும் அதனை நோக்கி என்க.

மேற்கோள்பகுதி :

பெருந்தே:— ஏதுவின் முடித்தலுக்கு மேற்கோள். (வீரசோ.980)

குறள் வைப்புமுறை

பரிமே:— உற்றநோய், தவமும், துறந்தார்க்கு, ஒன்னார், வேண்டிய, தவஞ்செய்வார், சுடச்சுடரும், தன்னுயிர், கூற்றம், இலர்பலர்.

மணக்:— தவஞ்செய்வார், துறந்தார்க்கு, தவமும், உற்றநோய், தன்னுயிர், சுடச்சுடரும், கூற்றம், ஒன்னார், இலர்பலர், வேண்டிய.

பரிதி:— தவஞ்செய்வார், தவமும், தன்னுயிர், ஒன்னார், கூற்றம், சுடச்சுடரும், உற்றநோய், இலர்பலர், துறந்தார்க்கு, வேண்டிய.

காளிங்:— தவஞ்செய்வார், தவமும், தன்னுயிர், ஒன்னார், கூற்றம், சுடச்சுடரும், துறந்தார்க்கு, இலர்பலர், உற்றநோய், வேண்டிய.

28. கூடாவொழுக்கம்.

பரிமே:— அஃதாவது தாம் விட்ட காம இன்பத்தை உரனின்மையின் பின்னும் விரும்புமாறுதோன்ற அவ்வாறே கொண்டு நின்று தவத்தோடு பொருந்தாததாய தீயஒழுக்கம். அது விலக்குதற்கு இது தவத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:— கூடா ஒழுக்கமாவது மேற்கூறிய தவத்திற்குப் பொருந்தாத ஒழுக்கம்.

பரிதி:— கூடா ஒழுக்கமாவது தவம் செய்கையிலே அவநெறி செய்கையை விடுவான் என்றவாறு.

271. வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்தும் அகத்தே நகும். (க)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வஞ்ச மனத்தான் படிறு ஒழுக்கம் - வஞ்சம் பொருந்திய மனத்தையுடையவனது மறைந்த ஒழுக்கத்தை, பூதங்கள் ஐந்தும் அகத்தே நகும் - உடம்பாய் அவனோடு கலந்து நிற்கின்ற பூதங்களைந்தும் கண்டு தம்முள்ளே நகும்.

காமம் தன்கண்ணே தோன்றி நலியாநிற்கவும் அதனது இன்மை கூறிப் புறத்தாரை வஞ்சித்தலின் வஞ்சம் என்றும், அந்நலிவு பொறுக்க மாட்டாதொழுகும் களவொழுக்கத்தைப் படிற்றொழுக்கம் என்றும், உலகத்துக்களவுடையார் பிறரறியாமல் செய்வனவற்றிற்கு ஐம்பெரும்பூதங்கள் சான்றாகலின், அவ்வொழுக்கத்தையும் அவன் மறைக்கின்றவாற்றையும் அறிந்து அவனறியாமல் தம்முள்ளே நகுதலின், அகத்தேநகும் என்றும் கூறினர். செய்த குற்றம் மறையாது ஆகலின், அவ் ஒழுக்கம் ஆகாது என்பது கருத்து.

மணக்:— கள்ள மனத்தை உடையானது குற்றத்தினை உடைய ஒழுக்கத்தைப் பிறர் அறியாராயினும், தன் உடம்பின் உண்டான பூதங்கள் ஐந்தும் அறிந்து தம்முள்ளே நகாநிற்கும் என்றவாறு.

பூதங்கள் என்றது அவையிற்றின் காரியமாகிய பொறிகளை.

பரிதி:— எ - து தவநெறி செய்கையிலே, அவநெறி செய்வானை ஐந்து பூதமும் நகைக்கும் என்றது; அது எது எனில், இவன் அவநெறி செய்ய, நாம் நரகத்திலே விழ ஏதுவாளும் என்பதால் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இங்ஙனம் கூடா ஒழுக்கமாகத் தவநெறி ஒழுகுகின்ற வஞ்சமனத்தானது பொய்யான ஆசாரத்தினைக் கண்டு யாவரும் அச்சம் உறுவர்; மற்று அஃதன்றித் தம்முள்ளே இகழ்ந்து சிரிப்பதுஞ் செய்வார்கள் என்றவாறு.

படிற்று ஒழுக்கம் என்பது பொய்யான ஆசாரம்.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— பூதங்கள் ஐஞ்சும் என்றே ஓதுக. கோவையாருள் "பணைங்களைஞ்சாலும்.........குணங்களைஞ்சாற் பொலியும்" (235) என அடிப்பாடு நோக்கி வருவது காண்க. "விச்ச தின்றியே விளைவு செய்குவாய்" என்னும் திருவாசகத்தில் "வைச்சுவாங்குவாய்......பிச்சனுக்கினுய்" என வருவனவும் அது. "நிச்ச நிரப்புக்கொன்றுங்கு" (532) என்பதும் அது.

272. வானுயர் தோற்றம் எவன்செய்யும் தன்னெஞ்சம்
தானறி குற்றப் படின். (உ

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வான் உயர் தோற்றம் எவன் செய்யும் - ஒருவனுக்கு வான்போலுயர்ந்த தவவேடம் என்ன பயனைச் செய்யும், தான் அறி குற்றம் தன் நெஞ்சம் படின் - தான் குற்றம் என்றறிந்த அதன்கண்ணே தன் நெஞ்சு தாழுமாயின்.

வானுயர் தோற்றம் என்பது "வான்தோய்குடி" என்றாற்போல இலக்கணைவழக்கு. அறியாது செய்த குற்றமல்லது அறிந்துவைத்துச் செய்த குற்றம் கழுவப்படாமையின், நெஞ்சு குற்றத்ததாயே விடும்; விடவே, நின்ற வேடமாத்திரத்துக்குப் புறத்தாரை வெருட்டுதலேயல்லது வேறுபயனில்லை என்பதாம்.

மணக்:— வானளவும் உயர்ந்த பெருமை உண்டாயினும் அஃது யாதினைச் செய்யவற்று; தன்நெஞ்சறியக் குற்றம் உண்டாயின் என்றவாறு.

தான் - அசை. இஃது இக்கூடா ஒழுக்கத்தானைப் பிறர் அறிந்து இகழாராயினும், அவன் செய்கின்ற தவத்தினால் பயனுண்டாகாது என்றது.

பரிதி:— எ - து வான்போல பெரிய தபசு பண்ணி ஆவது என்ன? தன் ஆத்துமா அறிய அவநெறி செய்வானாகில்; அது எப்படி என்றால் அவநெறி, தவநெறியைக் கெடுக்கும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இவ்வுலகத்து ஒருவர்தம் பெயர் தேவர் அறியுமாறு விளங்கிற்றாயினும், அஃது என்செய்யும்; யாதுமோர் பயனும் இல்லை; எப்பொழுது எனில் தன்னுடைய நெஞ்சமானது தானறிவதொரு தவநெறிக்குற்றம் உடைத்தாயின் என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி :

நுண்:— வானுயர் தோற்றம் என்பது, நாலடியில் * 'வான்றோய் குடி' என்றாற்போல இலக்கணை வழக்கு. அன்றியும் வான்றோய் வன்ன குடிமையுமாம். "உடையான் அரசருள் ஏறு" (381) "உடையார் முன் இல்லார்போல்" (395) "வானுயர் தோற்றம்" (272) என்பனவற்றுள் உபசார வழக்கும் இலக்கணைவழக்கும் முறையே காண்க. காமத்துப்பாலுள் "யாருள்ளித் தும்மினீர்" (1317) என்பதன்கண் மகளிர் வழக்குங் காண்க.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"வானினும் உயர்ந்தன்று". —குறுந். 3.

273. வலியில் நிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
புலியின்தோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று. (௩)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— வலி இல் நிலைமையான் வல்லுருவம் - மனத்தைத் தன்வழிப்படுத்தும் வலியில்லாத இயல்பினையுடையான் வலியுடையார் வேடத்தைக்கொண்டு தான் அதன்வழிப்படுதல், பெற்றம் புலியின்தோல் போர்த்து மேய்ந்தற்று - பசு காவலர் கடியாமல் புலியின்தோலைப் போர்த்துப் பைங்கூழை மேய்ந்தாற்போலும்.

*நாலடி. 142.

இல்பொருளுவமை. வலியினிலைமையான் என்ற அடையானும், மேய்ந்தற்று என்னுந்தொழிலுவமையானும், வல்லுருவத்தோடு மனவழிப் படுதல் என்பது பெற்றும். காவலர் கடியாமை புலிபுல்தின்னாது என்பத னுனும், அச்சத்தானும் ஆம்; ஆகவே வல்லுருவங்கோடற்குப் பயன் அன்னகாரணங்களான் உலத்தார் அயிராமையாயிற்று. இவ்வாறு தனக் குரிய இல்லாளையும் துறந்து, வலியும் இன்றிப் பிறர் அயிராத வல்லுருவமுங் கொண்டு நின்றவன் மனவழிப்படுதலாவது தன்மனம் ஓடியவழியே ஓடி மறைந்து பிறர்க்குரிய மகளிரை விழைதலாம். அவ்வாறுதல், பெற்றம் தனக்குரிய புல்லைவிட்டுப் பிறர்க்குரிய பைங்கூழை மேய்ந்தாற்போலும் என்ற உவமையான் அறிக.

மணக்:— வலியில்லாத நிலைமையை உடையவன் வலிதாகிய தவ உருவம் கோடல், பெற்றமானது பிறர் பயப்படும்படிப் புலியினது தோலைப் போர்த்துப் பைங்கூழ் மேய்ந்த தன்மைத்து என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து . தவத்தில் உறுதியில்லாதான் வலுவாகக் கொண்ட வேஷம், ரிஷபம் மேயவேண்டிப் புலித்தோல் போர்த்துப் புறப்பட்டதற்குச் சரி என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இவ்வுலகத்துத் தான் கொண்டதோர் தங் குறைமுடிப்பதொரு கோட்பாட்டுவலி தன் நெஞ்சத்தில்லாத தன்மையான் அவன்மாட்டுத் தவநெறி வலிபெற்று நின்றது போலத் தோன்றுகின்ற கோலமானது யாதினை ஒக்குமோ எனில், புலிபோல்வதோர் மனத்திட்பம் இல்லாத பசுவானது திட்பமுள்ளது போலப் புலியினது தோலினைப் போர்த்து நடித்தும், பண்டைப் புல்லினையே பின்னும் மேய்ந்த அத்தன்மைத்து என்றவாறு.

உரைவிளக்கப்பகுதி:

நுண்:— அதன் என்றது மனம்.

மேற்கோள்பகுதி :

பெருந்தே:— இஃது இல்லாதது சொன்னமையால் அபூத உவமையாயிற்று. (வீரசோ. 155.)

காரிரத்ன:— பாவிக அலங்காரத்திற்கு மேற்கோள் (மாற. 251.)

274 தவமறைந்து அல்லவை செய்தல் புதன்மறைந்து
வேட்டுவன் புட்சிமிழ்த் தற்று. (ச)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— தவம் மறைந்து அல்லவை செய்தல் - அவ்வலியின் நிலைமையான் தவவேடத்தின்கண்ணே மறைந்து நின்று தவமல்லவற்றைச் செய்தல்; வேட்டுவன் புதல் மறைந்து புள் சிமிழ்த்தற்று - வேட்டுவன் புதலின்கண்ணே மறைந்து நின்று புட்களைப் பிணித்தாற்போலும்.

தவம் ஆகுபெயர். தவமல்லவற்றைச் செய்தலாவது பிறர்க்குரிய மகளிரைத் தன்வயத்தராக்குதல். இதுவும் இத் தொழில்உவமையானறிக.

மணக்:— தவத்திலே மறைந்து தவம் அல்லாதவற்றைச் செய்தல் வேட்டுவன் தூற்றிலே மறைந்து புள்ளைப் பிணித்தாற் போலும் என்றவாறு.

அர்ச்சுனன் தவமறைந்து அல்லவை செய்தான்.

பரிதி:— எ - து தவவேடத்திலே மறைந்து, அவநெறிசெய்வாரும் செடியில் மறைந்து புள்ளை வதைப்பாருஞ் சரி என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து ஒருவன் தவத்தின் மறைந்து நின்று அல்லனவற்றைச் செய்தொழுகுதல் எத்தன்மைத்தோ எனில் வேட்டுவனவன் புதலினுள் மறைந்து நின்று பேடை சேவல் என்னும் புள் விரும்பி வாய்மேல் விரலால் எற்றிப்பயில விளித்த அத்தன்மைத்து என்றவாறு.

புதல் என்றது சிறுசெடி. சிமிழ்த்தல் என்றது அவன் வாய்மேல் விரலெற்றி அதுபட விளித்தல்.

ஒப்புமைப்பகுதி :

"தவமறைந்து அல்ல செய்வார்". —பெரிய. சம்.

"சிறகமை பறவை பேர்ப்பான் உடம்பெலாம் செடியின் மூடிப்
பறவையைச் சிமிழ்ப்பின் வாங்கும் பாவியைப் போல"
—மேரு. 268.

275. பற்றற்றேம் என்பார் படிற்றொழுக்கம் எற்றெற்றென்
றேதம் பலவும் தரும். (ரு)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— பற்று அற்றேம் என்பார் படிறு ஒழுக்கம் - தம்மைப் பிறர் நன்கு மதிக்கற்பொருட்டு யாம் பற்றற்றேம் என்று சொல்வாரது மறைந்த ஒழுக்கம்; எற்று எற்று என்று ஏதம் பலவும் தரும் - அப்பொழுது இனிதுபோலத் தோன்றுமாயினும், பின் என்செய்தேம் என்செய்தேம் என்று தாமே இரங்கும் வகை அவர்க்குப் பல துன்பங்களையும் கொடுக்கும்.

சொல்லளவல்லது பற்றறாமையின், பற்றற்றேம் என்பார்என்றும் சிறிதாய்க் கணத்துள்ளே அழிவதாய இன்பத்தின்பொருட்டுப் பெரிதாய் நெடுங்காலம் நிற்பதாய பாவத்தைச் செய்வார் அதன் விளைவின்கண் [1]அந்தோ வினையென்று அழுவராகலின், எற்று எற்று என்றும் கூறினார். இவை ஐந்து பாட்டானும் கூடா ஒழுக்கத்தின் இழுக்கம் கூறப்பட்டது.

மணக்:— பற்றினை அற்றேம் என்பாரது குற்றத்தினை உடைய ஒழுக்கம் எல்லாரும் எற்றுஎற்று என்று சொல்லும்படி, பல குற்றமும் உண்டாக்கும் என்றவாறு.

எற்று என்பது திசைச்சொல்; இது தீமைபயக்கும் என்றது.

பரிதி:— எ - து மூன்றுவகை ஆசை குடிகொண்டிருக்கவும், பற்றற்றோம் என்று வார்த்தையினாலே சொல்லி நடக்கிறதெல்லாம் அதிக்கிரமமே செய்வார்க்குக் குற்றம் வெகுவிதமாகவரும் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தன் நெஞ்சினால் பற்றறாதே வறிதே இவ் உலகத்திலே பற்றும் அற்றோம் என்று சொல்லுமவனது பொய்யான ஆசாரமானது தானே கொடியவினையாதலால் [1]அஃதிங்கன்யேறி ழுயென்று நிரைத்தழவு தொறுருக்குச் செல்வதாகிய குற்றம் பலவுந்தரும் என்றவாறு.[2]

---

[1] சிந்தாமணி. 2625.

[2] இப்பகுதிக்குப் பொருள் புலப்படவில்லை.

276. நெஞ்சில் துறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணார் இல். (சா)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— நெஞ்சின் துறவார் - நெஞ்சால் பற்றறாதுவைத்து; துறந்தார்போல் வஞ்சித்து வாழ்வாரின் - பற்றற்றார்போன்று தானம் செய்வாரை வஞ்சித்து வாழுமவர்போல், வன்கணார் இல் - வன்கண்மையை உடையார் உலகத்து இல்லை.

தானம்செய்வாரை வஞ்சித்தலாவது யாம் மறுமைக்கண் தேவராதற்பொருட்டு இவ் அருந்தவர்க்கு இன்னது ஈதும் என்று அறியாது ஈந்தாரை அதுகொண்டு இழிபிறப்பினர் ஆக்குதல். அவர் இழிபிறப்பினராதல் ‡"அடங்கலர்க் கீந்த தானப்பயத்தினல் அலறு முந்நீர்த், தடங்கடல் நடுவுள் தீவு பலவுள அவற்றுள்தோன்றி, உடம்பொடு முகங்கள் ஒவ்வார் ஊழ்கனி மாந்திவாழ்வர், மடங்கலஞ் சீற்றத்துப்பின் மானவேல் மன்னர் ஏறே" என்பதனன் அறிக. தமக்கு ஆவன செய்தார்க்கு ஆகாதன விளைத்தலின் வன்கணார் இல் என்றார்.

மணக்:— நெஞ்சில் துறவாராய்த் துறந்தாரைப்போல வஞ்சனை செய்து வாழுமவர்களைப் போலக் கொடியார் இல்லை உலகத்து என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து மனத்தில் மூன்று ஆசையும் இருக்க ஆசையை விட்டோம் என்பார் வஞ்சகர்க்குள் வஞ்சகர் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து இவ் உலகத்துச்சிலர் துறக்கக் கருதுகின்றது மற்றதனை நெஞ்சினல்துறவாராய் வறிதே துறந்தார் போலப் பாவித்து இங்ஙனம் வஞ்சித்து உயிர் வாழ்வாரைப் போலத் தறுகணாளர் ஒருவரும் இல்லை என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

சுவாமி:— நல்வினை தீவினையானதற்கு மேற்கோள் (இ. கொ. 81)

‡ சிந்தாமணி. 2842.

277. புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனும் அகம்குன்றி
மூக்கில் கரியார் உடைத்து. (எ)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— குன்றிப்புறம் கண்டு அனையரேனும் - குன்றியின் புறம்போல வேடத்தால் செம்மை உடையராயினும்; குன்றி மூக்கின் அகம் கரியார் உடைத்து - அதன் மூக்குப்போல மனம் இருண்டிருப்பாரை உடைத்து உலகம்.

குன்றி ஆகுபெயர். செம்மை கருமை என்பன பொருளின்கண் நிறத்தைவிட்டுச் செப்பத்தினும் அறியாமையினும் சென்றனவாயினும் பண்பால் ஒத்தலின் இவை பண்புவமை. §"கூழின் மலிமனம் போன்றிருளாநின்ற கோகிலமே" என்பதும் அது.

மணக்:— புறத்தே குன்றி நிறம்போன்ற தூய வேடத்தராய் இருப்பினும், அகத்தே குன்றிமூக்குப் போலக் கரியராய் இருப்பாரை உடைத்து இவ்வுலகம் என்றவாறு.

இஃது அறிஞர், தவத்தவரை வடிவுகண்டு நேர்படார் என்றது.

பரிதி:— எ - து வேஷதாரிகளாய் மனத்திலே வெகு ஆசை உள்ளவரும், குன்றிமணியுஞ் சரி என்றவாறு.

காளிங்:— தாம் புறத்துக்கொண்ட தவக்கோலத்தால் பிறர்க்குக் குன்றிகண்டாற் போல்வதோர் செம்மையுடையராயினும் மற்ற அகத்தால் அக்குன்றியினது மூக்கினைக்கண்டாற் போலக் கரியதன்மையரை உடைத்து இவ்வுலகு என்றவாறு.

மேற்கோள்பகுதி :

சுவாமி:— கண்டனையரேனும்; ஏனும் என்பதற்கு ஆனாலும் எனப் பொருள் எழுதி வாளாபோயினர் என மறுப்பர். (இ. கொ. 86.)

---

§[1] திருக்கோவையார். 322.

278. மனத்தது மாசாக மாண்டார்நீர் ஆடி
மறைந்தொழுகும் மாந்தர் பலர். (அ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— மாசு மனத்தது ஆக - மாசு தம்மனத்தின்கண்ணதாக, மாண்டார் நீராடி - பிறர்க்குத் தவத்தான் மாட்சிமை உடையராய் நீரில் மூழ்கிக்காட்டி, மறைந்து ஒழுகும் மாந்தர் பலர் - தாம் அதன்கண்ணே மறைந்துசெல்லும் மாந்தர் உலகத்துப் பலர்.

மாசு - காம வெகுளி மயக்கங்கள். அவை போதற்கன்றி மாண்டாரென்று பிறர் கருதுதற்கு நீராடுதலான், அத்தொழிலை அவர் மறைதற்கு இடனாக்கினார். இனி மாண்டார் நீராடி என்பதற்கு மாட்சிமைப்பட்டாரது நீர்மையை உடையராய் என உரைப்பாரும் உளர். இவை மூன்றுபாட்டானும் அவ்வொழுக்கம் உடையாரது குற்றமும், அவரை அறிந்து நீக்கல் வேண்டும் என்பதும் கூறப்பட்டன.

மணக்:— மாசு மனத்தின்கண் உண்டாகவைத்து, மாட்சிமைப் பட்டாரது நீர்மையைப் பூண்டு, பொருந்தாத இடத்திலே மறைந்து ஒழுகும் மாந்தர் பலர் என்றவாறு.

இது பலர்க்குக் கூடா ஒழுக்கம் உண்டாகும் என்றது.

பரிதி:— எ - து மனத்திலே மாசாகிய குற்றம் பெருகி மாண்டாராகியிருக்கவும், மார்கழித் தீர்த்தம் என்றும், மகாதீர்த்தம் என்றும் ஆடி அதிலே மறைந்தொழுகு மாந்தரும் உண்டு என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து தம்மனத்துள்ள துறவறநெறிக்குக் குற்றமாகியவற்றைப் புறமே உலகத்தார் கண்டுமதிக்குமாறு மாட்சிமைப்பட பலகாலும் நீராடி, தமதுள்ளத்துக்கிடந்த மாசானது உயிர்க்குப் புலப்படாமல் அதனை மறைத்து இங்கனம் கூடா ஒழுக்கத்தினை ஒழுகுமானிடர் உலகத்துப் பலர் என்றவாறு.

279. கணைகொடிது யாழ்கோடு செவ்விதாங் கன்ன
வினைபடு பாலால் கொளல். (கூ)

உரைப்பகுதி:

பரிமே:— கணை கொடிது யாழ் கோடு செவ்விது - அம்பு வடிவால் செவ்விதாயினும், செயலால் கொடிது; யாழ் கோட்டால் வளைந்ததாயினும்,

செயலால் செவ்விது; ஆங்கு அன்ன வினைபடு பாலால் கொளல் - அவ் வகையே தவஞ்செய்வோரையும் கொடியர் செவ்வியர் என்பது, வடிவால் கொள்ளாது அவர் செயல்பட்ட கூற்றானே அறிந்துகொள்க.

கணைக்குச்செயல் கொலை. யாழுக்குச்செயல் இசையால் இன்பம் பயத்தல். அவ்வகையே செயல் பாவமாயின் கொடியர் எனவும், அறமாயின் செவ்வியர் எனவும் கொள்க என்பதாம். இதனான் அவரை அறியுமாறு கூறப்பட்டது.

மணக்:— செவ்விய கணை கொடுமையைச் செய்யும்; கோடிய யாழ் செவ்வையைச் செய்யும்; அதுபோல, யாவரையும் வடிவுகண்டறியாது அவரவர் செய்யும் வினையின் பகுதியாலே அறிந்துகொள்க என்றவாறு.

பரிதி:— எ - து அம்பு செவ்வையாயிருந்தும் கொலை விளைத்தது; யாழ் கோணியிருந்தும் இன்பம் விளைத்தது. அதுபோலே தவத்தார், வேஷங் கண்டு கொள்ளவேண்டாம்; அவரவர் ஞானநெறி யுறுதியை அறிந்துகொள்க என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து உலகத்துக் கணையினது உருபு சாலச் செவ்விதாயினும், மற்று அதன் வினை சாலக்கொடிது. யாழினது உருபு சாலக்கோட்டமுடைத்தாயினும் மற்று அதன் வினைவழி சாலச்செவ்விது. அவ்விடத்தவ்விடத்து ஈண்டும் தன் குற்றந்தெரிந்த கூடா ஒழுக்கத்தையும் மற்றதனினின்றும் தெரிந்துணரும் இடத்து அத்தன்மையாகிய வினைவிடு பகுதியால் தெரிந்து கொள்க. [மற்றுருபின் பகுதியால் கொள்ளற்க என்றவாறு.

280. *மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்த தொழித்து விடின். (ம)

உரைப்பகுதி :

பரிமே:— மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா - தவஞ்செய்வார்க்குத் தலைமயிரை மழித்தலுஞ் சடையாக்கலுமாகிய வேடமும் வேண்டா, உலகம் பழித்தது ஒழித்துவிடின் - உயர்ந்தோர் தவத்திற்கு ஆகாது என்று குற்றங்கூறிய ஒழுக்கத்தைக் கடிந்துவிடின்.

---

* 'வழித்தலும்' எனவும் பாடம்.

பறித்தலும் மழித்தலுள் அடங்கும். மழித்தல் என்பதே தலைமயிரை உணர்த்தலின், அது கூறுராயினர். இதனுல் கூடாவொழுக்கம் இல்லாதார்க்கு வேடமும் வேண்டா என அவரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மணக்:— தவத்தினர்க்குத் தலையை மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா; [1]உலகத்தார் கடிந்தவையிற்றைத் தாமும் கடிந்து விடுவாராயின் என்றவாறு.

இது வேடத்தால் பயனில்லை; நல்லொழுக்கமே வேண்டும் என்றது.

பரிதி:— எ - து முண்டிதமும் சடையும் வேண்டாம்; மூன்று வகை ஆசையை விடுவானுகில் என்றவாறு.

காளிங்:— எ - து நெஞ்சினுல் துறவறம் பேணக் கருதுவார் வெறுந்தலை முண்டித்தலும் சடைவளர்த்தலும் மற்று உம்மையால் தண்டு தரித்தலும் துவராடையுடுத்தலும் பிறவுமாகிய புறக்கோலம் புனைய வேண்டுவது இல்லை. உலகத்து உயர்ந்தோராகிய தமது உணர்விஞலும் தாங்கற்றுணர்ந்த நூலிஞலும் இவைஇவை தகா என்று ஒரீஇயவற்றைத் தாமும் அவ்வாறு ஒழித்து விடின் என்றவாறு.

இனி மற்றிவ்வாறன்றி முன்னம் துறவு பூண்டு ஒழுகுவானும் அங்ஙனம் ஒழுகுகின்றது மறந்து இடங்கண்டுழி பிறன்பொருள் கவரக்கருதும் எனில், முன்புதான் ஒழுகிப் போந்த ஒழுக்கமும் கெட்டுப்பெரிதும் குற்றம் தங்குமாதலால் இதன் பின்னரே அதன் [2]தகாமையை அறிவிக்கின்றது.

ஒப்புமைப்பகுதி:

“வீடு வேண்டி விழுச்சடை நீட்டல் மெய்ம்
மூடு கூறையின் மூடுதல் வெண்டலை
ஓடு கோடல் உடுத்தல் என்று இன்னவை
பீடிலாப் பிறவிக்கு வித்து என்பவே. —சீவக. 1427.

[1]உலகம் பழித்தது ஒழித்துவிடின் என்பதற்குப் பெரியோர்கள் தபசுக்கு ஆகாது என்று ஜிநாகமத்துச் சொன்னவைகளைத் தாங்களும் கடிந்து விடுகிறதே செய்யவேணும் என்று பொருள் உரைப்பர் —**கவிராஜபண்டிதர்.**

[2] தகாமையை என்றது கள்ளாமை என்ற அடுத்த அதிகாரத்தை.